

- Ελληνικές Ταινίες 2005.
- 46ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης.
- Greek Films.
- 46th Thessaloniki International Film Festival.

Μια χαρούμενη ιστορία πενήντα χρόνων συνεχίζεται.
Ο μικρός Νικόλας μαζί μας και πάλι, με 80 νέες περιπέτειες
Ένας λογοτεχνικός θησαυρός για μικρούς και μεγάλους!

Ρενέ Γκοσινί - Ζαν Ζακ Σαντί

Ο μικρός Νικόλας σε νέες περιπέτειες

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ
ΟΡΙΖΟΝΤΕΣ

κείμενα > Ρενέ Γκοσινί

σκέτσα > Ζαν Ζακ Σαντί

Copyright © IMAY éditions 2004

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ
ΟΡΙΖΟΝΤΕΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Αθήνα: Ευρυμέδοντος 4, Τ.Κ. 104 35, Τηλ.: 2103460224, Fax: 2103460186,
e-mail: s-orizontes@ath.forthnet.gr

Θεσσαλονίκη: Μοναστηρίου 139 & Χαλκίδος 3, Τ.Κ. 546 27, Τηλ.: 2310543824,
Fax: 2310501824, e-mail: s-orizontes@the.forthnet.gr

II-000000001977

Ελληνικές Ταινίες 2005 Greek Films

Ταινίες Μυθοπλασίας / Fiction Films

- 10 Αγρόνια / The Wake
- 12 Γαλάζιο φόρεμα / True Blue
- 14 Γλυκιά μνήμη / Sweet Memory
- 16 Η γυναίκα είναι... σκληρός άνθρωπος / Woman Is a Tough Person
- 18 Η εύκολλη Λία / Face Control
- 20 Θυμάμαι / Remember
- 22 Το Κακό / Evil
- 24 Η καρδιά του κτήνους / The Heart of the Beast
- 26 Κι αν φύγω... θα ξανάρθω / Coming as a Friend
- 28 Κινέτα / Kinetta
- 30 Λιούμπη / Liubi
- 32 Λουκουμάδες με μέλι / Honey and the Pig
- 34 Η νοσταλγός / The Woman Who Missed Home
- 36 Όμηρος / Hostage
- 38 Το όνειρο του Ίκαρου / Ikaros's Dream
- 40 Το όνειρο του σκύλου / A Dog's Dream
- 42 Η πόλη των θαυμάτων / Planet Athens
- 44 Τσιου... / Tsiou...
- 46 Υποβρύχιος έρωτας / Underwater Love
- 48 Η χορωδία του Χαρίτωνο / Chariton's Choir
- 50 The Zero Years

Ταινίες Τεκμηρίωσης / Documentaries

- 54 Ο άλλος / The Other
- 56 Εκτός σχεδίου / Unplanned
- 58 Κακοήγρι 5/44... η ιστορία μιας μέρας / Kakolyri 5/44
- 60 Το Πήδημα του Κασσαντώνη και ο Μπαμπινός Λάμπρος / Katsantonis' Leap and Uncle Lampros
- 62 Black Mnece.... / Black Baaa...
- 64 Buzz

Βραβευμένες μικρού μήκους / Award-Winning Short Films

- 68 Προστασία / Protection
- 68 Ο Φωτογράφος των Τρικάλων / The Trikala Photographer
- 69 Στο Παιδών / Children's Hospital
- 69 Blackberries
- 70 Ο κλέφτης / The Thief
- 70 Πύρινος μπελάς σε μικρό παραμύθι / Fiery Trouble
- 71 Ο τελευταίος φακίρης / The Last Fakir
- 71 Σάμουρε / Samoure
- 72 3
- 72 Τα σπινγκάρια της Λουλούς / Lulu's Snails
- 73 Δε και / The cat
- 73 Δεύτερη φύση / Second Nature
- 74 The Mirror Stage
- 74 Υγρή έρημος / Wet Desert

Αφιερώματα / Tributes

- 76 Νίκος Παπατάκης / Nico Papatakis
- 84 Γιώργος Πανουσόπουλος / George Panoussopoulos
- 94 Αντουανέττα Αγγελίδου / Antoinetta Angelidi

Ειδικές Προβολές / Spotlights

- 102 Αλέξης Μπίστικας / Alexis Bisticas
- 106 Γρηγόρης Γρηγορίου / Grigoris Grigoriou
- 107 Κώστας Μανουσάκης / Costas Manoussakis
- 108 Άρης Ρέτσος / Aris Retsos
- 110 Όλγα Λαζαρίδου / Olga Lazaridou
- 112 Χρήστος Βακαλόπουλος / Christos Vakalopoulos

Προσεχώς... / Works in Progress

- 114 Ακάμας / Akamas
- 115 Ο ήχος της σιωπής / The Sound of Silence
- 116 Κράτισέ με / Hold me
- 117 Στα όρια / To the Limit
- 118 Η τελευταία πορνοταινία / The Last Porn Movie
- 119 Η ψυχή στο στόμα / Soul Kicking
- 120 Crossing

Μεταμεσονύχτιες Προβολές / Midnight Screenings

- 122 α
- 123 Κάτω απ' το σεντόνι / Under the Sheet
- 124 Ένας κόσμος φτιαγμένος από δάκρυα / A World Made of Tears
- 125 Μεταξύ φίλων / Among Friends
- 126 Ρουλεμάν / Rouleman
- 127 Το τέλειο του βόρειου δρόμου / The Northern Road

Το άνοιγμα του ελληνικού κινηματογράφου

Στη 46η διοργάνωση του Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης, η ελληνική ταινία και οι έλληνες κινηματογραφιστές κατέχουν ιδιαίτερη θέση. Για τον λόγο αυτό, και το Φεστιβάλ δεν αρκείται στο να «φιλοξενεί» απλώς την πρόσφατη εγχώρια παραγωγή, αλλά έχει θέσει στόχους για ένα ευρύτερο άνοιγμα του ελληνικού κινηματογράφου. Και αυτό γιατί σαφώς ένα φεστιβάλ δεν μπορεί να λύσει τα προβλήματα μίας εθνικής κινηματογραφίας. Μπορεί, όμως, να βοηθήσει και να βοηθήσει ουσιαστικά.

Όλες οι δράσεις που αφορούν στο ελληνικό πρόγραμμα δεν είναι ούτε αποσπασματικές, ούτε σωρευτικές, αλλά υπακούουν σε μία συγκεκριμένη φιλοσοφία: να δημιουργηθεί εκείνο το πλαίσιο διαδικασιών που θα επιτρέψει στον έλληνα κινηματογραφιστή να σχεδιάσει, να παραγάγει, να ολοκληρώσει και να προωθήσει το έργο του με τους καλύτερους δυνατούς όρους, με αφετηρία τον τόπο του.

Επικεντρώνουμε, επομένως, κατ' αρχάς τη δράση μας στην καλύτερη δυνατή παρουσίαση της πρόσφατης παραγωγής, στην πρόγευση των ταινιών που τώρα ολοκληρώνονται, αλλά και σε ψηφιακές παραγωγές, έχοντας αφιερώσει μία από τις αίθουσές μας αποκλειστικά στην προβολή των ελληνικών ταινιών. Παράλληλα, με αυτά ανατρέχουμε στην παράδοση και στα μεγάλα ονόματα του ελληνικού κινηματογράφου και την τιμούμε στα πρόσωπα των: Νίκου Παπατάκη, Γιώργου Πανουσάπουλου, Αντουανέττας Αγγελίδη, Αλέξη Μπίστικα, Χρήστου Βακαλόπουλου, Γρηγόρη Γρηγορίου, Κώστα Μανουσάκη, Όλιας Λαζαρίδου, Άρη Ρέτσου.

Ωστόσο, αποφασίσαμε να ανταποκριθούμε στις νέες προκλήσεις που έχει από καιρό θέσει η διεθνής κινηματογραφική πραγματικότητα με τη δημιουργία υποδομών στην κατεύθυνση της καλύτερης πρόσβασης των ελλήνων επαγγελματιών του κινηματογραφικού χώρου στην ευρωπαϊκή και διεθνή αγορά, με τη δημιουργία νέων θεσμών που θα τους ενισχύουν σε όλες τις φάσεις του έργου τους.

Σε αυτό, ακριβώς, αποσκοπούν οι νέες και οι διευρυμένες μας δράσεις: το νέο φόρουμ συμπαραγωγών *Crossroads*, στο οποίο παρουσιάζονται σχέδια κινηματογραφικών παραγωγών, προκειμένου να διερευνηθούν οι δυνατότητες συνεργασίας και συμπαραγωγής. Η *Αγορά*, ο άλλος νέος θεσμός του Φεστιβάλ, μέσω του οποίου οι ολοκληρωμένες ελληνικές ταινίες που έχουν συμμετοχή στο Φεστιβάλ, αναζητούν τον δρόμο τους προς την ευρωπαϊκή και τη διεθνή αγορά. Η για τρίτη χρονιά διεξαγωγή του *Balkan Fund* για την υποστήριξη σχεδίων σεναρίου – συμπεριλαμβανομένων και ελληνικών. Η φετινή διεύρυνση των *Masterclasses* και η εισαγωγή των *Ανοιχτών Συζητήσεων* σε μία πιο συστηματική βάση και με θεματολογία που καλύπτει ένα ευρύ φάσμα ενδιαφερόντων και παιδευτικών αναγκών του ελληνικού κινηματογραφικού χώρου.

Δεν πρόκειται απλώς για ποσοτικές αλλαγές, αλλά για μια άλλη προσέγγιση στον ίδιο τον ρόλο του Φεστιβάλ σε σχέση με την ελληνική κινηματογραφία. Μια προσέγγιση που αντιλαμβάνεται την ελληνική ταινία ως σύνολο διακριτών και διαφορετικών σταδίων, τα οποία χρειάζονται ξεχωριστή φροντίδα και ενασχόληση, ώστε το τελικό αποτέλεσμα να αντανάκλα το όραμα του δημιουργού.

Σας καλούμε να μοιραστείτε μαζί μας το όραμά σας και όλοι μαζί να δημιουργήσουμε μία νέα πραγματικότητα για την ελληνική κινηματογραφία!

Δέσποινα Μουζόκη

The Opening of Greek Cinema

At the 46th Thessaloniki International Film Festival, Greek films and filmmakers occupy a special position. For this reason the Festival does not simply play host to recent local productions but has set as its aim a broader opening of Greek cinema. And this because, clearly, a festival cannot solve the problems of national filmmaking. But it can help, and it can do so substantially.

All the actions concerning the Greek programme are neither fragmentary nor cumulative, but obey a specific philosophy: to create that framework of procedures which will allow the Greek filmmaker to plan, produce, complete and promote his work on the best possible terms, starting in his own country.

In principle, therefore, we focus our action on the best possible presentation of recent production as a foretaste of the films now under completion and also of digital productions, having devoted one of our theatres exclusively to the screening of Greek films. At the same time, we fall back on tradition and on the great names of Greek cinema such as: Nico Papatakis, George Panousopoulos, Antoinetta Angelidi, Alexis Bisticas, Christos Bakalopoulos, Grigoris Grigoriou, Costas Manoussakis, Olia Lazaridou, and Aris Retsos.

We have decided to meet the new challenges long presented by international cinematic reality with the creation of infrastructures in the way of the improved access of Greek professionals to the European and international market, with the creation of new institutions which will support them in every phase of their work.

It is precisely to this end that our new and wider actions aim. The new forum of co-productions, *Crossroads*, in which are presented the projects of producers, aims at broadening the possibilities of cooperation and co-production. The other new institution, the *Agora*, through which completed Greek films entered at the Festival seek their way towards the European and international market the *Balkan Fund*, which for the third year supports film treatments, including Greek ones. This year's broadening of the Masterclasses and the introduction of open discussions on a more systematic basis and on subjects which cover a broad range of interests and training requirements in the Greek cinematic field.

These are not only quantitative changes but represent a new approach to the actual role of the festival in relation to Greek cinema; an approach which views the Greek film as a whole of discernible and different stages which need special care so that the final result can reflect the filmmaker's vision.

We invite you to share your vision with us and together create a new reality for Greek cinema!

Despina Mouzaki

Σε πείσμα των κρίσιμων καιρών που περνά η ελληνική κινηματογραφία, το Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης ανανεώνει για 46η χρονιά τη συνάντησή του με το κοινό παρουσιάζοντας το σύνολο σχεδόν της φετινής παραγωγής. Πιο αναλυτικά παρουσιάζονται 21 ταινίες μυθοπλασίας, 6 ντοκιμαντέρ, καθώς κι οι βραβευμένες μικρού μήκους ταινίες του Φεστιβάλ Δράμας. Παράλληλα, διεξάγονται τρία πλήρη κι αναδρομικά αφιερώματα στο έργο των Νίκου Παπατάκη, Γιώργου Πανουσόπουλου και Αντουανέτας Αγγελίδη –τρίων σκηνοθετών με ξεχωριστό έργο και επίμονη ματιά– καθώς και τιμητικές προβολές στον πρόωγα χαμένο Αλέξη Μπίστικα, στους Γρηγόρη Γρηγορίου, Κώστα Μανουσάκη και Χρήστο Βακαλόπουλο καθώς και σε δύο ξεχωριστούς ηθοποιούς της νεότερης γενιάς: την Όλια Λαζαρίδου και τον Άρη Ρέτσο. Τέλος, στη ζώνη μεταμεσονύκτιων προβολών θα προβληθεί μια επιλογή ταινιών σε ψηφιακή μορφή, η οποία ελπίζουμε να αποτελέσει τον πρόαγγελο ενός τμήματος αφιερωμένου στην ελληνική ψηφιακή δημιουργία, καθώς και το τμήμα «Προσεχώς» στο οποίο περιλαμβάνονται αποσπάσματα από ταινίες που βρίσκονται ακόμα στο στάδιο της επεξεργασίας.

Ταυτόχρονα, δίνουμε μεγαλύτερη έμφαση στην προβολή και την προώθηση των ελληνικών ταινιών μέσω της αξιοποίησης των νέων θεσμών του Φεστιβάλ (*Crossroads Co-Production Forum, Agora*), καθώς και του *Balkan Fund*, θεσμών που ξεκινούν από την ανάπτυξη και καταλήγουν στη διανομή των ταινιών. Σε αυτό το πλαίσιο δημιουργήθηκε το DVD που συνοδεύει τον παρόντα κατάλογο, με οπτικοακουστικό υλικό απ' όλες τις ταινίες που παρουσιάζονται στο ελληνικό πρόγραμμα, και επιλέχθηκε μια αίθουσα του φεστιβάλ αφιερωμένη αποκλειστικά στην προβολή ελληνικών ταινιών. Ελπίζουμε η αίθουσα αυτή να αποτελέσει το στέκι συνάντησης κοινού και επαγγελματιών με την ελληνική κινηματογραφία τόσο του παρόντος, όσο του παρελθόντος και του μέλλοντος.

Αν θέλαμε να δώσουμε κάποια στοιχεία που να χαρακτηρίζουν τη φετινή παραγωγή, θα σημειώναμε ότι και φέτος ο αριθμός των νέων ταινιών είναι ανάλογος με το μέσο όρο της ελληνικής παραγωγής των τελευταίων χρόνων και σταθερά πάνω από τον μέσο όρο κάθε άλλης χώρας του ίδιου μεγέθους στην Ευρώπη. Γι' άλλη μια φορά, οι μισές ταινίες είναι οι πρώτες ή οι δεύτερες των σκηνοθετών τους, ενώ ένα ανάλογο ποσοστό στο σύνολο κατέχουν οι ανεξάρτητες παραγωγές. Τέλος, πάνω από τις μισές φετινές ταινίες έχουν γυριστεί πρωτογενώς σε ψηφιακό μέσο, προτού καταλήξουν να μετατραπούν σε φιλμ. Η τελευταία επιλογή, παρόλο που υπαγορεύεται τις περισσότερες φορές από οικονομικούς λόγους, οδηγεί ταυτόχρονα σε μια διερεύνηση των δυνατοτήτων του νέου μέσου.

Παράλληλα μ' αυτά τα τεχνικά στοιχεία, διαφαίνεται μια διαρκώς αυξανόμενη τάση των νέων κινηματογραφιστών να στρέψουν και πάλι το βλέμμα τους στην πραγματικότητα σε ό,τι συμβαίνει έξω από το παράθυρο και κάτω από το σεντόνι. Άλλοτε ακολουθώντας μια λοξή, παιγνιώδη ματιά, κι άλλοτε επιτιθέμενοι σε πάγιες όψεις και στερεότυπα της νεοελληνικής κοινωνίας. Με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, κάποιες ταινίες αρχίζουν να μάς θυμίζουν αυτό που δεν θέλουμε να βλέπουμε. Ίσως πρόκειται για την απαρχή μιας τάσης που θα μας επιτρέπει να αντιμετωπίσουμε αυτό που είμαστε, αυτό που δεν είμαστε και αυτό που δεν θα γίνουμε ποτέ. Μόνο μέσα απ' αυτή την οδυνηρή διαδικασία ενηλικίωσης –άλλοτε μ' οργή κι άλλοτε μ' ενθουσιασμό, και πάντα μέσα από μικρές απώλειες– θα μπορούσαμε ν' ανοιχτούμε σ' ένα διάλογο με την κοινωνία.

Με το άνοιγμα του φεστιβάλ σε ταινίες γυρισμένες σε ψηφιακή μορφή ελπίζουμε ότι ικανοποιούμε μια ανάγκη του χώρου, προσφέροντας ακόμα περισσότερες δυνατότητες δημιουργικής έκφρασης και προβολής αυτής της διαφαινόμενης τάσης μιας νέας γενιάς που μπορεί να χρησιμοποιεί τα υλικά της ψηφιακής εποχής μ' έναν απενοχοποιημένο, όσο και επείγοντα τρόπο απέναντι στην καθημερινότητα της Ιστορίας.

Θα ήθελα να ευχαριστήσω τους συνεργάτες μου –Αφροδίτη Νικολαΐδου, Γιώργο Νούνεση και Πάτρα Σπανού– για την πίστη, την αγάπη και την επιμονή τους στην προβολή του ελληνικού κινηματογράφου. Ο κινηματογράφος είναι ομαδική εργασία και το αποτέλεσμα του χρειάζεται τη συμβολή και την προσπάθεια όλων. Πιστεύοντας στη συνέχεια, αλλά όχι στην επανάληψη, και κρίνοντας πως οι καιροί και οι συνθήκες της ελληνικής κινηματογραφίας καλούν για ριζικές επανοποθετήσεις, ανανεώνουμε το ραντεβού μας στο Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης που ήταν, είναι και θα είναι ο χώρος συνάντησης και ζύμωσης κάθε αισθητικής και ιδεολογικής τάσης ο χώρος επικοινωνιακών συζητήσεων και γόνιμων συγκινήσεων καθενός που αγαπά τον κινηματογράφο, επαγγελματία ή μη. Σκοπός του Φεστιβάλ παραμένει η προβολή του έργου εκείνων των καλλιτεχνών που θέλουν να εκφράσουν τον άνθρωπο και την κοινωνία μέσα από ανήσυχες εικόνες.

Με την ευχή η φετινή εκδήλωση να αποτελέσει αφορμή γόνιμου διαλόγου ανάμεσα στους επαγγελματίες του χώρου, αλλά και τόπο συνάντησης με το κοινό, και με την προοπτική των κυφορούμενων διεργασιών που θα μορφοποιησουν ένα νέο θεσμικό πλαίσιο για την ελληνική κινηματογραφία, εύχομαι στους συντελεστές των φετινών ταινιών να κρατήσουν ανοιχτό τον διάυλο της επικοινωνίας με το κοινό και την κοινωνία.

Η συνέχεια στην οθόνη...

Θάνος Αναστάπουλος

In spite of the crucial times that Greek cinema is going through, the Thessaloniki International Film Festival has renewed its date with the public for the 46th year and will be presenting almost all the films that were produced this year. The films to be screened are: 21 fiction films, 6 documentaries, and the award-winning films of the Short Film Festival at the city of Drama. Moreover, there will be three retrospectives devoted to the work of Nico Papatakis, George Panoussopoulos and Antoinetta Angelidi—three directors with a unique oeuvre and a persistent gaze—as well as screenings of the short films by Alexis Bisticas, on the tenth anniversary of his untimely death, screenings in honour of the late Grigoris Grigoriou, Costas Manoussakis, Christos Vakalopoulos, and spotlights on two remarkable actors of the younger generation: Olia Lazaridou and Aris Retsos. Finally, the Festival's Midnight Screenings will present a selection of films in digital form, which we hope will be the precursor of a special section dedicated to Greek digital films set to begin next year, and, last but not least, the "Works in Progress" section, which comprises excerpts from films which are still in post-production.

At the same time, we are giving greater emphasis to the promotion of Greek films through the Festival's new institutions (*Crossroads Co-Production Forum, Agora*), as well as the *Balkan Fund*, all of them institutions that begin with film development and end with film distribution. It is in this context that we have put together the DVD that accompanies the catalogue, containing audiovisual material from all the films presented in the Greek programme, and have selected one of the Festival's theatres which will be devoted exclusively to the screenings of Greek films. We hope that this theatre will become a meeting point between filmgoers and film professionals on the one hand, and Greek films of the past, the present and the future, on the other.

If we were to offer certain data indicative of this year's films, we would say that, again this year, the number of new films is close to the average Greek production numbers of recent years and steadily above the average of any other European country of similar size. Once again, half of the films are first or second films, while an equal number is represented by independent productions. Finally, over half of this year's productions have been originally shot on a digital medium before being transferred to film. Although this choice is often dictated by financial considerations, at the same time it leads to a broadening of the possibilities of the new medium.

Besides these technical data, we must also note an ever-increasing tendency among young filmmakers to turn their gaze once again towards reality; to what's going on outside the window and under the sheet. This is done sometimes through a skewed, playful way of looking at things, and other times by attacking entrenched aspects and stereotypes of Greek society. One way or another, some of these films begin to remind us of what we do not want to see. Perhaps it's the beginning of a new trend that will allow us to confront what we are, what we are not, and what we shall never be. It is only through this painful coming of age—sometimes angrily, other times enthusiastically, but always through small losses—that we will be able to open ourselves up to a dialogue with society.

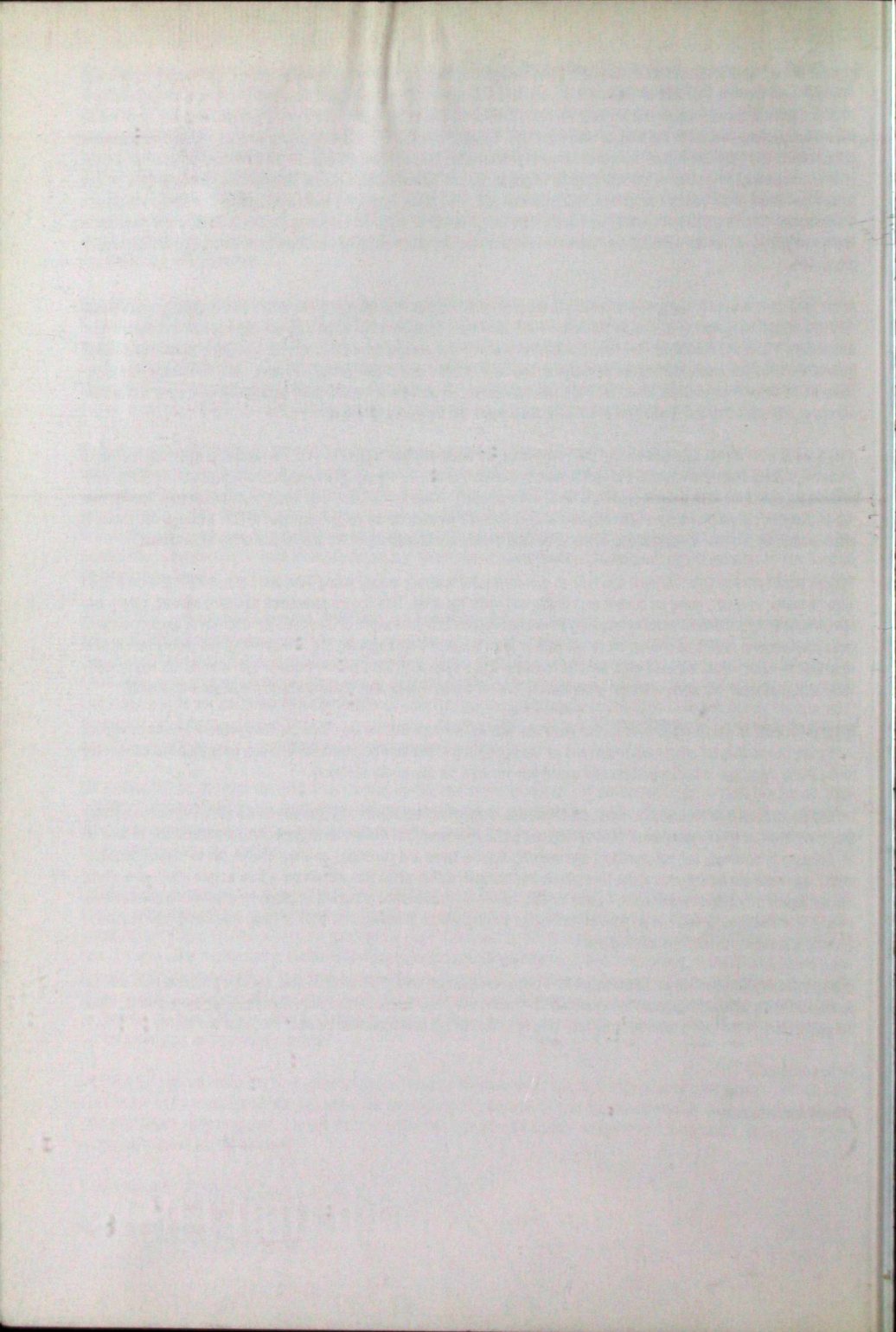
Through the Festival's opening up to films that are made digitally, we hope that we are meeting a need in Greek cinema by offering even more possibilities for artistic expression and for the highlighting of this emerging tendency of a new generation that can use the media of the digital age in both a guiltless and urgent way vis-à-vis the day-to-day of History.

I would like to thank my collaborators—Aphrodite Nikolaïdou, Yorgos Nounessis and Patra Spanou—for the faith, love and persistence they show in promoting Greek cinema. Making films is a group endeavour, and the end result needs the contribution and effort of us all. Believing in continuity but not repetition, and deeming that the times and conditions of Greek cinema call for radical reassessments, we renew our rendez-vous at the Thessaloniki International Festival which was and always will be a place where all aesthetic and ideological trends meet and interact; a place for constructive discussions and rewarding emotions for anyone who loves cinema, whether a professional or not. The purpose of the Festival continues to be to highlight the work of those artists who wish to express mankind and society through restless images.

Hoping that this year's Festival will be the forum for a productive dialogue among film professionals, but also a meeting point with the public, and in the light of the procedures currently in the making which will form a new statutory framework for Greek cinema, I wish the contributors of this year's films that they may keep open the lines of communication between the public and society.

To be continued...

Thanos Anastopoulos

Ταινίες Μυθοηλίας

Greek Films 2005

Fiction Films

Νίκος Γραμματικός

Γεννήθηκε στη Σαλαμίνα το 1963. Σπούδασε Κινηματογράφο και Μαθηματικά. Από το 1984 μέχρι το 1994 ήταν παραγωγός του ραδιοφωνικού προγράμματος «Ο Κινηματογράφος στο Τρίτο Πρόγραμμα» στο κρατικό ραδιόφωνο, σε συνεργασία με τους σκηνοθέτες Αντώνη Κόκκινο και Γιάννη Καρυπίδη.

Nikos Grammatikos

He was born on the island of Salamina in 1963. He studied Film and Mathematics. From 1984 to 1994 he produced the radio programme "Cinema on the Third Programme" on Greek Public Radio, in collaboration with filmmakers Andonios Kokkinos and Yannis Karypidis.

Φιλμογραφία / Filmography

- 2005 *Αγρύπνια / The Wake*
- 2002 *Ο Βασιλιάς / The King*
- 1999 *Νυχτολούλουδα (ντοκ.) / Nightflowers (doc)*
- 1996 *Απόντες / Truants*
- 1995 *Εξόδος (ηλεκτρονικό) / Exodus (TV film)*
- 1992 *Η εποχή των δολοφόνων / Time to Kill*
- 1992 *Χάος (μυθ) / Chaos (short film)*
- 1991 *Κλειστή στρόφι / U-Turn*
- 1989 *Αβαξ (μυθ) / Abacus (short film)*
- 1988 *Επικίνδυνη ζώνη (μυθ) / Danger Zone (short film)*
- 1987 *Μακριάθεν (μυθ) / From Far Away (short film)*

Σημείωμα σκηνοθέτη / Director's note

Δύο αδελφία υποχρεώνονται από τη ζωή να ξανασυναντηθούν έπειτα από 10 χρόνια και, στη διάρκεια μιας νύχτας, μέσα από συγκρούσεις αλλά και εκατέρωθεν εξομολογήσεις, να βρουν δίαυλο επικοινωνίας. Δύο χρόνια πριν, σαν τον δολοφόνο που επιστρέφει στον τόπο του εγκλήματος, τα βήματά μου με πήγαιναν συνεχώς στα μέρη όπου έπαιχα μικρός. Εικόνες, διαθέσεις, μνήμες, χώροι άρχισαν να συνδυάζονται στο μυαλό μου. Μια νύχτα της άνοιξης, σε κατάσταση ασφυξίας εξαιτίας μιας κρίσης άσθματος, άρχισα να φορτώνω τις εμμονές μου στο τρικυκλό της Ιστορίας και είδα ότι χωράνε έστω και στριμωγμένες. Έτσι κι αλλιώς μόνο όταν έχω την ψευδαίσθηση ότι συμβαίνει αυτό, τότε και μόνο τότε μπαίνω στην περιπέτεια μιας ταινίας. Καβάλησα το τρικυκλό λοιπόν και χωρίς ανάσα έπρεπε να φτάσω όσο πιο γρήγορα στη θάλασσα. Μόνο εκεί μπορούσα ν' αναπνεύσω.

Το ταξίδι της *Αγρύπνιας* άρχισε...

Two estranged brothers are forced to meet after 10 years, confront each other and, in the course of a night, find some common ground and move on.

Two years ago, going back to the places where I played as a kid, images, moods, memories and places began jostling each other in my mind. A while ago, on a spring night, unable to breathe due to an asthma attack, I decided to unload all those images; to create some space for them... This recurring state is the one that usually gets me on the adventure trail of making a film. Wishing to crack open that elusive memory vault, I headed to the sea. There, where I could breathe freely.

The journey of *The Wake* had begun...

Αν σας ζητούσαμε να συνοψίσετε το θέμα της *Αγρύπνιας* σε μια και μόνη φράση ποια θα ήταν αυτή;

Είναι κάτι που με απασχολεί και στις τρεις τελευταίες μου ταινίες. Το θέμα δηλαδή της αποδοχής του «άλλου», του «ξένου», του «διαφορετικού». Και ποιοι είναι οι όροι της σύγκρουσης που οδηγούν ή όχι σε αυτήν... Στην *Αγρύπνια*, ο «άλλος», ο «ξένος», ο «διαφορετικός» είναι, κυριολεκτικά, ο εξ αίματος αδελφός.

If you were asked to sum up the theme of *The Wake* in one single sentence, what would it be?

It's something that has concerned me in my last three films. And that is accepting the "other", the foreigner, the one that is different. And also, the terms of the conflict which lead or don't lead to this acceptance... In *The Wake*, the other, the foreigner, the one who is different is, literally, a blood-brother.

Τα επαγγέλματα του Ανδρέα και του Νίκου λειτουργούν ως καθρέφτης ή ως προσωπίδα των χαρακτήρων;

Η επιλογή των επαγγελμάτων των ηρώων έγινε για πολύ πρακτικούς λόγους. Ένας αστυνομικός μπορεί καθημερινά να οπλοφορεί (πόσες φορές έχουμε ακούσει για όπλα που τυχαία εκτυρωσκορούν...) και επίσης μπορεί πολύ εύκολα να έχει σχέση με κυκλώματα σωματεμπορίας, πλαστά διαβατήρια κ.λπ. Ουσιαστικά είναι πράγματα που δανειστήκαμε από την πραγματικότητα. Όσο για τον παπά, θέλαμε κάποιον που να έχει αναλάβει μια «αποστολή» η οποία στη διαδρομή της ταινίας να αλλάξει μορφή. Θεωρήσαμε πως το να ήταν, για παράδειγμα, στους Γιατρούς Χωρίς Σύνορα, θα φαινόταν τελείως τετριμμένο. Το ιερατικό σχήμα μας προσέφερε τη δυνατότητα να δώσουμε στο χαρακτήρα τις απολύτως απαραίτητες αποσκευές για να κάνει το ταξίδι της ταινίας.

Do Andreas' and Nikos' jobs function as mirrors for the characters, or as masks?

Choosing the heroes' jobs was a purely practical matter. A policeman can carry a weapon every day (we've heard of guns going off accidentally countless times...) and he can also easily come in contact with prostitution rings, counterfeit passports, etc. In effect, these are things we borrowed from reality. As for the priest, we wanted someone who would have undertaken a "mission" which, as the film proceeded, would change form. We felt that having him belong to Doctors without Frontiers, for example, would seem utterly trite. Having him belong to the clergy made it possible to give the character the baggage that was strictly necessary for his journey through the film.

«Στο δικό σου κόσμο οι κακοί πληρώνουν για τις σμαρτίες τους, στο δικό μου οι άνθρωποι απλά επιβιώνουν», λέει ο Ανδρέας στον αδελφό του. Πού διασταυρώνονται αυτοί οι δύο κόσμοι;

Διασταυρώνονται στη λεωφόρο του αίματος. Αυτά που τους ενώνουν είναι πολύ περισσότερα από αυτά που τους χωρίζουν, δεν θα λούν όμως με τίποτα να το παραδεχτούν, δεν ανεξαρτητώνται από την ταίνια, αυτό είναι ένα γεγονός που δημιουργεί γενικά συγκρούσεις σήμερα στις σχέσεις μας με τους άλλους.

"In your world, bad guys pay for their sins; in mine, people just survive," Andreas tells his brother. Where do these two worlds meet?

They are brought together by shared blood. The things that bring them together are more than the things that keep them apart, however they refuse to admit it and, irrespective of the film, that is a fact that generally creates conflicts in our relations with other people.

Νίκος: Γι' αυτό σηκώθηκα και έφυγα!
Γι' αυτό σας γύρισα την πλάτη... για να μην έχω καμία σχέση
με όλα αυτά. Τι δουλειά έχω εγώ με τον σωματέμπορο,
μου λες; Τι μ' ανακατεύεις εμένα;
Ανδρέας: Δεν ήξερα άλλο τρόπο - τι ζόρι τραβάς;
Εγώ θα πάω στην κλάση για να μπορείς εσύ να λες ότι
έχεις καθαρά τα χεράκια σου...
Νίκος: Τι 'ναι αυτά εδώ;... Αίματα;
Ανδρέας: Ανάψανε τα αίματα.
Νίκος: Τι έχεις κάνει;

Nikos: That's why I left! That's why I walked out on you all.
So I got nothing to do with all of this. Why do I have to deal
with a pimp? Why're you mixing me up in all this?
Andreas: There's no other way - what's your problem? I'll go
to hell so you can claim that your hands are clean...
Nikos: What's this? ... Blood?
Andreas: All hell broke loose...
Nikos: What have you done?

Αγρύπνια The Wake

Greek title **Agrypnia**

35mm, έγχρωμο / colour, 99', Dolby Digital

Σκηνοθεσία / Direction: Νίκος Γραμματικός / Nikos Grammatikos
Σενάριο / Screenplay: Νίκος Παναγιωτόπουλος / Nikos Panayotopoulos, Νίκος Γραμματικός / Nikos Grammatikos
Φωτογραφία / Cinematography: Σίμος Σαρκετζής / Simos Sarketzis
Μοντάζ / Editing: Γιάννης Κατσάμπουλας / Yannis Katsaboulas
Ήχος / Sound: Νίκος Μπουγιούκος / Nikos Bougioukos
Μουσική / Music: Μπάμπης Παπαδόπουλος / Babis Papadopoulos
Σκηνικά-Κοστούμια / Production Design-Costumes: Γιούλα Ζωιοπούλου / Youla Zoiropoulou
Μακιγιάζ / Make-up: Θεανώ Καπνιά / Theano Kapnia
Παραγωγός / Producer: Κατερίνα Οικονόμου / Katerina Economidou
Παραγωγή / Production: Graal A.E., EPT A.E. / Graal S.A., ERT S.A.

Ηθοποιοί / Cast: Βαγγέλης Μουρίκης (Ανδρέας) / Vangelis Mourikis (Andreas), Μιχάλης Τσουρουνακής (Νίκος) / Mihalis Tsurounakis (Nikos), Αγγελική Δημητράκοπούλου (Κάτια) / Angeliki Dimitrakopoulou (Katia), Ηρώ Λούπη (Μαρία) / Iro Loupi (Maria), Έρση Μαλικιένζου (Μάνα) / Ersi Malikentzou (Mother), Ευαγγελία Σαμιωτάκη (Θεία Ανδρέα) / Evangelia Samiotaki (Andreas' aunt), Δημήτρα Χατούπη (Αντριάννα) / Dimitra Hatoupri (Adrianna), Γιάννης Οικονομίδης (Ανδρέας 2) / Yannis Economidis (Andreas 2), Μανώλης Πιπεράκης (Ζωτήρης) / Manolis Piperakis (Sotiris), Χρήστος Ρούπακας (Παναγιώτης) / Christos Roupakas (Panayotis)

World Sales: Graal S.A.

Δύο αδελφοί, που τους χωρίζουν μια δεκαετία κι ένα χάσμα απόψεων. Ο Ανδρέας —ο μεγάλος— διεφθαρμένος αστυνομικός, κι ο Νίκος —ο μικρότερος— παπάς. Οι μεταξύ τους σχέσεις, ανάρκετες έως και εχθρικές, παρόλο που ο Ανδρέας ανέλαβε την ανατροφή του Νίκου όταν ο πατέρας τους πέθανε. Ο μόνος συνδετικός κρίκος, η γυναίκα του Ανδρέα που, όμως, βρίσκεται εντελώς αναπάντεχα στην εντατική βαριά τραυματισμένη από το υπηρεσιακό περίστροφο του άνδρα της. Το γεγονός αναγκάζει τα αδέρφια να ξανασυναντηθούν και να περάσουν τη δραματικότερη ίσως νύχτα της ζωής τους, προδιαγράφοντας ένα εντελώς διαφορετικό αύριο και για τους δύο τους.

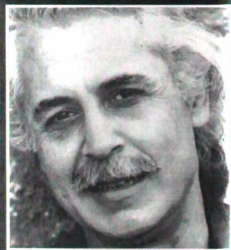
Andreas is a cop on the run. His life has reached a dead end; he has just shot his wife and is trying to flee the country. Nikos, a priest, is Andrew's estranged younger brother. They have not spoken for a decade. Andrew needs someone to help him get away. Nikos is his last resort. Together they spend an eventful night, during which Andreas musters all his underground contacts to organise his escape. This night is *The Wake* for their past and for Andreas' wife.

Γιάννης Διαμαντόπουλος

Σπούδασε πολιτικές επιστήμες στο Πάντειο Πανεπιστήμιο της Αθήνας, κινηματογράφο στη Ρώμη και στην Αθήνα, και αρχιτεκτονική και σκηνογραφία στη Φλωρεντία. Στο θέατρο έχει σκηνοθετήσει πάνω από 30 έργα Ελλήνων και ξένων συγγραφέων. Από το 1984, μεταφέρει στην τηλεόραση έργα γνωστών συγγραφέων, μεταξύ των οποίων οι Κουμνταρέας, Χρυσούλης, Καραγιάννης, Δρακονταειδής, Ξενοπούλης, Καζαντζής, Αθανασοπούλης και Βασιλικός. Το *Γαλάζιο Φόρεμα* είναι η πρώτη του μεγάλου μήκους ταινία.

Yannis Diamandopoulos

He studied Political Science at the Panteion University in Athens, Film in Rome and Athens, as well as Architecture and Set Design in Florence. He has directed more than thirty plays by both Greek and foreign playwrights for the National Theatre and for private productions. Since 1984, he has directed ten TV series and three TV films for the Hellenic Broadcasting Corporation, based on novels and short stories by famous Greek authors. He has also directed documentaries and music programmes. *True Blue* is his first feature film.

Σημείωμα σκηνοθέτη / Director's note

Πάντα μ' ενδιέφεραν οι «αποκλεισμένοι» κοινωνικά άνθρωποι, οι καταρμένοι. Με απλά λόγια: το περιθώριο με συγκίνησε ανθρώπινα και ουσιαστικά. Η ιστορία του *Γαλάζιου Φόρεματος* έχει όλα τα στοιχεία ανθρώπων που κατά κάποιον τρόπο είναι «στιγματισμένοι». Ο ήρωας της ταινίας προσπαθεί να βρει την ισορροπία του γνωρίζοντας ότι «διαφέρει». Δεν τα καταφέρνει, η κοινωνική απόρριψη είναι εμφανής και ολοκληρωτική. Ακόμα και η οικογένειά του, που είναι ο «καθρέφτης» της κοινωνίας, τον διαγράφει. Αλλάστε το σύστημα δεν πρέπει να διαταραχθεί. Η πράξη του Γιώργου είναι ακραία αλλά περιεκτική αμέτρητες περιπτώσεις ανθρώπων που πάνε κόντρα στην κοινωνική νόρμα.

I have always been interested in people that were 'excluded' from society; the damned. Quite simply: I am profoundly touched by those living on the fringes of society. The story of *True Blue* contains all the features of people who are, in a way, stigmatised. The hero of the film tries to find a balance, knowing he is 'different'. He doesn't make it; he is clearly and utterly rejected by society. Even his family, which is the 'mirror' of society, disowns him. After all, the system must not be disturbed. Yorgos' action is an extreme action, yet it encompasses numerous cases of people that go against the social norm.

Η σχέση του ήρωα με τη μητέρα του είναι, μέσα σε όλες τις ιδιαιτερότητές της, μια αρχετυπική σχέση μνάς-γιου;

Θα έλεγα πως είναι μια κλασική σχέση μνάς-γιου. Ο ομφάλιος λώρος που δεν κόβεται ποτέ. Ταυτόχρονα, όμως, θα έλεγα πως είναι και μια σχέση αλληγορική: ένας που νομίζει πως εξουσιάζει, έστω από ενδιαφέρον, και ένας που νιώθει πως εξουσιάζεται. Σχέση καταστροφής και μόνου. Η μάνα πετυχαίνει να ενοχυώσει το γιο (και ηττάται) και ο γιος να εξοστρακίσει τη μάνα. Προκειμένου να συμπεριφερθεί με τα κοινωνικά πρότυπα, αυτοκαταστρέφονται και καταλήγουν να χάσουν την επαφή με τον γύρω κόσμο και τον ίδιο τους τον εαυτό, που αδυνατούν να δουν, να γνωρίσουν και να αποδεχτούν. Έχουν την ανάγκη της εξλαστήριας τελετής, της σφαγής που δικαιώνει και ολοκληρώνει τη θυσία...

Ο Γιώργος συμφιλιώνεται, τελικά, με τον εαυτό του;

Ο Γιώργος παίζει, τελικά, το ρόλο που αρχικά απέρριπτε, το παχνίδι μιας απρόσωπης κοινωνίας. «Διορθώνει» τη φύση του, πράγμα που ανέκαθεν του ήτοίσααν η μάνα και ο περίγυρος. Προσπαθώντας ν' αποφυγεί τον ενοχυισμό, αυτοενοχυίζεται. Κατ' ουσίαν αδυνατεί να αποδεχτεί τον εαυτό του όπως είναι και αποτραβιέται εκεί όπου οι άλλοι δεν μπορούν να εισβάλλουν: στο περιθώριο...

Notwithstanding its peculiarities, is the relationship between the hero and his mother an archetypal mother-son relationship?

I would say that it is a classic mother-son relationship. The umbilical cord that is never severed. Yet at the same time, I'd also say that it is an allegorical relationship: one person who thinks she dominates –albeit out of concern– and another person who feels he is being dominated. It is a disastrous relationship. The mother succeeds in castrating the son (and is defeated) and the son succeeds in ostracizing the mother. In order to live according to the social norms, they self-destruct and end up losing touch with the world around them as well as with their own self, which they are unable to see, to know and to accept. They need the propitiatory ritual, the slaughter that justifies and completes the sacrifice...

Does Yorgos finally reconcile with himself?

In the end, Yorgos plays the role he initially rejected; he plays the game of an impersonal society. He 'corrects' his nature, something his mother and the people around him had always asked him to do. In his effort to avoid castration, he castrates himself. In effect, he is unable to accept himself as he is and he withdraws to where other people cannot enter: to the fringes of society...

Πόσο σας βοήθησε η προπαρασκευή σας στην τηλεόραση να αντιμετωπίσετε τις ανάγκες και τις προκλήσεις αυτής της απαιτητικής παραγωγής και πρώτης σας κινηματογραφικής δουλειάς;

Οι πρώτες μου τηλεοπτικές δουλειές, σειρές μικρού κύκλου επεισοδίων, ήταν κινηματογραφημένες σε φιλμ και είχα την αίσθηση κανονικάς τες πως γυρίζω μια ταινία μεγάλης διάρκειας που στη συνέχεια θα χωριώ σε τρέιλερ, πέντε ή έξι ενότητες. Αυτή η εμπειρία με έκανε να μην αισθάνομαι άβολα και αμήχανα και με βοήθησε, όπως, πολύ να ξεπεράσω όλες τις πρακτικές δυσκολίες χωρίς να πελαγοδρομήσω.

How far did your experience in television help you to deal with the requirements and meet the challenges of such a demanding production which was also your first film?

My first TV projects –series of few episodes each– were made on film and I had the feeling, as I made them, that I was shooting a feature film which I would then divide into four, five or six unities. This experience saved me from feeling uncomfortable or awkward and helped me a lot, it's true, to solve all the practical problems without feeling lost.

Φιλμογραφία / Filmography

2005 *Γαλάζιο Φόρεμα / True Blue*

Γιώργος: Τι θα πάρεις αυτόν τον ηλίθιο; Για να μας ξεπιτώσεις; Μας φτάνει ο μπάτσος της άλλης. Θέλει και σπιτί προίκα για να βάζει τις ασπιρίνες του. Απ' τα προφυλακτικά τα βγάζει κι απ' τις αδελφές, κι ας τις βρίζει.
Μάνα: Γιώργο τρελάθηκες; Τι πας να κάνεις; Θα φωνάξω την αστυνομία! Θα σε σκοτώσω! Στο τρελόδικο θα σε κλείσω!
Ισμήνη: Όσο και να λυσάς, θα με πάρει. Δεν σε υπολογίζει. Μου το 'πε.

Yorgos: What? You're going to marry that idiot? So he can kick us out of our home? Isn't it enough that the other one's with a cop? And he wants the house as a dowry! What for? To store his aspirins? The money he makes is all from the condoms he sells to the fairies and the junkies, never mind that he bad-mouths them.
Mother: Are you mad? What are you going to do? I'll call the police! I'll kill you! I'll have you locked up in the loony bin.
Ismini: You can rant and rave all you want. He's going to marry me. He doesn't give a damn about you, he told me so.

Γαλάζιο φόρεμα True Blue

Greek title **Galazio forema**

35 mm, έγχρωμο / colour, 108', DTS

Σκηνοθεσία / Direction : Γιάννης Διαμαντόπουλος / Yannis Diamantopoulos **Σενάριο / Screenplay:** Πάνος Παπαδόπουλος / Panos Papadopoulos **Φωτογραφία / Cinematography:** Αντρέας Σινάνος / Andreas Sinanos **Μοντάζ / Editing:** Γιάννης Τσιτσάπουλος / Yannis Tsitsopoulos **Ήχος / Sound:** Δημήτρης Αθανασόπουλος / Dimitris Athanassopoulos **Μουσική / Music:** Διονύσης Τσακνής / Dionyssis Tsaknis **Σκηνικά / Production Design:** Πάνος Παπαδόπουλος / Panos Papadopoulos, Έρικα Ευαγγελίδου / Erica Evangelidou, Δημήτρης Κακριδής / Dimitris Kakridas **Κοστούμια / Costumes:** Φίλιππος Παπαγεωργίου / Filippos Papageorgiou, Π. Παπαδόπουλος / P. Papadopoulos, Έρ. Ευαγγελίδου / E. Evangelidou **Μακιγιάζ / Make up:** Φανή Αλεξάκη / Fani Alexaki **Χορογραφία / Choreography:** Δ. Παπαζογλου / D. Papazoglou **Παραγωγοί / Producers:** Νίκος Μουστάκας / Nikos Moustakas, Μιχάλης Παναγιωτόπουλος / Michalis Panayotopoulos, Γιάννης Διαμαντόπουλος / Yannis Diamantopoulos, Χάρης Ντάβας / Haris Davas **Παραγωγή / Production:** Metavision A.E, EKK / Greek Film Centre, Eurimages, EPT A.E. / Hellenic Broadcasting Corp, ERT S.A., ACT E.P.E. / ACT Ltd. Συμπαραγωγή Φαντασία Οπτικοακουστική / Fantasia Optikoakoustiki, Foundation Bulgarian Cinema

Ηθοποιοί / Cast: Ράνια Οικονομίδου (Μητέρα) / Rania Economidou (Mother), Γιώργος Νανούρης (Γιώργος) / Yorgos Nanouris (Yorgos), Μαρία Εγγλεζάκη (Ισμήνη) / Maria Englezaki (Ismini), Ηλέκτρα Νικολούζου (Καλλιόπη) / Electra Nikolouzu (Kalliori), Μαρκέλλα (ξανθιά πρώην τραπεζίτη) / Markella (blonde former transvestite)

World Sales:
Metavision S.A.
GFC

Δεκαετία του '50. Μια χήρα μάνα μεγαλώνει τα τρία παιδιά της έχοντας ιδιαίτερη αδυναμία στο μοναχογιό της. Τα πρώτα σημάδια ιδιαιτερότητας του γιου εμφανίζονται νωρίς: κόντρα με την οικογένεια, ρήξη με τα κοινωνικά πρότυπα, φιλίες με το ίδιο φύλο. Το πάθος του για το χορό τον οδηγεί στο Παρίσι και τα πάθη του σε αμφίφυλες σχέσεις. Δεκαετία του '80. Η απογοητευτική επιστροφή στην Ελλάδα, η καλλιτεχνική του αποτυχία και η όξυνση των σχέσεών του με τη μητέρα του τον οδηγούν σε ακραίες αποφάσεις: πεζοδρόμιο στη Συγγρού, χορευτής σε καμπαρέ με τραπεζίτη, φυλακή, αλλαγή φύλου. Η μάνα του αδυνατεί ν' ακολουθήσει τις αλλαγές του.

Δεκαετία του '90. Η ευτυχία που ονειρεύεται δεν έρχεται. Το τέλος, τραγικά λυτρωτικό.

The fifties. A widow is raising her three children but has a soft spot for her only son. The first signs of the son's 'peculiarity' appear early on: clashes with the family, a break with social role models, and friendships with individuals of the same sex. His passion for dancing leads him to Paris and his passions to bisexual relationships. The eighties. His return to Greece is a letdown. His failure as an artist and the further deterioration of his relationship with his mother lead him to extreme decisions: street-walking on Syngrou Avenue, working as a dancer in a transvestite club, prison, a sex-change operation. His mother has a hard time keeping up with the changes in his life. The nineties. The happiness he dreams of does not come. The end is tragically liberating.

Κυριάκος Κατζουράκης

Γεννήθηκε στην Αθήνα το 1944. Σπούδασε ζωγραφική με τον Γ. Μοράλη και σκηνογραφία με τον Β. Βασιλειάδη στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών, και χαρακτική στην Αγγλία στο St. Martins School of Art. Συνεργάζεται με το Θέατρο Τέχνης από το 1988. Έχει κάνει πολλές ατομικές εκθέσεις στην Ελλάδα και στο εξωτερικό. Το ντοκιμαντέρ του, *Ο δρόμος προς τη Δύση*, έλαβε το βραβείο καλύτερου ντοκιμαντέρ στο Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης 2003 και το βραβείο FIPRESCI στο Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ Θεσσαλονίκης 2003, ενώ προβλήθηκε και διαγωνίστηκε σε μεγάλα διεθνή φεστιβάλ.

Kyriakos Katzurakis

He was born in Athens in 1944. He studied painting and theatre design at the Athens School of Fine Arts before training as an engraver at the St. Martins School of Art in London. His documentary *The Way to the West* (2003) received the award for Best Documentary at the Thessaloniki IFF 2003, as well as the FIPRESCI award at the Thessaloniki Documentary Festival "Images of the 21st Century" 2003 and was selected and screened in a number of major international film festivals.

Φιλμογραφία / Filmography
 2005 *Γλυκιά μνήμη / Sweet Memory*
 2003 *Ο δρόμος προς τη Δύση (ντοκ.) / The Way to the West (doc)*

Σημείωμα σκηνοθέτη / Director's note

«Έχουν δικίο επειδή τους αγαπάω... Αλλά θα τους αγαπούσα αν δεν ήταν περιπλανώμενοι κι αδικημένοι;» λέει ο Ζαν Ζενέ. Κάθε έργο που ξεκινάει είναι και κάποιο πείραμα, που όμως θέλω να είναι κατανοητό όσο δύσκολο και να είναι. Το σενάριο ξεκίνησε σαν μια περίπλοκη έκφραση σχέσεων και γεγονότων. Αναφορές και γεγονότα γίνανε σταδιακά ενότητες που απαιτούνται από εμένα κατανόηση και αλλαγή κατεύθυνσης. Ήταν σαν να μην είχαν υπάρξει πριν, κι εγώ έπρεπε να τους δώσω ταυτότητα και υλική υπόσταση... Μέσα από τη μνήμη του μικρού Πέτασκοφ... Κι αυτό ήταν μαγεία... Εκείνη τη στιγμή ήξερα ότι έπρεπε να κάνω την ταινία. Το κλειδί ήταν οι ηθοποιοί. Μια γόνιμη και εύστοχη συνεργασία έφτιαξε την ομάδα των ηθοποιών και το συνεργείο που έπρεπε. Η ταινία είναι αποτέλεσμα σκληρής δουλειάς μιας ομάδας ανθρώπων με κοινά αισθήματα. Η μνήμη είναι πάντα γλυκιά, αυτό ήθελα μια διαπίστωση που προέκυψε στα γυρίσματα, κι έτσι βαρτίστηκε η ταινία. Κι αυτό που ήταν φανερό βία και ένταση δεν κυριαρχεί στην εικόνα, έχει όμως αφήσει τις ουλές του χαλασμένες στο φιλμ. Αυτό που δεν επώθηκε και το πιο σημαντικό... Και ίσως να περιέχεται στην επόμενη δουλειά... Όπως η ζωή που ποτέ δεν αιχμαλωτίζεται σε δύο ώρες ταινίας.

"They are in the right because I love them, but would I love them if injustice had not turned them into a wandering people?" (*4 Hours in Shatilla* - Jean Genet, 1983). Every new work I do is somehow an experiment on something which I want to communicate to others. The script of the film started as a complicated expression of persons and events, to end up as a living thing, asking for space to be in. References and facts gradually became separate units, as if bearing a meaning I was expected to understand and conceive through a very different approach. It was as if they had never existed before and I was giving birth to something I didn't know... And that was magic... At that moment I knew that I had to do the film. The key was in the casting. When that was completed, everything was ready. The film is the result of a hard working group of people who shared the same feelings. Remembrance is always sweet, I discovered during the shooting, and that gave the film its name. And now I see that all the initial tension and violence does not govern the image but exists like an old scar which has left faint traces on the film. What is left untold is always the most important thing... and the same goes for what is not filmed... and it probably is what comes next... just like life, it is neatly divided into chapters or two-hour movies...

Τι συνδέει την Ιρίνα του *Ο δρόμος προς τη Δύση* με την Ιρίνα της *Γλυκιάς μνήμης*;

Είναι δύο διαφορετικές γυναίκες. Τις συνδέει μόνον ο τόπος καταγωγής (η Ρωσία), τα κακά ελληνικά και μια εμμονή και των δύο προσώπων να παραπνέουν και να προσπαθούν να κατανοήσουν. Στη ρωσική λογοτεχνία το όνομα Ιρίνα είναι συχνά ταυτισμένο με εύθραυστα πλάσματα που συγκεντρώνουν την έννοια του καλού, μπορεί, υποσυνείδητα, αυτό να λειτουργήσει μέσα μου, συν το εύρημα της λέξης «Ιρίνα».

What connects Irina from *The Way to the West* to Irina in *Sweet Memory*?

They are two different women. What connects them is their country of origin (Russia), their bad Greek, and their persistence in observing and trying to understand. In Russian literature, the name Irina is usually identified with fragile creatures that represent the concept of goodness. Maybe that influenced me subconsciously, plus the sweet sound of the word 'Irina'.

Στην αρχή της ταινίας παραθέτετε ένα απόσπασμα από ένα κείμενο του Ζαν Ζενέ για τη σφαγή στα παλαιστινιακά στρατόπεδα της Σάμπρα και της Σατίλα. Αυτή ήταν και η πηγή της έμπνευσής σας;

Όχι, η συνάντησή με το κείμενο του Ζενέ ήταν σύμπτωση. Το σενάριο γράφτηκε πολλές φορές. Μια, όμως, ιδέα άντεξε σε όλες τις γραφές του και αυτή είναι η εξής: ένας άνθρωπος αποφασίζει να αντιμετωπίσει το παρελθόν του και να προχωρήσει παρακάτω, βαρύνει και αποδέχεται ευθύνες άλλου. Η Ιρίνα, νόθα κόρη ενός Έλληνα ανάρτη που κατέφυγε, μετά την ήττα, στην ΕΣΣΔ και μιας Ρωσίδας, νιώθει ανενθιμότητα. Δεν μπορεί να καταλάβει πως «ο πατέρας της που πάλεψε για τη δικαιοσύνη, ήταν τόσο άδικος με τους δικούς του ανθρώπους», φράση που στο τελικό σενάριο αφαιρέθηκε. Η ταινία είναι το ταξίδι της Ιρίνα προς την κατανόηση.

At the beginning of the film you quote Jean Genet from something he wrote about the Palestine massacre in Sabra and Shatilla. Was that your source of inspiration? No. Coming across Genet's text was a coincidence. The screenplay was rewritten many times. But one idea survived all the rewriting and it is this: a man decides to come to terms with his past and to move on. He's tired of blaming other people.

Irina, the illegitimate daughter of a Greek guerrilla who fled to the USSR after the civil war, feels unwanted. She can't understand how "her father, who fought for justice, was so unjust towards his loved ones." This phrase was taken out of the final script. The film is Irina's journey towards understanding.

Μνήμη, τελικά, είναι ο τόπος που συναντιόμαστε με αυτούς που αγαπούμε;

Μνήμη είναι ο τόπος που συναντιόμαστε με αυτούς που αγαπούμε. Μνήμη είναι ο τρόπος να ζήσει κανείς μια πιο συνεκτική και πλούσια ζωή, οικειοποιούμενος, μέσω της γνώσης, μνήμες που δεν είναι δικές του. Μνήμη είναι κατανόηση, γιατί όταν μπαίνει στον κόπο να θυμάσαι, να μοιραζέσαι δηλαδή, τότε δεν απλουστεύεις και δεν αφορίζεις. Μνήμη τέλος είναι αθανασία. Ποιος δε εύχεται να τον θυμούνται οι δικοί του όταν δε θα υπάρχει πια; «Όταν κάποιος σε θυμάται, είσαι πολύ ζωντανός».

In the end, is memory the place where we meet with those we love?

Memory is the place where we meet with those we love. Memory is the way for one to live a richer, more conscious life, appropriating, through knowledge, memories that are not his own. Memory is understanding, because when you go to the trouble of remembering - i.e. learning - then you don't simply and you don't aphonise. Finally, memory is immortality. Who among us doesn't wish to be remembered by his loved ones when he no longer exists? "When somebody remembers you, you are very much alive."

Irina: So... I did some theatre myself...

many many years ago...

Joe: And... you stopped?

Irina: I was not good...

Joe: No...

Irina: Terrible actress...

Joe: You must learn... to believe in yourself.

Where are you from?

Irina: Kiev... Ukrenea... Ukraine...

Joe: Go on...

Irina: What is this place? I do strange thing here... what?

What?... we are doing crazy things...

Γλυκιά μνήμη Sweet Memory

Greek title **Glykia mnimi**

35mm, έγχρωμο/colour, 110', DTS

Σκηνοθεσία-Σενάριο / Direction-Screenplay: Κυριάκος Κατζουράκης / Kyriakos Katzourakis **Φωτογραφία / Cinematography:** Αλέκος Γιάνναρος / Alekos Giannaros **Μοντάζ / Editing:** Κυριάκος Κατζουράκης / Kyriakos Katzourakis, Δάφνη Τόλη / Daphne Tolis, Δήμητρα Γιατράκου / Dimitra Giatrakou **Ήχος / Sound:** Γιάννης Χαραλαμπίδης / Yannis Haralambidis **Μουσική / Music:** Μιχάλης Γρηγορίου / Mihalis Grigoriou, Θόδωρος Οικονόμου / Theo Economidou **Σκηνικά / Art Director:** Νίκος Πολίτης / Nikos Politis **Κοστούμια / Costumes:** Δέσποινα Χειμώνα / Despina Himona **Μακιγιάζ / Make-up:** Δήμητρα Γιατράκου / Dimitra Yatrakou **Παραγωγός / Producer:** Κώστας Λαμπρόπουλος / Costas Lambropoulos **Παραγωγή / Production:** CL Productions, EKK / GFC, EPT A.E. / ERT S.A.

Ηθοποιοί / Cast: Κάτια Γέρου (Irina) / Katia Gerou (Irina), Εκάβη Ντούμα (Νέλλη) / Ekavi Doumas (Nelly), Μαρία Ζορμπά (Ξένια) / Maria Zorba (Xenia), Νίκος Καραθάνος (Νάσος) / Nikos Karathanos (Nassos), Αλέκα Παϊζή (Ζώγια) / Aleka Paizi (Zoyia), Jo Tornabene (Τζο) / Jo Tornabene (Joe), Λευτέρης Μαρτίδης (Πέτακοφ) / Lefteris Martidis (Petchkof).

World Sales: GFC

Η Ιρίνα, γεννημένη στη Μόσχα από έλληνα πατέρα και ρωσίδα μητέρα, επιστρέφει στην Ελλάδα μετά από 25 χρόνια. Ο πατέρας της έχει πεθάνει και η Ιρίνα ψάχνει τον ετεροθαλή αδελφό της. Η κληρονομιά του πατέρα της είναι τα ημερολόγιά του κι ένα ανέκδοτο κείμενο του Ζενέ. Το κείμενο αυτό θα την στηρίξει στην επώδυνη αναζήτηση της δεύτερης ταυτότητάς της και στην προσπάθειά της να συμφιλιωθεί με το παρελθόν.

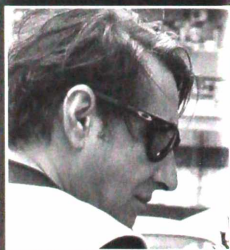
Irina returns to Greece from Russia after an absence of 25 years, in order to find her stepbrother. Meeting her brother's friends, a chance encounter with an American saxophone player and a young compatriot, a series of dramatic events that intervene, and her contact with a text by Genet which she finds among her father's papers, all spark an internal journey of understanding and reconciliation.

Αντώνης Καφετζόπουλος

Γεννήθηκε το 1951 στην Κωνσταντινούπολη. Έχει πρωταγωνιστήσει σε πολλές ταινίες, αρκετά σίριαλ και παραστάσεις. Έχει κάνει την παραγωγή και τη σκηνοθεσία σε δύο τηλεοπτικά σίριαλ και σε τρεις κινηματογραφικές ταινίες.

Antonis Kafetzopoulos

He was born in Constantinople in 1951. He has starred in many films, TV-series and plays. He has produced and directed two TV-series and three films.

Φιλμογραφία / Filmography

2005 *Η γυναίκα είναι...*
σκληρός άνθρωπος / Woman is a Tough Person
2000 *Στάκομαν / Stakoman*
1993 *Υπόθεση Παπαζογλου*
(μεσίου μήκους) /
The Papazoglou Affair
(medium-length)

Σημείωμα σκηνοθέτη / Director's note

Μια ιδιόρρυθμη ιστορία στην οποία δεν υπάρχουν καλοί και κακοί, θετικοί και αρνητικοί ήρωες. Όλοι οι χαρακτήρες έχουν, αυτό που θα ονομάζαμε, «τις στιγμές τους»... Τα βοηθητικά πρόσωπα και οι χώροι φέρουν στο νου τα πραγματικά, που μπορεί να συναντήσει κανείς καθημερινά, αλλά συνθέτουν μια ατμόσφαιρα στα όρια της οπερέτας. Η φελλινική ελαφρότητα του μηνύσονται, η πλαστική ομορφιά των γραφείων της διαφημιστικής που μόλις και μετά βίας κρύβει τη φύσικα της αερολογίας του κλάδου, οι «μοντέρνοι» αστυνομικοί με τα μπουφάνια και τα τζόκεϊ καπελάκια και τη στερεότυπη βλακεία του δικού τους κλάδου, ο βούλγαρος χειρι-μεταλάς, με το δερμάτινο τζάκετ. Ακόμα κι η νυχτερινή Αθήνα γύρω από την πλατεία Συντάγματος είναι σαν κομμάτι από ένα όνειρο ή Τον Εφιάλητη. Όλοι και όλα είναι αυτά που ξέρουμε και ταυτόχρονα μια ιδέα από το μέλλον τους.

An odd story in which there are no good and bad characters. They all have what we call 'their moments'... The supporting characters and the settings bring to mind real, everyday life, but create an operetta-like atmosphere. The Fellini-like frivolity at the memorial service; the artificial beauty of the premises of the advertising company barely disguising the superficiality of advertising itself; the trendy cops with their jackets and caps; the Bulgarian heavy-metal freak with his leather jacket. Even Athens by night, near Syntagma Square, seems to be part of a dream or of The Nightmare.

Everybody and everything is familiar and, at the same time, a hint at their future.

Ο κεντρικός ήρωας εκπροσωπεί επόξια ή εκθέτει ανεπαρκή το φύλο του;

Και τα δύο εξίσου, είναι μια πρώτη απάντηση. Από την άλλη πλευρά, ο χαρακτήρας του Μανιάτη είναι δραματουργικά σημειώσιμος. Μπορεί να συμπεκνώνει συμβολικά αντρικά στερεότυπα, αλλά πρέπει κανείς να τον αντιμετωπίσει σαν μια μοναδικότητα με πολύ ιδιαίτερα ζητήματα μπροστά του, σε μια ακόμα πιο ιδιαίτερη μέρα στη ζωή του.

Ο Τζόνι Μανιάτης είναι διαφημιστής, είναι δηλαδή ένας κατ' επάγγελμα ψεύτης, ένας μετρ της ψευδοποίησης. Πόσο ενουσιειδής χρησιμοποιεί τα μυστικά του επαγγέλματος και στην προσωπική του ζωή;

Μάλλον πιστεύει ακράδαντα ότι το αισθήματα είναι κάτι που μπορεί να χειρίζεται όπως και τις υπόλοιπες δουλειές του. Πράγμα συνθιθεμένο για ένα άντρα που έχει μεγαλώσει με τα στερεότυπα μια σεξιστικής κοινωνίας, σε έναν εξεστιακό πλανήτη. Το ότι είναι διαφημιστής περισσότερο αφορά το προσωπικό του στυλ. Είναι μορφή και όχι περιεχόμενο. Το ότι είναι πετυχημένος, δηλώνει ότι στα ζητήματα που αφορούν τις σχέσεις των φύλων, τα χρήματα, η επιρροή και η εξουσία παίζουν ελάχιστο ρόλο.

Ποιο κομμάτι από το χαρακτήρα του ήρωά σας είναι πιο οικείο;

Μάλλον κάτι που μοιάζω με δισεκατομμύρια άντρες: η ανάγκη να είμαι με μια γυναίκα. Και τίποτε άλλο.

Η ιδέα της ταινίας είναι δική σας. Γιατί αποφασίσατε να μην υπογράψετε ο ίδιος και το σενάριο;

Το δραματουργικό μέρος, δηλαδή, η κεντρική ιστορία και οι βασικοί χαρακτήρες δεν ακούγον για να χτιστεί κανείς με την απαιτούμενη οικονομία ένα κινηματογραφικό σενάριο. Με δύο λόγια, μέχρι εκεί έφταναν οι δυνάμεις μου. Η συμβολή του Αλέξη Καρδάρου στο τελικό αποτέλεσμα είναι καθοριστική. Από εκεί και πέρα, με τη γέννηση της ταινίας το σενάριο πεθαίνει ρησιστικά. Αυτό που παίρνει τη θέση του είναι κάτι που σε μεγάλο βαθμό φέρει τις ιδέες και το ύφος του σκηνοθέτη.

Is the central character a credit or an embarrassment to his sex?

He's both things to an equal degree, would be my first answer. On the other hand, dramaturgically, Maniatis is semiotic. There may be various male stereotypes compressed in his character, but one must look at him as a unique individual, with special problems, on a very special day in his life.

Johnny Maniatis is an advertiser, i.e. he is a professional liar; a master of illusion. How consciously does he use the tricks of his trade in his personal life?

He probably believes very strongly that emotions are something he can manipulate, just as he does everything else. That's not unusual for a man who has grown up with the stereotypes of a sexist society, on a sexist planet. The fact that he is an advertiser has more to do with his personal style. It is the form, not the content. The fact that he is successful proves that in matters concerning relations between the two sexes, money, influence and power play a very small part.

Which trait of the hero's character are you more familiar with?

Probably the trait I share with a billion other men: the need to be with a woman. And that's it.

Since the idea for the film was yours, why did you decide not to sign your name to the screenplay?

The dramaturgical part, i.e. the central idea and the main characters are not enough to build a screenplay with the necessary economy. In other words, that's as far as I could go. The contribution of Alexis Kardaras in the final result is definitive. Then, from the moment the film is born, the screenplay dies. What takes its place is something which, to a large extent, carries the ideas and the style of the director.

Τζόνι: Η Άρτεμη φεύγει στη Βουλγαρία.

Έρσι: Βουλγαρία;

Τζόνι: Η Ασπασία φεύγει για πάντα. Και η Γεωργία φεύγει με τον πρώτο τυχόντα.

Έρσι: Ποιον πρώτο τυχόντα;

Τζόνι: Θα κάνει το παιδί.

Έρσι: Α, αυτόν!

Τζόνι: Η μέρα της κρίσης έφτασε...

Johnny: Artemis is going to Bulgaria.

Ersi: Bulgaria?

Johnny: Aspasia is leaving forever. And Georgia left with the first man she met.

Ersi: The first man she met?

Johnny: She's decided to have the baby.

Ersi: Oh... Him!

Johnny: Judgment Day is upon us...

Η γυναίκα είναι... σκληρός άνθρωπος Woman Is a Tough Person

Greek title **I gyneka ine skliros anthros**

35mm, έγχρωμο/colour, 100', Dolby Digital

Σκηνοθεσία / Direction: Αντώνης Καφετζόπουλος / Antonis Kafetzopoulos **Σενάριο / Screenplay:** Αλέξης Καρδάρας / Alexis Kardaras **Φωτογραφία / Cinematography:** Ηλίας Κωνσταντακόπουλος / Ilias Constandakopoulos **Μοντάζ / Editing:** Ιωάννα Σπηλιοπούλου / Ioanna Spiliopoulou **Ήχος / Sound:** Νίκος Παπαδημητρίου / Nikos Papadimitriou **Μουσική / Music:** Δημήτρης Μπισλάμ / Dimitris Baslam **Σκηνικά / Sets:** Αντώνης Δαγκλίδης / Andonis Daglidis **Κοστούμια / Costumes:** Έλενα Γιαννίτσα / Elena Yiannitsa, Ηλιοστάλαχτη Βαβούλη / Iliostalahti Vavouli **Μακιγιάζ / Make-up:** Γιάννης Παμούκης / Yannis Patoukis **Παραγωγή / Producers:** Κωνσταντίνος Μωριάτης / Constandinos Moriatis, Μάνος Κρεζίας / Manos Krezias **Παραγωγή / Production:** Bad Movies S.A., Odeon S.A., Alpha, Nova

Ηθοποιοί / Cast: Φαίη Κοκκινοπούλου (Γεωργία) / Faye Kokkinopoulou (Georgia), Αντώνης Καφετζόπουλος (Τζόνι) / Antonis Kafetzopoulos (Johnny Maniatis), Γιωτα Φέστα (Έρσι) / Yota Festa (Ersi), Μάνια Παπαδημητρίου (Μάρθα) / Mania Papadimitriou (Martha), Τζένη Ρουσσέα (Ασπασία) / Tzeni Roussea (Aspasia), Ελένη Αποστολοπούλου (Άρτεμη) / Eleni Apostolopoulou (Artemis), Κώστας Τριανταφυλλόπουλος (αστυνομικός Α') / Costas Triantafyllopoulos (Detective A), Φώτης Θωμαΐδης (ταξίτζης) / Fotis Thomaidis (taxi driver), Μάκης Παπαδημητρίου (αστυνομικός Β') / Makis Papadimitriou (Detective B).

Διανομή: Odeon S.A.

World Sales: Odeon S.A.

Η Γεωργία, ακούγοντας μέσα της το ηχηρό κέλεσμα της φύσης, ανακοινώνει στον Τζόνι, γνωστό διαφημιστή, πως θέλει ένα παιδί μαζί του και πως, αν δεν ανταποκριθεί μέχρι σήμερα το βράδυ στην επιθυμία της, θα κάνει παιδί με τον πρώτο τυχόντα. Ο Τζόνι, όμως, έχει άλλα προβλήματα να λύσει. Ο Αθανassiάδης, ο βασικός του πελάτης, σκέφτεται ν' αλλάξει διαφημιστή. Και η τράπεζα που δανειοδοτεί την εταιρεία του θέλει να δει το συμβόλαιο με τον Αθανassiάδη για να τους επαναδανειοδοτήσει. Ταυτόχρονα, ο Τζόνι ανακαλύπτει ότι η μητέρα του έχει εξαφανιστεί μέσα από την εταιρεία του κι ότι η κόρη του, η οποία δικάζεται την επόμενη μέρα για κλοπή, έχει συλληφθεί ξανά κι έχει δραπετεύσει από το Τμήμα μ' έναν βούλγαρο κακοποιό!

Μήπως για τον Τζόνι έφτασε η Ημέρα της Κρίσεως;

Urged by her biological clock, Georgia decides that this is the right moment to have a baby and declares to Johnny, a well-known advertiser, that if he doesn't fulfil her wish by the end of that very day, she will have the baby with the first man she meets. But Johnny has other problems to deal with. Mr Athanassiadis, his main client, is thinking of switching to another advertising company. And the bank won't grant his company another loan unless they see Athanassiadis' contract. To make matters worse, Johnny discovers that his mother has disappeared from his company offices and that his daughter, who's about to stand trial for theft, has been arrested again and has run away with a Bulgarian criminal! Is this Judgment Day for Johnny?

Βαγγέλης Σεϊτανίδης

Γεννήθηκε στην Αθήνα το 1964. Έκανε Master σκηνοθεσίας στο Πανεπιστήμιο Κολομπία και ήταν «επισκέπτης» στο Actors Studio (1997). Έγραψε βιβλία για τον Βιντ Βεντερς και τον Ρομπέρτ Άλτμαν (εκδ. Αγοκερώς, 1987) κι ένα σενάριο για τον Νίκο Παναγιωτοπούλο (*Beautiful People*, 2001). Έχει σκηνοθετήσει μικρού μήκους ταινίες και δημοσιογραφία.

Vangelis Seitanidis

He was born in Athens in 1964. He received his MFA in film direction from Columbia University and was a "guest" at the Actors Studio (1997). His publications include books on Wim Wenders and Robert Altman (Aegokeros, Athens 1987). He has directed numerous short films and commercials. He wrote the screenplay for Nikos Panayiotopoulos' *Beautiful People* (2001).

Σημείωμα σκηνοθέτη / Director's note

Ο σαδομαζοχισμός είναι «θέατρο», αλλά με ακραίες συνέπειες, πραγματικές όσο και η 11η Σεπτεμβρίου! Για τον Μπιν Λάδεν και τους βομβιστές του Λονδίνου, χορτάτα πλουσιόπαιδα, μόνο ο θάνατος πλέον «αγοράζει» τον παράδεισο.

Η κοινωνία γίνεται κόλαση όταν τα σύμβολα της κρύψουν τον κόσμο. Εγκλωβισμένη, η Λία παίζει εναλλάξ το ρόλο του θεού και του εξλαστήριου θύματος. "Baby let me follow you down" τραγουδάει ο Ντύλαν, κι ο Σάββας την ακολουθεί στην κόλαση. Όταν βγαίνει από κει μέσα, αρχίζει πάλι να βλέπει. Έτσι, τα άλογα στο τέλος της ταινίας μπορούν ξανά να είναι απλώς άλογα.

Sadomasochism is a "theatrical" phenomenon. Its ultimate results, however, can be as real as 9/11. For Bin Laden and the London bombers, all of them rich kids, only death can "buy" paradise.

Society turns into hell when its symbols wipe the actual world clean out of sight. Lia wallows in this hell, alternately acting out the role of God and scapegoat. "Baby let me follow you down," sings Bob Dylan, and Savvas does exactly that. Once out, his vision is restored and the horses at the end of the film can, once again, be just horses.

Ποιοι άνθρωποι ανταποκρίνονται, κατά τη γνώμη σας, στο λογασίο του τίτλου;

Ίσως εκείνοι που, χωρίς να είναι ηλίθιοι, διατηρούν ακόμη μια αθωότητα

Γιατί δώσατε στο Σάββα το επάγγελμα του πορτιέρη;

Ο πορτιέρης είναι ένας νεαρός με δανεική εξουσία, ένας λακές που φυλάει την πόρτα του «παραδείσου», αλλά πρακτικά βρίσκεται κι αυτός απ' έξω, μαζί μ' εκείνους που ξεσκαρτάρει. Ένας άνθρωπος σ' αυτή τη θέση, αν δεν είναι παχύδερμο, ίσως έχει αμφιβολίες για το status του. Υπό προϋποθέσεις, λοιπόν, μπορεί να βρεθεί σε ηθικό δίλημμα. Και τότε υπάρχει σοβαρός «κίνδυνος» να μπει, όχι την κοινωνική αξία του, αλλά το ποιος είναι. Κι αυτό έχει ενδιαφέρον.

Πώς θα χαρακτηρίζατε την πορεία που διαγράφει ο ήρωας μέσα στην ταινία; Είναι μόνο ο έρωτας του για τη Λία που σηματοδοτεί την αλλαγή του;

Στο θέατρο του σαδομαζοχισμού, η Λία παίζει εναλλάξ το ρόλο του θεού και του εξλαστήριου θύματος. Ο Σάββας, θέλοντας να ενωθεί με κάτι μεγαλύτερο απ' τον ίδιο, κάνει τη Λία ειδικό του: σταδιακά, συντονίζει τη "μηχανή της επιθυμίας" του με τη δική της, με τμήμα τελικά την ταυτότητά του. Ορισμένοι άνθρωποι εκδικούνται τον κόσμο γιατί νιώθουν αποκήρυξη (αυτό δεν είναι στο βάθος η 11η Σεπτεμβρίου...). Και τότε αντιλαμβάνονται πως αυτοκτονούν γιατί δεν έπαψαν στιγμή ν' αποτελούν μέρος του. Παρομοίως, την ώρα της απώλειας και της ελευθερίας (οι οποίες πάνε πάντα μαζί) ο Σάββας νιώθει για πρώτη φορά ένα δεσμό με τον κόσμο.

Γιατί αφιερώσατε την ταινία σας στον Μπομπ Ντύλαν;

Για πολλούς λόγους. Για παράδειγμα, επειδή οι δίσκοι του της περιόδου '65-'67 είναι ό,τι πιο ευφορικό ξέρω στην τέχνη. Κυρίως, όμως, γιατί επέζησε μιας πνευματικής-θρησκευτικής κρίσης σαν αυτή του πρωταγωνιστή. Με γνώμονα αυτό, άλλωστε, διαλέξα τα κομμάτια του Ντύλαν που ακούγονται στην ταινία.

What kind of person do you think responds to the word play of the Greek title?

[Elkoli Lia = Easy Lia, but also easy prey]

Perhaps the kind that, without being an idiot, still has a certain innocence.

Why did you make Savvas a doorman at a nightclub?

A doorman is a young man with borrowed authority; a lackey guarding the "gate to heaven," but in fact he's also on the outside, together with the people he's not letting in. A person in that kind of position, if he's not a complete pachyderm, may have a few doubts concerning his status. Under certain conditions, therefore, he could find himself in a moral dilemma. Then he would seriously "risk" finding out, not his social value, but who he really is. And that would be interesting.

How would you describe the course the hero follows in the film? Is it only his love for Lia that signals his change?

In the S&M theatre, Lia's role alternates between that of God and that of scapegoat. Savvas, wanting to unite with something bigger than himself, makes Lia his idol: bit by bit, he coordinates his "desire machine" with hers, and the price he pays in the end is his identity. Some people take revenge on the world because they feel like outcasts (isn't that the crux of 9/11?). And then they realise that they're committing suicide because they never stopped for a moment being part of it. Likewise, at the moment of loss and freedom (which always go together), Savvas feels for the first time that he is connected to the world.

Why did you dedicate your film to Bob Dylan?

For many reasons. For example, because his albums of '65-'67 are the most euphoric thing I know of in art. But mainly because he survived a spiritual/religious crisis such as that of the protagonist. And that was how I chose the songs by Dylan for the film.

Φιλμογραφία / Filmography

2005 Η εύκολη Λία / Face Control

2001 Αιώνιος φοιτητής /

Ghost of a Chance

(μετά το τροχαίο ατύχημα)

Σάββας: Πού θα πιούμε καφέ;

Λία: Δεν μπορώ. Έχω δουλειά.

Σάββας: Κι εγώ, ξέρεις, για δουλειά ξεκίνησα...

Θα με δεις στον ύπνο σου κι άντε να με βρεις μετά!

Λία: Θα σε δω στον ύπνο μου;

Σάββας: Καλά, μην το δέσεις κιόλας. Γίνονται και λάθη...

(after the car crash)

Savvas: How about that coffee?

Lia: I can't... I'm busy.

Savvas: I was on my way to work myself, you know.

You'll dream of me, you know, and then how

are you gonna find me?

Lia: I'll dream of you?

Savvas: Well, okay, it's not a surefire thing.

Mistakes happen.

Η εύκολη Λία

Face Control

Greek title **Efkoli Lia**

35mm, έγχρωμο / colour, 84', Dolby SR

Σκηνοθεσία-Σενάριο-Φωτογραφία / Direction-Screen-play - Cinematography: Βαγγέλης Σεϊτανίδης / Vangelis Seitaniadis **Μοντάζ / Editing:** Αλίκη Παναγιώτη / Aliké Panayi **Ήχος / Sound:** Στέφανος Ευθυμίου / Stefanos Efthimiou, Κώστας Βαρυμποπιώτης / Costas Varibopiotis **Μουσική / Music:** Φωτεινή Μπαξεβάνη / Fotini Baxevani **Σκηνογραφία / Sets:** Σπύρος Λάσκωρης / Spyros Laskaris **Κοστούμια / Costumes:** Μαριάννα Σπανουδάκη / Marianna Spanoudaki **Μακιγιάζ / Make-up:** Γιάννης Παμούκης / Yannis Pamoukis, Ελίνα Παπαδοπούλα / Elina Papadopoula **Παραγωγοί / Producers:** Βαγγέλης Σεϊτανίδης / Vangelis Seitaniadis, Βασίλης Αλατάς / Vassilis Alatas **Παραγωγή / Production:** V.A. Films, EKK / GFC

Ηθοποιοί / Cast: Ιωάννης Παπαζήσης (Σάββας) / Ioannis Papazissis (Savvas), Άννα-Μαρία Παπαχαράλαμπους (Λία) / Anna-Maria Papaharalambous (Lia), Μιχάλης Ιατροπούλος (σταυλίτης) / Mihalis Iatropoulos (stable hand), Εύα Θεοτοκάτου (dj Στέλλα) / Eva Theotokatou (dj Stella), Πάνος Κρανιδιώτης (νεαρός βουλευτής) / Panos Kranidiotis (MP), Γιώργος Μιχαλάκης (πατέρας Λίας) / Yorgos Mihalakis (Lia's father), Ελένη Τζωρτζή (μητέρα Λίας) / Eleni Tzortzi (Lia's mother), Ράσμη Τσοπέλα (μάννα Σάββα) / Rasmí Tsopele (Savvas' mother), Νίκος Κάτης (ιδιοκτήτης κλαμπ) / Nikos Katis (club owner), Εμμανουέλα Αλεξίου (δημοσιογράφος) / Emmanuela Alexiou (reporter), Αλεξία Καλτσίκη (οικαίακή βοηθός) / Alexia Kaltsiki (cleaning lady)

World Sales: Vangelis Seitaniadis

Ο Σάββας είναι πορτιέρης στο πιο κοσμικό κλαμπ της Αθήνας. Χρόνια στη νύχτα, περνάει την «κρίση των 40» στα 30! Παραμονές Χριστουγέννων, τρακάρει με τη Λία, κόρη διαβόητου μεγαλοεπιχειρηματία. Ο Σάββας βλέπει σ' αυτήν το «έτερον ήμισυ». Έως τώρα, δήλωνε άθεος. Από δω και πέρα ερμηνεύει διάφορες συμπτώσεις ως θεικά σημάδια. Όταν αποφασίζει πως για τις σαδομαζοχιστικές τάσεις της Λίας φταίει ο πατέρας της, ο Θεός τού οπλίζει το χέρι μ' ένα 45άρι.

Savvas is a "face controller" at a hip Athens dance club. Having worked in nightclubs for most of his life, he is now going through a premature mid-life crisis. Lia is the spoiled daughter of a notorious businessman.

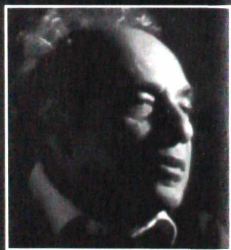
On Christmas Eve, Savvas crashes his motorbike into her sportscar. Savvas believes her to be his other half. A confirmed atheist up until then, he starts reading divine intervention into pure coincidence. Madly in love with Lia, he blames her father for her sexual sadomasochism. Then God puts a 45mm into Savvas' hand.

Δημήτρης Κολλάτος

Κινηματογραφικός και θεατρικός σκηνοθέτης και συγγραφέας. Έγραψε την πρώτη του ποιητική συλλογή το 1956, ενώ ήταν ακόμη μαθητής στο λύκειο και ήταν ο πρώτος που ανέβασε *avant-garde* θεατρικές παραστάσεις στην Ελλάδα (1960-1962)—Ιονέσκο, Μπέκετ, Πίντερ. Κατά τη διάρκεια της δικτατορίας στην Ελλάδα έζησε στη Γαλλία, όπου ανέβασε 20 θεατρικές παραγωγές και έκανε δυο κινηματογραφικές ταινίες. Επέστρεψε στην Ελλάδα το 1975, ανεβάζοντας μια σειρά έργων που δημιούργησαν σάλο και συνέχισε να ανεβάζει έργα και να γράφει βιβλία. Στην τηλεόραση είχε για ένα χρόνο την εκπομπή *Ο Κολλάτος χωρίς λογοκρισία*.

Dimitris Kollatos

A film and stage director, Dimitris Kollatos is also an author and playwright. He wrote his first collection of poetry in 1956 while still in high-school and was the first to stage *avant-garde* productions in Greece (1960-1962)—Ionesco, Beckett, Pinter. During the military dictatorship he lived in France where he staged over twenty theatrical productions and made two films. On his return to Greece in 1975 he put on a series of controversial plays which he wrote and directed and continued making films and writing books.

Επιλεκτική Φιλμογραφία / Selected Filmography

- 2005 *Θυμάμαι / Remember*
- 2001 *Αλέξανδρος και Αίσα / Alexander and Aishe*
- 1993 *Κόκκινο τριαντάφυλλο / Red Rose*
- 1989 *Η ζωή με τον Άλκη / Life with Alkis*
- 1981 *Άγιος Πρεβέζης / The Saint of Preveza*
- 1980 *Στροφή δεξιά / Right Turn*
- Ψάχνοντας την Πηνελόπη / In Search of Penelope*
- 1977 *Η Γαλλία του Ζισκάρ / Giscard's France*
- 1972 *Συμπόσιο / Symposium*
- 1966 *Ο θάνατος του Αλεξάνδρου / The Death of Alexander*

Σημείωμα σκηνοθέτη / Director's note

Το *Θυμάμαι* είναι μια ταινία — επιδύνη εξομολόγηση. Λύτρωση από τις ενοχές, τους νεκρούς που αγάπησα. Γονείς, αγαπημένες γυναίκες, φίλους, τις προδομένες ελπίδες, τα όνειρα που δεν έγιναν ποτέ πραγματικότητα και που βρικόλακιάζουν ακόμα μέσα μου.

Είναι όμως και αποτέλεσμα του πείσματος να συνεχίζω να δημιουργώ ξεπερνώντας αλλά και συνάμα ζώντας έντονα με το παρελθόν.

Η ανάγκη και η δυνατότητα να μοιραστείς 60 χρόνια ζωής με *κόσμο που δεν γνωρίζεις* είναι μοναδικό προνόμιο του καλλιτέχνη και με το *Θυμάμαι* τολώ να το χρησιμοποιήσω.

Remember is a film/painful confession. It is my deliverance from guilt, from the dead I have loved. Parents, beloved women, friends, betrayed hopes, the dreams that never came true and keep on living like vampires inside me. But it is also the result of my stubbornness to keep on creating by getting over and, at the same time, living intensely with the past.

The need and the possibility to share 60 years of life with *people you don't know* is an artist's unique privilege and, with *Remember*, I dare to take advantage of it.

Από το βιβλίο στην οθόνη. Τι προσθέτει στην αυτοβιογραφία σας η κινηματογραφική της «ανάγνωση»;

Σε μία ώρα και σαράντα πέντε λεπτά δεν μπορείς να πεις ότι θα γράφεις ένα βιβλίο τετρακοσίων πενήντα σελίδων. Όταν όμως η κινηματογράφηση γίνεται όπως έγινε εδώ —μία λήψη, χωρίς επανλήψεις και διορθώσεις, με τη φοβερή κούραση της ημέρας που τελειώνει— η αμεσότητα και η αλήθεια κεράζουν. Τα γραπτά, λένε, μένουν. Ο λαός όμως πιστεύει ότι το πρόσωπο είναι σαθρό. Γι' αυτό και στην ταινία-εξομολόγηση αυτή δεν θα μπορούσε να ερμηνεύσει το ρόλο κανείς άλλος εκτός από μένα. Ο Αλέξανδρος Κολλάτος ίσως, θα ήταν όμως μια άλλη ταινία.

Δε φοβθήκατε μια τόσο άμεση και προσωπική έκθεση; Φοβάμαι πάντα. Γενναίος, απόλυτα γενναίος, ήταν ο πατέρας μου, Μάριος Κολλάτος. Η ανάγκη της λύτρωσης όμως είναι δυνατότερη από το φόβο...

Μιλώντας για τον Καραούζο αναφέρετε πως, αντίθετα με αυτόν, εσείς είχατε πάντα μια «στρατηγική επιτυχίας». Θεωρείτε πως έχετε συμβασθεί;

Δεν συμβάσθηκα, ούτε θα συμβαστώ τώρα που είμαι στο τελευταίο κομμάτι της ζωής μου. Είχα και έχω, ωστόσο, ανάγκη την επιτυχία για να μπορέσω να εκφραστώ. Δεν κάνεις κινηματογράφο ή θέατρο μόνος σου και, πολύ περισσότερο, πολιτική. Γράφεις, όμως, ποίηση. Μπορείς να είσαι μεγάλος ποιητής, αντιγράφοντας τα ποιήματα σου και τελειονίζοντας τα σε φίλους, όπως έκανε ο Καβάφης. Ο Καραούζος δεν είχε ανάγκη κανέναν. Εγώ έχω ανάγκη πολλούς.

Αν όμως πως το *Θυμάμαι* είναι ένα είδος συμφιλίωσης με το παρελθόν, ποιος είναι ο μεγαλύτερος φόβος και ποια η μεγαλύτερη ελπίδα σας για το μέλλον; Ο φόβος είναι μήπως δεν έχω πια μέλλον. Φοβάμαι ότι η κατάθεση αυτή ζωής μπορεί να σφραγιστεί και το τέλος της. Ελπίδα ότι έχω μέλλον, ότι θα δημιουργήσω ακόμη. Ότι το *Θυμάμαι* δεν θα είναι όλη μου η ζωή...

From the book to the screen. What does this cinematic 'reading' add to your autobiography?

In one hour and forty-five minutes you can't say that you'll write a 450-page book. But when the filming is done as it was here —one take, no retakes or corrections, with the exhaustion of the day as it draws to its end— directness and truth are the winners. The written word, they say, remains. But there's an expression that says that the face is like a sword; being there gets things done. Which is why this film/confession couldn't have anyone else playing the part other than me. Alexandros Kollatos, maybe, but that would make it another film.

Weren't you afraid of such direct and personal exposure?

I'm always afraid. My father, Marios Kollatos, he was brave; utterly brave. But the need for redemption is stronger than fear...

Talking about Karouzou, you say that, unlike him, you always had a 'strategy for success'. Do you feel you've compromised?

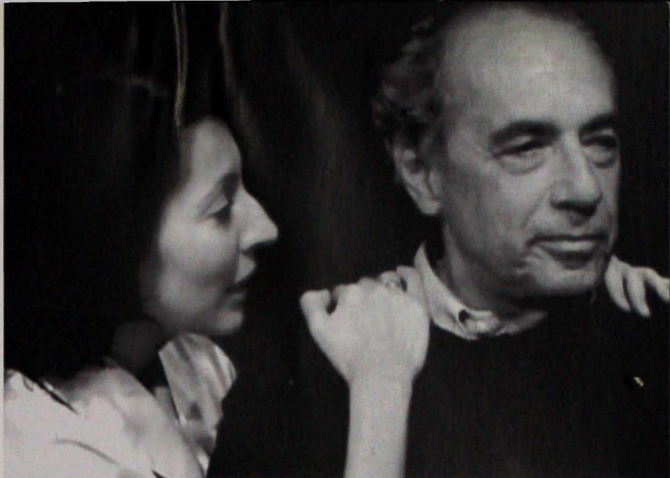
I didn't compromise, and I'm not going to do it now that I'm in the last stage of my life. However, I needed success in order to be able to express myself. You don't get involved in the cinema or the theatre alone, much less politics. But you can write poetry. You can be a great poet, copying out your poems and sending them to friends, like Cavafy did. Karouzou didn't need anyone. I need many people.

If we say that *Remember* is a kind of reconciliation with the past, which is your greatest fear and which your greatest hope for the future?

My fear is that I may have no more future. I'm afraid that this account of my life may also mark its end. My hope is that I have a future, that I will still create. That *Remember* won't be my entire life...

Το μειονέκτημα του έργου αυτού είναι ότι ζω.
Αν πέθαινα η εξομολόγηση θα βάραινε περισσότερο.
Όμως δεν έχω σκοπό να πεθάνω.
Πάντως δεν λέω ψέματα.

The disadvantage of this film is that I am still alive.
If I were dead, my confession would carry more weight.
But I have no intention of dying.
At any rate, I tell no lies.

Θυμάμαι Remember

Greek title **Thymame**

35mm, έγχρωμο / colour, 104'
Οπτικός Μονοφωνικός / Optical Mono

Σκηνοθεσία-Σενάριο / Director-Screenplay: Δημήτρης Κολλάτος / Dimitris Kollatos **Φωτογραφία** / Cinematography: Κωστής Νικολόπουλος / Costis Nikolopoulos **Μοντάζ** / Editing: Δημήτρης Γκουζιώτης / Dimitris Gouziotis **Σκηνικά** / Sets: Δέσποινα Τομαζάνη / Despina Tomazani **Παραγωγός** / Producer: Δημήτρης Κολλάτος / Dimitris Kollatos **Παραγωγή** / Production: Θεατρικές και Κινηματογραφικές Επιχειρήσεις Δημήτρης Κολλάτος / Dimitris Kollatos Theatrical and Film Enterprises

Ηθοποιοί / Cast: Δημήτρης Κολλάτος / Dimitris Kollatos, Μαρίνα Κορέλλι (μητέρα Δημήτρη Κολλάτου) / Marina Korelli (Dimitris Kollatos' Mother)

World Sales:
Dimitris Kollatos

Ο Δημήτρης Κολλάτος αυτοβιογραφείται. Εξήντα χρόνια συνειδητής ζωής από τα Δεκεμβριανά του πατέρα του μέχρι σήμερα. Προσωπική ζωή, θεατρικοί αγώνες, κινηματογραφικές ταινίες, πολιτική. Μια εκ βάθρων εξομολόγηση που στην ειλικρίνειά της άλλους θα φοβίσει κι άλλους θα ενθουσιάσει. Η δική του κατάθεση ζωής στα εξήντα τελευταία χρόνια της σύγχρονης ιστορίας της χώρας μας.

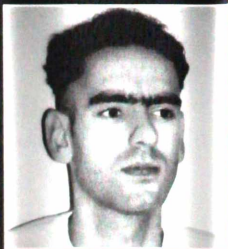
Dimitris Kollatos films his autobiography. Sixty years of conscious living from the December '44 uprising of his father's time to the present day. His personal life, his struggle in the theatre, his films, his politics. A confession *de profundis*, the candidness of which will frighten some and delight others. His own life testimony, spanning the last sixty years of Modern Greek history.

Γιώργος Νούσιος

Γεννήθηκε στην Αθήνα το 1976 και σπούδασε κινηματογράφο στο Southampton Institute of Higher Education της Βρετανίας την περίοδο 1995-98

Yorgos Noutsias

He was born in Athens in 1976 and studied Film at the Southampton Institute of Higher Education in England, during the years 1995 to 1998.

Σημείωμα σκηνοθέτη / Director's note

Έχοντας σκηνοθετήσει μόνο μία ταινία μεγάλου μήκους και χωρίς να γνωρίζω ακόμα αν αυτή θα έχει θετική ή αρνητική υποδοχή από το κοινό, προτιμώ να περιμένω και να μην κάνω δηλώσεις για πράγματα που δεν ξέρω. Η ταινία έχει τελειώσει, εμείς κάναμε ό,τι μπορούσαμε, και απλά ελπίζουμε να μείνετε κι εσείς ευχαριστημένοι όπως είμαστε κι εμείς.

Having made only one feature film, and not yet knowing whether it will be well or not well received by the public, I would rather wait and not talk about things I don't know. The film is finished, we did what we could, and we just hope you're as happy with it as we are.

Το πρώτο ελληνικό splatter. Αντιμετωπίσατε αυτήν την «πρωτό» ως πρόκληση ή δεν σας απασχόλησε καθόλου; Γυρίζοντας μια τέτοια ταινία έπρεπε να βρούμε μόνοι μας τι «διαδρομή» θα ακολουθήσουμε, καθώς δεν είχε ξαναγίνει κάτι ανάλογο και δεν υπήρχε η κατάλληλη τεχνολογία. Οπότε μπορώ να πω ότι η πρόκληση είχε να κάνει με το να είναι καλή η ταινία, άσχετα από το είδος, με το να τα καταφέρουμε γενικότερα.

Το *Kakò* είναι ένας φόρος τιμής στις ταινίες τρόμου ή ένα παιχνίδι με τους κωδικούς τους; Απευθύνεστε μόνο στους φαν αυτών των ταινιών; Μάλλον δεν είναι τίποτα από τα δύο. Είναι μια κανονική ταινία τρόμου, από αυτές που απευθύνονται στους φαν, ούτως ή άλλως. Ελπίζουμε βέβαια ότι θα κατορθώσουμε να τραβήξουμε το ενδιαφέρον ενός ευρύτερου κοινού, καθώς έχουμε το «πλεονέκτημα» πως κάνουμε κάτι καινούριο για τα ελληνικά δεδομένα.

Πώς αντιδράσαν οι συνεργάτες σας, ηθοποιοί και όχι μόνο, όταν τους πρωτοείπατε την ιδέα σας; Ενθουσιάστηκαν όλοι, φαντάζομαι κυρίως για τη νεωτερικότητα της προσπάθειας.

Γυρίσατε την ταινία σε δν χάριν ευκολίας και μόνο ή επιδιώκοντας ένα συγκεκριμένο αισθητικό αποτέλεσμα; Το δν είναι ένα φτηνό μέσο, το οποίο με την κατάλληλη επεξεργασία μπορεί να βγάλει την εικόνα που επιδιώκετε, ειδικά σε μια τέτοια ταινία που της ταιριάζει το «ευτελές».

Στεγάσατε το *Kakò* σε δν Αθήνα εγκαταλελειμμένη, μια πόλη-φάντασμα. Πόσο εύκολη ήταν η μεταμόρφωσή της; Δεν ήταν και τόσο δύσκολη, γιατί ήμασταν τυχεροί και καταφέραμε να τραβήξουμε κάποια πλάνα του κέντρου χωρίς αυτοκίνητα, τα οποία σε συνδυασμό με τα πλάνα από ελικόπτερο που έχουμε τραβήξει και με τη βοήθεια του κομπιούτερ δώσανε αυτή την αίσθηση της άδειας πόλης.

The first Greek splatter. Did you see this "first" as a challenge or did you not give it any thought?

Shooting such a film, we had to figure out for ourselves what course we would follow, since nothing like this had ever been done before and the necessary know-how was not available. So then I could say that the challenge was to make a good movie, irrespective of genre; the challenge was for us to make it in general.

Is *Evil* a homage to horror movies or is it a game using their codes? Is it intended only for fans of the genre?

It's probably neither. It's a regular horror movie, of the kind that's intended for horror movie fans either way. Of course we hope that we'll manage to draw the attention of a wider audience, since we have the 'advantage' of doing something new by Greek standards.

What was the reaction of your colleagues—actors and non-actors—when you told them about your idea?

They were all thrilled. I imagine because it was such an innovative effort.

Did you film in dv solely for the sake of convenience, or were you aiming for a specific aesthetic result?

Dv is a cheap medium which, if it is processed the right way, can produce the image you want, especially in the case of such a film which looks good the 'cheaper' it is.

Evil is set in an abandoned Athens, a ghost-town. How difficult was it to transform the city?

It wasn't that difficult, because we were lucky and we managed to get a few shots of downtown Athens without cars. Combined with the footage we had from a helicopter and with the help of the computer we were able to give this sense of an empty city.

Φιλμογραφία / Filmography

2005 *To Kakò* / *Evil*

2000 *Location Scouting*

(μυ. short film)

1998 *Rectum* (μυ. short film)

1995 *A Night at the Office*

(μυ. short film)

Βακιρτζής: Είχαμε καταλάβει ότι κάτι πάει στραβά. Η συμπεριφορά του κόσμου δεν ήταν φυσιολογική. Εγώ είχα υπηρεσία, όμως ένας φαντάρος που έμπαινε εκείνη την ώρα, κάτι του επιτέθηκε, δεν προλάβαμε να δούμε τι ήταν, αλλά είδαμε τι έγινε στον Χατζή.

Σαν να λύσσαξε.

Και ξαφνικά είχαν λυσσάξει όλοι, ο ένας δάγκωνε τον άλλον.

Τους σκοτώσαμε όλους, ακόμα και τον διοικητή.

Vakirtzis: We knew that something was wrong.

People weren't acting normally.

I was on duty, but there was a private who walked in just then, and something attacked him, we didn't see what it was, but we saw what happened to Hadzis.

He was rabid. And suddenly they were all rabid, biting each other.

We killed them all, even the commander.

Το Κακό Evil

Greek title **To Kako**

35mm, έγχρωμο / colour, 82', Dolby Digital

Σκηνοθεσία-Σενάριο / Direction-Screenplay: Γιώργος Νούσιος / Yorgos Noussias **Φωτογραφία / Cinematography:** Πέτρος Νούσιος / Petros Noussias, Claudio Bolivar **Μοντάζ / Editing:** Γ. Νούσιος / Y. Noussias **Ήχος / Sound:** Πάνος Τζελέκης / Panos Tzelekis **Μουσική / Music:** Γρ. Γρηγορόπουλος / G. Grigoropoulos, Θάνος Καραμπατζιάκης / Thanos Karabatzakis **Σκηνικά-Κοστούμια / Sets-Costumes:** Λίνα Μότσιου / Lina Motsiou **Μακιγιάζ / Make-up:** Εύη Ζαφειροπούλου / Evi Zafiroπούλου, Γιάννα Μαρματάκη / Gianna Marmataki **Special Make-up Effects:** Γιώργος Αλαχούζος / Yorgos Alahouzos, Ρούλης Αλαχούζος / Roulis Alahouzos **Ψηφιακό Εφέ / Digital Effects:** Threesome **Παραγωγή / Producers:** Λάμπρος Τριφύλλης / Lambros Trifillis, Π. Νούσιος / P. Noussias, Claudio Bolivar, Γ. Νούσιος / Y. Noussias **Παραγωγή:** Ekso Productions

Ηθοποιοί / Cast: Μελέτης Γεωργιάδης (Μελέτης) / Meletis Georgiadis (Meletis), Πέπη Μοσχοβάκου (Μαρίνα) / Pepi Moschovakou (Marina), Αργύρης Θανάσση (Αργύρης) / Argyris Thanassoulas (Argyris), Σταυρούλα Θωμοπούλου (Δήμητρα) / Stavroula Thomopoulou (Dimitra), Μαίρη Τσώνη (Τζένη) / Mary Tsoni (Tzeni), Ανδρέας Κοντόπουλος (Βακιρτζής) / Andreas Kondopoulos (Vakirtzis), Νίκος Σάμπαλης (Αντρέας) / Nikos Sabalis (Andreas), Γιάννης Κατσάμπας (Πατέρας) / Yannis Katsambas (Father)

World Sales: Ekso Productions

Το Κακό ξυπνάει στο κέντρο της Αθήνας και με ρυθμό επιδημίας μετατρέπει τους ανυποψίαστους πολίτες σε λυσσασμένα ζώα. Όσοι επιβιώσουν θα παλέψουν για τη ζωή τους. Μέχρι θανάτου...

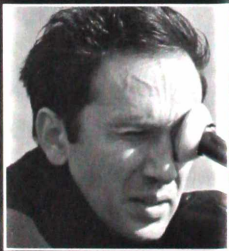
An evil force awakens in downtown Athens, transforming its unsuspecting citizens into raving zombies. The few survivors will have to fight for their lives. To the death...

Ρένος Χαλαμπιδής

Γεννήθηκε στην Αθήνα το 1970. Εγκάτελεψε τις σπουδές του στο Πανεπιστήμιο Αθηνών (τμήμα Παιδαγωγικής) για να ασχοληθεί με την υποκριτική και τη σκηνοθεσία. Είναι αυτοδίδακτος ηθοποιός και σκηνοθέτης. Πρωταγωνίστησε σε διάφορες ταινίες μικρού και μεγάλου μήκους. Επίσης έχει παίξει σε θεατρικά έργα και έχει εμφανιστεί σε διάφορα τηλεοπτικά προγράμματα.

Renos Haralambidis

He was born in Athens in 1970. He dropped out of the University of Athens (department of Education) and turned to acting and filmmaking. He is a self-taught actor and film director. He has starred in numerous short and feature films. He has also appeared in plays and various TV shows.

Φιλμογραφία / Filmography

- 2005 *Η καρδιά του κτήνους / The Heart of the Beast*
2000 *Φτηνά τσιγάρα / Cheap Smokes*
1997 *No Budget Story / No Budget Story*
1995 *Πρώτα απ' όλα το όνομά μου δεν είναι Γκούρι (μυ) / My Name Isn't Gooly (short film)*

Σημείωμα σκηνοθέτη / Director's note

Η ταινία πραγματεύεται την προδιαγεγραμμένη και θεαματική πτώση ενός «νάρκισσου της διάνοησης». Η αφήγηση φιλοδοξεί να έχει το σασπένς της αστυνομικής πλοκής, αλλά και έντονα στοιχεία παρωδίας. Τα γεγονότα χάνουν τη σκληρότητά τους μέσα από τον αυτοσαρκασμό του πρωταγωνιστή και την ειρωνεία του απέναντι σε όλους και όλα. Θα μπορούσε να θεωρηθεί ένα ιδιότυπο φιλμ νουάρ, μια κι ο ήρωας είναι έρμαιο της μοίρας και η πτώση του προδιαγεγραμμένη. Αλλά στο τέλος θα κυριαρχήσει το σωτήριο πνεύμα της ελαφρότητας και του χιούμορ. Είναι μία κωμωδία βασισμένη στο αξίωμα: όταν σταματήσεις να γελάς με τον εαυτό σου, έχει φτάσει η ώρα να γελάσουν οι άλλοι μαζί σου. Όλοι οι χαρακτήρες φθάνουν στα όρια για να συναντήσουν τους πραγματικούς τους εαυτούς. Όλοι κουβαλάνε μέσα τους ένα «κτίνος». Κάποιοι του επιτρέπουν να εμψύχεται. Κάποιοι όχι. Κοσμοθεωρίες θα συγκρουστούν, εφηβικές φιλίες θα ξεκαθαριστούν, ανθρώπινες σχέσεις θα δοκιμαστούν τα όριά τους. Το κλίσε, «στο τέλος θα κερδίσει ο καλός», θέλει να έχει θέση σ' αυτήν την κινηματογραφική απόπειρα, αλλά το αίνιγμα που η ταινία καλείται να λύσει είναι το ποιός, τελικά, είναι ο πραγματικός καλός.

The film deals with the predetermined and spectacular fall of an "intelligentsia narcissist". The narrative aspires to combine the suspense of a police story with a strong element of parody. Events seem less shocking through the protagonist's self-deprecating humour and the sense of irony with which he views everyone and everything. This could be considered a kind of film noir, since the hero has abandoned himself to fate and his fall is predetermined. But in the end, it is humour and lightness that prevails. It is a comedy based on the axiom: when you stop laughing at yourself it's time for other people to start laughing at you. All the film's characters reach their limits in order to discover who they really are. We all carry a "beast" inside us. Some allow it to awaken. Others don't. Worldviews will clash, high school friendships will be seen for what they are, and relationships between people will be tested. The cliché "the good guy always wins in the end" would like to belong somewhere in this story, however the enigma the film is called upon to solve is: in the end, which one is the good guy?

Με δεδομένο ότι αυτή είναι η πρώτη φορά που διασκευάζετε ένα λογοτεχνικό έργο, πόσο σας δυσκόλεψε η διαδικασία;

Η διασκευή ενός βιβλίου σε σενάριο πρέπει να διασκεύεται από πνεύμα «δημιουργικής αυθαρεσίας». Πάντα η ταινία είναι πιο αδύναμη από το βιβλίο και χρειάζεται τοντικές ενέσεις φαντασίας και αυτοεξιδανίκευσης. Ο Πέτρος Τατσόπουλος από την αρχή της συνεργασίας μας μου υπαγόρευε: «Όσο πιο πολύ προδώσεις το βιβλίο, τόσο πιο καλή ταινία θα κάνεις».

Ποιο πιστεύετε ότι είναι το πιο «κινηματογραφικό» στοιχείο του βιβλίου;

Η εκρηκτικότητα των χαρακτήρων και η αυθόρμητη ροή των διαλόγων.

Σε ποιο βαθμό είναι ο ίδιος ο Στέφανος υπεύθυνος για όσα του συμβαίνουν, και σε ποιο το «τυχερό του σαστέρν»; Είναι άτυχος ή loser;

Ο κεντρικός ήρωας ενώ νομίζει ότι έχει τη ζωή του στα χέρια του ανακαλύπτει τη δύναμη του πεπρωμένου. Και το πεπρωμένο είναι μία διαρκής εναλλαγή χαδιών και χαστουκιών που είναι και ο μοναδικός δρόμος προς την ωριμότητα. Δεν είναι ούτε άτυχος, ούτε loser. Απλά έχει φτάσει η στιγμή να μπει στην περιπέτεια της «αυτοανακάλυψης» είτε το θέλει, είτε όχι.

Υπάρχει μια νοητή γραμμή που συνδέει τους κεντρικούς ήρωες των τριών έως τώρα ταινιών σας;

Όλοι οι ήρωες των ταινιών μου έχουν την αγνότητα της επιβίωσης, υλικής, ψυχικής και πνευματικής. Δεν έχουν το θάρρος να μπουν στην πραγματική ζωή, ώσπου η ίδια η ζωή τους αρπάζει από τα μούτρα. Στο τέλος είναι πάντα με τους χαμένους, έχοντας όμως κερδίσει μία καλύτερη σχέση με τον εαυτό τους.

Μουήρ κωμωδία, σουρεαλιστική σάτιρα, γλυκόπικρη παρωδία. Ποιο από τις παραπάνω «αποχρώσεις» ταιριάζει περισσότερο στην *Καρδιά του κτήνους*;
Η *Καρδιά του κτήνους* φιλοδοξεί να είναι ένα ξέγναστο σφύριγμα στην ησυχία του ελληνικού κινηματογράφου. Αυτό είναι όλο.

Given that this is the first time you've adapted a work of literature, how difficult was it?

Adapting a book into a screenplay must be governed by a spirit of "creative arbitrariness". The film is always weaker than the book and it needs booster shots of imagination and improvisation. From the moment we began working together, Petros Tatsopoulos kept stressing the fact that: "The more you betray the book, the better your film will be."

Which do you believe is the most "cinematic" element of the book?

The explosiveness of the characters and the spontaneous flow of the dialogue.

How far is Stefanos himself responsible for what happens to him, and how far is it his fate? Is he unlucky or is he a loser?

The central hero thinks he controls his life, but then he realises the power of destiny. And destiny is constantly alternating between caresses and slaps, which is the only way one reaches maturity. He's neither unlucky nor a loser. He's simply reached the point where he has to begin discovering himself, whether he wants to or not.

Is there an imaginary line that connects the central heroes of the three films you have made so far?

All the heroes in my films are struggling to survive: physically, spiritually and intellectually. They lack the courage to immerse themselves in real life, until life itself grabs them by the face. In the end, they are always on the side of the losers, but having gained a better relationship with themselves.

A black comedy, a surrealist satire, or a bittersweet comedy? What do you think best describes *The Heart of the Beast*?

The Heart of the Beast aspires to be the carefree sound of someone whistling in the silence of Greek cinema. That's all.

Τσακίρης: Ξέρεις τι λέγανε για τον Κολτ, συνεταιράκι;
Στέφανος: Νόμιζα ότι Κολτ είναι το περίστροφο.
Τσακίρης: Πριν γίνει περίστροφο ήταν άνθρωπος.
 Και μάλιστα καουμπόυς.
 Ξέρεις τι λέγανε γι' αυτόν τα συμπατριώτικα του;
Στέφανος: Τι, ρε συνεταιράκι;
Τσακίρης: Ο θεός έκανε τους ανθρώπους
 και ο Κολτ... τους έκανε ίσους.

Tsakiris: D' you know what they used to say
 about Colt, partner?

Stefanos: I thought Colt was a revolver.

Tsakiris: Before he became a revolver he was a man.
 In fact, he was a cowboy.

So, d'you know what the Yanks used to say about him?

Stefanos: What did they used to say, partner?

Tsakiris: "God made men and Colt made them equal".

Η καρδιά του κτήνους The Heart of the Beast

Greek title **I kardia tou ktinous**

35mm, έγχρωμο / colour, 80', Dolby Digital

Σκηνοθεσία-Σενάριο / Direction-Screenplay: Ρένος Χαραλαμπίδης (βασισμένο στο ομότιτλο μυθιστόρημα του Πέτρου Τατσόπουλου) / Renos Haralambidis (based on the novel by Petros Tatsopoulos) **Φωτογραφία / Cinematography:** Δημήτρης Θεοδώροπουλος / Dimitris Theodoropoulos **Μοντάζ / Editing:** Κωνσταντίνος Αδρακτάς / Constandinos Adraktas **Ήχος / Sound:** Σπύρος Δρόσος / Spyros Drossos **Μουσική / Music:** Ηρακλής Βαβάτσικας / Iraklis Vavatsikas **Σκηνικά / Sets:** Ελίνα Δράκου / Elina Drakou, Γιώργος Χαρακόπουλος / Yorgos Harakopoulos **Κοστούμια / Costumes:** Ελίνα Δράκου / Elina Drakou **Μακιγιάζ / Make-up:** Δήμητρα Γιατράκου / Dimitra Giatrakou **Παραγωγοί / Producers:** Σταμάτης Τσαρουχάς / Stamatīs Tsarouhas, Ρένος Χαραλαμπίδης / Renos Haralambidis, Λάμπρος Τριφύλλης / Lambros Trifyllīs **Παραγωγή / Production:** Midnight Films, FS Productions, EKK / GFC, Filmet

Ηθοποίοι / Cast: Ρένος Χαραλαμπίδης (Στέφανος Τζου-τζές) / Renos Haralambidis (Stefanos Tzoutzes), Γιώργος Βουλκτζής (Νίκος Τσακίρης) / Yorgos Voultzatis (Nikos Tsakiris), Μάνος Βακούσης (Άρης) / Manos Vakoussis (Aris), Άλκης Παναγιωτίδης (ανακριτής) / Alkis Panayotidis (interrogator), Τζίνα Θλιβέρη (Πόπη) / Tzina Thiliveri (Popi), Γιάννης Ζουγανέλης (αστυνομικός) / Yannis Zouganellis (policeman), Μάρα Δαρμούσλη (Άννα) / Mara Darmousli (Anna), Ελισάβετ Κωνσταντινίδου / Elisabet Constantinidou, Γιάννης Μποστατζόγλου / Giannis Bostantzoglou, Δημήτρης Σταρόβας / Dimitris Starovas, Δήμος Γιγαντάκης / Dimos Gigantakis, Γιώργος Βελέντζας / Yorgos Velentzas, Μαρίνα Ταβουλάρη / Marina Tavoulari

Διανομή: Playtime

World Sales: Midnight Films

Οι ανώτατες σπουδές φιλοσοφίας έχουν κάνει τον Στέφανο ν' αντιμετωπίζει όλους τους ανθρώπους ως κατώτερούς του. Όταν απολύεται από το στρατό, θεωρεί ότι ο κόσμος του ανήκει. Στην πραγματικότητα, του ανήκουν μόνο τα χρέη της μητέρας του που μόλις απεβίωσε κι η απόρριψη της άλλοτε αφοσιωμένης ερωμένης του. Ο Τσακίρης, φίλος από το σχολείο, που έχει να τον δει από τότε κι όλα αυτά τα χρόνια διέπρεψε στο έγκλημα, του προτείνει να ληστέψουν την τράπεζα όπου δουλεύει, ως ταμίας και συνεργός, ο Άρης — πρότυπο του κοινωνικού επαναστάτη στα εφηβικά τους χρόνια και Πυγμαλίων του Στέφανου. Ο ήρωας θα βουτηχτεί στην αγριότητα αλλά και στην μαγεία της πραγματικής ζωής, κάνοντας ένα ταξίδι προς την ωριμότητα.

Studying philosophy at university has made Stefanos treat everyone else as his inferior. When he finishes his military service he thinks he owns the world. In reality, all he owns are the debts amassed by his mother who has just passed away and the rejection of his previously devoted girlfriend. Tsakiris, a friend from school who hasn't seen Stefanos since then and who has, meanwhile, done pretty well for himself in a life of crime, suggests they rob the bank where Aris — the model social revolutionary of their youth and Stefanos's Pygmalion — works as a cashier and will act as their man on the inside. Our hero will embark on a coming-of-age journey complete with the ferocity and magic of real life.

Δώρα Μασκλαβάνου

Γεννήθηκε στην Καβάλα. Σπούδασε μηχανολόγος ηλεκτρονικός και ηθοποιός. Εργάστηκε στο ραδιόφωνο, στην τηλεόραση και στον κινηματογράφο. Το *Κι αν φύγω...* θα ξανάρθει είναι η δεύτερη μεγαλύτερη μήκους ταινία της.

Dora Masklavanou

She was born in Kavala. She studied Engineering and Acting. She has worked in radio, television and cinema. *Coming as a Friend* is her second feature film.

Σημείωμα σκηνοθέτη / Director's note

Κάθε μέρα, κάθε άνθρωπος έχει την ευκαιρία να ξεκινήσει τη ζωή του απ' την αρχή. Αυτή είναι η μεγάλη του τύχη και ελευθερία. Η δυνατότητα να αυτοσχεδιάζει αδιάκοπα τη ζωή του.

Every day, each one of us has the opportunity to start his life over. It is indeed our good fortune to have the freedom to keep improvising our lives.

Από την περιπλάνηση στο αφιλόξενο οστικό τοπίο του *Κι αύριο μέρα είναι*, στη μοναξιά της ελληνικής υπαίθρου. Κοινός παρονομαστής και των δύο ταινιών σας είναι η αναζήτηση της ανθρώπινης επαφής;

Μα μήπως η ανθρώπινη επαφή δεν κρύβεται πίσω απ' όλες τις ιστορίες του κινηματογράφου; Αν ήμασταν αξίως και αθάνατοι ώστε να τη διαχειριζόμαστε με απλότητα, θα είχαμε γλιτώσει από πολλούς μελαδές, και τότε βέβαια δεν θα ήταν μείζον ζήτημα!

Η ερμηνείσα Ελπίδα και ο τυχοδιώκτης Μάρκος είναι οι δύο όψεις του ίδιου νομίσματος;

Αν παίξουμε κορόνα-γράμματα είναι μεν το ίδιο νόμισμα, αλλά η μία όψη κερδίζει κι η άλλη χάνει. Το ίδιο μπορεί να ισχύει και γι' αυτούς τους δύο, κανείς δεν ξέρει. Παρόσο, το 'ν' αναγνωρίζεις στις αδυναμίες ή στις επιθυμίες ενός άλλου ανθρώπου τις δικές σου είναι η αρχή να βοηθηθείς εσύ, να σπρώξεις και τον άλλον. Κι εδώ που τα λέμε αυτό, με λίγα λόγια, είναι να αγαπήσεις.

Κάπου ανάμεσα στον ανοιχτό ορίζοντα του τοπίου, το μικρόκοσμο που περιβάλλει το ζευγάρι, την ανάγκη απόδρασης της Ελπίδας και το αυτοκαταστροφικό, ελεύθερο πνέυμα του Μάρκου βρίσκονται, μήπως, τα ψήγματα ενός μελαγχολικού γουέστερν;

Οι χαρακτηρισμοί αυτοί ταιριάζουν στο γουέστερν κι έτσι είναι, όπως το είδατε. Βοήθησε και το χρώμα της συγκεκριμένης φύσης, που είναι αβρή και αυστηρή, πολύ όμορφη αλλά όχι ιδιυλλιακή και μαρτυρεί μια ζωή δύσκολη και μοναχική για τον κόσμο της. Κατά μία έννοια και ζηλευτή. Μπορείς να χάσεις ο' αυτόν τον τόπο, να ξεχάσεις τον υπόλοιπο κόσμο. Η αλήθεια είναι, πάντως, πως είχα διδάσει, από το σενάριο ακόμα, να «θυμηθώ» πολλά είδη και σκηνοθέτες που αγαπάω. Κι αυτό ήταν ένα παιχνίδι που έκανε την ταινία ακόμη πιο ευχάριστη σε μένα. Πολλά πλάνα ή σκηνές είχαν ονόματα σκηνοθετών ή ταινιών αγαπημένων και μεταξύ μας, στα γυρίσματα, συννενοούμενα χρησιμοποιώντας αυτά τα ονόματα.

From the heroine's roaming through the inhospitable urban landscape of *Tomorrow Is Another Day*, to the loneliness of the Greek countryside. Is human contact the common denominator of both your films?

But doesn't human contact lie behind all stories in the cinema? If we were worthy and innocent enough to handle it simply, we would have saved ourselves a lot of trouble, and then of course it wouldn't be such a big deal!

Are Elpida the hermit and Markos the desperado different faces of the same coin?

If we flip it, then yes, it's the same coin, but one face ends up winning and the other ends up losing. That could be the case for these two; we don't know. However, recognising your own weaknesses or desires in those of the other person is the first step to helping yourself, and to give the other person a push. Which, come to think of it, is what loving is all about.

Could it be that somewhere among the landscape's wide horizon, the microcosm that encloses the two protagonists, Elpida's need to escape and Markos' self-destructive, free spirit, lie the specks of a melancholy Western?

All these terms apply to a Western and that's how it is; just as you saw it. The colour of the particular landscape also helped: it's rugged and severe, very beautiful but not idyllic, and it shows that the people who live there must have a hard and solitary life; though also, in a sense, enviable. You can become lost in this place; you can forget the rest of the world. In any case, the truth is that, while still writing the screenplay, I was in the mood to 'remember' different film genres and directors that I love. And that was a game that made the film even more enjoyable for me. Many shots or scenes had the names of directors and among the crew, while shooting, we communicated by using those names.

Φιλμογραφία / Filmography

2005 *Κι αν φύγω...* / *Θα ξανάρθει* / *Coming as a Friend*

2001 *Κι αύριο μέρα είναι* / *Tomorrow Is Another Day*

1993 *Ένας-Μέας* (μυ) / *One-Here* (short film)

Ελπίδα: Για μεροκάματο ήρθες;

Μάρκος: Θα σε πληρώνω σε είδος!

Ελπίδα: Τι κάνεις στη ζωή σου;

Μάρκος: Έχεις καιρό για χάσιμο;

Ελπίδα: Γιατί;

Μάρκος: Γιατί θα σε φλομώσω ψέματα!

Θέλω να με συμπαθήσεις. Κι άμα σου πω την αλήθεια
δεν θα το πετύχω!

Elpida: You're looking to make a day's wages?

Markos: I'll pay you in kind!

Elpida: What do you do for a living?

Markos: Do you have time to waste?

Elpida: Why?

Markos: Because I'll fill you with lies! I want you to like me.
And if I tell you the truth, you won't!

Κι αν φύγω... θα ξανάρθω

Coming as a Friend

Greek title **Κι αν fygo... tha xanartho**

35mm, έγχρωμο / colour, 87', SR

Σκηνοθεσία-Σενάριο / Direction-Screenplay: Δώρα Μασκλαβάνου / Dora Masklavanou **Φωτογραφία / Cinematography:** Claudio Bolivar **Μοντάζ / Editing:** Πάνος Κανής / Panos Kanis, Δώρα Μασκλαβάνου / Dora Masklavanou **Ήχος / Sound:** Ξενοφώντας Κοντόπουλος / Xenofondas Kondopoulos **Μουσική / Music:** Νίκος Κυπουργός / Nikos Kypourgos **Σκηνικά / Sets:** Πηνελόπη Βαλτή / Pinielopi Valti **Παραγωγοί / Producers:** Παναγιώτης Πετρόπουλος / Panayotis Petropoulos, Δώρα Μασκλαβάνου / Dora Masklavanou

Ηθοποιοί / Cast: Μαρία Κεχαγιόγλου (Ελπίδα) / Maria Kehayoglou (Elpida), Γιάννης Στανκόγλου (Μάρκος) / Yannis Stankoglou (Markos), Μελέτης Γεωργιάδης (Μιχάλης) / Meletis Georgiadis (Mihalis), Γιώργος Τσουλάρης (Θωμάς) / Yorgos Tsoularis (Thomas), Ερρίκος Λίτσας (Μάκης) / Erikos Litsis (Makis), Γιάννης Οικονομίδης (Τάκης) / Yannis Economidis (Takis), Κώστας Ξυκομνός (αστυνομικός) / Costas Xykoiminos (policeman), Μάριος Ιωάννου (μαρμαράς) / Marios Ioannou (marble mason), Στράτος Σοπίλης (νεαρός αστυνομικός) / Stratos Sopilis (young policeman)

Διανομή
Rosebud

World Sales:
Dora Masklavanou

Μια ιστορία για την εμπιστοσύνη. Ο μικροκακοποιός που αποφυλακίζεται συναντά μια γυναίκα που ζει «φυλακισμένη» σ' ένα βουνό και φτιάχνει κάρβουνο. Αυτή, συμφιλιωμένη με μια σκληρή μοναχική ζωή· αυτός, αναστατωμένος απ' την ανάγκη να ξεκινήσει τη ζωή του απ' την αρχή. Για να συνεχίσουν μαζί, χρειάζεται να εμπιστευτούν ο ένας τον άλλο.

Ο καθένας τους αναγνωρίζει στη βαθιά, αληθινή επιθυμία του άλλου, τη δική του. Δύο άνθρωποι που θα αγαπηθούν φτάνουν για να υπάρξει ένας κόσμος. Πόσο μάλλον μία ταινία.

A story about trust. A petty crook is released from prison and meets a woman who lives "imprisoned" on a mountain, making coal. She has come to accept this harsh, solitary life. He is nervous at the prospect of starting over. In order for them to go on together, they will have to trust each other.

In the deepest, truest desire of the other person, each of them sees his/her own.

Two people who love each other are all it takes for an entire world to exist. Let alone a film.

Γιώργος Λάνθιμος

Γεννήθηκε στην Αθήνα το 1973. Σπούδασε σκηνοθεσία κινηματογράφου και τηλεόρασης στη Σχολή Σταυράκου. Κατά τη δεκαετία του '90 σκηνοθέτησε μια σειρά dance videos για το Ελληνικό Κορνατέρο. Από το 1995 σκηνοθετεί διαφημιστικά σποτ, βιντεοκλίπ, μικρού μήκους ταινίες και πειραματικά θεατρικά έργα.

Yorgos Lanthimos

Yorgos Lanthimos was born in Athens in 1973. He studied Film and TV Directing at the Stavrakos Film School in Athens.

Through the nineties he directed a series of dance videos for Greek dance-theater companies. Since 1995, he has directed a large number of commercials, as well as music videos, short films and experimental theatre plays.

Φιλμογραφία / Filmography

2005 *Κινέττα / Kinetta*
2003 *Uranisco Disco* (μυ / short film)
2000 *Ο καλύτερός μου φίλος / My Best Friend* (συν-σκηνοθεσία με τον Λάκη Λαζοπούλο / co-directed with Lakis Lazopoulos)

Η *Κινέττα* είναι ανοικτή σε πολλές αναγνώσεις. Εσείς τι θα θέλατε να διαβάσει σε αυτήν ο θεατής;

Η πρόθεση της ταινίας είναι να μην επιβάλει κανένα συγκεκριμένο συναίσθημα ή άποψη στο θεατή. Παραθέτει στιγμές, εικόνες, γεγονότα, σχέσεις ανθρώπων μεταξύ τους ή σχέσεις ανθρώπων με τους χώρους και αφήνει το θεατή να κάνει τις δικές του σκέψεις.

Γιατί επιλέξατε ως σκηνικό σας χώρο την Κινέττα;

Η Κινέττα και οι γύρω περιοχές της Κορίνθου είναι τυπικά ελληνικές περιοχές αλλά, παράλληλα, έχουν και κάτι το διεθνώς αναγνωρίσιμο. Συνυπάρχουν η φυσική ομορφιά και η καταστροφή της, καθώς και οι μνήμες μιας άλλης εποχής.

Τα ερωτικά τραγούδια της Τζέννης Βάνου που ακούγονται λειτουργούν αντιπαραθετικά στο συναισθηματικό κενό των ηρώων ή επιλέχθηκαν με κάποιο άλλο σκοπό;

Οι ήρωες είναι εξαιρετικά φορτισμένοι συναισθηματικά, νιώθω ότι βρίσκονται σε αδιέξοδο, αλλά δεν είναι κενό συναισθημάτων. Και τα τραγούδια της Τζέννης Βάνου βοηθούν στην έκφραση αυτού.

Ποιες είναι οι κινηματογραφικές σας αναφορές και πώς τις επεξεργαστήκατε σε αυτή την πρώτη σας προσωπική δουλειά;

Βλέπω πολλές ταινίες. Φαντάζομαι ότι με επηρεάζουν έμμεσα. Δεν έχω άμεσες αναφορές στην *Κινέττα*. Νομίζω ότι είναι απλώς φανερό πως η ταινία αυτή έχει γίνει από κάποιον που του αρέσει να βλέπει σινεμά.

Kinetta is open to many different readings. What would you like the viewer to read into it?

The film's intention is not to impose any specific emotion or opinion on the viewer. It sets forth moments, images, events, relationships between people or relationships between people and places and lets the viewer think for himself.

Why did you choose *Kinetta* as your location?

Kinetta and the surrounding areas of Corinth are typically Greek areas but, at the same time, there is something internationally recognizable about them. Natural beauty and its destruction co-exist, as do memories of a bygone era.

Do Jenny Vanou's love songs serve as counterpoint to the emotional void of the heroes, or were they chosen for another reason?

The heroes are extremely charged emotionally; I feel they are at an impasse, but they are not void of emotions, and Jenny Vanou's songs help to express that.

What are your cinematic references and how did you process them in this, your first 'solo' film?

I watch a lot of movies. I imagine they influence me indirectly. There are no direct references in *Kinetta*. I just think it's obvious that this film has been made by someone who likes to watch movies.

Κινέττα Kinetta

Greek title **Κινέττα**

35mm, έγχρωμο / colour, 95', Stereo

Σκηνοθεσία / Direction: Γιώργος Λάνθιμος / Yorgos Lanthimos **Σενάριο / Screenplay:** Γιώργος Λάνθιμος / Yorgos Lanthimos, Γιώργος Κακανάκης / Yorgos Kakanakis **Φωτογραφία / Cinematography:** Θύμιος Μπακατάκης / Thymios Bakatakis **Μοντάζ / Editing:** Γιώργος Μαυροψαρίδης / Yorgos Mavropsaridis **Ήχος / Sound:** Στέφανος Ευθυμίου / Stefanos Efthymiou **Σκηνικά / Sets:** Άννα Γεωργιάδου / Anna Georgiadiou **Παραγωγός / Producer:** Αθηνά Ραχήλ Τσαγγάρη / Athina Rachel Tsangari **Παραγωγή / Production:** Haos Film **Συμπαγωγή / Co-production:** Baby Films, Modiano S.A., Top Cut, Stefi Productions, KINO

Ηθοποιοί / Cast: Ευαγγελία Ράντου (καθαρίστρια) / Evangelia Randou (chambermaid), Άρης Σερβετάλης (υπάλληλος φωτογραφείου) / Aris Servetalis (photo-store clerk), Κώστας Ξυκομνός (αστυνομικός) / Kostas Xikominos (plainclothes cop)

World Sales:
Athina Rachel Tsangari

Κινέττα. Ένα ξεψυχισμένο θέρετρο όπου τον χειμώνα ζουν μετανάστες εργάτες. Ένας μυστικός αστυνομικός παθιασμένος με τ' αυτοκίνητα, τα κασετόφωνα και τις Ρωσίδες, ερευνά μια σειρά από δολοφονίες που έγιναν πρόσφατα στην περιοχή. Επιστρατεύει τη βοήθεια ενός υπαλλήλου φωτογραφείου, ενός μοναχικού τύπου που κάνει και βιντεοσκοπήσεις, και μιας νεαρής καθαρίστριας ξενοδοχείου, η οποία θα υποδύεται τα θύματα. Το παράξενο αυτό τρίο αναπαριστά τον ένα φόνο μετά τον άλλο, κάτω από τη σχολαστική —αν και αμφιβόλου επιστημονικής σκοπιμότητας— σκηνοθεσία του αστυνομικού. Ο υπάλληλος του φωτογραφείου ερωτεύεται την καμαριέρα, ενώ ο αστυνομικός είναι τρελός για το νέο μοντέλο της BMW. Και η καθαρίστρια δίνεται ολοκληρωτικά στο ρόλο της, προσπαθώντας να γίνει το τέλειο θύμα. Δεν ξέρουμε τίποτ' άλλο γι' αυτούς τους ανθρώπους. Ούτε τα ονόματά τους. Θα εξαφανιστούν με το πρώτο κύμα των παραθεριστών.

Κinetta. A defunct Greek resort town, inhabited during the off-season by migrant workers. A plain-clothes cop, with a passion for automobiles, tape recorders and Russian women, investigates a series of recent murders in the area. He enlists the help of a photo-store clerk, a loner type who is a part-time videographer, and a young hotel maid, who will be performing the role of the female victims. This oddball trio engages in a succession of murder re-enactments, directed by the cop with exhaustive attention to detail but questionable scientific purpose... The photo-store clerk develops a crush on the maid. The cop is desperately attracted to the latest BMW model. The maid throws herself into her acting challenge with determination, trying her best to become the perfect victim. We know nothing more of these people. Not even their names. They will disappear in the first flood of summer vacationers.

Λάγια Γιούργου

Γεννήθηκε το 1949, στο Ηράκλειο Κρήτης. Σπούδασε στη Σχολή Βακαλό (διακοσμητικές και γραφικές τέχνες), στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών (τμήμα εφαρμογών και χαρακτικής) και στο London International Film School (κινηματογράφος). Εργάζεται ως γραφίστρια και σκηνοθέτις κι έχει δημοσιεύσει πολλά άρθρα σε κινηματογραφικά περιοδικά.

Layia Yourgou

She was born in Iraklion, Crete, in 1949. She studied at the Vakalo School of Interior Design and Graphic Arts, at the Athens School of Fine Arts (applied engraving) and at the London International Film School. She works as a graphic artist and filmmaker and has written numerous articles in film magazines

Φιλμογραφία / Filmography

- 2005 *Λιούμπη / Liubi*
- 2001 *Αυριο θα 'ναι αργά / Tomorrow Will Be Too Late*
- 1994 *Το σπίτι στην έσχα / Country House*
- 1981 *Σαλώμη (μυ) / Salome (short)*
- 1980 *Union Taverna (μυ) / Union Tavern (short)*

Σημείωμα σκηνοθέτη / Director's note

Η συνήθεια νοθεύει το ποθητό και εξαχνώνει το ζήλο του έρωτα. Εκείνη είναι όμορφη. Δεν θέλει παρά μόνο αυτό που μπορεί να πάρει από τα απλωμένα χέρια της ζωής: ένα βαθύ φιλή, ένα παιδί που θα 'χει τα δικά του μάτια... Εκείνος, όμως, είναι παγιδευμένος στο ρόλο του. Λέει ψέματα στον εαυτό του... Η αλήθεια είναι αλλού: δεν μπορεί να υπερασπιστεί τον έρωτά του για μια ξένη, μια οικιακή βοηθό, αφού είναι δέσμιος στο οικογενειακό του περιβάλλον· ένα περιβάλλον που τον ενοουχίζει, τον κάνει υπέρτατο κι ανώριμο· ν' αποφασίσει, ν' ακολουθήσει το ένστικτο και τα αισθητά του. Μικρόκοσμος, μικροψυχίες, μικρότητες. Εκείνη φεύγει. Όμορφη όσο ποτέ και, γι' αυτό, τόσο μοναχούλα, τόσο άπιστη, τόσο ελεύθερη...

Habit adulterates that which we desire. It debases love's zeal. She is beautiful. She wants nothing more than what she can take from the hands that life holds out to her: a deep kiss, a child that will have his eyes... But he's trapped in his role. However much he may protest, however much he may lie to himself...

The truth is elsewhere: He cannot defend his love for a foreigner, a maid, since he is a prisoner of his familial environment. An environment which emasculates him, makes him two-faced and incapable of choosing, of following his instinct and his emotions. A small world; small-mindedness; smallness.

She leaves. As beautiful as ever, and for this reason, so alone, so elusive, so free...

Το οικογενειακό περιβάλλον του Δημήτρη είναι το κύτταρο μιας κοινωνίας οπισθοδρομικής, μικροψυχής και υποκριτικής. Πιστεύετε πως οι οικονομικοί μετανάστες, όπως είναι η Λιούμπη, μπορούν να συντείνουν στη μετάλλαξη της; Οπισθοδρομική; Όχι. Αυτή η «Άγια οικογένεια» της ιστορίας δεν είναι η εξαίρεση. Είναι τυπικό δείγμα ελληνικής οικογένειας. Όσο για το δεύτερο σκέλος της ερώτησης, τι να πω; Αν με όλα αυτά που τους συμβαίνουν ξεστραβωθούν και δουν σε τι θλιβερό μοντέλο ζωής πιστεύουν μπορεί και να «μεταλλαχθούν», αλλά δεν το πιστοποιώ...

Dimitris' family environment is the cell of a society that is old-fashioned, petty and hypocritical. Do you believe that economic immigrants, such as Liubi, can contribute to its change?

Old-fashioned? No. This 'Holy Family' in the story is not an exception. It is a typical example of a Greek family. As for the second part of your question, what can I say? If all these things that are happening to them make them open their eyes and see what a sad life model they believe in, they may change, but I rather doubt it...

Τα πρόσωπα που μοιάζει να αγαπάει περισσότερο ο φακός σας είναι αυτά της Λιούμπη και της ανήμπορης μητέρας του Δημήτρη. Μιλήστε μας λίγο για τη σχέση που αναπτύσσεται μεταξύ τους.

Τα πρόσωπα που αγαπάει ο φακός είναι της Λιούμπη και του Δημήτρη. Φαίνεται ίσως έτσι, γιατί η σχέση των δυο γυναικών κρύβει μια δύναμη που απορρέει από το γεγονός ότι η άρρωστη μητέρα δεν μπορεί να μιλήσει κι η Ρωσίδα «νοσοκόμα» της δεν μιλάει ελληνικά. Επικοινωνούν αλλιώς. Είναι η μοναδική ουσιαστική σχέση που δημιουργείται στην ταινία, αλλά δεν έχει μέλλον, κι αυτό την κάνει να φαίνεται δραματική.

The faces that your camera seems to love more are that of Liubi and Dimitris' invalid mother. Tell us a little bit about the relationship that develops between them.

The faces that the camera loves are Liubi's and Dimitris'. It may seem the way you say because the relationship between the two women harbours a strength that stems from the fact that the ailing mother cannot speak and her Russian 'nurse' can't speak Greek. They communicate in a different way. This is the only real relationship that develops in the film, but it has no future, and that makes it seem dramatic.

Ο Δημήτρης βρίσκεται εγκλωβισμένος σε ένα ρόλο που δεν του αρέσει. Δεν μπορεί ή δεν θέλει να ξεφύγει από αυτόν;

Θα πω αυτό που έλεγα και στον ηθοποιό μου: «Δεν κάνουμε Πιντερ εδώ Αλέξη. Μπες μέσα και πες της ΔΕΝ ΜΠΟΡΩ».

Dimitris is trapped in a role which he doesn't like. Is it that he can't or that he won't escape from it?

I'll tell you what I kept telling my actor: 'We're not doing Pinter here, Alexi. Go in there and tell her I CAN'T.'

Η Λιούμπη είναι αθώα, ευαίσθητη, ειλικρινής, γενναίοδωρη. Είναι, όπως και όλοι όσοι της μοιάζουν, το τέλειο θύμα;

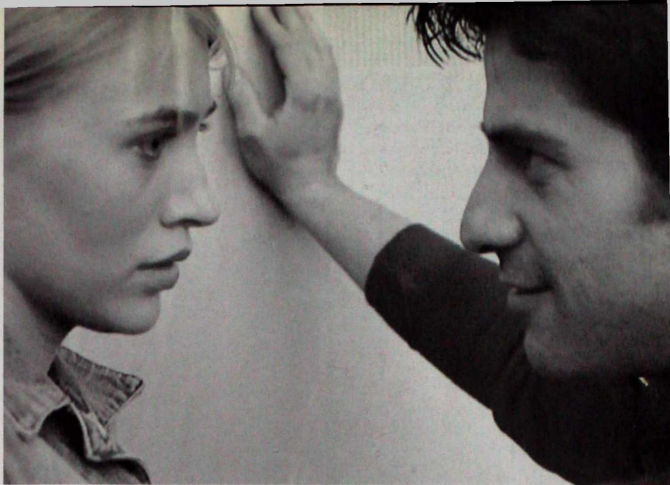
Αν πίστευα ότι οι ευαίσθητοι, οι ειλικρινείς και οι γενναίοδωροι άνθρωποι είναι θύματα, θα είχα φουντάει από το μπαλκόνι μου. Αντίθετα πιστεύω ότι αυτοί που αφήνουν πίσω της η Λιούμπη... φεύγοντας είναι τα θύματα.

Liubi is innocent, sensitive, sincere and generous. Is she, and everyone like her, the perfect victim?

If I believed that sensitive, sincere and generous people are victims, I would have jumped off my balcony. On the contrary, I believe that the people Liubi leaves behind her on her way out are victims.

Δημήτρης: Ήθελαν να γνωριστούμε κι έκανα το χατίρι της
μάνας μου και της αδελφής μου! Αυτό είν' όλο!
Λιούμπη: Γιατί δεν παντρεύεσαι αδελφή σου
και μάνα σου τότε;
Δημήτρης: Μην το ξαναπείς αυτό!
Λιούμπη: Ντρέπεσαι! Ντρέπεσαι που είμαι ξένη,
που είμαι υπηρέτρια.
Δημήτρης: Αν ντρεπόμουνα για σένα δεν θα χώριζα!
Λιούμπη: Ντρέπεσαι, ντρέπεσαι τους άλλους,
Δημήτρη. Φοβάσαι!

Dimitris: They wanted us to meet and so I did it to please
my mother and my sister! That's all!
Liubi: Then why you not marry your sister and your mother?
Dimitris: Don't ever say that again!
Liubi: You are ashamed!
Ashamed that I am foreigner, that I am maid.
Dimitris: If I were ashamed of you, I wouldn't be splitting up!
Liubi: You are ashamed to tell them, Dimitri. You are afraid!

Λιούμπη Liubi

35mm, έγχρωμο / colour, 96', DTS

Σκηνοθεσία-Σενάριο / Direction-Screenplay: Λάγια Γιούργου / Layla Yiourgou **Φωτογραφία / Cinematography:** Δημήτρης Κατσάιτης / Dimitris Katsaitis **Μοντάζ / Editing:** Αλέξης Πεζάς / Alexis Pezas **Ήχος / Sound:** Δημήτρης Αθανασόπουλος / Dimitris Athanassopoulos **Σκηνικά / Sets:** Γιούλια Ζωισπούλου / Yiula Zoïropoulou **Κοστούμια / Costumes:** Ερωφίλη Πολιτοπούλου / Erofilii Politropoulou **Μακιγιάζ / Make-up:** Δέσποινα Χατζηδημητράκη / Desplina Hadzidimitraki **Παραγωγός / Producer:** Γιώργος Λυκιαρδόπουλος / Yorgos Lykiardopoulos, Βασίλης Αλατάς / Vassilis Alatas **Παραγωγή / Production:** Highway Productions, EKK / GFC, VA Films, MAX Productions

Ηθοποιοί / Cast: Αλέξης Γεωργαούλης (Δημήτρης) / Alexis Georgoulis (Dimitris), Ευγενία Καπλάν (Λιούμπη) / Evgenia Kaplan (Liubi), Λένα Κιτσοπούλου (Άννα) / Lena Kitsopoulou (Anna), Νίκος Γεωργιάκης (Πέτρος) / Nikos Georgakis (Petros), Κατερίνα Παπαδάκη (Πένυ) / Katerina Papadaki (Penny), Όλγα Δαμάνη (Μάννα) / Olga Damani (Mother)

Διανομή: Rosebud

World Sales: GFC

Η Λιούμπη (η λέξη σημαίνει «αγάπη» στα ρωσικά) μπαίνει σαν συντροφιά μιας ηλικιωμένης γυναίκας σ' ένα μεσοαστικό περιβάλλον και χαιρείται που η ζωή τής πρόσφερε αυτή τη μικρή, αλλά και σπουδαία, ευκαιρία... Από την άλλη, ο Δημήτρης κυνηγά την ευκαιρία που θα τον αρπάξει και θα τον πάει μακριά από το ρόλο του στυλοβάτη της οικογένειας, με μια μάννα ανήμπορη και μια αδελφή διαρκώς στα όρια της υστερίας. Η Λιούμπη κι ο Δημήτρης έρχονται κοντά και ζουν μια ψευδαίσθηση ελευθερίας που, δυστυχώς, δεν μπορεί να κρατήσει πολύ.

Liubi (=love, in Russian) enters a rather typical middle-class home as the companion of an ailing elderly lady and she is happy that life has offered her this small but important opportunity... Meanwhile, Dimitris is looking for "something" that will grab him and carry him far away from his role as the pillar of his family, with his invalid mother and his sister constantly on the verge of hysteria. Liubi and Dimitris will come together and live an illusion of freedom which, sadly, cannot last long.

Όλγα Μαλέα

Γεννήθηκε στην Αθήνα το 1960. Σπούδασε Νομικά στο Πανεπιστήμιο Αθηνών και Ψυχολογία (Ph.D.) στο Πανεπιστήμιο Yale στις ΗΠΑ. Για δέκα χρόνια (1985-95) σκηνοθέτησε ντοκιμαντέρ για την ελληνική και ιταλική τηλεόραση καθώς και εκπαιδευτικά βίντεο για το Ίδρυμα Μελετών Λομπράκκι και άλλους μη κερδοσκοπικούς οργανισμούς. Το 1996 απολήθηκε με τον κινηματογράφο. Έγραψε (σε συνεργασία) και σκηνοθέτησε τέσσερις ταινίες μεγάλου μήκους. Όλες έγιναν μεγάλες εμπορικές επιτυχίες στην Ελλάδα ξεπερνώντας τα 250.000 εισιτήρια ενώ παράλληλα προβλήθηκαν σε πολλά διεθνή φεστιβάλ.

Olga Malea

Olga Malea was born in Athens, Greece, in 1960. She studied Law at Athens University (LL.M.) and Psychology (Ph.D.) at Yale. She is included in several of Variety's short-lists on European Cinema: Ten European Directors to Watch (2000), Critics' Choice: Europe Now (2001), Airlifting European Auteurs to Hollywood (2003), European Mavericks (2003). Her first three features, became instant box-office hits in Greece: *The Cow's Orgasm*, *The Mating Game* and *Risotto*. *Honey & the Pig* is her fourth feature.

Φιλμογραφία / Filmography

- 2005 *Λουκουμάδες με μέλι / Honey and The Pig*
- 2000 *Ριζότο / Risotto*
- 1999 *Η διακριτική γοητεία των αρσενικών / The Mating Game*
- 1997 *Ο οργανισμός της αγελάδας / The Cow's Orgasm*

Σημείωμα σκηνοθέτη / Director's note

Ο λόγος που το τόσο σοβαρό θέμα της παιδεραστίας θίγεται με τη μορφή της κωμωδίας είναι γιατί συχνά... το χιούμορ σώζει! Όταν κάτι είναι δύσκολο και βαρύ, έχουμε την τάση να κλείνουμε τα μάτια μας σ' αυτό. Το χιούμορ όμως μας βοηθάει να έχουμε κάποια απόσταση από το πρόβλημα και άρα περισσότερη διάθεση, ενέργεια και κουράγιο να το αντιμετωπίσουμε.

Πιστεύω ότι το θέμα της παιδεραστίας έχει πολύ μεγαλύτερη έκταση από αυτή που νομίζουμε. Σε πρόσφατη έρευνα που έγινε στην Αγγλία, 6 στους 10 ενήλικους δηλώνουν ότι έχουν υποστεί κάποια μορφή σεξουαλικής κακοποίησης ως παιδιά και ότι ο δράστης ήταν κάποιος που γνώριζαν!

Ελπίζουμε οι *Λουκουμάδες* να γίνουν έναυσμα για πολλές συζητήσεις. Μόνο αν μιλήσουμε ανοιχτά και δημόσια για το θέμα της παιδεραστίας θα σταματήσει να συμβαίνει δίπλα μας, ιδιωτικά και κρυφά.

Despite the great success of my previous three features, it took me two years to set all production money in place for *Honey & the Pig*. Greek producers were very hesitant about touching the issue of child sexual abuse. In fact, there is not a single Greek movie on this subject.

Honey and The Pig is a surreal comedy. The reason why such a serious subject is tackled through comedy is that a humorous approach may generate more energy with which to face a difficult issue. I hope *Honey and The Pig* will make people talk more about the subject and stop it from happening in secret, next to us. Silence is the best ally of child sexual abuse.

Τι ακριβώς αντιπροσωπεύουν οι λουκουμάδες του τίτλου;

Οι λουκουμάδες είναι ένα πολύ ωραίο, γευστικό και γοητευτικό γλυκό, όπως ακριβώς είναι και ο έρωτας στη ζωή. Για τον Μάνο όμως, τον πρωταγωνιστή, οι λουκουμάδες γίνονται εφιάλτης – όπως συμβαίνει κάθε φορά που ο έρωτας μετατρέπεται σε διαστροφή. Οι διαστροφές πληγώνουν και τραυματίζουν, ιδίως όταν αγγίζουν ένα παιδί, που από τη φύση του είναι απροστάτευτο και αθώο. Τότε το τραύμα είναι τόσο βαθύ που δύσκολα μπορεί κάποιος να βγει από αυτό.

Το θέμα της παιδεραστίας που θίγεται στην ταινία είναι εξαιρετικά λεπτό. Πόσο εύκολο ήταν να το διαχειριστείτε κωμικά;

Ο μόνος τρόπος με τον οποίο μπορούσα να διαχειριστώ το θέμα της παιδεραστίας ήταν μέσα από την κωμωδία. Χειριστά για να το γελοιοποιήσω ή να το ελαφρύνω. Όταν κάτι είναι πολύ βαρύ και δύσκολο, έχουμε την τάση να κλείνουμε τα μάτια μας σε αυτό. Το χιούμορ όμως μας βοηθάει να έχουμε κάποια απόσταση από το πρόβλημα και, άρα, περισσότερη ενέργεια και κουράγιο για να το αντιμετωπίσουμε. Ήθελα χρόνια να κάνω μια ταινία που να αγγίζει το θέμα της παιδεραστίας. Αφενός μεν γιατί γνωρίζω προσωπικά πολλά περιστατικά, αφετέρου γιατί έχει πολύ μεγαλύτερη έκταση από όσο νομίζουμε.

Αν κωμωδία είναι η ζωή σε γενικό πλάνο και δράμα η ζωή σε κοντινό πλάνο ακριβώς είναι το «μέγεθος πλάνου» των *Λουκουμάδων*.

Οι *Λουκουμάδες* βασίζονται σε μια αντίθεση μεταξύ κωμικού και δραματικού στοιχείου, που λειτουργούν συμπληρωματικά το ένα προς το άλλο. Όπως συμβαίνει και στη μουσική όταν μια δραματική και μια ανάλαφρη μελωδία τρέχουν παράλληλα, κυνηγάνε ή μια την άλλη και δίνουν μια μοναδική αίσθηση. Αυτός ήταν και ο στόχος μου στους *Λουκουμάδες*. Ελπίζω να τον πέτυχα. Ο κάθε θεατής θα με κρίνει και θα πει τη γνώμη του. Γενικό και κοντινό πλάνο μαζί.

What exactly do the *loukoumades* (fritters) of the Greek title represent?

Loukoumades are a delicious, irresistible desert, just like love is in life. But for Manos, the protagonist, the *loukoumades* become a nightmare – as is the case when love turns into a perversion. Perversions hurt and traumatize, especially when they involve a child which, by nature, is innocent and unprotected. Then the trauma is so deep, one may never be able to get over it.

The topic of pedophilia addressed in the film is an extremely delicate one. How difficult was it to handle it in a humorous context?

The only way I could ever address the topic of pedophilia would be through a comedy. And not in order to ridicule or lighten it. When something is very heavy and difficult, we tend to close our eyes to it. But a sense of humour helps us keep a certain distance from the problem and thus gives us more energy and courage to deal with it. For years I had wanted to make a film about pedophilia. On the one hand because I personally know of many cases, and on the other hand because it is much more widespread than we think.

If comedy is life as seen through a general shot and drama is life seen up close, what kind of shot represents *Honey and the Pig*?

Honey and the Pig is based on a combination of the comic and the dramatic element which interact in a complementary way. Just like counterpoint, when a dramatic and a light-hearted melody are paired up, chasing each other along and evoking a unique sensation. That is my aim in *Honey and the Pig*. I hope I have achieved it. Each member of the audience will judge me and give an opinion. General shot and close-up shot together.

Μάνος: Χθες, στον αγρωάνα, ξέρεis τι είδα;
Φένια: Τι είδες;
Μάνος: Είδα το θείο μου να τρώει λουκουμάδες
 με ένα αγοράκι.
Φένια: Ε και;
Μάνος: Φένια, ο θείος μου είναι επικίνδυνος.
Φένια: Κοίτα, κι εγώ δεν τον πάω αλλά μήπως υπερβάλλεις;
Μάνος: Δεν υπερβάλλω.
Φένια: Ρε συ Μάνο, μπας κι έχει συμβεί
 κάτι με το θείο σου;

Manos: You know what I saw in the barn yesterday?
 My uncle eating loukoumas with a boy.
Fenia: So what?
Manos: My uncle's dangerous.
Fenia: Aren't you exaggerating?
Manos: No!
Fenia: Has something happened with your uncle?

Λουκουμάδες με μέλι Honey and the Pig

Greek title **Loukoumades me meli**

35mm, έγχρωμο / colour, 90', Dolby Digital

Σκηνοθεσία / Direction: Όλγα Μαλέα / Olga Malea **Σενάριο / Screenplay:** Όλγα Μαλέα / Olga Malea, Απόστολος Αλεξόπουλος / Apostolos Alexopoulos **Φωτογραφία / Cinematography:** Ηλίας Αδάμης / Ilias Adamis **Μοντάζ / Editing:** Γιώργος Μαυροψαρίδης / Yorgos Mavropsaridis **Ήχος / Sound:** Νίκος Παπαδημητρίου / Nikos Papadimitriou **Μουσική / Music:** Γιώργος Ανδρέου / Yorgos Andreou **Σκηνοκ / Production Design:** Σοφία Ζούμπερη / Sofia Zoumberi **Κοστούμια / Costumes:** Εύα Νάθενα / Eva Nathena **Μακιγιάζ / Make up:** Κατερίνα Οικονομίδου / Katerina Economidou **Παραγωγοί / Producers:** Τάσος Παπανδρέου / Tassos Papandreou, Παντελής Μητρόπουλος / Pandelis Mitropoulos **Παραγωγή / Production:** Παπανδρέου Α.Ε. / Papandreou S.A., MEGA, Προοπτική Α.Ε. / Prooptiki S.A., MEGA, Άττικα Α.Ε. / Attika S.A., EKK / GFC

Ηθοποιοί / Cast: Χρήστος Λούλης (Μάνος) / Christos Loulis (Manos), Φαίη Ξυλά (Φένια) / Faye Xyla (Fenia), Δημήτρης Πιατάς (αφεντικό) / Dimitris Piatas (funeral home director), Παύλος Χαϊκάλης (θείος) / Pavlos Haikalis (uncle), Φωτεινή Μπαξεβάνη (θεία) / Fotini Baxevani (aunt), Χάρης Μαυρούδης (Περικλής) / Haris Mavroudis (Perikles), Βλαδίμηρος Κυριακίδης (Θράσος) / Vladimiros Kyriakidis (Thrassos), Σοφία Φιλιππίδου (Αντιγόνη-Ισμήνη) / Sofia Filippidou (Antigone-Ismene)

Διανομή: Προοπτική

World Sales: Prooptiki S.A.

Μια σουρεαλιστική κωμωδία που ξεσκεπάζει μυστικά και ψέματα! Αφήνοντας πίσω την ηρωτεύουσα και την ακόρτατη φίλη του, ο Μάνος θα βρεθεί στην επαρχία όπου θα συναντήσει τη Φένια (τον παλιό του έρωτα) να δουλεύει σε γραφείο κηδεϊών, τον θείο του να λιγουρεύεται απαγορευμένους λουκουμάδες και το αγαπημένο του γουρουνάκι, το Μαρικάκι, να γίνεται σύμμαχος στην αποκάλυψη μιας λυτρωτικής αλήθειας.

In this surreal comedy, a child molester is hunted down by a former victim, a pretty hearse-driver and a pet piglet. A young man pursues his molester but events quickly get out of control. Pots of honey, a sweet-toothed piglet, a perverted uncle, a sexy hearse-driver, a wandering dietician and hundreds of villagers mingle in an outrageously original comedy. Olga Malea, Greece's well-known filmmaker and a professional psychologist, tackles the issue of child sexual abuse through a surreal sense of humor and a Balkan landscape.

Ελένη Αλεξανδράκη

Γεννήθηκε το 1957 στην Αθήνα. Σπούδασε κινηματογράφο στο Πανεπιστήμιο της Σορβόνης, Paris I, και στο National Film and TV School της Αγγλίας. Έχει σκηνοθετήσει μικρού μήκους ταινίες και ντοκιμαντέρ. Η πρώτη μεγάλη μίκης ταινία της, *Σταγόνα στον ωκεανό*, παίχτηκε στο Forum του Θεσσιβάλ Βερολίνου, όπου βραβεύτηκε με το Mionetto Film Award. Η ίδια ταινία ταξίδεψε σε πολλά διεθνή φεστιβάλ όπου βραβεύτηκε και η πρωταγωνίστρια Αμαλία Μουτούση.

Eleni Alexandraki

She was born in 1957 in Athens. She studied film at the Sorbonne in Paris and at the National Film and TV School in London. She has directed several short fiction and documentary films as well as three feature films: *A Drop in the Ocean* (fiction), *Easter Is in the Air* (video documentary) and *The Woman Who Missed Home* (fiction). She has received many prizes in Greece and abroad. Her film *A Drop in the Ocean* was presented at the Forum of the Berlin Film Festival in 1996, where it received the Mionetto Film Award. The same film travelled to many festivals around the world where the leading actress, Amalia Moutoussi, won several awards.

Επιλεκτική Φιλμογραφία / Selected Filmography

- 2005 *Η νοσταλγός* / *The Woman Who Missed Home*
- 2004 *Ψυχές* (δραματοποιημένο ντοκ.) / *Spirits* (docudrama)
- 2002 *Περι του αγίου και μυστηριώδους μύρου* (ντοκ.) / *About the Holy and Mysterious Myrrh* (doc.)
- 1999 *Μυρίζει Πάσχα* (ντοκ.) / *Easter Is in the Air* (doc.)
- 1995 *Σταγόνα στον ωκεανό* / *A Drop in the Ocean*
- 1994 *Τόνια Μαρκετάκι* (ντοκ.) / *Tonia Marketaki* (doc.)
- 1990 *Τα παιδιά της Ελλάδας* (ντοκ.) / *The Children of Greece* (doc.)

Σημείωμα σκηνοθέτη / Director's note

Η *Νοσταλγός* είναι η ελεύθερη διασκευή του ομώνυμου διηγήματος του Αλέξανδρου Παπαδιαμάντη από την Ελένη Αλεξανδράκη, με συμβουλές του συγγραφέα Κωστή Παπαγιώργη. Η ιστορία έχει μεταφερθεί στη σημερινή εποχή και έχει εμπλουτισθεί με επιπλέον αποσπάσματα από άλλα διηγήματα του Παπαδιαμάντη. Η ταινία γυρίστηκε στη Νισύριο και το Γυαλί, δυο μικρά νησιά της Δωδεκανήσου. Σκηνοθετική πρόθεση ήταν η ταινία να βγει μέσα από την σύμπραξη, σε όλα τα επίπεδα, των ανθρώπων του νησιού και των επαγγελματιών του κινηματογράφου. Το cast αποτελείται από ηθοποιούς και νισυριούς ερασιτέχνες που αποδίδουν τους διαλόγους στη νισυρική διάλεκτο ενώ η αφήγηση, στην γλώσσα του Παπαδιαμάντη, γίνεται από τρία Νισυριόπουλα. Μεγάλος Έλληνας συγγραφέας του τέλους του προτερασμένου αιώνα, ο Παπαδιαμάντης, παρατήρησε την ανθρώπινη συνθήκη γράφοντας κυρίως διηγήματα που αφορούσαν στον μικρόκοσμο του νησιού του, τη Σκιάθου. Ο Ζήσμος Λορεντζάτος μας λέει πως το μέγα θαύμα του συγγραφέα είναι που «ανέβριξε ως τον λαό». Κάνοντας μια ανεξάντητη, χαμηλού κόστους, γκεοποίηση ταινία, βασίστηκε στο διήγημα *Η Νοσταλγός* σαν σε μουσική παρτιτούρα και αναζητήσαμε τα ίχνη της ψυχής του Παπαδιαμάντη μέσα στην ψυχή της σημερινής νησιώτικης καθημερινότητας. Βρήκαμε ζωή.

The Woman Who Missed Home, is a free adaptation of the short story *Nostalgy* by Alexandros Papadiamantis. The script was written by Eleni Alexandraki, with advisory help from the writer Costis Papayorgis. The original story is set in the present time and has been enriched with fragments from other short stories by Papadiamantis. The film was shot on Nisyros and Gyalí, two small islands of the Dodecanese. The film is the result of the full cooperation between the people of the island and cinema professionals. Actors and Nisyrian amateurs use the distinct local dialect while the narrators, played by children of the island, use the scholarly language of Papadiamantis. Alexandros Papadiamantis (1851-1911), probably the greatest Greek writer of all time, observed the human condition writing mainly short stories concerning the world of his native island, Skiathos. As Zissimos Lorentzatos pointed out, the writers' miraculous achievement was that he "ascended up to the people". Throughout the making of the film we searched modern-day island life for traces of Papadiamantis' spirit. We came upon a stream of life.

Η συνύπαρξη της καθαρεύουσας του Παπαδιαμάντη με τη νισυρική διάλεκτο είναι εξαιρετικά αρμονική, με την κυριολεκτική σημασία της λέξης. Θα μπορούσε κανείς να πει πως δουλέψατε το σενάριο σας σαν παρτιτούρα; Νομίζω πως τα διηγήματα του Παπαδιαμάντη είναι από μόνο τους σαν παρτιτούρες, γι' αυτό κι εγώ δούλεψα σ' αυτή την κατεύθυνση. Η ζωντανή σημερινή νισυρική διάλεκτος είναι εξαιρετικά μουσική—για μένα είναι η ωραιότερη ελληνική!—και ταίριαζε απίστευτα με τη γλώσσα του Παπαδιαμάντη και το ρυθμό της. Επομένως, δημιουργεί μια εντελώς φυσιολογική συνθήκη για την παπαδιαμαντική αφήγηση. Και επειδή κι αυτός γράφει τους διαλόγους του στην ντισυριολαλιά της Σκιάθου, όπου τοποθετεί τις ιστορίες του, η απλή λογική και μια πολύ δυνατή διαίσθηση με οδήγησαν στο να χρησιμοποιήσω για τους διαλόγους της ταινίας τη διάλεκτο του τόπου όπου διαδραματίζεται η ιστορία. Ήθελα όμως οπισθοδρομή να χρησιμοποιήσω και την πολύ ιδιαίτερη παπαδιαμαντική καθαρεύουσα γιατί μέσα απ' αυτή ο συγγραφέας εκνευρίζεται καταρχήν το βάθος του, περνώντας από την ποικιλή αφήγηση στην ειρωνεία, στο γιομύρο, στην ποίηση και στην τρομερά οξυδερκή παρατήρηση.

Τι συμβολίζει για εσάς προσωπικά ο ατελείωτος νόστος της ηρωίδας;

Η ηρωίδα νοσταλγεί τη ζεστασιά. Η ζεστασιά είναι ο χαμένος παράδεισος. Αυτό που πάντα όλοι νιώθουμε μεγαλώνοντας και φεύγοντας από τον τόπο μας. Ο Τάρκοφκι έλεγε κάπου στο *Σμυλεύοντας το χρόνο* ότι όσο δυστυχισμένη και να έχει υπάρξει η παιδική ηλικία μας πάντα αυτή νοσταλγούμε. Η νοσταλγία που νιώθει η Αννίτ στην ταινία είναι η νοσταλγία της ίδιας της ζωής. Η αληθινή ζωή είναι γεμάτη ζεστασιά. Και η ζεστασιά εμπεριέχει τα πάντα: από τον έρωτα (που υπόκωφα νιώθει κι αυτή για τον νέο και όμορφο Μαθίο), μέχρι τις παιδικές αναμνήσεις, τις ανθρώπινες αδυναμίες, την πίστη στο Θεό...

The co-existence of Papadiamantis' *katharevousa* [purist language] and the dialect of Nisyros is exceptionally harmonious, in the literal sense of the word. Could one say that you worked your screenplay like a musical score?

I think that Papadiamantis' short stories are of themselves musical scores, which is why I also worked in that direction. The Nisyrian dialect used today is exceptionally musical—for me it is the loveliest form of Greek!—and it is incredibly compatible with Papadiamantis' language and its rhythm. Therefore, it creates an absolutely natural condition for the Papadiamantis narrative. And since he wrote his dialogues in the dialect of Skiathos, where his stories are set, simple logic and a very strong intuition led me to use the dialect of the place where the story takes place in the film's dialogues. But I definitely wanted to also use Papadiamantis' special brand of *katharevousa*, because it is through it that the writer pre-eminently expresses his depth, passing from a sad narrative to irony, humour, poetry, and terribly keen observation.

What does the heroine's unfruitful homecoming symbolise for you personally?

The heroine misses warmth. Warmth is the lost Eden. That which we all miss as we grow up and leave our homeland. Tarkovsky said somewhere in *Sculpting in Time* that however unhappy our childhood may have been, it is always that which we miss. The nostalgia that Annio feels in the film is nostalgia for life itself. Real life is full of warmth. And warmth includes everything: from love (which she also feels, somewhere deep inside, for the young and handsome Mathios), to childhood memories, to human weaknesses, to faith in God...

Άννα: Αχ (νι)ά'μπαينا σε μια βάρκουλá τώρα δα...
να φεύγαμε γκαί (ν)α πααίναμε μπερά!

Αφήγηση: Ο Μαθιός δεν παρετήρησεν
ίσως ότι αυτή είχε τρέψει τον λόγον
εις τον πληθυντικόν, εις το τέλος της ευχής της.

Αλλ' αυθορμητώς, χωρίς να το σκεφθῇ απήντησε.

Μαθιός: Είσαι να δοκιμάσουμε; (Ν)α ριζω εκείνη δα της
βάρκα εις της θάλασσα;...

Αφήγηση: Και αυτός επίσης ἔθεσε τον πληθυντικόν
εις το τέλος του λόγου.

Anna: Oh if only I could get into a boat right now...
we could leave and go over there!

Narration Mathios perhaps didn't notice how
she turned her wish into "we"

But spontaneously, without thinking, he replied

Mathios: Shall we try? Shall I push that boat into the sea?

Narration: And he also said "we"

Η νοσταλγός

The Woman Who Missed Home

Greek title **I nostalgos**

35mm, έγχρωμο / colour, 82', Dolby Digital

Σκηνοθεσία-Σενάριο / Direction-Screenplay: Ελένη Αλεξανδράκη / Eleni Alexandraki **Φωτογραφία / Cinematography:** Βασίλης Καψούρος / Vassilis Kapsouras, Χρήστος Ασημακόπουλος / Christos Assimakopoulos **Μοντάζ / Editing:** Τάκης Γιαννόπουλος / Takis Yannopoulos **Ήχος / Sound:** Μαρίνος Αθανασόπουλος / Marinos Athanasopoulos **Μουσική / Music:** Νίκος Πατάζογλου / Nikos Papazoglou **Σκηνικά-Κοστούμια / Production Design - Costumes:** Καλλιόπη Κοπανίτσα / Kalliope Kopanitsa **Μακιγιάζ / Make-up:** Δέσποινα Χατζήδημητράκη / Despina Hadzidimitraki, Μαίρη Σταυρακάκη / Mary Stavrakaki **Παραγωγός / Producer:** Ελένη Αλεξανδράκη / Eleni Alexandraki **Παραγωγή / Production:** PPV Πατάζογλου S.A. / PPV Papazoglou S.A., Lexicon Factory S.A., New Star

Ηθοποιοί / Cast: Όλια Λαζαρίδου (Άννα) / Olia Lazaridou (Anna), Γιώργος Τσουλάρης (Μαθιός) / Yorgos Tsoularis (Mathios), Σπύρος Σταυρινίδης (κυρ Παντελής Μοναχάκης) / Spyros Stavriniadis (Pandelis Monahakis), Μαρία Μινά (μάννα Άννας) / Maria Mina (Anna's mother), Μαρία Πασχάλιδου (έγκυος κόρη του κυρ Παντελή) / Maria Paschalidou (Pandelis' pregnant daughter), Αντώνης Καρπάθιος (Κουμπής) / Andonis Karpathios (Koumbis), Γιάννης Σφακιανός (Μάνος Πότης) / Giannis Sfakianos (Popi's Manos), Βάσια Παρασκευοπούλου (Λελούδα) / Vassia Paraskevopoulou (Lelouda), Κλαυδία Ζαραφονίτου (ερωμένη μούστου) / Klavdia Zarafonitou (shipboy's mistress)

Διανομή: Rosebud

World Sales: GFC

Χορηγία: Δήμος Νισύρου, ΛΑΒΑ Α.Ε. Αφοί Γιαννιδη Α.Ε., TIM, Περίστες Αιγαίου, Υπουργείο Αιγαίου, Εθνική Τράπεζα της Ελλάδος

Μια φεγγαρόλουστη νύχτα, η Άννα, μια παντρεμένη γυναίκα, το σκάει από το νησί όπου ζει με τον αρκετά μεγαλύτερο άνδρα της για να επιστρέψει στο απέναντι νησί, την ιδιαίτερη πατρίδα της. Ένας νεαρός βοσκάς, ο Μαθιός, τη βοηθάει να δραπετεύσει με μια μικρή βαρκούλα. Κατά τη διάρκεια του ταξιδιού τους που κρατάει μια νύχτα, ο Μαθιός, μυστικά ερωτευμένος μαζί της, ελπίζει πως θα μείνουνε για πάντα μαζί. Η Άννα του προσφέρει το φουστάνι της για πανί. Ένας λανθάνων ερωτισμός κρύβεται και στη δική της ψυχή, αλλά η πραγματική αιτία της φυγής της είναι η Νοσταλγία για τον τόπο όπου γεννήθηκε. Με την αγωνία του τρυφερού της συζύγου που τρέχει στο κατόπι της και τον μικρόκοσμο του νησιού που δεν χάνει ποτέ την ευκαιρία να δώσει χείρα βοηθείας, σκηνές από το παρελθόν της μεπεδενούνται με το παρόν, μεταμορφώνοντας αυτό το λιλιπούτειο ταξίδι σε ένα ταξίδι ζωής...

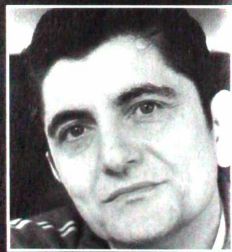
On a full moon night, Anna, a married woman, runs away from the island where she lives with her older husband, to return to her native land, the island across the sea. A young shepherd, Mathios, helps her escape on a small rowboat. During their overnight journey, Mathios, who is secretly in love with her, hopes that they will stay together forever. Anna offers her dress for a sail. A latent desire lies in her soul too, but the real reason for her escape is the nostalgia for her homeland. The anguish of her loving husband who runs after her, the small world of the island that never misses the chance to get involved, and scenes of Anna's past, intermingle with the present action, transforming this Lilliputian voyage into a life journey.

Κωνσταντίνος Γιάνναρης

Γεννήθηκε στην Αθήνα το 1959. Σπούδασε οικονομικά και ιστορία στο Πανεπιστήμιο του Keele και παρακολούθησε μεταπτυχιακές σπουδές στην Ιστορία, στο Πανεπιστήμιο του Μπέρμινγχαμ. Η ταινία του *Από την άκρη της πόλης* κέρδισε το βραβείο καλύτερης σκηνοθεσίας στο Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης 1998.

Constantine Giannaris

He was born in Athens in 1959. He studied History and Economics at the University of Keele, and pursued post-graduate studies at the University of Birmingham. His feature film *From the Edge of the City* won the award for best director at the Thessaloniki IFF 1998.

Επιλεκτική φιλμογραφία /

Selected filmography

- 2005 *Όμηρος / Hostage*
- 2001 *Δεκαπενταύγουστος / One Day in August*
- 1998 *Από την άκρη της πόλης / From the Edge of the City*
- 1995 *Κονιά στον παράδεισο / Three Steps to Heaven*
- 1994 *Μια θέση στον ήλιο (μυ) / A Place in the Sun (short film)*
- 1991 *Caught Looking (μυ / short film)*
- 1991 *North of Vortex (μυ / short film)*
- 1990 *Τρώες (μυ) / Trojans (short film)*
- 1989 *Jean Genet Is Dead (μυ / short film)*

Σημείωμα σκηνοθέτη / Director's note

Η ταινία έχει αφηγηρία τα πραγματικά γεγονότα που συνέβησαν στη βόρεια Ελλάδα την άνοιξη του 1999. Όμως, δεν είναι μια πιστή αναπαράσταση εκείνης της λεωφορεο-απαγωγής. Σε πολλά σημεία διαφέρει και αποκλίνει συνειδητά. Τα κεντρικά θέματα της είναι, μεταξύ άλλων, η μετανάστευση και η νοσταλγία της επιστροφής στην πατρίδα, ο ανδρισμός ως βασικό χαρακτηριστικό στοιχείο της ταυτότητας, ο ρόλος των μέσων ενημέρωσης - όχι τόσο για το πώς διαμορφώνουν και διαστρεβλώνουν την κοινή γνώμη, όσο για την περιπλοκή σχέση του ατόμου-θεατή-δράστη με αυτά, που φαίνεται να προσφέρουν μια ύστατη δικαίωση. Η ταινία προσπαθεί να πλέξει αυτά τα στοιχεία ώστε να φωτιστεί μια αρκετά βίαιη και τραγική στιγμή στην πρόσφατη ελληνική και αλβανική ιστορία.

Hostage is based on actual events that took place in northern Greece in the spring of 1999. But it is not a faithful representation of the car-jacking of the bus by the young Albanian Flavour Pislí. In many parts it differs and consciously deviates from the facts.

The central themes of the film are, among others, emigration and the nostalgia for one's homeland; manhood as the salient feature of identity; the role of the mass media – not so much as a distorter and shaper of public opinion (that would be more or less true), but in terms of the complex relationship between the individual/viewer/perpetrator and the mass media which appear to be offering the ultimate justification.

Hostage tries to intertwine these various elements in order to shed light on a considerably violent and tragic moment in the recent history of Greece and Albania.

Πιστεύετε πως η ελληνική κοινωνία είναι ξενοφοβή;

Ναι. Όπως και όλες. Η ξενοφοβία είναι το πιο σημαντικό πρόβλημα στην Ευρωπαϊκή Ένωση αυτή τη στιγμή. Έχει να κάνει με τα βασικά συναισθήματα: Ποιος είμαι; Ποια είναι η «φυλή» μου; Πώς και πού ανήκω και ποιος έχει / δεν έχει δικαίωμα να ανήκει σ' αυτή τη φυλή; Δηλαδή βαθιά πρωτόγονα θέματα ταυτότητας.

Ο στίχος από τον «Αίαντα» με τον οποίο ξεκινά το φιλμ συσχετίζει άμεσα τον τραγικό ήρωα του Σοφοκλή με τον δικό σας. Ποια είναι η ύβρις που διαπράττει ο Ελόν;

Η ύβρις που διαπράττει είναι να προδώσει επιδεικτικά τις σχέσεις και τους δεσμούς με το αφεντικό του. Δηλαδή η «αρπαγή» της γυναίκας του αστυνόμου του χωριού. Μπαμπέσκια. Πωλύπατα. Η ύβρις επίσης της αφέλειάς του, που πιστεύει πως θα μείνει ατιμώρητος. Η ύβρις της διατάραξης της αυστηρής, συντηρητικής επαρχιακής ηθικής. Μια ηθική που και ο ίδιος ασπάζεται με μανία.

Όπως λέει και ο συνάδελφος στο Μεταγώνων λίγο πριν τον βασανιστούν και τον απελάσουν: «...το να γαμάς του αλλοιού τη γυναίκα είναι από μόνο του χοντρό. Το να γαμάς αλλοιού τη γυναίκα και να είσαι και ξένος, είναι σαν να του κόβεις το καβάλι του μες στο ίδιο του το σπίτι».

Κοινός τόπος των μέχρι τώρα ταινιών σας είναι ένα αίσθημα «επείγοντος». Πώς από αυτό μπορεί κανείς να διαβαστεί και η την προσωπική ιδεολογική σας στάση απέναντι στον κινηματογράφο;

Πιστεύω πως ο κινηματογράφος πρέπει να τοποθετηθεί άμεσα πάνω στα κύρια θέματα της κάθε εποχής. Αυτό ήταν έτσι και αλλιώς πάντα η ιδιομορμία και η ουσία κάθε τέχνης. Μιλά για τον κόσμο. Για τη ζωή. Για το πως βιώνουμε τα πράγματα. Αν αυτό βγαίνει και από ένα προσωπικό «στοίχημα» και μια ευκρινή προσωπική έκθεση του ίδιου του δημιουργού, τόσο το καλύτερο.

Do you believe that Greek society is 'genetically' xenophobic?

Yes. As they all are. Xenophobia is the most important problem in the EU at the moment. It has to do with basic, fundamental questions: Who am I? Which is my 'tribe'? Where and how do I belong and who has/hasn't the right to belong to this tribe? These are deep, primal questions of identity.

The line from *Ajax*, with which the film begins, directly links Sophocles' tragic hero to your own. What hubris does Elion commit?

The hubris he commits is to ostentatiously betray his relationship and his ties with his boss by 'taking' his wife in an underhanded, backstabbing way.

He also commits hubris in being naive enough to think he won't get caught. Then there is the hubris of disturbing the strict, conservative provincial morality. A morality he himself espouses furiously.

As the police captain says shortly before they torture and deport him: "...screwing another man's wife is bad enough. But screwing another man's wife and being a foreigner is like cutting off his prick in his own home."

What all your films so far have had in common is a sense of urgency. Is that indicative of your personal ideological stance vis-à-vis cinema?

I believe that cinema must take a direct stand on the major issues of each era. That, after all, has always been the singularity and the essence of all art. It talks about the world. About life. How we experience things. If that is also the result of a personal wager and a sincere, personal exposure on the part of the artist himself, then so much the better.

Έλιον: Κι ο Αλβανός... τι κάνει έξω απ' το θέατρο;

Ορφέας: Για πες...

Έλιον: Κλέβει την παράσταση... *μαλάνκα*...

Jack: Κλέβει την παράσταση - ακούς;

Ορφέας: Πολύ αστείος ρε... Κατουρήθηκα πάνω μου...

Σιγά μη ξέρετε σεις τι είναι και θέατρο.

Εμείς ανακαλύψαμε το θέατρο... *Οι Έλληνες*

Elion: And the Albanian... what's he doing outside the theatre?

Orfeas: Go on...

Elion: He's stealing the show... *asshole*...

Jack: He's stealing the show... Are you listening?

Orfeas: That's real funny... I just pissed my pants.

Like you know what a theatre is.

We invented the theatre... *We Greeks*...

Όμηρος Hostage

Greek title **Omiros**

35mm, έγχρωμο / colour, 105', Dolby Digital

Σκηνοθεσία-Σενάριο / Direction-Screenplay: Κωνσταντίνος Γιάνναρης / Constantine Giannaris **Φωτογραφία / Cinematography:** Παναγιώτης Θεοφανόπουλος / Panayotis Theofanopoulos **Μοντάζ / Editing:** Ιωάννα Σπηλιοπούλου / Ioanna Spiliopoulou **Ήχος / Sound:** Αντώνης Σαμαράς / Andonis Samaras **Μουσική / Music:** Νίκος Πατρελάκης / Nikos Patrelakis **Σκηνικά-Κοστούμια / Production Design-Costumes:** Μαρία Κονομή / Maria Konomi **Μακιγιάζ / Make-up:** Εύη Ζαφειροπούλου / Evi Zafiropoulou **Παραγωγοί / Producers:** Γιώργος Λυκαρδόπουλος / Giorgos Lykiardopoulos, Κωνσταντίνος Γιάνναρης / Constantine Giannaris, Baran Seyhan **Παραγωγή / Production:** C. Giannaris Films, Highway Productions, Sarmasik Sanatar, EKK / GFC, Alpha Τηλεόραση / Alpha Television, Graal S.A., Strada Productions.

Με την υποστήριξη του Eurimages και του See Cinema Network / with the support of Eurimages and the See Cinema Network

Ηθοποιοί / Cast: Στάθης Παπαδόπουλος (απαγωγέας λεωφορείου) / Stathis Papadopoulos (bus-hijacker), Θεοδώρα Τζήμου (Ιλιάννα- φίλη Γρηγόρη) / Theodora Tzimou (Iliana), Γιάννης Στανκόγλου (Γρηγόρης) / Yannis Stankoglou (Grigoris), Μηνάς Χατζησάββας (ταξίαρχος) / Minas Hatzisavvas (police officer), Άρτο Απαρτιάν (οδηγός λεωφορείου) / Arto Aparthian (bus driver), Μαρίλου Βαλεόντη (Αγγελική) / Marilou Valeondi (Angeliki), Κωνσταντίνα Αγγελόπουλου (Κέλλυ) / Constantina Angelopoulou (Kelly).

Διανομή: Playtime Release

World Sales: Celluloid Dreams

Σάββατο πρωί, ένας νεαρός άνδρας παίρνει το τοπικό λεωφορείο του ΚΤΕΛ από ένα χωριό έξω απ' τη Θεσσαλονίκη. Οπλισμένος με Καλάσνικοφ και χειροβομβίδες, απόγει το λεωφορείο και κρατάει ομήρους εφτά από τους επιβάτες. Ο δρόμος, ο 24χρονος αλβανός μετανάστης Έλιον Σένια, απαιτεί 50 εκατομμύρια δραχμές σε λύτρα για «να ξαναφτιάξει τη ζωή του» και να εξασφαλίσει την επιστροφή στη χώρα του.

Η απαγωγή μεταδίδεται ζωντανά από την τηλεόραση. Για τις επόμενες είκοσι ώρες, ακολουθεί ένα τρελό, αν όχι τραγελαφικό, κυνηγητό που διασχίζει τη βόρεια Ελλάδα και τη νότια Αλβανία, με επικεφαλής το λεωφορείο και πίσω του μια αλλόκοτη αυτοκινητοπομπή από περιπολικά, τηλεοπτικά συνεργεία, απελπισμένους συγγενείς και διάφορους περιέργους. Το λεωφορείο οδεύει μετ' εμποδίων προς τα αλβανικά σύνορα...

One morning, a young man boards an intercity bus on its daily route to Thessaloniki in northern Greece. He hijacks the bus at gunpoint and takes seven of the passengers hostage. In his left hand he holds a grenade. He turns out to be a 25-year-old Albanian immigrant by the name of Elion Senia. His central demands include a ransom of 50 million Greek drachmas and safe passage back to his homeland.

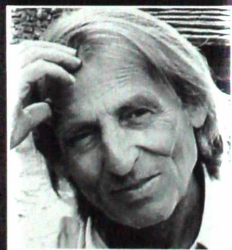
The hijacking is transmitted live on national television. For the next twenty hours, a wild and at times bleakly comic chase ensues through northern Greece, with the hijacked bus at the head of a convoy of police cars, television crews, desperate relatives, and bystanders... all the while heading towards the Albanian border...

Κώστας Νάτσος

Γεννήθηκε στο Ριζοβούνι της Ηπείρου το 1942. Σπούδασε πολιτικές επιστήμες και φιλοσοφία στο Βερολίνο. Η προσωπική του αναζήτηση του οδήγησε και στη Γαλλία όπου παρακολούθησε μαθήματα ως ακροατής στο Ινστιτούτο Ανωτάτων Σπουδών Κινηματογραφίας. Διετέλεσε βοηθός σκηνοθέτης των André Cayatte, René Clément, αλλά και του Pier Paolo Pasolini. Ο ίδιος σκηνοθέτησε ντοκιμαντέρ και ταινίες στα γαλλικά και στα ελληνικά. Ζει και εργάζεται στο Παρίσι.

Costas Natsis

He was born in the village of Rizovouni, Epirus, in 1942. He studied Political Science and Philosophy in Berlin, before moving to France and attending classes at the Institute of Superior Film Studies for two years. In the late sixties he worked as assistant director to André Cayatte, Pier Paolo Pasolini and René Clément. Since then, he's been working as a director and film producer in Paris.

Φιλμογραφία / Filmography

2005 *To ανεπρό του Ικαρου* / *Ikaros Dream*
1999 *Innocent*
1986 *Taxi de nuit* (ντοκ. / doc.)
1973 *L'Ecole Sauvage*
1970 *Le Monsieur d'1 metre 55* (μυ. / short film)

Σημείωμα σκηνοθέτη / Director's note

Η Ήπειρος είναι μία πλευρά της Ελλάδος και, με αυτήν την έννοια, κομμάτι του πολιτισμού μας. Στην Ήπειρο, παιδιά, πήγαινα στις διακοπές στο χωριό Κουκούλι να βρω τους παππούδες μου. Αυτοί οι δύο λόγοι είναι σοβαροί για να σου δημιουργήσουν τη διάθεση να σώσεις ό,τι οι φλόγες δεν εξάφρισαν ακόμα εντελώς. Από το αφελεγμένο σπίτι του παρελθόντος μου, εφόσον δεν μου επέτρεπαν να μεταφέρω τίποτε άλλο παρά μόνο ένα πράγμα, θα έπαιρνα τη μουσική. Υπάρχει στην Ήπειρο μια πολύ παλιά μουσική παράδοση, βαθιά στεριωμένη στην καθημερινότητα των ανθρώπων. Δεν υπάρχουν σημαντικά γεγονότα της ζωής (γιορτές, γεννητοίρια, γάμοι, κηδείες) που μπορούν να στερηθούν τη μουσική και τους χορούς. Η μουσική αποτελεί την ψυχή αυτού του τόπου, την ταυτότητά του. Συνδυάζει την καθημερινότητα των ανθρώπων και ταυτόχρονα τους επιτρέπει να εισχωρήσουν στην πνευματική διάσταση του κόσμου. Η επιθυμία μου είναι να κάνω μία ταινία που να ξεχειλίζει απ' αυτή τη μουσική. Μακριά λοιπόν από μία δραματοποιημένη ψεύτικη ιστορία με νεκρούς, η μουσική θα βρίσκεται εκεί, σαν ένα πρόσωπο που αποκαλύπτεται και επιβεβαιώνεται στη ροή της ιστορίας.

As a part of Greece, Epirus is a part of our civilisation. I used to go to Epirus when I was young, to the village of Koukouli, to visit my grandparents. These two reasons are strong enough to create the will to save what the flames have not totally destroyed. From the burning house of my past, if I were allowed to take away only one thing, that would be music. There is a very old musical tradition in Epirus, which is deeply etched in people's everyday life. No important event in life (births, weddings, funerals, festivities) can be without music or dancing. Music makes up the soul of this place; its identity. It complements people's lives and at the same time it allows them to enter into the spiritual dimension of this world.

My wish is to make a film that is filled with this music. So, unlike a dramatised story with fake sets, music plays a major role here, like a hero that is revealed and reaffirmed throughout the story.

Γεννηθήκατε σε ένα μικρό χωριό της Ηπείρου, ζήσατε όμως το μεγαλύτερο μέρος της ζωής σας στο εξωτερικό. *Το Ανεπρό του Ικαρου* είναι μια προσωπική «οφείλη», ένα προσκυνήμα στα πάτρια εδάφη;

Το Ανεπρό του Ικαρου είναι, κατά κάποιο τρόπο, ένα προσκυνήμα στα πάτρια εδάφη αλλά ταυτόχρονα, και μάλλον περισσότερο, ένα προσκυνήμα στην ηπειρώτικη μουσική.

Υπάρχουν στιγμές που ο διάλογος της μουσικής με το υποβλητικό ηπειρώτικο τοπίο καταλαμβάνει θέση άτυπου αφηγητή. Θα λέγατε πως αυτός ο «διάλογος» είναι ο πραγματικός πρωταγωνιστής της ταινίας; Πρωταγωνιστής της ταινίας είναι ο μικρός Ηλίας. Η μουσική υπάρχει δίπλα του ως ακόμα ένας πρωταγωνιστής...

Πώς ήταν η συνεργασία σας με τον Πετρολούκα Χαλκιά; Όταν εκκίνησε που προσαρμόστηκε στον εσωτερικό ρυθμό της ταινίας ή η μουσική του αυτή που σας έδωσε τον «τόνο»; Ήταν η ηπειρώτικη μουσική αυτή που υπαγόρευσε τον εσωτερικό ρυθμό της ταινίας. Τόσο εγώ όσο και ο Πετρολούκας Χαλκιάς προσαρμοστήκαμε στο ρυθμό αυτόν.

Ο Ηλίας ονειρεύεται να «πετάξει» μακριά. Διαλέγει, όμως, αντίθετα με τα περισσότερα παιδιά της ηλικίας του, τα φτερά της παράδοσης – και μάλιστα μιας παράδοσης που σιγά-σιγά φθίνει – για να το πετύχει. Πώς σχολιάζετε το γεγονός;

Θα έλεγα ότι εάν δεν υπήρχαν παιδιά σαν τον Ηλία που έχουν το πάθος της παραδοσιακής μουσικής και θέλουν να την κρατήσουν ζωντανή, ίσως η μουσική αυτή να κατέληγε μια μέρα στα μουσεία.

Με ποιο σκεπτικό επιλέξατε τον Νίκο Αλιάγα και την Άννα Μουγλαλίσ για να υποδυθούν τους γονείς του μικρού σας ήρωα; Πώς βρήκατε τον ίδιο τον Ηλία;

Όλα τα μοιρολόγια της ηπειρώτικης μουσικής μιλούν για τη μετανάστευση, την ξενιτιά και την εξορία. Και εγώ και ο Νίκος Αλιάγας και η Άννα Μουγλαλίσ είμαστε άτομα αυτής της μετανάστευσης. Τον Ηλία τον επέλεξα ανάμεσα σε εκατό περίπου παιδιά...

You were born in a small village in Epirus, but you lived most of your life abroad. Is *Ikaros Dream* a personal 'debt', a pilgrimage to the homeland?

Ikaros Dream is, in a way, a pilgrimage to the homeland, but at the same time, and probably more so, it is a pilgrimage to Epirot music.

There are moments when the dialogue between the music and the evocative Epirot landscape acts as an unofficial narrator. Would you say that this dialogue is the film's true protagonist?

The film's protagonist is young Elias. The music exists next to him as yet another protagonist...

How was it for you, working with Petroulous Chalkias? Was he the one that adapted to the film's inner pace, or was it the music that set the tone?

It was Epirot music that dictated the film's inner pace. Both I and Petroulous adapted to that pace.

Elias dreams of 'flying' away. However, and contrary to most children his age, he chooses the wings of tradition – and indeed one that is gradually dying out – in order to achieve this. How would you comment on that?

I'd say that if it weren't for children like Elias who have a passion for traditional music and want to keep it alive, then perhaps this music would one day end up in the museum.

What made you choose Nikos Aliagas and Anna Mouglaalis to play your young hero's parents? And how did you find Elias himself?

All the dirges in Epirot music talk about emigration, living in a foreign land, and exile. All three of us – myself, Nikos Aliagas and Anna Mouglaalis – are all part of that emigration. I chose Elias out of about one hundred children...

Γέρος: Την ήξερες καλά, έτσι; **Ηλίας:** Ποιαν;
Γέρος: Μα την Όλγα, την πεθαμένη.
Ηλίας: Δεν την έχω δει ποτέ μου.
Γέρος: Γιατί τότε κλαίς;
Ηλίας: Η μουσική.

Γέρος: (με έκπληξη) Έχεις δίκιο... είναι ωραία... αλλά κι αυτή πεθαίνει... Οι γέροι σβήνουν, οι νέοι φεύγουν.
 Σε λίγο όλα αυτά δεν θα έχουν καμία σημασία...
 Κι εσύ μια μέρα θα φύγεις...
 Να... έφυγε κιόλας...

Old Man: Did you know him well? **Ilias:** Whom?
Old man: Olga ! The deceased.
Ilias: I'd never laid eyes on her.
Old Man: Why are you sad then?
Ilias: It's the music.

Old Man: You're right. It is beautiful... But that's dying out too... The old ones pass away, the young ones go away.
 You'll go too, one day... There... He's gone already...

Το όνειρο του Ίκαρου

Ikaros's Dream

Greek title **To Oniro tou Ikarou**

35mm, έγχρωμο / colour, 90', Dolby Digital

Σκηνοθεσία / Direction: Κώστας Νάτσας / Costas Natsis
Σενάριο-Screenplay: K. Νάτσας / C. Natsis, Suzanne Schiffman, Bruno Herbulot **Φωτογραφία / Cinematography:** Σταμάτης Γιαννούλης / Stamatis Giannoulis
Μοντάζ / Editing: Τάκης Γιαννόπουλος / Takis Giannopoulos **Ήχος / Sound:** Γιάννης Χαραλαμπίδης / Yannis Haralambidis **Μουσική / Music:** Πέτρος Χαλκιάς / Petros Halkias **Σκηνικά / Sets:** Δημήτρης Ζιάκας / Dimitris Ziakas **Κοστούμια / Costumes:** Βασίλης Κοταράς / Vassilis Cotaras **Μακιγιάζ / Make-up:** Θεανώ Καπνιά / Theano Kapnia **Παραγωγοί / Producers:** Χάρης Παδούβας / Haris Padouvas, Agnes B **Παραγωγή:** Love Streams, Cinegram S.A. T. 30 210 6078700 F. + 30 210 6078993 cinegram@cinegram.gr

Ηθοποιοί / Cast: Άγγελος Σιφονιάς (Ηλίας) / Agelos Sifonias (Ilias), Νίκος Αλιάγας (παπάς) / Nicos Aliagas (priest), Anna Mougialis (παπαδιά / priest's wife), Ευαγγελία Καπογιάννη (καφετζού) / Evangelia Karogianni (coffee-shop owner), Ρένος Χαραλαμπίδης (Κώστας) / Renos Haralambidis (Costas), Ερση Μαλκεντζού (Γιανιά) / Ersi Malikenizou (Grandmother), Δημήτρης Καμπερίδης (γέρος) / Dimitris Kamberidis (old man), Μιχάλης Γιαννάτος (γέρος-γύφτος) / Mihalis Yannatos (old man-gypsy), Λευτέρης Ελευθεριάδης (δάσκαλος) / Lefteris Eleftheriadis (teacher)

Διανομή: Rosebud

World Sales: Love Streams

Ο Ηλίας, ένα δεκάχρονο ατίθασο αγόρι από το Ριζοβούνι της Ηπείρου, έχει καταγοητευτεί από τη μουσική της πατρίδας του κι είναι έτοιμος να τα εγκαταλείψει όλα για χάρη της. Η ταινία συνοδεύει το πάθος του Ηλία. Αφήνεται να παρσούρει το θεατή στα συναισθήματα του παιδιού, αλλά και σ' αυτή την πίκρα που γεννά η ηρωική μουσική. Το πάθος του είναι επίσης ο δρόμος της μαθητείας του. Οφείλει απ' τη μια μεριά να αντιμετωπίσει το θυμό και την έλλειψη κατανόησης των γονιών του και τις κοροϊδίες του αδελφού του. Απ' την άλλη, οφείλει ν' αναζητήσει τη μουσική στα μέρη που βρίσκεται: να την κοπνήσει δηλαδή απ' το σχολείο, να διατρέξει την επαρχία, ν' απολαύσει τη φύση, να φοβηθεί διασχίζοντας τα χωράφια τη νύχτα, ν' ανακαλύψει άλλα χωριά, άλλους ανθρώπους. Αυτή η μοναχικότητα θ' αποτελέσει για τον Ηλία τη σχέση του με τον κόσμο. Μια σχέση, που αποτελεί την ατμόσφαιρα της ταινίας.

Elias, an unruly ten-year-old boy from Rizovouni, Epirus, is charmed by the music of his homeland and is ready to give up everything for it. The film follows Elias in the pursuit of his passion. The viewer is swept away by the feelings of the child, but also by the sorrow evoked by Epirot music. Elias's passion is also his way to learning. On the one hand, he must confront the anger and lack of understanding on the part of his parents, as well as the taunting of his brother. On the other hand, he must search for the music in the places where it exists: to play truant from school; to travel through the provinces; to enjoy nature; to feel the fear of walking through the fields at night; to discover other villages, other people. For Elias, this solitude will be his relationship with the world. A relationship that constitutes the atmosphere of the film.

Άγγελος Φραντζίς

Γεννήθηκε το 1970 στην Αθήνα. Σπούδασε σκηνοθεσία κινηματογράφου στην INSAS των Βρυξελλών. Από το 1992 μέχρι το 1997 γύρισε 4 μικρού μήκους ταινίες. Το 2000, ολοκλήρωσε το *Polaroid*, την πρώτη του μεγάλου μήκους ταινία. Ταυτόχρονα εργάζεται στη διαφήμιση ενώ πολύ συχνά άρθρογραφεί για θέματα κινηματογράφου.

Angelos Frantzis

He was born in Athens in 1970. He studied film directing at the INSAS in Brussels and worked as an assistant director in Belgium and Greece. From 1992 to 1997 he made four short films, while his first feature, *Polaroid*, was released in 2000. He also works in advertising, while he often contributes articles on film to magazines and books.

Φιλμογραφία / Filmography

- 2000 *Το όνειρο του σκύλου / A Dog's Dream*
2000 *Polaroid*
1997 *Τρύπιος κόσμος* (μυ, συν-σκηνοθεσία / *There's a Hole in the World* (short film, co-direction)
1995 *Δεκαεννιά (μυ) / Nineteen* (short film)
1993 *Μικρές ιστορίες γι' ανθρώπους και πορτοκάλια (μυ) / Short Stories about People and Oranges* (short film)
1992 *Who's Afraid of the Big Bad Wolf?* (μυ / short film)

Σημείωμα σκηνοθέτη / Director's note

Θα ήθελα ο θεατής, όταν τελειώσει η ταινία και ανάψουν τα φώτα, να έχει την αίσθηση ότι μόλις ξύπνησε από ένα όνειρο. Θα ήθελα να πάρει μαζί του την ταινία και, το βράδυ, όταν θα κλείσει τα μάτια του, να την ονειρευτεί ξανά. Το όνειρο του σκύλου είναι ένα παραμύθι μυστηρίου. Αρκετά μυστηριώδες μια και η σχέση μας με το όνειρο μοιάζει πολλές φορές με τη σχέση ενός ντετέκτιβ που προσπαθεί να λύσει ένα μυστήριο. Αλλά και αρκετά παραμυθένιο, μια και η βάση του βρίσκεται στην «αφαρία κοιμωμένη του δάσους». Στο μύθο δηλαδή, όπου δυο άνθρωποι ερωτεύονται μονάχα όταν συναντηθούν στα όνειρά τους. Η αναζήτηση αυτού του ονείρου, αυτής της ιδανικής αναπάντασης που δεν θα πάσουμε ποτέ να κυνηγάμε, είναι ίσως το βασικό θέμα της ταινίας. Η ζωή είναι εξίσου αναπάντα και εξίσου λογική όσο ένα όνειρο. Οι ιδέες, οι επιθυμίες, τα όνειρα ή οι πληροφορίες κάνουν μεγάλες βόλτες, πολλές φορές διασταυρώνονται ή επαναλαμβάνονται και, μερικές φορές, σπάνια μάλλον, συναντιούνται αληθινά. Αυτή η συνάντηση είναι σαν ένα μικρό θαύμα. Σαν ένα ερωτικό γεγονός...

I would like it if the viewer, when the film has finished and the lights have come on, has the feeling that he has just woken up from a dream. I wish he would take the film with him and at night, when he closes his eyes, that he would dream it again. *A Dog's Dream* is a story of mystery. A great deal of mystery, as our relationship with dreams is often like a detective trying to solve a mystery. But it is also a fairy tale, since it is based on *Sleeping Beauty*, the story where two people fall in love only when they meet in their dreams. The quest for this dream, of this ideal reflection we will never stop looking for, is basically the main theme of the film. Life is equally logical and gratuitous. Concepts, desires, dreams, and information often intersect, repeat themselves, and sometimes, though rarely, they truly meet. This encounter is like a small miracle. Just like an erotic event...

Η ταινία ακολουθεί μια διδακλώδη, δίκην υποσυνείδητου, αφήγηση. Ποιος είναι ο μίτος που πρέπει να ακολουθήσει ο θεατής για να την περηνήθει;

Είναι παραξενιχτή η πορεία που κάνουμε καθώς βλέπουμε μια ταινία. Αποσπασματική και χαώδης. Το μυαλό ταξιδεύει μέσα απ' την οθόνη ενώ ταυτόχρονα τόσα ακόμη πράγματα το απασχολούν, συνειδητά ή όχι. Ο μίτος λοιπόν που δημιουργεί ο κάθε θεατής είναι διαφορετικός και εν τέλει εξαρτάται μόνο κατά ένα μικρό μέρος από την ίδια την ταινία. Στο *Όνειρο του σκύλου*, στόχος ήταν να δείξω αυτές ακριβώς τις χαστικές διαδρομές που κάνει το μυαλό. Γι αυτό και η ίδια η πραγματικότητα μέσα στην ταινία είναι ρευστή. Όμως, να κερδίσω την εμπιστοσύνη του θεατή να με ακολουθήσει σε αυτή τη χαστική διαδρομή, έπρεπε να οργανώσω μια εσωτερική δομή που, έστω και πλαστά, θα τον πάρει από το χέρι και θα τον οδηγήσει με λίγο μεγαλύτερη ασφάλεια στο ταξίδι που πρέπει να κάνει. Έτσι βάσιμα όλη αυτή την ονειρική πλοήγηση σε μια ψευδοαστυνομική έρευνα. Η προσπάθεια ερμηνείας ενός ονείρου άλλωστε δεν απέχει και πολύ από την προσπάθεια ενός ντετέκτιβ να εξηγήσει ένα μυστήριο.

Στόχος σας ήταν να μεταμορφώσετε ή να υπονομεύσετε την πραγματικότητα;

Η πραγματικότητα δεν υπάρχει και, άρα, δεν μπορεί κανείς να την υπονομεύσει ή να τη μεταμορφώσει. Κάθε ταινία χτίζεται από το μηδέν μια δική της πραγματικότητα, ακόμη και η πιο ακραία ρεαλιστική, ακόμη και το ντοκιμαντέρ. Όταν πάω να δω μια ταινία, το μόνο που μ' ενδιαφέρει είναι να ανακαλύψω μια πραγματικότητα διαφορετική από τη δική μου.

Ποιο νομίζετε ότι ήταν το μεγαλύτερο ρίσκο που πήρατε με αυτή την ταινία;

Νομίζω οι ίδιοι οι κανόνες της αφήγησης της. Κι αυτό γιατί ενώ η ταινία υπόσχεται στο θεατή μια λύση, αφού χτίζεται γύρω από αστυνομικά ανίχνια, εντέλει δεν του προσφέρει καμία.

The film follows a labyrinthine, subconscious-like narrative. Which is the thread that the viewer should follow in order to travel through it?

It's a strange course that we follow as we watch a film. It's fragmentary and chaotic. The mind travels through the screen while at the same time there are so many other things demanding its attention, consciously or not. Therefore, each viewer creates his or her own different thread and in the end that depends only to a small extent on the film itself. In *A Dog's Dream*, my aim was to show precisely these chaotic itineraries the mind goes on. And that is why reality in the film is itself fluid. But in order to win the viewer's trust and have him follow me on this chaotic course, I had to set up an internal itinerary which, even falsely, would take him by the hand and lead him with safety on the journey he would have to make. Thus, I based this dreamlike navigation on a pseudo-police investigation. Besides, trying to interpret a dream is not unlike a detective trying to solve a mystery.

Was your aim to transform or to undermine reality?

Reality doesn't exist and therefore it cannot be undermined or transformed. Each film builds its own reality from the ground up; even an extremely realistic film, even a documentary. When I go to see a film, the only thing I'm interested in is to discover a reality which is different from my own.

What do you think was the greatest risk you took in making this film?

I think it was the film's narrative rules themselves. Because while the film promises the viewer a solution –one that is built around detective story enigmas– in the end, no such solution is given.

Μια όμορφη ξανθιά κοπέλα είναι ακουμπισμένη σε έναν λερωμένο τοίχο. Φοράει βραδινή τουαλέτα και πλούσια κοσμήματα. Ένας καλοντυμένος νεαρός άνδρας σκύβει και κάτι της ψιθυρίζει στο αυτί. Εκείνη χαμογελάει γλυκά. Ο άνδρας την κοιτάζει στα μάτια και τη φιλάει, της δίνει μια περούκα με κοντά κόκκινα μαλλιά. Η κοπέλα τη φοράει. Ο άνδρας βγάζει από το πέτο του ένα ζευγάρι γυαλιά με ακριβό σκελετό και τα φοράει. Κοιτάζει γύρω του.

Το ύφος του αλλάζει.

Μοιάζουν και οι δυο αποφασισμένοι για κάτι.

A beautiful blond young woman is leaning against a dirty wall. She's wearing an evening gown and fancy jewellery. A well-dressed young man bends his head and whispers something in her ear. She smiles sweetly. The man gazes into her eyes and kisses her. The man gives her a wig. The young woman puts it on. The man takes a pair of glasses with an expensive-looking frame out of his breast pocket and puts it on. His mood changes. They seem determined.

Το όνειρο του σκύλου A Dog's Dream

Greek title **To oniro tou skylou**

35mm, έγχρωμο / colour, 88', Dolby Digital

Σκηνοθεσία / Direction: Άγγελος Φραντζής / Angelos Frantzis **Σενάριο / Screenplay:** Άγγελος Φραντζής / Angelos Frantzis, Σπύρος Κρίμπαλης / Spyros Krimbalis **Φωτογραφία / Cinematography:** Ευγένιος Διονυσόπουλος / Evgenios Dionysopoulos **Μοντάζ / Editing:** Τάκης Γοργορίνης / Takis Gorgorinis **Ήχος / Sound:** Πάνος Τζελέκης / Panos Tzeleakis **Μουσική / Music:** COTI K, Χρήστος Λαϊνός / Christos Lainas **Σκηνικά / Sets:** Άννα Γεωργιάδου / Anna Georgiadou **Κοστούμια / Costumes:** Χριστίνα Χατζαρίδου / Christina Hadzaridou **Μακιγιάζ / Make-up:** Γιάννης Παμούκης / Yannis Pamoukis **Εκτέλεση Παραγωγής / Executive Producer:** Γιώργος Κυριάκος / Giorgos Kyriakos **Παραγωγή / Producer:** Κ. Λαμπρόπουλος / C. Lampropoulos **Παραγωγή / Production:** CL, EKK / GFC, EPT / ERT S.A., Άγγελος Φραντζής / Angelos Frantzis, MAX Productions

Ηθοποιοί / Cast: Κωνσταντίνος Μαρκουλάκης (Κώστας Αγγέλου) / Constantinos Markoulakis (Costas Angelou), Πέγκυ Τρικαλιώτη (κοπέλα με κόκκινα μαλλιά) / Peggy Trikalioti (red-haired girl), Άρης Σερβετάλης (άνθρωπος που περιμένει) / Aris Servetalis (waiting person), Λίνα Σακκά (Άννα) / Lina Sakka (Anna), Μάρκος Λεζές (Πάυλος) / Markos Lezes (Pavlos), Φωτεινή Μπαξεβάνη (Μέντιουμ Ατζέλικα) / Fotini Baxevasani (Angelika the Medium), Χρήστος Στέργιουγκλου (αστυνομός Β') / Christos Stergioglou (detective B)

Διανομή: Filmtrade

World Sales: GFC

Το όνειρο του σκύλου αφηγείται την ιστορία μιας μαγικής νύχτας στην Αθήνα. Ένας άνδρας βλέπει στον ύπνο του ένα όνειρο που αφορά μια παράξενη ληστεία. Επιστρέφοντας στο σπίτι του, ανακαλύπτει ότι όλα του τα υπάρχοντα έχουν κλαπεί με εξίσου παράξενο τρόπο. Ο άνδρας απευθύνεται στην αστυνομία όπου ένας έμπειρος αστυνομός προσπαθεί να εξιχνιάσει την υπόθεση με μάλλον ανορθόδοξες μεθόδους. Όμως, όσο περνάει η νύχτα το μυστήριο σιγά σιγά μοιάζει να εξαπλώνεται σε ολόκληρη την πόλη. Παράξενα περιστατικά οδηγούν τους ήρωες σ' ένα ταξίδι που μοιάζει να ξεφεύγει από την πραγματικότητα και να συναντά τον κόσμο του ονείρου.

The film tells the story of a magical night in Athens. A man has a dream about a strange robbery. When he returns home, he finds that all his belongings have been stolen in an equally strange manner. The man calls the police and an experienced cop tries to solve the case with rather unorthodox methods. But as the night drags on, the mystery gradually appears to spread throughout the city. Strange incidents lead the film's heroes on a journey that appears to escape reality and meet the world of the dream.

Δημήτρης Αθανίτης

Γεννήθηκε στην Αθήνα. Σπούδασε κινηματογράφο και αρχιτεκτονική. Η ταινία του *2000+1 στιγμές* επιλέχθηκε από τον αυστραλό κριτικό Bill Mousoulis ανάμεσα στις δέκα καλύτερες ταινίες του 2001, ενώ το *Καμία συμπάθεια για τον Διάβολο* κέρδισε το βραβείο ερμηνείας στο Διεθνές Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης το 1997.

Dimitri Athanitis

He was born in Athens, where he studied Cinema and Architecture. His film *2000+1 Shots* was selected by the Australian film critic Bill Mousoulis among the ten best films for 2001, while *No Sympathy for the Devil* won first prize for best actress at the Thessaloniki IFF in 1997.

Φιλμογραφία / Filmography

- 2005 *Η πόλη των θαυμάτων* / Planet Athens
- 2000 *2000+1 στιγμές* / *2000+1 Shots*
- 1999 *Όνειρο καλοκαιρινής νύχτας* / *An Athens Summer Night's Dream*
- 1997 *Καμία συμπάθεια για τον Διάβολο* / *No Sympathy for the Devil*
- 1994 *Αντίο Βερολίνο* / *Addio Berlin*

Σημείωμα σκηνοθέτη / Director's note

Η *Πόλη των θαυμάτων* είναι μια ταινία που αντιμετωπίζει ένα παγκόσμιο γεγονός μέσα από μια διαφορετική γωνία. Η φιλμική αντιμετώπιση με την πραγματικότητα.

Planet Athens is a film featuring a global event from a different point of view. A fictional story versus the real situation.

Αφετηρία της ταινίας είναι οι Ολυμπιακοί αγώνες της Αθήνας. Προορισμός της;

Προορισμός της ταινίας είναι όλος ο πλανήτης. Εξού και ο αγγλικός τίτλος: *Planet Athens*.

Η εικόνα που έχουμε μέσα από τα media για τους Ολυμπιακούς είναι αυτή ενός λαμπρού πανηγυριού. Η δικιά σας γιορτή είναι πιο μελαγχολική. Αυτή είναι και η αίσθηση που σας όφισε το γεγονός;

Η δικιά μου γιορτή έχει πολύ πιο ακραία συναισθήματα. Αυτή την αίσθηση ήθελα να δημιουργήσω. Και κυρίως να ανταποβάλω αυτά τα ισχυρά προσωπικά αισθήματα δίπλα στην τηλεοπτική εικόνα.

Πώς δημιουργήθηκε ο σκελετός του σεναρίου σας; Η μια ιστορία «έφερε» την άλλη ή αναπτύχθηκαν όλες μαζί εκ παραλλήλου;

Οι ιστορίες της ταινίας αναπτύχθηκαν παράλληλα, αλλά στην πορεία άρχισαν να συνδέονται και να συμπικνώνονται. Έτσι, από 12 αρχικές ιστορίες, κατέληξα σε έξι που καλύπτουν για μένα ένα πλήρες φάσμα προσώπων και καταστάσεων.

Σε όλες τις ιστορίες το δράμα τροφοδοτείται από το απρόβλεπτο, το τυχαίο. Πιστεύετε πως αυτό είναι, έτσι και αλλιώς, ο κύριος μοχλός του;

Η ταινία είναι μια μελέτη του τυχαίου. Το απρόβλεπτο είναι αυτό που πάντα τροφοδοτεί το δράμα. Και είναι αυτό που με γοητεύει. Στην ουσία, κάνω ταινίες πάνω στο απρόβλεπτο.

Το ντοκιμαντερίστικο ύφος της κινηματογράφησης δεν αντανάκλα μόνο στην εικόνα του φιλμ. Μπορούμε να πούμε πως ήταν κάτι παραπάνω από μια αισθητική επιλογή;

Αισθητική επιλογή της ταινίας ήταν ο συνδυασμός ενός «ντοκιμαντερίστικου» ύφους με μια εξαιρετικά περίπλοκη γραφή, με συνεχή κίνηση της κάμερας. Δεδομένου ότι το μεγαλύτερο μέρος της ταινίας είναι βουβά, αυτό που ουσιαστικά λειτουργεί είναι η εικόνα, που θα χαρακτήριζα πυκνή σε πληροφορίες και συναισθήματα.

The film's starting point is the Athens Olympics. What is its destination?

The film's destination is the entire planet. Hence its English title: *Planet Athens*.

The image we have of the Olympics through the media is that of a glorious celebration. Your celebration is somewhat sadder. Is that the sense you're left with?

My celebration deals with much more extreme emotions. That is the sense I wanted to create. And above all to juxtapose these strong personal feelings and the TV image.

How did the framework of your screenplay come about? Did one story lead to the other or did they all develop at the same time?

The film's stories developed at the same time, but along the way they began to connect and become compressed. And so, out of 12 initial stories I ended up with six which, for me, cover the full spectrum of people and situations.

In all the stories, the drama is supplied by the unexpected, by chance. Do you believe that that is, in any case, its main pivot?

The film is a study of chance. The unexpected is always what supplies the drama. And that is what fascinates me. In effect, I make films on the unexpected.

The documentary style of film does not reflect only on the image. Could we say that it was more than merely an aesthetic choice?

An aesthetic choice of the film's was to combine a documentary style with an extremely complex *écriture*, and a constantly moving camera. Given that the greater part of the film was silent, that which, in effect, works is the image, which I would describe as compact in terms of information and emotions.

Κατρίνα: This is your hotel?
Αμερικανός: You don't like it?!

Κατρίνα: OK. Hundred euros!
Αμερικανός: I have dollars.
Κατρίνα: Hundred twenty!
Αμερικανός: You're not tall!
Κατρίνα: So what? I lay down!
Αμερικανός: I want tall!

Κατρίνα: OK. Come to sleep... **Αμερικανός:** Sleep?
Κατρίνα: After fuck you sleep! You don't fuck! You sleep!

Katrina: This is your hotel?
American: You don't like it?!

Katrina: OK. Hundred euros!
American: I have dollars. **Katrina:** Hundred twenty!
American: You're not tall! **Katrina:** So what? I lay down!
American: I want tall! **Katrina:** OK. Come to sleep...
American: Sleep?
Katrina: After fuck you sleep. You don't fuck, you sleep!

Η πόλη των θαυμάτων Planet Athens

Greek title **I poli ton thavmaton**

35mm, έγχρωμο / colour, 85', SR

Σκηνοθεσία-Σενάριο / Direction-Screenplay: Δημήτρης Αθανίτης / Dimitri Athanitis **Φωτογραφία / Cinematography:** Σπύρος Παπατριανταφύλλου / Spyros Papatriantafyllou **Μοντάζ / Editing:** Μπονίτα Παπαστάθη / Bonita Papastathi **Ήχος / Sound:** Σπύρος Αραβοσιτάς / Spyros Aravositas **Μουσική / Music:** Άκης Δαούτης / Akis Daoutis **Σκηνικά / Production Design:** Δημήτρης Αθανίτης / Dimitri Athanitis **Κοστούμια / Costumes:** Μάνος Ανδρέου / Manos Andreou **Μακιγιάζ / Make up:** Γαρυφαλλιά Σιωρά / Garyfallia Siora **Παραγωγοί / Producers:** Δημήτρης Αθανίτης / Dimitri Athanitis, Διονύσης Σαμιώτης / Dionyssis Samiotis, Χάρης Παδουβάς / Haris Padouvas **Παραγωγή / Production:** DNA Films, Cinegram, DS Films

Ηθοποιοί / Cast: Δημήτρης Αλεξανδρής (αθλητής) / Dimitris Alexandris (the athlete), Κατερίνα Διδασκάλου (Μητέρα) / Katerina Didaskalou (Mother), Εκάβη Ντούμα (Ελενα) / Ekavi Douma (Elena), Λήδα Ματσάγγου (ρεπόρτερ) / Lida Matsagou (reporter), Olivier Breuil (φωτογράφος) / photographer), Μπάμπης Χατζιδάκης (γιάπης) / Babis Hatzidakis (yuppie), Βαλέριος Ελεύθερος (Ρώσος) / Valerios Eleftheros (the Russian), Άννα Στατάσκαια (Κατρίνα) / Anna Statskaya (Katrina), Δήμητρα Μπράμμη (κοριτσάκι) / Dimitra Brami (little girl), Άννα Μωραΐτου (κοπέλα από την επαρχία) / Anna Moraitou (country girl), Γιόσι Ναγκαγιάμα (Γιαπωνέζος) / Yoshi Nagayama (Japanese man), Γιούκικο Κροντρά (Γιαπωνέζα) / Yukiko Krondira (Japanese girl), Εύα Στυλάντερ (Μόνικα) / Eva Stylander (Monika).

Διανομή: Rosebud

World Sales:

DNA FILMS (Dimitri Athanitis, Dionyssis Samiotis)

Αύγουστος 2004. Για δέκα μέρες η Αθήνα γίνεται το κέντρο του κόσμου. Άνθρωποι από όλο τον πλανήτη έρχονται να ζήσουν τη μεγάλη γιορτή. Από το Παρίσι, τη Βοστώνη, τη Μόσχα και το Τόκιο, όλα τα πρόσωπα της ταινίας βλέπουν την ζωή τους ν' αναστρέφεται καθώς οι πορείες τους διασταυρώνονται με τρόπο αναπάντεχο. Καλώς ήρθατε στην Πόλη των Θαυμάτων!

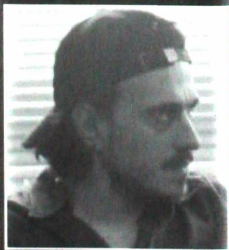
August 2004. For ten days Athens becomes the center of the world. People from all over the globe arrive to experience the great Olympics celebration. From Paris, Boston, Moscow and Tokyo, the paths of the characters cross in unexpected ways. In this pulsing city, anything can happen. Welcome to Planet Athens!

Μάκης Παπαδημητράτος

Γεννήθηκε στην Αθήνα το 1971. Σπούδασε υποκριτική και εργάστηκε στην τηλεόραση και στον κινηματογράφο ως ηθοποιός. Μέσα από τη σχέση του αυτή, αγάπησε το μέσο. Πειραματίστηκε για χρόνια με την κάμερα και τον υπολογιστή. Εργάστηκε με διάφορες ειδικότητες σε κινηματογραφικά συνεργεία, σε ντοκιμαντέρ, βιντεοκλίπ, και ταινίες. Αυτή είναι η πρώτη φορά που παρουσιάζει τη δουλειά του.

Makis Papadimitratos

He was born in Athens in 1971. He studied Acting and worked in film and television as an actor. Through this experience, he came to love the medium. For years he has experimented with cameras and computers. He has worked on films, documentaries and commercials in different capacities and this is the first time he is presenting his work to the public.

Σημείωμα σκηνοθέτη / Director's note

Ζω στην Αθήνα, την πιο βρώμικη πρωτεύουσα της Ευρώπης. Με αρκετούς άστεγους. Με έντονες κοινωνικές ανισότητες. Με πολλούς μετανάστες να παλεύουν για την επιβίωσή τους. Με πάνοπλους αστυνομικούς σε κάθε γωνία που με κάνουν ν' αναρωτιέμαι για το αν ζω σε δημοκρατικό καθεστώς ή σε δικτατορία. Με κάμερες να παρακολουθούν την κάθε μου κίνηση. Με πολλά πρεζάκια που καθημερινά μου θυμίζουν την εξθλίωση στην οποία μπορεί να φτάσει ένας άνθρωπος. Αυτά είναι τα ερεθίσματά μου. Δεν μπορώ να μιλήσω για κάτι άλλο πέρα από αυτά. Μακάρι να μπορούσα να κάνω μια ταινία για όλα αυτά μαζί. Προτίμησα να θίξω το θέμα των ναρκωτικών. Είναι μια αρχή.

I live in Athens, the dirtiest capital in Europe. With many homeless people; with social inequalities; with immigrants struggling to survive; with heavily armed cops on every corner who make me wonder whether I am living in a democracy or a dictatorship; with cameras observing my every move; with junkies who remind me on a daily basis of the wretchedness a person can descend to. These are my stimuli. And this is all I can talk about. I wish I could make a film about all these things together. I chose to focus on drugs. It's a start.

Η ιστορία και οι ήρωές σας βασίζονται σε πραγματικά πρόσωπα και γεγονότα;

Μερικά ονόματα ή παρατσούκλια τα έχω ακούσει κάποια στιγμή στη ζωή μου και μου έμειναν γιατί είναι κομικά, ούτε θυμάμαι πού τα άκουσα και δεν έχουν και σχέση με το τι τους αποδίδεται στην ταινία. Αλλά, κατά τα άλλα, όλοι οι χαρακτήρες είναι φανταστικά πρόσωπα, συνεπώς και η ιστορία. Η τελευταία στήριζεται σε συμπτώσεις που μπορεί να φαίνονται υπερβολικές, πιστεύεις όμως πως θα μπορούσαν να έχουν συμβεί. Και για τους χαρακτήρες ισχύει το ίδιο. Έχουν, δηλαδή, μια γκροτέσκ χροιά αλλά είναι αναγνωρίσιμοι. Υπάρχουν κάπου ανάμεσα μας.

Have you based your story and heroes on actual people and events?

I've heard some of the names and nicknames at some point in my life and they stayed with me because they're comical. I don't even remember where I heard them, and it's unrelated to the characters in the film. Other than that, all the characters are fictitious, and therefore so is the story. The latter is based on coincidences which may seem exaggerated, but you believe that they could have happened. The same goes for the characters. There's a grotesque hue about them, but they're recognizable. They exist somewhere among us.

Το *Τσίου* σχολιάζει την κουλτούρα των ναρκωτικών ή την «αφασία» των ανθρώπων σχέσεων;

Οι σχέσεις των ανθρώπων είναι σε αφασία γιατί η κουλτούρα μας είναι μια κουλτούρα «ναρκωτικών». «Πρέζα δεν είναι μόνο η ηρωίνη...» είχε πει ο Πάυλος Σιδιρόπουλος. Οι κοινωνικοπολιτικές συνθήκες στις οποίες ζούμε σήμερα δεν μας επιτρέπουν διεξόδους και επιλογές. Οι περιπτώσεις είναι δύο. Προσπαθείς να αντρέψεις αυτές τις συνθήκες ή δεν προσπαθείς. Αν προσπαθείς, και αυτό δεν είναι η «πρέζα» σου, είσαι μεν υγιής, αλλά σύντομα θα είσαι «γκετοποιημένος». Αν τις αποδεχτείς και αποφασίσεις να πορευτείς με αυτές, όπως κάνουν οι περισσότεροι άνθρωποι δηλαδή, σε λίγο χρόνο θα θες την «πρέζα» σου για να επιβιώσεις. Για να μη σκέφτεσαι. Σε έναν τέτοιο κόσμο λοιπόν, για τι σχέσεις μπορούμε να μιλάμε;

Is *Tsiou* a commentary on the drug culture or on the lack of communication in the relationships among people?

Relationships lack communication because our culture is a "drug" culture. "Heroin isn't the only drug...". Pavlos Sidiropoulos had said. The sociopolitical conditions in which we live today allow us few outlets or choices. There are two things one can do. One can either try and overthrow these conditions or not try. If you try, and that isn't your "drug", you may remain healthy, but soon you'll belong to a "ghetto". If you accept these conditions and try and live with them, as most people do, in a few years you'll be needing your own "drug" in order to survive. In order not to think. In a world like this then, what kind of relationships can possibly exist?

Αν κρίνουμε από το φινάλε της ταινίας, η αγάπη είναι το κυριότερο και μόνο αναγκαίο ναρκωτικό της ζωής μας; Σίγουρα, αν και βρίσκεται πολύ δυσκολότερα. Στην ταινία λειτουργεί ως κινητήρια δύναμη του ήρωα, τον κάνει να αλλάξει ζωή. Ή, τουλάχιστον, να αλλάξει «πρέζα».

Judging from the film's ending, is love the most powerful and only necessary drug in our lives?

For sure, although it's not that easy to find. In the film, it's the hero's driving force; it makes him change his life. Or, at least change his drug of choice.

Τσίου: Ρε φίλε, έλα να κάνουμε μια προσπάθεια.

Μαξ: Τι προσπάθεια ρε Τσίου;

Τσίου: Να, πήδα μία πίσω απ' το θανάκι και προσπάθησε.

Μαξ: Τι πράγμα ρε Τσίου;

Τσίου: Να χέσεις την πρέζα μου να πούμε.

Μαξ: Τσίου ξεκόλλα, δεν γίνεται αυτό που λες. **Τσίου:** Ε ρε φίλε, πάμε στην καφετέρια εκεί άμα ντρέπεται, φίλε, έχω χέσει πεντακόσιες φορές, έχει πολύ κυριλέ τουαλέτες σ' το λέω. **Μαξ:** Ούτε στην καφετέρια γίνεται, Τσίου.

Τσίου: Και τι χρειάζεσαι για να χέσεις; Το Χίλτον;

Tsiou: Come on man, let's give it a shot... **Max:** Give what a shot, Tsiou? **Tsiou:** Why don't you jump behind the bush and try? **Max:** Try what? **Tsiou:** You know, to shit my junk.

Max: Tsiou, forget it man, it's not going to happen.

Tsiou: Come on man, let's go to the cafeteria if you want your privacy. I've taken a shit there a hundred times. I'm telling you, they got the best toilets.

Max: I can't do it in the cafeteria either, Tsiou.

Tsiou: So where do you need to go to take a shit? The Hilton?

Τσίου...

Τσίου...

Greek title **Τσίου**

35mm, έγχρωμο / colour, 83',
οπτικός μονοφωνικός / optical mono

Σκηνοθεσία-Σενάριο / Direction-Screenplay: Μάκης Παπαδημητράτος / Makis Papadimitratos **Φωτογραφία / Cinematography:** Άκης Σάφαρης / Akis Safaris **Μοντάζ / Editing:** Ελευθέριος Κατσάρος / Eleftherios Katsaros **Ήχος / Sound:** Χρήστος Σιδιρόπουλος / Christos Sidirooulos **Μουσική / Music:** Κωνσταντίνος Βίττα / Konstantinos Vita, Μανώλης Ροβύθης / Manolis Rovithis, Dr. Vodkatini **Σκηνοκά / Sets:** Μελίνα Αρβαντιτάκη / Melina Arvanitaki **Κοστούμια / Costumes:** Ιφιγένεια Τζιμοούλη / Ifigenia Tzimouli **Μακινιάζ / Make-up:** Ρεγγίνα Μανδηλάρη / Regina Mandilari **Παραγωγή / Producer:** Αλεξάνδρα-Αθηνά Μακρή / Alexandra-Athina Makri **Παραγωγή / Production:** D.M. films productions

Ηθοποιοί / Cast: Αλεξάνδρος Παρίσης (Τσίου) / Alexandros Parisis (Tsiou), Μάκης Παπαδημητράτος (Νώντας) / Makis Papadimitratos (Nondas), Αναστάσης Κολαβός (Γιάννης) / Anastassis Kolovos (Yannis), Τζένη Θεωνά (Τζένη) / Tzeni Theona (Tzeni), Καλλιόπη Τζεργιάνη (Στέλλα) / Kalliope Tzergiani (Stella), Ερρίκος Λίτσας (Στέλιος) / Errikos Litsas (Stelios), Μάκης Αρβαντιτάκης (Τάκος) / Makis Arvanitakis (Takos), Γιάννης Μίττας (Μπιλ) / Yannis Mitas (Bill), Νικήτας Παπαδόπουλος (Νικήτας) / Nikitas Papadopoulos (Nikitas), Βασιλική Κυπραίου (Αγνή) / Vassiliki Kypraiou (Agni), Στράτος Σωπύλης (Αγγελος) / Stratos Sopylis (Angelos), Χρήστος Παπακωστής (ψυκατζής) / Christos Daraktis (corner shop owner), Φωτεινή Καρδάκου (Πιπίτι) / Fotini Kardakou (Pipiti), Πέτρος Γιωρκάτζης (Ακρίς) / Petros Yorgatzis (Akris), Ρόζα Καλούδη (Ρόζα) / Roza Kaloudi (Roza), Δημήτρης Τιμιλής (Δημήτρης) / Dimitris Tibilis (Dimitris), Μαξ (Μαξ) / Max (Max)

World Sales:

D.M. films Productions

Αθήνα, Δεκαπενταύγουστος 2005. Μέσα σ' ένα απόγευμα, γνωρίζουμε μερικούς ανθρώπους που το μόνο τους πρόβλημα είναι η αναζήτηση ουσιών. Παράνομων ουσιών. Λόγω της ημέρας, υπάρχει έλλειψη. Ο Τσίου, πρωταγωνιστής της ιστορίας μας, είναι πρωιμομανής. Ψάχνοντας να βρει πρωίνη, μπλέκει, μέσω της αδελφής του Στέλλας και του μαφιόζου άντρα της, Στέλιου, αρκετούς ανθρώπους. Κάποιοι άλλοι είναι κοκαϊνομανείς, όπως ο Νώντας και ο Γιάννης που διεκδικούν την Τζένη, ενώ υπάρχουν ορισμένοι που δεν έχουν σχέση με ουσίες όπως ο Τάκος, ο Νικήτας και ο Μπιλ, και που απλά δουλεύουν για τον μαφιόζο και πρέπει να βρουν πρωίνη επειδή έτσι τους δέταξε. Ο Τάκος πιέζει τον Νώντας να του βρει, κι ο Νώντας βάζει τον Τσίου να βρει, χωρίς να ξέρει ότι ο τελικός αποδέκτης θα είναι ο ίδιος ο Τσίου. Τα πράγματα μπερδεύονται αρκετά, και η περιπλάνηση στο κέντρο της Αθήνας συνεχίζεται για την πολυπόθητη δόση.

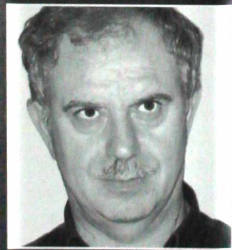
Athens, 15th of August 2005 — the Assumption of the Holy Virgin and a Bank holiday. During a single afternoon we get to meet several people whose only purpose is to find some heroine. Because of the bank holiday, this isn't as easy as one might think. Tsiou, the protagonist of our story, is a junkie. In his effort to score some heroine, he manages, through his sister Stella and her mobster husband Stelios, to get several other people involved in his search. Some are coke addicts, like Nondas and Yannis, who are both after Jenny, while others have nothing to do with drugs, like Takos, Nikitas and Bill, who simply work for Stelios, and have been ordered by him to find some heroine for his brother-in-law, Tsiou. Takos forces Nondas to find some heroine for him, while Nondas makes Tsiou look for some stuff, not knowing that the final recipient is Tsiou himself. Things get seriously mixed up and people keep wandering around the center of Athens, looking for the elusive fix.

Γιάννης Σολδάτος

Γεννήθηκε στη Λευκάδα το 1952. Συγγραφέας της *Ιστορίας του Ελληνικού Κινηματογράφου* και διευθυντής του εκδοτικού οίκου «Αιγόκερως», που έχει στο ενεργητικό του την κυκλοφορία 200 κινηματογραφικών και 600 λογοτεχνικών βιβλίων. Έχει διηγηθεί και καθηγητής Ιστορίας του Κινηματογράφου στις σχολές Σταυράκος και Χατζίκου. Επίσης έχει κάνει την παραγωγή πολλών ραδιοφωνικών εκπαιδευτικών προγραμμάτων με θέμα το σινεμά. Έχει σκηνοθετήσει πολλά ντοκιμαντέρ για την τηλεόραση.

Yannis Soldatos

He was born on the island of Lefkada in 1952. He is the author of the *History of Greek Cinema* and manager of the Aegokeros publishing house which has a list of 200 film and 600 literary titles. He taught film history at the Stavrakos and Hadzikou film schools and has produced numerous radio programmes, primarily about cinema. He has made many documentaries for TV.

Επιλεκτική Φιλμογραφία / Selected Filmography

- 2005 *Υποβρύχιος έρωτας / Underwater Love*
- 2004 *Ένας άνθρωπος παντός καιρού / An All-weather Man* (ντοκ. / doc.)
- 1998 *Το Αίγιομα / The Enigma*
- 1996 *Βήματα / Steps* (τηλεταινία / TV film)
- 1989 *Η απολογία του Θεόφιλου Τσαφού / The Defence of Theophilus Tsafos*
- 1988 *Ένα Σάββατο βράδυ / One Saturday Night* (μυ / short film)
- 1988 *Καστρολόγος / Kastrologos* (σειρά ντοκ. / doc. series)

Σημείωμα σκηνοθέτη / Director's note

Ήθελα να κάνω μια ερωτική ταινία με δυο φίλους που διηγούνται ερωτικές ιστορίες στον κινηματογράφο τους στον οποίο και παίζουν κλασικές ερωτικές ταινίες, από Όσσιμα έως Μπουνιουέλ και Παζολίνι. Φαίνεται όμως πως σήμερα ο ερωτισμός στην τέχνη δεν πουλάει, πουλάει η βία. Όμως αυτοί συνεχίζουν. Κι εγώ επιμένω: Ήθελα να κάνω μια ερωτική ταινία και την έκανα...

I wanted to make a love film about two friends who tell erotic stories to each other in the cinema where they work and which screens classic erotic stories, from Oshima to Bunuel to Pasolini. But it seems that nowadays eroticism in art doesn't sell; only violence sells. But my two heroes keep at it. And I insist: I wanted to make an erotic film and I did...

Ο κινηματογράφος αφηγείται ιστορίες' το ίδιο και οι ήρωές σας. Ο *Υποβρύχιος έρωτας* είναι ένα σχόλιο πάνω στη μυθοπλασία:

Δεν θα 'λεγα όχι. Όμως και με το να, περιορίζω άδικα την ταινία σ' ένα φορμαλισμό που δεν ήταν στις προθέσεις μου. Θα έλεγα, καλύτερα, πως όπως ο κινηματογράφος και οι ήρωές μου αφηγούνται ιστορίες, που σωστά το παρατηρείτε, έτσι κι εγώ αφηγούμαι μια ιστορία δύο ανθρώπων που αφηγούνται ιστορίες για να περνάει η ώρα και γιατί κάτι βρίσκουν μέσα σ' αυτές' ουσιαστικά είναι ένα παιχνίδι με τον καταρμένο το χρόνο...

Οι ήρωές σας κινούνται μεταξύ ψέματος και αλήθειας, φαντασίας και πραγματικότητας, ρεαλισμού και υπερβολής. Στο ίδιο μεταίχμιο βρίσκεται και η ταινία:

Φοβάμαι πως εδώ θα σας απογοητεύσω. Θα το ήθελα πολύ να είναι ακριβώς έτσι, αλλά είμαι τόσο ορθολογιστής στην καθημερινή μου ζωή που η ταινία είναι σκέτος ρεαλισμός, αλήθεια, πραγματικότητα και όλα τα συναφή, έως και αποτρόπαια. Φοβάμαι πως την πολυπόθητη υπέρβαση για να την πετύχετε πρέπει να πας πολύ μακριά, εκεί που γυρισμό δεν έχει ή να σ' έχει αγγίξει το μαγικό ραβδί κάποιας θεάς' μόνο μη σου πέσει η Κίρρη και σε κάνει γουρούνι!

Πώς σχολιάζουν τα δρώμενα οι ταινίες που προβάλλονται στον κινηματογράφο του Ισίδωρου;

Οι εν λόγω ταινίες δεν σχολιάζουν αλλά υποκινούν τα δρώμενα... Δηλαδή εισάγουν καινούρια δαιμόνια στο ήδη σαλπταμένο μυαλό των πρώων... Εκείνος ο φωτογράφος που πάει να φωτογραφήσει τη γυμνή Κατρίν Ντενέβ στο φέρετρό ενώ ο μεγαλοφυής Δον Λουίς Μπουνιουέλ βάζει στην ηχητική μπάνα να ναισιρίζει μια γάτα... Ο Πιέρ Πάολο Παζολίνι, που ως Τζόστο έκλεισε το μάτι στο θεατή και μετά κάρφισε μέσα στο ερωτικό του πάθος, και ο Όσσιμα, με ένα πορνό σε ποιητική γλώσσα... Έτσι έπρεπε να είναι η ζωή, ένα ποιητικό πορνογράφημα...

Cinema tells stories; and so do your heroes. Is *Underwater Love* a comment on fiction?

I wouldn't say it isn't. But if I said it is, then I would be unfairly limiting this film to a formalism which I never intended. I would rather say that just as cinema and my heroes tell stories, as you correctly observe, so do I tell the story of two people who tell stories in order to bide away the time and because there is something that they find in these stories. In effect, it is a game with that accursed thing called time...

Your heroes move between lies and truth; fantasy and reality; realism and breaking through to the other side. Does the film rest on the same borderline?

I'm afraid I'm going to disappoint you. I would very much like for it to be that way, but I'm such a rationalist in my everyday life, that the film is pure realism, truth, reality, and the like, to the point of gruesomeness. I'm afraid that in order to achieve the much desired breakthrough, one has to go very far, from which there is no return; either that, or one can be touched by the magic wand of a goddess. Just be careful it's not Circe and you get turned into a pig!

How do the films being screened in Isidoros's cinema comment on the film's action?

The films in question don't comment on but rather incite the action... That is to say they introduce subversive ideas into the heads of the heroes who are already half-gone... That photographer who goes to take a photograph of the naked Catherine Deneuve in her coffin while that genius, Luis Bunuel, has a cat meowing on the sound track... And Pier Paolo Pasolini who, as Giotto, winked to the viewer and then was consumed in the flames of his passion, and Oshima, with a work of pornography written in a poetic language... That's what life should be like: a poetic work of pornography...

Αλεξάνδρα: Η φαντασίωση, κυρία Στέλλα, είναι φαινόμενο καθημερινό. Όλοι φαντασιώνουμε πράγματα που μας λείπουν, που στερούμεθα.

Στέλλα: Και τι στερείται δηλαδή ο Ισίδωρος; Γυναίκα έχει, δουλειά έχει... **Ισίδωρος:** Οιδιπόδειο έχει...

Αλεξάνδρα: Εγώ, πάντως, στη περίπτωση του, δεν βλέπω κάτι που να χρήζει ψυχιατρικής βοήθειας.

Στέλλα: Δεν βλέπετε, ε; Κι άμα σας πω ότι αυτός κι ο φίλος του, ό,τι θηλυκό περάσει το μετατρέπουν σε σκοτεινό αντικείμενο του πόθου τους;

Alexandra: Fantasising is an everyday occurrence, *Kyria* Stella. We all fantasise about things we are lacking.

Stella: Oh, and what is it that Isidoros lacks? He has a wife, he has a job... **Isidoros:** He has an Oedipal complex...

Alexandra: In any event, I don't see that he's in any need of psychiatric help.

Stella: You don't, eh? And if I were to tell you that he and his friend will take anything in a skirt and turn it into the dark object of their desire?

Υποβρύχιος έρωτας Underwater Love

Greek title **Υποβρύχιος έρωτας**

35 mm έγχρωμο / colour, 90'

Σκηνοθεσία-Σενάριο / Direction-Screenplay: Γιάννης Σολδάτος / Yannis Soldatos **Φωτογραφία / Cinematography:** Κωστής Παπαναστασάτος / Costis Papanastasatos **Μοντάζ / Editing:** Μιχάλης Γαλανάκης / Mihalis Galanakis **Ήχος / Sound:** Σπύρος Δρόσος / Spyros Drossos **Μουσική-Στίχοι / Music-Lyrics:** Εύα Λουκάτου / Eva Loukatou **Σκηνικά / Settings:** Δημήτρα Λαμπρετσά / Dimitra Lambretsa **Κοστούμια / Costumes:** Βασιλεία Ροζανά / Vasilgia Rozana **Μακιγιάζ / Make-up:** Μαρία Βερμισσόγλου / Maria Vermissoglou **Παραγωγή / Production:** Γιάννης Σολδάτος / Yannis Soldatos, T.-F. +30 210 381 3137

Ηθοποιοί / Cast: Μάνος Βακούσης (Ισίδωρος) / Manos Vakoussis (Isidoros), Κώστας Γάκης (Ιωσήφ) / Kostas Gakis (Josef), Γιώργος Αρμένης (Σπύρος) / Yorgos Armenis (Spyros), Έφη Βενιανάκη (Στέλλα) / Effi Venianaki (Stella), Ευτυχία Γιακουμή (Εμυ) / Eftyhia Yakoumi (Emy), Σοφία Κομινέα (Αλεξάνδρα) / Sofia Kominea (Alexandra), Βαλεντίνα Παπαδημητράκη (Άννα) / Valentina Papadimitraki (Anna), Γεωργία Τσαγκάρη (Ελεονώρα) / Georgia Tsangari (Eleonora), Βαγγέλης Αλεξανδρής (Ροδόλφος) / Vangelis Alexandris (Rodolfo), Σταυρούλα Κοντοπούλου (Πίτσα) / Stavroula Kondopoulou (Pitsa), Ασημάκης Κοντογιάννης (Βλάσης) / Assimakis Kondoyannis (Vlassis), Άννα Χατζήχρηστος (περιπτερού) / Anna Hatzichristou (kiosk owner).

World Sales:
New Star

Ο Ισίδωρος και ο Ιωσήφ στο φουαγιέ του κινηματογράφου —ιδιοκτήτης και πορτιέρης ο πρώτος, μπάρμαν ο δεύτερος— αρπάζουν ερεθίσματα από τους θεατές που μπαίνουν στην αίθουσα για να ακαρώσουν τις καινούργιες τους ιστορίες, να εμπλουτίσουν τις προηγούμενες, να κορέσουν το πάθος τους για μυθοπλασία. Μπαίνουν βγαίνουν στα όρια πραγματικότητας και φαντασίωσης, καθώς αφηγούνται ερωτικές, κυρίως, ιστορίες, ενώ στον κινηματογράφο τους παίζονται κλασικές, ερωτικές ταινίες, με μικρή όμως ανταπόκριση από το κοινό. Παραμυθιάζουν, ενίοτε και απατούν εαυτούς και αλλήλους. Η αλήθεια και το ψέμα γίνονται παιχνίδι στα χέρια τους που καλύπτει όλη την γκάμα, από το αθώο ψέμα ως την περιοχή του επικινδύνου...

Isidoros and Iosif sit in the foyer of the cinema where they work, watching people come and go and making up stories about them. Moving back and forth over the dividing line between reality and fantasy, they tell each other stories, mostly of an erotic content, while their cinema screens classic erotic films, which, however, aren't that popular with the film-going public. The two friends keep making up their stories, often deluding themselves and others that the stories are true. Truth and lies become a game in their hands, ranging from harmless fibs to dangerous lies...

Γρηγόρης Καραντινάκης

Γεννήθηκε στην Αθήνα το 1961. Αποφοίτησε από το τμήμα Σκηνογραφίας της Κινηματογραφικής Σχολής Στουράκου και το Τμήμα Σκηνοθεσίας Κινηματογράφου & Τηλεόρασης της Κρατικής Σχολής Κινηματογράφου της Μόσχας (VGIK). Έχει σκηνοθετήσει ταινίες μικρού μήκους, τηλεταινίες, ντοκιμαντέρ, τηλεοπτικές σειρές και θεάτρο. Η *Χορωδία του Χαρίτωνα* είναι η πρώτη του μεγάλου μήκους ταινία.

Grigoris Karantinakis

He was born in Athens in 1961. He graduated from the Stage & Costume Design Department of the Stavrakos Film School, and the Film & TV Direction Department of Moscow's State School for Cinema Studies (VGIK). He has directed short films, TV films, documentaries, TV series and plays. *Chariton's Choir* is his first feature film.

Φιλμογραφία / Filmography

- 2005** *Η χορωδία του Χαρίτωνα*
Chariton's Choir
- 1997** *Μοναχικός λύκος* (τηλεταινία) /
Lone Wolf (TV film)
- 1996** *Η θεία από τη Σουηδία*
(δραματοποιημένο ντοκ.) /
My Aunt from Sweden
(docudrama)
- 1992** *Perfect Day* (μυ / short film)
- 1991** *Φωνή* (ντοκ.) / *Voice* (doc)
- 1990** *Ιστορία ενός κρεβατιού* (μυ) /
Story of a Bed (short film)
- 1989** *Όνειρο* (μυ) / *Dream* (short film)
- 1988** *Το δωμάτιο* (μυ) /
The Room (short film)

Σημείωμα σκηνοθέτη / Director's note

Το σενάριο γράφτηκε για μια ταινία πολύ χαρούμενη, ειρωνική, κάποτε λίγο μελαγχολική αλλά διαρκώς παθιασμένη, γιατί πάντα στη ζωή η μια με την άλλη πλευρά συνυπάρχουν. Στη μικρή επαρχιακή πόλη, οι άνθρωποι είναι πιο ανοιχτοί, πιο γνήσιοι, πιο κοντά ο ένας στον άλλο, πιο ζωντανοί, πιο δικόι μας. Οι χορωδίες και ο διαγωνισμός είναι η αφορμή γι' αυτούς να βρουν άλλους «δικούς τους ανθρώπους», να γίνουν ομάδα και να παλέψουν, όχι μόνο για να νικήσουν αλλά για να ακουστούν καλύτερα μαζί. Κάπου εδώ πέφτει ουρανοκατέβατη η δικτατορία, μια παράλογη εξουσία που πέρα από ό,τι σημαίνει για τον καθένα, όπως σε κάθε ολοκληρωτικό καθεστώς, στο τέλος γίνεται κωμωδία. Μια κωμωδία για την πόλη ανάμεσα στην ελευθερία, την ηθική τάξη και την εξουσία. Την «θέλω» και του «πρέπει» κάθε ήρωα, που θα συγκρουστούν αναπόφευκτα και ακραία, μέσα από τον έρωτα σε όλες του τις εκδόσεις.

This script is written for a movie that is happy, ironic, sometimes a little sad, but passionate at all times, because in life there are always two sides that co-exist. In the small provincial town, people are more open, more genuine, closer to each other, more alive, more 'our kind of people'. The choirs and the contest are an opportunity for these people to find other people like them, to become a team and to fight, not just to win but also to be better heard together. At this point, the dictatorship appears as if out of nowhere. An irrational authority which, beyond what it may mean to each one of us, like all totalitarian regimes, ends up being a comedy. A comedy about the struggle between freedom, moral order and power; between every hero's desires and obligations which will collide, unavoidably and utterly, through the vehicle of love in all its aspects.

Γιατί αποφασίσατε να τοποθετήσετε την ιστορία σας στο συγκεκριμένο χρονικό-πολιτικό πλαίσιο;

Δεν θέλαμε να μιλήσουμε σώνει και καλά για τη δικτατορία του '67. Τη χρησιμοποιήσαμε γιατί ήταν η πιο κοντινή μας και αφού χρειάζαμασταν για την ιστορία μας την επιβολή μιας ολοκληρωτικής κατάστασης πάνω στις ζωές κάποιων ανθρώπων. «Δικτατορίες» υπάρχουν ακόμα και σήμερα, αόρατες.

Κινητήρια δύναμη των ηρώων και της δραματοποίησης σας είναι ο έρωτας. Αυτός, στο τέλος, δίνει και τη λύση... Ο έρωτας είναι, εκτός όλων των άλλων, και μια πράξη... αντίστασης;

Ο έρωτας είναι μια πράξη ζωής... Και η ζωή αντιστέκεται, αργά ή γρήγορα, σε οπδήποτε προσπαθεί να της επιβάλει μέτρα και σταθμά, κόντρα στη φύση της. Αυτή είναι και μία απ' τις πλευρές που περιέχονται στην ταινία.

«Το όνειρο είναι δικό μας και θα βγούμε από αυτό όταν εμείς το θελήσουμε». Αυτή η φράση είναι το κλειδί που έδωσε τον τόνο όλης της ταινίας;

Όλα αυτά τα χρόνια που το σενάριο κυκλοφορούσε δεξιά κι αριστερά, στην πρώτη του σελίδα ήταν γραμμένοι μερικοί στίχοι από ένα ποίημα του Αρσένι Ταρκόφκι. Ήταν εκεί για να δίνουν το στίγμα αυτού που επιρρέπει να διαβαστεί και ήταν οι εξής: «Το όνειρο που είδα χτες, το βλέπω πάλι, και κάποτε θα το ονειρευτώ ξανά. Όλα επαναλαμβάνονται, όλα βγαίνουν αληθινά κι ίσως ονειρευτείτε όλα όσα είδα.»

Η ταινία θα έλεγε «ν' αφήνει τη γλυκιά αίσθηση ενός παραμυθιού ή ενός ονείρου, ενός «κόσμου» που θα θέλαμε να είμαστε κομμάτι του. Από εκεί προέκυψε και η φράση που λέει ο Χαρίτωνας στα παιδιά και που επαναλαμβάνει ο μικρός Γρηγόρης, γιατί όταν όλα γύρω είναι δύσκολα, μπορεί κανείς ν' αντλήσει δύναμη απ' τα όνειρά του για να προχωρήσει. Τελικά σ' αυτή τη φράση, αν και δεν είναι η πιο σημαντική της ταινίας, συμπυκνώνεται η ουσία της.

What made you decide to set your film in Greece at the time of the military dictatorship?

We didn't necessarily want to talk about the dictatorship of '67. We used it because it was the closest to us, since the story needed a totalitarian situation to be imposed on the lives of certain people. 'Dictatorships' still exist today, but they're invisible.

The driving force between your heroes and your plot is love. And it is love that offers the solution in the end... Besides being many other things, is love also an act of resistance?

Love is an act of life... and life, sooner or later, resists anything that tries to impose its own measures and weights, against its nature. And that is one of the aspects of love that is contained in the film.

"This is our dream, and we'll come out of it when we're good and ready." Is this the key phrase that set the tone of the entire film?

All these years that the screenplay was making the rounds, there were some verses by Arseny Tarkovsky written on the first page. They were there to give a hint of what would follow. "And this I dream, and this I dream, and some time this I will dream again, and all will be repeated, all be re-embodied, you will dream everything I have seen in dream." We would like for the film to leave one with the sweet sensation of a fairy tale or a dream, of a world we would like to be a part of. That was where the phrase came from. Chariton tells it to the children and then little Grigoris repeats it. Because when things are tough all over, one can draw strength from one's dreams and keep on going. And, in the end, though this phrase may not be the most important one in the film, it does distill its essence.

Χαρίτων: Πάμε όλοι μαζί! ... Ένα... δύο... Ένα... δύο... Το όνειρο είναι δικό μας... και θα βγούμε απ' αυτό, όποτε εμείς το θελήσουμε. Όταν επιθυμούμε κάτι πραγματικά, τότε ο Θεός βλέπει! Ποιο είναι τ' όνειρο μας;

Χορωδία: Η νικήρηρη!

Χαρίτων: Όσο γι' αυτούς που προσπαθούν να μας εμποδίσουν... Ας τους τιμωρήσει ο Θεός... Είπαμε, βλέπει.

Γρηγόρης: Και αν δεν βλέπει;

Χαρίτων: Θα κλείσουμε τα μάτια και θα του το πούμε εμείς...

Chariton: All together now! One... two... One... two...

The dream is ours... and we will come out of it.

When we really want something, then God sees!

What do we dream of?

Choir: Victory!

Chariton: And as for those who are trying to stop us...

God will punish them... As we said, He sees.

Gregory: And what if he doesn't?

Chariton: We will close our eyes and we will let Him...

Η χορωδία του Χαρίωνα

Chariton's Choir

Greek title **I horodia tou Charitona**

35mm, έγχρωμο / colour, 116', Dolby Digital

Σκηνοθεσία / Direction: Γρηγόρης Καραντινάκης / Grigoris Karantinakis **Σενάριο / Screenplay:** Γιώργος Μακρής / Yorgos Makris, Δημήτρης Βάκης / Dimitris Vakis, Γιώργος Καραντινάκης / Grigoris Karantinakis **Φωτογραφία / Cinematography:** Νίκος Καβουκίδης / Nikos Kavoukidis **Μοντάζ / Editing:** Τάκης Γιαννόπουλος / Takis Yannopoulos **Ήχος / Sound:** Μαρίνος Αθανασόπουλος / Marinos Athanassopoulos **Μουσική / Music:** Νίκος Πλατύραχος / Nikos Platyrahos **Σκηνικά / Production Design:** Κωνσταντίνος Παπαγεωργίου / Constandinos Papageorgiou, Αντώνης Χαλκιάς / Andonis Halkias **Κοστούμια / Costumes:** Εύα Νάθενα / Eva Nathena **Μακιγιάζ / Make-up:** Φανή Αλεξάκη / Fani Alexaki **Εκτέλεση Παραγωγής Executive Producer:** Κώστας Λαμπρόπουλος / Costas Lampropoulos **Παραγωγός / Producer:** Έλενα Χατζηαλεξάνδρου / Elena Hadzialexandrou **Παραγωγή / Production:** Safe Company **Συμπαράγωγή / Co-production:** EKK / GFC, EPT / ERT S.A., Odeon, NOVA, CL Productions, Graal S.A., Cinefilm, Acceleere.

Ηθοποιοί / Cast: Γιώργος Χωραφάς (Χαρίτων) / Georges Corraface (Chariton), Στέφανος Καραντινάκης (Γρηγόρης) / Stefanos Karantinakis (Grigoris), Μαρία Ναυπλιώτου (Ελένη) / Maria Nafpliotou (Eleni), Ακύλλας Καραζήσης (Δημητρίου) / Akyllas Karazissis (Dimitriou), Χρήστος Στέργιογλου (Δράκος) / Christos Stergioglou (Drakos), Αλέξανδρος Λογοθέτης (Περικλής) / Alexandros Logothetis (Periklis), Ηλέκτρα Νικολούζου (Αθηνά) / Ilektra Nikolouza (Athina), Βασίλης Κολοβός (Παππούς) / Vassilis Kolovos (Grandfather), Υβόννη Μαλτέζου (Μητέρα) / Yvonne Maltezou (Mother), Δημήτρης Πιάτας (Καπόνη) / Dimitris Piatas (Capone), Σπύρος Σταυρινιάς (Μπαμπαχανίδης) / Spyros Stavriniotis (Babahanidis).

Διανομή: ODEON

World Sales: GFC, Safe Company

Ο Χαρίτων Ουλιάνωφ έχει ένα μεγάλο πάθος: τη ζωή! Για κείνον, κάθε γυναίκα είναι όμορφη, κάθε κρασί είναι υπέροχο —ειδικά όταν το μοιράζεσαι με καλή παρέα—, ενώ κάθε κατάσταση είναι μια ευκαιρία για διασκέδαση. Από τη θέση του γυμνασιάρχη σε μια μικρή επαρχιακή πόλη, διασπείρει τη μοναδική του φιλοσοφία, και ειδικά στους μαθητές που συμμετέχουν στο άλλο του μεγάλο του πάθος: τις χορωδίες. Η άλλοτε ευαίσθητη και άλλοτε παικνιδιάρχη άποψή του για τη ζωή αποτελεί γι' αυτούς έμπνευση και ερέθισμα ανάμεσα στις προκλήσεις της εφηβείας, σε μια Ελλάδα που αντιμετωπίζει τα δεινά της δικτατορίας. Ένας θίασος κωμικοτραγικών χαρακτήρων —που δεν παίρνουν τον εαυτό τους τόσο στα σοβαρά— κινείται με φόντο τις τοπικές ίντριγκες και επιδιώξεις, υφαίνοντας μια ιστορία νοσταλγική, που στόχο έχει ν' αποδείξει —ακόμα μια φορά— ότι τα νιάτα κι η ομορφιά είναι πάντα νικηφόρα, ακόμα κι όταν χρειάζονται μια μικρή κατεργαρία για να κόψουν το νήμα.

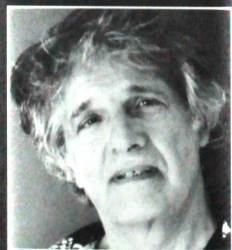
Chariton Ulianon has one great passion: life! For him, every woman is beautiful, every wine is excellent when shared with good company, and every situation is an opportunity for having a good time. His post as school master in a small provincial town gives him the chance to spread his own unique philosophy, especially among the students participating in his other great passion: the choir. To his students, his sometimes tender, sometimes playful outlook on life is a stimulating inspiration amid all the challenges and difficulties of being an adolescent in Greece during the dictatorship. A seriocomic troupe of characters—who do not take themselves too seriously—moves against a backdrop of local intrigues and aspirations, weaving a nostalgic tale. A tale that aims to prove—once again—that youth and beauty are always victorious, even if it takes a little cunning to reach the finish line.

Νίκος Νικολαΐδης

Γεννήθηκε και ζει στην Αθήνα. Σπούδασε σκηνοθεσία κινηματογράφου και σκηνογραφία θεάτρου. Εργάστηκε στα λιγνιτωρυχεία της Πτολεμαΐδας, σε βιογραφική εταιρεία, ως βοηθός σκηνοθέτης, ως σεναριογράφος και ως σκηνοθέτης διαφημιστικών. Σκηνοθέτης, σεναριογράφος και παραγωγός σε 9 ταινίες μεγάλου μήκους και σε 2 μικρό μήκους. Έχει τιμηθεί με 5 βραβεία σκηνοθεσίας στο Θεατρικό Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης. Έγραψε τα βιβλία: *Οι τυμβωρυχοί* (διηγήματα, 1964), *Ο οργανωμένος Βαλκάνιος* (μυθιστόρημα, 1974 - 13η έκδοση), *Γουρούνια στον άνεμο* (μυθιστόρημα, 1992 - 7η έκδοση).

Nikos Nikolaidis

He was born in Athens in 1940. He studied Film Directing and Stage Design. He worked at the Ptolemais coalmines, at a music production company, as an assistant director, as a screenwriter and as a director of commercials. He has directed, produced and written the script for 9 feature films and two short films. He has received 5 awards for Best Director at the Thessaloniki Film Festival. His publications include: *The Grave Diggers* (short stories, 1964), *The Angry Balkan* (novel, 1974 / 13th edition), and *Pigs on the Wind* (novel 1992, 7th edition).

Φιλμογραφία / Filmography

- 2005 *The Zero Years*
- 2002 *Ο χαμένος τα παίρνει όλα / Loser Takes All*
- 1999 *Θα σε δω στην Κόλαση, αγάπη μου / See You In Hell, My Darling*
- 1993 *Το κορίτσι με τις βελιτσές (τηλεταινία) / The Girl with the Suitcases (TV film)*
- 1990 *Singapore Sling*
- 1987 *Πρωινή περιπέλεια / Morning Patrol*
- 1983 *Γλυκιά συμφορία / Sweet Bunch*
- 1979 *Τα κουρέλια τραγουδάνε ακόμα / The Wretches Are Still Singing*
- 1975 *Ευρυδίκη BA 2037 / Euridyce BA 2037*

Σημείωμα σκηνοθέτη / Director's note

Σιωπή, χημική καταστολή, κρατικός φασισμός, σπασμένες επικοινωνίες.

Το *The Zero Years* συμπληρώνει την τριλογία «το σχήμα του εφιάλτη που έρχεται» και που ξεκίνησε με την ταινία *Ευρυδίκη BA 2037* για να περάσω στην *Πρωινή περιπέλεια* και να τελειώσω με το *The Zero Years*. Τέσσερις στειρωμένες γυναίκες περνούν τη θητεία τους μέσα σ' έναν κρατικό οίκο ανοχής.

Εκεί που η μνήμη της ελευθερίας οδηγεί σε αυτοκτονία, βιασμό, υστερία, φόβητρα του φόβου και σε εικονικές αποβολές ανάτρων εμβρύων.

Φριχτά δικαιωμένος που ο εφιάλτης προχωράει κατά εκεί που υπολόγιζα, δεν έχω να πω τίποτα άλλο.

Silence, toxic control, state fascism, communication breakdown. *The Zero Years* completes the trilogy entitled "The shape of the coming nightmare" which I initiated with the film *Euridyce BA 2037*, followed by *Morning Patrol* and ending with *The Zero Years*. Four sterile women serve their term in a government-run brothel. In a time where the memory of freedom leads to suicide, rape and hysteria, deep-rooted fears conjure buried images of miscarriages and deformed embryos. Horrifically justified that the nightmare evolves as I had predicted, I have nothing more to say.

The Zero Years. Μετρώντας από πού; Πρόκειται για τη σκιαγράφηση ενός εφιαλτικού μέλλοντος ή για την προβολή ενός ζοφερού παρόντος;

Μετρώντας από εκεί που μπορείτε ν' αντέξετε την ημερομηνία και τη σημασία της. Αυτό που αντιλαμβάνεται και βιώνει ο σύγχρονος άνθρωπος ως παρόν, είναι μόνο η προβολή του παρελθόντος του. Το παρόν τον ξεπερνάει συνεχώς και, έτσι, τα στοιχεία που διαθέτει δεν τον βοηθούν στη σκιαγράφηση και την εξαγωγή συμπερασμάτων για κάποιο μέλλον. Μιλώ για σήμερα, για τώρα...

«Ξερίψαν τον μήτρες μας και φύτεψαν μέσα μας το φόβο», λέει μια απ' τις ηρωίδες. Πώς μεταφράζεται αυτός ο φόβος;

Απλά, σε γενετικά πειράματα, σε κλωνιοποίηση, στη γυναικεία πειραματική εργοστάσιο, στην ελεγχόμενη γέννηση, στην απόθεση, στην τερατογένεση, στη μοναξιά χωρίς σύντροφο, στη μήτρα-δοχείο, στη μοναξιά της μήτρας, στα τοξικά στις φλέβες, στο σεξ ως όργανο μίσους, στο νερό, στην τροφή, στο παιδί που δεν θα 'ρθει ποτέ. Αυτά είναι ο φόβος, και στην κοινωνία μας αυτός μόνο επιτρέπεται χωρίς να προκαλεί κυρώσεις, και η δραπέτευση προϋποθέτει βρόχο και εφύρη.

Στο θέατρο της Σκληρότητας, ο Αρτώ θέλησε να βγάλει τους δαίμονες στην επιφάνεια, να αφηγηθεί το υποσυνείδητό του θεατή. Επιδιώκετε το ίδιο;

Κατά κάποιον τρόπο ναι, αν και πάντα ακολουθούσα τον Μαγκασόφκι που διδάσκει: «Σήμερα πρέπει με τη βιορία ν' αποτυπώνεσαι στο καύκαλο του Κάσμου».

Λέτε πως με το *The Zero Years* ολοκληρώνεται μια τριλογία που ξεκίνησε με την *Ευρυδίκη BA 2037* και συνεχίστηκε με την *Πρωινή περιπέλεια*. Γιατί μεσολάβησαν τόσα χρόνια μέχρι να κλείσει ο κύκλος;

Καμιά φορά δεν κλείνεις εσύ τον κύκλο, αλλά ο κύκλος εσένα. Ας πούμε ότι δεν ήμουν έτοιμος ακόμα. Επειτα έπρεπε να νιώσω ώριμος για κάτι τέτοιο, να 'χω τα στοιχεία κι ένα ολοκληστικό βιωμάτων, έτσι που να μπορώ να αντιμετωπίσω τη φωτογράφησή μου, αλλά παράλληλα να επικυρώσω και την *Ευρυδίκη* και την *Πρωινή περιπέλεια*.

The Zero Years. Counting from where? Is this the outlining of a nightmarish future or the projection of a bleak present?

Counting from where you can endure the date and its significance. That which the modern-day unsuspecting person perceives as the present is only the projection of his past. The past keeps surpassing him and so the information he has doesn't help him in outlining any kind of future and drawing conclusions about it. I'm talking about today, right now!

"They ripped out our wombs and planted fear inside us," says one of the heroines. What does this fear translate into?

Quite simply, into genetic experiments, cloning, woman as an experimental factory, controlled births, cunnilingus, teratogenesis, loneliness with no companion, the womb/vessel, the loneliness of the womb, toxic substances in the veins, sex as an organ of hate, water, food, the child that will never come. All that is fear, and in our society, that is the only kind that is allowed without incurring sanctions, while escaping requires a nose and a razor.

In his Theatre of Cruelty, Artaud wanted to bring the demons to the surface; to awaken the viewer's subconscious. Are you aiming at the same thing?

In a way I am, although I always followed Mayakovsky who taught that: "Nowadays you have to use a sledgehammer to leave your imprint on the skull of the World."

You say that *The Zero Years* is the last part of a trilogy that began with *Euridyce BA 2037* and continued with *Morning Patrol*. Why did it take so many years for the circle to close?

Sometimes it's not you that closes the circle but the circle that closes you. Let's just say I wasn't ready. Besides, I had to feel mature enough for something like that. I had to have the information and an armoury of experiences that would allow me to handle filming myself, while at the same time I would be validating *Euridyce* and *Morning Patrol*.

Χριστίνα: Δεν με πιστεύεις. Τα 'χω γραμμένα όλα στο μπλόκακι μου... Αν δεν ήμουνα εγώ, οι άλλες εδώ μέσα θα ήτανε χαμένες, κι αυτές οι ανώμαλες με κοροϊδεύουν.

Βίκυ: Δεν σε κοροϊδεύει κανείς, αλλά σήμερα δεν έχει παιδάκια. **Χριστίνα:** Δεν έχει παιδάκια; **Βίκυ:** Όχι, τα ξέρω εγώ αυτά. Είναι κάτι ξανθά παιδάκια με άσπρα παλτουδάκια.

Χριστίνα: Με μαύρα παλτουδάκια.

Βίκυ: Με μαύρα παλτουδάκια, το καλοκαίρι φοράνε άσπρα παλτουδάκια, το χειμώνα μαύρα παλτουδάκια. Κι έχουνε και ξανθά μαλλάκια. Τι κάνεις εκεί; **Χριστίνα:** Κατουριέμαι...

Christina: You don't believe me... I've written everything in my notebook. I put myself on the line to protect them... and those freaks make fun of me. **Vicky:** Nobody is making fun of you... but there are no kiddies today... **Christina:** No kiddies? **Vicky:** Nope, I know all about them... They're those blond little kids in little white coats. **Christina:** Little black coats... **Vicky:** Little black coats. They wear little white coats in the summer, little black coats in the winter. And they have little blond heads... What are you doing?

Christina: I'm peeing...

The Zero Years

original title **The Zero Years**

35mm, έγχρωμο / colour, 120', Dolby Digital

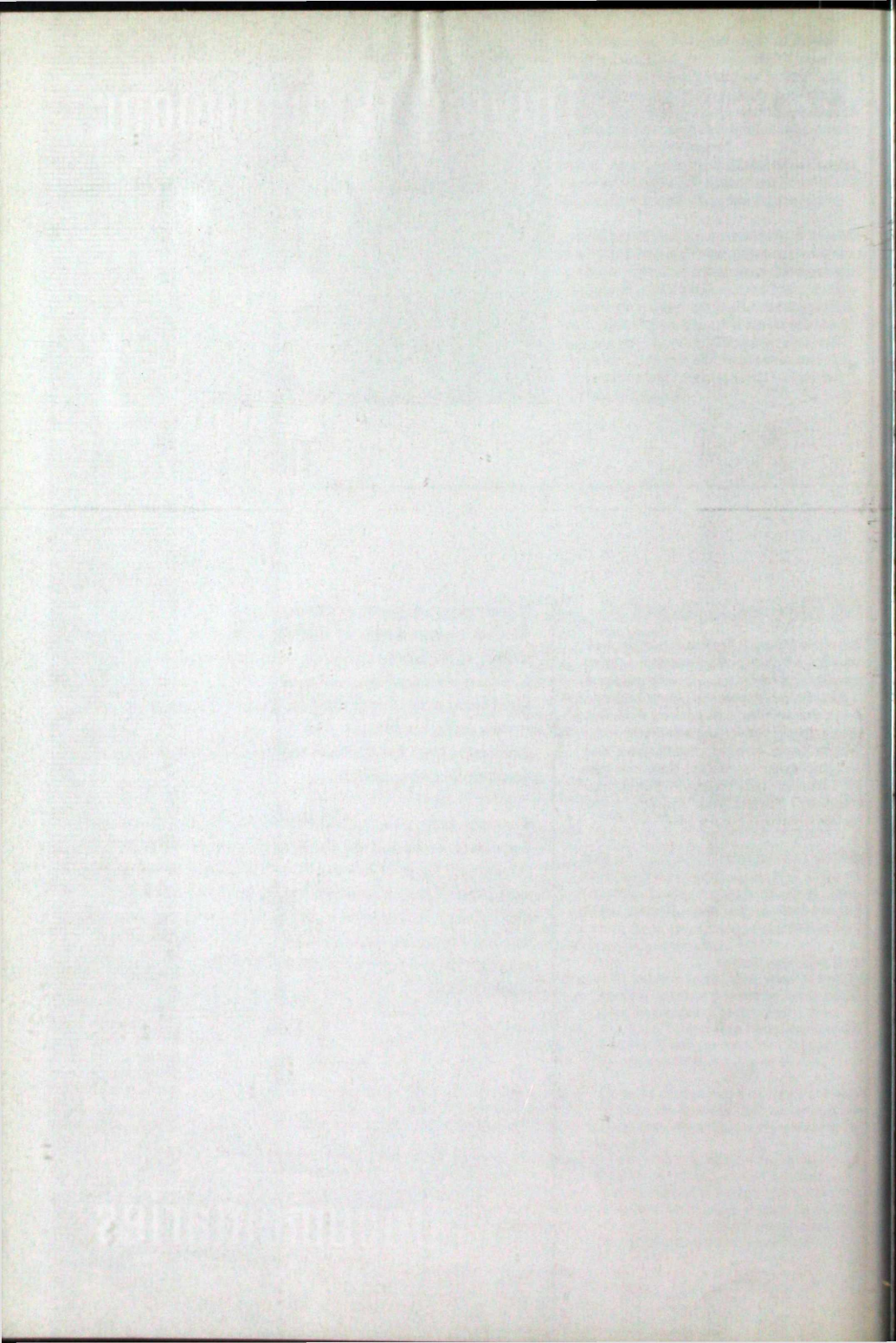
Σκηνοθεσία-Σενάριο / Direction-Screenplay: Νίκος Νικολαΐδης / Nikos Nikolaidis **Φωτογραφία / Cinematography:** Σήφης Κούνδουρος / Sifis Koundourous **Μοντάζ / Editing:** Γιώργος Τριανταφύλλου / George Triandafyllou **Ήχος / Sound:** Γιάννης Χαραλαμπίδης / Yannis Haralambidis **Μουσική / Music:** Συμεών Νικολαΐδης / Simon Nikolaidis **Σκηνικά-Κοστούμια / Sets-Costumes:** Μαρί-Λουίζ Βαρβολομαίου / Marie-Louise Bartholomew **Μακιγιάζ / Make-up:** Τερέζα Νικολσον / Teresa Nicholson **Παραγωγή / Producer:** Νίκος Νικολαΐδης / Nikos Nikolaidis

Ηθοποιοί / Cast: Βίκυ Χάρρις (επισκέπτρις) / Vicky Harris (the visitor), Τζένη Κιτσέλη (αρχηγός) / Jenny Kitseli (the leader), Αρχόντισσα Μαυρακάκη (Μάρω) / Arhondisa Mavrakaki (Maro), Ευτυχία Γιακουμή (Χριστίνα) / Eftyhia Giakoumi (Christina)

World Sales: Nikos Nikolaidis

Τέσσερις γυναίκες, στειρωμένες και κάτω από μόνιμη τοξική καταστολή και παρακολούθηση, υπηρετούν τη θητεία τους σ' έναν κρατικό οίκο ανοχής. Υποχρέωσή τους να κάνουν σεξ και να ξυλοκοποούν ανελήπτα τους πελάτες τους. Οι σχέσεις μεταξύ τους είναι σε κρίσιμο σημείο, η τροφή και το νερό λιγοστά, το σπίτι τους σάπιο και ετοιμόρροπο. Έξω δεν υπάρχει πια τίποτα. Εφιαλτικά οράματα, εικονικές αποβολές και βιασμοί, ενέσεις και ναυτία συνθέτουν τη καθημερινή ρουτίνα τους. Όμως, το όνειρό τους –αν και στειρωμένες από τις Αρχές– είναι να κάνουν ένα παιδί. Μια μέρα, ένας από τους πελάτες τους εξαφανίζεται. Οι ανακρίσεις αρχίζουν...

Four women, barren, under surveillance and continuous toxic control, are serving their term in a government-run brothel. Their duty is to have sex and to beat their clients with no remorse. The relations between them are at a critical point, the food and water supply is limited, the house is decaying and fit to drop. Nothing on the outside exists any more. Nightmarish visions, simulated miscarriages and rapes, injections and nausea all make up their daily routine. And yet, even though they have been sterilised by the State, each woman's dream is to have a child. One day, one of their clients disappears. The interrogation begins.

Ταινίες Τεκμηρίωσης

Greek Films 2005

Documentaries

Λουκία Ρικάκι

Γεννήθηκε στον Πειραιά το 1961. Σπούδασε ιστορία τέχνης, κινηματογράφο, γραφικές τέχνες και φωτογραφία στο Dartington College of Arts στην Αγγλία. Το 1982 ίδρυσε την εταιρεία Orama Films, μια από τις πλέον καθιερωμένες εταιρείες παραγωγής θεατρικών παραστάσεων και ποικιλικών ταινιών για τον κινηματογράφο και την τηλεόραση, ενώ το 2000 ίδρυσε την εταιρεία Tricky Trick Films. Το 1996 ίδρυσε και από τότε διευθύνει τις 2 θεατρικές σκηνές του θεάτρου 104 - Κέντρο Λόγου και Τέχνης. Έχει σκηνοθετήσει για την τηλεόραση, το θέατρο, τον κινηματογράφο και έχει γράψει βιβλία.

Lucia Rikaki

She was born in Piraeus in 1961. She studied History of Art, Graphic Design, Film and Photography in England. In 1984 she created the production company Orama Films which produces plays and art films for the cinema and TV. In 1996 she founded and has since run the 104 Art Theater Stage and the 104 Comedy Club. In 2000 she founded the production company Tricky Trick Films. She has directed several feature films, documentaries, and teleplays, and she has written numerous books.

Επιλεκτική Φιλμογραφία / Selected Filmography

- 2005 *Ο άλλος / The Other* (ντοκ. / doc)
2003 *Το Αιγαίο μέσα από τα λόγια των ποιητών / The Aegean in the Words of the Poets* (ντοκ. / doc)
2002 *Τα λόγια της Σιωπής / Words of Silence* (ντοκ. / doc)
2000 *Πλαστογραφημένες προσδοκίες / Falsified Expectations* (ντοκ. / doc)
1998 *Συμφωνία χαρακτήρων / Dancing Soul*
1994 *Κουαρτέτο σε 4 κινήσεις / Quartet in 4 Movements*
1992 *Πρελούδιο στην Αφρική / Prelude to Africa* (ντοκ. / doc)

Σημείωμα σκηνοθέτη / Director's note

Ο πατέρας μου ήταν καθηγητής φιλόλογος. Κάποια στιγμή, στη διάρκεια της δικτατορίας, χρειάστηκε να φύγει από τη χώρα και κατέληξε μετανάστης στη Γερμανία. Όταν εγώ έφτασα εκεί, δεν ήξερα ούτε μια λέξη γερμανικά και δεν τα κατάφερα καθόλου καλά στο γερμανικό σχολείο της γειτονιάς μας. Οι συχνές αποτυχίες μου στη γλώσσα με καθιστούσαν περίεργο στην τάξη και με οδήγησαν τελικά στο ελληνικό σχολείο-γκέτο, μαζί με τα άλλα παιδιά ελληνικών μεταναστών. Ο πατέρας μου δεν άντεξε τη ζωή του μετανάστη. Πέθανε στη Γερμανία στα 45 του. Ίσως να μη συνάντησε έναν εμπνευσμένο πολιτή σαν τον δάσκαλο του χωριού Πατσιδερός για να τον στηρίξει και να τον βοηθήσει στη νέα ζωή στη Γερμανία. Ίσως να μην τον βοήθησε και το γεγονός ότι δεν είχε μαζί του τα παιδιά του και ίσως εμείς να ήμασταν πολύ μικροί για να κατανοήσουμε τη σημασία αυτής της συντροφιάς – βάλαμο ακόμη και στις πιο δύσκολες συνθήκες. Έστω και αργά, θέλω να του αφιερώσω αυτή τη ταινία και να τη φτιάξω για να δίνει ένα φως κι ένα αισιόδοξο μήνυμα σε όλους εκείνους που αναγκάζονται να ξεριζωθούν ελπίζοντας σε κάτι καλύτερο και σε αυτούς που τους «περιμένουν» και τους δέχονται.

My father was a teacher. During the military dictatorship he was forced to abandon Greece and become a *Gastarbeiter* in Germany. When I went to live with him in Germany, my German was non-existent and so the kids at school made fun of me. My father could not endure immigrant life. He died in Germany at the age of 45, three years older than I am today. Perhaps he was not fortunate enough to meet inspired people like the teacher or the priest in the film to help him out in his new life in Germany. Perhaps the fact that he did not have us, his children, living with him deprived him of the tenderness which could have soothed him in those difficult times. Though it may seem a little late, I would like to dedicate this film to him and make it so that it inspires optimism in all those people that are forced to leave their homeland in search of a better life and to those who wait for them and accept them.

Πώς ανακαλύψατε το συγκεκριμένο χωριό; Είχατε το «θέμα» και αναζητήσατε τον «τόπο» ή το αντίστροφο; Ανακάλυψα το χωριό τυχαία, δεν είχα σκεφτεί το θέμα και βρήκα ένα άρθρο στην εφημερίδα που μου κίνησε την περιέργεια. Είκοσι τον καιρό ταξίδευα συχνά στην Κρήτη για άλλους λόγους και αποφάσισα να επισκεφθώ το χωριό και να γνωρίσω το δάσκαλο. Έτσι ξεκίνησαν όλα. Βρέθηκα σε μια μικρή αίθουσα διδασκαλίας όπου συντελούνταν η μαγική διαδικασία της μέθεξης του δασκάλου και των μαθητών, κάτι που πάντα εκτιμούσα και λάτρευα στους λίγους δασκάλους που συνάντησα στη μαθητική μου ζωή να το κάνουν με τόσο πάθος και αρωσίωση. Είμαι και παιδί δασκάλων, οπότε ίσως υπήρχε και μια υποσυνείδητη κλίση στο θέμα.

Αυτή τη στιγμή ο Πατσιδερός είναι η εξορία που επιβεβαιώνουν τον κανόνα. Θα μπορούσε, κατά τη γνώμη σας, να γίνει ο κανόνας;

Δυσκόλο γιατί η μικρή κλίμακα του χωριού και η επαφή των ανθρώπων με τη φύση δημιουργεί μια κάπως μοναδική συνθήκη, δύσκολο να επαναληφθεί. Όμως, τα πάντα εξαρτώνται από τη διаллаκτική και τρυφερή φύση των ανθρώπων και από τους ευπάλαιους επικοινωνιακά χαρακτήρες όπως ήταν ο δάσκαλος που διατηρεί την αβυσσότητα σε μια αγαστή αρμονία με την ωριμότητα, κάτι πολύ σπάνιο.

Τι σημαίνει Έλληνας και τι «άλλος» κατά τη γνώμη σας; Η εθνικότητα δεν μου λέει τίποτα, αγαπώ όμως φανατικά το τόπο, το φως, την ποίηση και τη φιλοσοφική σκέψη αυτής της χώρας, αυτά κατά κάποιο τρόπο μας υποχρεώνουν σε μια ελευθερία υπέρ της ελευθερίας διάθεσης και έκφρασης. Είμαι αποφασισμένη να συμπεριφερόμαι έτσι ώστε να γευόμαι όλους τους χυμούς της ζωής. Δεν ξέρω εάν αυτό με καθιστά Ελληνίδα ούτε με απολογώ, αλλά όποιος συμπορεύεται με τούτα τα χαρακτηριστικά τον θεωρώ συντεταγμένο μου και μπορεί να γίνει και συγγενής μου πνευματικά.

How did you discover the village of Psatsideros? Did you have the idea and went looking for the place, or was it the other way round?

I discovered the village by chance. I hadn't come up with the idea, but I saw an article in the paper and it made me curious. At the time, I was travelling to Crete a lot for other reasons, and so I decided to visit the village and meet the teacher. That's how it all began. I found myself in a small classroom where that magical communication between teacher and students was taking place – that's something I had always respected and loved about the few teachers I came across during my school years who did their job with such dedication. Both my parents were teachers, so maybe I have a subconscious leaning towards the subject.

At the moment, Psatsideros is the exception that proves the rule. In your opinion, do you think it could become the rule?

It wouldn't be easy, because the small scale of the village and people's contact with nature creates a pretty unique situation which is difficult to reproduce. But everything depends on the conciliatory and tender nature of people and on socially malleable characters like the teacher, who is both innocent and mature, a very rare combination.

What does it mean to you to be Greek and what does it mean to be the "other"?

Nationality means nothing to me, but I do passionately love the landscape, the light, the poetry and the philosophical thought of this country. In a way, all these things oblige us to lead a free existence, with a liberal mood and expression. I am determined to live this way so as to taste the juice of life in all its forms. I don't know if that makes me a Greek, and I don't care, but whoever lives this way I would consider him my fellow traveller and a potential spiritual relation.

Αφηγητής: Ο πατέρας μου ήταν δάσκαλος. Χρειάστηκε να φύγει από την Ελλάδα και κατέληξε μετανάστης στη Γερμανία. Όταν πήγα να ζησω μαζί του δεν ήξερα ούτε μια λέξη γερμανικά και δεν τα κατάφερα καθόλου καλά στο σχολείο, όπου ήμουν κι εγώ μια ξένη μαθήτρια. Πέρασαν μπόλικά χρόνια από τότε. Εγώ γύρισα στην Ελλάδα· ο πατέρας μου πέθανε στη Γερμανία. Έτσι, μια φορά και έναν καιρό, βρήκα ένα μικρό χωριό, τον Πατσιδερό. Η ιστορία λέει ότι πήρε το όνομα του από τη λέξη «πατσός», που σημαίνει ειρήνη. Σ' αυτόν τον τόπο βρήκαν ειρηνικό καταφύγιο τρεις οικογένειες από την Αλβανία.

Narrator: My father was a teacher. He had to leave Greece and ended up in Germany, as an immigrant. When I joined him in Germany, I couldn't speak a word of German. I didn't do well in school. I was also a foreign pupil. Many years went by. I came back to Greece. But my father died in Germany. So, once upon a time, I found a small village called Patsideros. The name is said to derive from the word 'patsos', which means 'peace'. This land became a peaceful haven for three Albanian families.

Ο άλλος The Other

Greek title **O allos**

35mm, έγχρωμο / colour, 74',
οπτικός μονοφωνικός / optical mono

Σκηνοθεσία-Σενάριο-Φωτογραφία / Direction-Screenplay-Cinematography: Λουκία Ρικάκη / Lucia Rikaki
Μοντάζ / Editing: Γιάννης Νταριδής / Yannis Daridis
Ήχος / Sound: Κώστας Πάλιαρης / Costas Paliaris, Πόλυς Πιερόπουλος / Polys Pierropoulos
Μουσική / Music: Κωστής Ζευγαδέλλης / Costis Zevgadelis
Παραγωγός / Producer: Λουκία Ρικάκη / Lucia Rikaki
Παραγωγή / Production: Tricky Trick ΕΠΕ / Tricky Trick Ltd.

Εμφανίζονται / With: Γιάννης Φραγκιαδάκης / Yannis Frangiadakis, Παπαμανώλης Κοσσιδεράκης / Papa-manolis Kossiderakis, Γιώργος Γερακιανάκης / Yorgos Gerakianakis, Κώστας Γερακιανάκης / Costas Gerakianakis, Νίκος Γερακιανάκης / Nikos Gerakianakis, Καλλιόπη Γερακιανάκη / Kalliope Gerakianaki, Κατερίνα Γερακιανάκη / Katerina Gerakianaki, Αρμάντο Τερόλι / Armando Teroli, Ανδρέας Τερόλι / Andreas Teroli, Αντζελα Τερόλι / Angela Teroli, Ευγενία Τερόλι / Evgenia Teroli, Γιάννης Τερόλι / Yannis Teroli, Ανδρέας Λάμε / Andreas Lame, Δεσποίνα-Αννίτα Λάμε / Despina-Anita Lame, Κωνσταντίνα-Κλημεντίνη Λάμε / Constantina-Climentini Lame, Σίμος-Μανώλης Λάμε / Simos-Manolis Lame, Γιώργος-Ερβίν Μίρτο / Yorgos-Ervin Mirt, Βαγγελιώ Μίρτο / Vangelio Mirt, Κώστας Μίρτο / Costas Mirt, Χρυσάνθη Μίρτο / Chrysanthi Mirt

Διανομή / Distribution in Greece:
Playtime Releasing

World Sales:
Tricky Trick Films Ltd.

Στους συμμαθητές του, που ήρθαν από μακριά, χρωστάει ότι παραμένει ανοικτό το σχολείο του χωριού του ο οκτάχρονος Γιώργος Γερακιανάκης. Πρόκειται για το μοναδικό σχολείο στην Ελλάδα στο οποίο φοιτά μόνο ένας έλληνας μαθητής. Όλοι οι άλλοι είναι Αλβανοί. Η ταινία καταγράφει το ειδικό αλλά και χαρακτηριστικό παράδειγμα του μονοθέσιου σχολείου στο χωριό Πατσιδερός στο Ηράκλειο. Όλοι διδάσκονται ισότιμα, κάτι που διασφαλίζει η αφοσίωση του δασκάλου Γιάννη Φραγκιαδάκη.

Ένα έργο καθημερινό, σύνθετο και ολόημερο, καθώς δεν περιορίζεται στην αίσθηση διδασκαλίας αλλά διευκολύνει και εξασφαλίζει τη συνύπαρξη και την ομαλή διαβίωση των Αλβανών που έχουν φθάσει τα τελευταία χρόνια στο χωριό.

Οι μετανάστες είναι εκείνοι που φροντίζουν τη γη του χωριού και ελπίζουν κάποια μέρα, αν όχι οι ίδιοι, τουλάχιστον τα παιδιά τους να ριζώσουν εκεί και να φτιάξουν μια καλύτερη ζωή...

In Patsideros, a small village named after the word 'patsos', meaning peace, there is the only Greek school with one single Greek student; all the others are Albanian. Filmmaker Rikaki, a child of immigrant parents herself, portrays the rare qualities of coexistence between people of different nationalities. In this small school in Northern Crete, life is made better for people that were forced to leave their homeland and for their children, who followed their parent's choice.

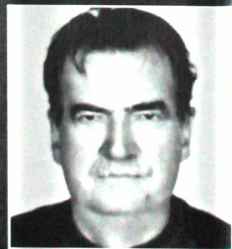
The teacher, Yannis Frangiadakis, treats everybody equally. "I don't care about their nationality," he says. "I want to learn from them, encourage them not to forget their culture, their language and at the same time to learn about Greece, their new home." The small school in Patsideros is a model of how things can be done with a lot of joy, a lot of hard work, and a lot of fun, making life for the natives and the 'others' easier and happier.

Μένιος Δίτσας

Γεννήθηκε στον Πειραιά το 1943. Σπούδασε αρχιτεκτονική στο Πολυτεχνείο της Θεσσαλονίκης και κινηματογράφο και θέατρο στην Αθήνα.

Menios Ditsas

Born in Piraeus in 1943, he studied Architecture at the Thessaloniki Polytechnic and Film and Theater in Athens.

Φιλμογραφία / Filmography

- 2005 *Εκτός σχεδίου / Unplanned* (ντοκ. / doc.)
1992-93 *Cad* (μέρος από το τρίπτυχο *Η αυλή με τα ακουπίδια / part of the triptych The Yard with the Trash*)
1991 *Κοινωνία του αυτοκινήτου / A Car Society*
1990 *Νυχτερινή εξόδα / Night Exit*
1979-1980 *Κάπως έτσι / Somewhat Like This*
Λευκή, το νησί της πορφύρας / Koufonissi, the Island of Purple (ντοκ. / doc.)

Σημείωμα σκηνοθέτη / Director's note

Η συνάντησή μου με διάφορες ομάδες Τσιγγάνων, σε όλη σχεδόν την Ελλάδα, έγινε πριν από 5-6 χρόνια, με αφορμή μια μικρή σειρά που μου προτάθηκε να κάνω για την τηλεόραση. Η γνωριμία μου με αυτούς τους ανθρώπους μου άνοιξε μια πόρτα σε έναν άλλο πολιτισμό. Η κοινότητα των Ρομ έχει μια μεγάλη διαφορά από όλες τις άλλες «μειονότητες». Δεν είναι οικονομικοί μετανάστες. Δεν είναι εθνική μειονότητα. Δεν είναι ούτε περιθωριακή ούτε προβληματική τάξη, από αυτές που γεννάει η αστική κοινωνία μας. Οι Τσιγγάνοι είναι ένας κόσμος που πάνω από 10 αιώνες δεν λέει να αλλάξει τις νομαδικές του αντιλήψεις, ακόμη και όταν μένει σε μόνιμους χώρους, εκτός φυσικά σχεδίου πόλεως. Οι Ρομ δεν είναι μια προβληματική τάξη. Είναι ένας άλλος πολιτισμός. Και αυτό, η πολιτεία πρέπει να το καταλάβει. Και αντί να επιμένει να τους «εντάξει», καλό θα ήταν να στηρίξει τη διαφορετικότητά τους. Το *Εκτός σχεδίου* είναι μια γενική αναφορά στη ζωή των Ελλήνων Τσιγγάνων και ετοιμάζονται άλλες δύο ταινίες με ειδικότερα θέματα, όπως είναι η «γυναίκα Τσιγγάνα» και ο «καταυλισμός του Γκόνοου».

My encounter with various groups of Gypsies throughout Greece took place 5-6 years ago, while shooting a short series for television. My acquaintance with these people opened up a whole new culture to me. The Rom community is very different from all the other 'minorities'. These people are not economic immigrants; they do not constitute a national minority; nor are they a problematic class living on the fringes, of the kind created by our bourgeois society. The Gypsies are a world which, for the past ten centuries, has not changed its nomadic view of life, even when living in permanent locations, outside the city limits, of course. The Rom are not a problematic class. They are another culture. And the State would do well to understand that. And instead of insisting on making them 'fit in', it would be better if it supported their otherness. *Unplanned* refers to the life of the Greek Gypsies in general, while two other documentaries, with more specialised subjects – the Gypsy woman and the Gonos settlement – are in progress.

Οι Τσιγγάνοι είναι εκτός σχεδίου, εκτός κοινωνίας. Δεν είναι όμως οι μόνοι. Τα τελευταία, ιδίως, χρόνια η ανθρωπογεωγραφία της χώρας έχει αλλάξει αισθητά. Τι σημαίνει αυτό για τους ίδιους;

Οι Τσιγγάνοι είναι οι μόνοι που παραμένουν και θα παραμένουν, δεν μπορεί να προσητεύσω για πόσο ακόμη, εκτός συστήματος. Οι οικονομικοί πρόσφυγες προέρχονται από αστικές κοινωνίες που είναι απλώς φτωχότερες. Ήδη οι παλιότεροι από αυτούς και τα παιδιά τους έχουν αφομοιωθεί. Το ίδιο συμβαίνει και με τις άλλες τάξεις του περιθωρίου που έχουν DNA αστικά. Οι Ρομ είναι κάτι διαφορετικό, και αυτό πρέπει να γίνει σαφές. Είναι ένα μέρος του ελληνικού πληθυσμού με πολιτισμό νομαδικό που δεν τον αποχωρίζεται στους δέκα περίπου αιώνες παραμονής του στη χώρα μας.

Στην ταινία αναρωτιέστε αν οι Τσιγγάνοι είναι μειονότητα, εθνότητα, φυλή ή ελληνες πολίτες. Εκείνοι τι πιστεύουν; Δεν αναρωτιέμαι, επισημαίνω ότι υπάρχει ένας κίνδυνος να χαρακτηριστούν μειονότητα, εθνότητα ή φυλή ενώ είναι ελληνες πολίτες. Και αυτό πιστεύουν και οι ίδιοι.

Από την εποχή του *Γαρίφαλλο στ' αυτί* έως σήμερα πόσο πιστεύετε ότι έχει αλλάξει η εικόνα που έχει η ελληνική κοινωνία για τους Τσιγγάνους;

Σίγουρα έχει αλλάξει για πολλούς και ποικίλους λόγους. Πρώτον γιατί στις πόλεις έχει αλλάξει η κλίμακα. Και όπως χάνεται η επαφή μεταξύ μας το ίδιο γίνεται και με τους τσιγγάνους που δεν γυρίζουν να αναμέσω μας με τα ντεφια, τις αρκούδες και τα κόρα τους για να υπάρχουν προστριβές. Την ίδια στιγμή η κοινωνία μας αναβαθμίζεται πολιτισμικά και αποκτά μια ακαδημαϊκή ανοχή απέναντι στις μειονότητες, όσο τουλάχιστον δεν υπάρχει άμεση επαφή με αυτές. Αυτά, μαζί φυσικά με άλλους, επιμέρους παραγόντες, συντελούν στην σημερινή άμβλυση των σχέσεων μας με τους Τσιγγάνους.

The Gypsies are outside the city plan, outside society. But they are not the only ones. In recent years especially, the country's anthropogeography has changed significantly. What does that mean for the Gypsies themselves?

The Gypsies are the only ones who remain, and will continue to remain – I cannot say for how much longer – outside the system. Economic refugees come from bourgeois societies that are simply poorer. Already, most of the ones that have been here a while have been assimilated, and so have their children. The same applies to the other classes on the fringes of society who have a bourgeois DNA. The Rom are something different, and that has to be made clear. They are a part of the Greek population with a nomadic culture which they have refused to abandon during the ten centuries, more or less, that they have lived in our country.

In the film, you wonder whether the Gypsies are a minority, an ethnic group, a race, or Greek citizens. What do they believe?

It has certainly changed, for many different reasons. First of all, because the scale of our cities has changed. And just as we lose touch among ourselves, so do we lose touch with the Gypsies, who no longer wander among us with their tambourines, their dancing bears and their carts. So there is no friction. At the same time, our society is being upgraded culturally and has acquired an academic tolerance of minorities, as long as there is no direct contact with them. All these things, together, of course, with other particular factors, contribute to our present-day toned down relations with the Gypsies.

From the time of the romanticized image of the gypsy to the present, how far do you think the image Greek society has of the Gypsies has changed?

It has certainly changed, for many different reasons. First of all, because the scale of our cities has changed. And just as we lose touch among ourselves, so do we lose touch with the Gypsies, who no longer wander among us with their tambourines, their dancing bears and their carts. So there is no friction. At the same time, our society is being upgraded culturally and has acquired an academic tolerance of minorities, as long as there is no direct contact with them. All these things, together, of course, with other particular factors, contribute to our present-day toned down relations with the Gypsies.

Τσιγγάνος 10: Το κράτος επιμένει και μας τιμωρεί για να πάμε φαντάροι και δε μας τιμωρεί να πάμε σχολείο.
Τσιγγάνα 4: Είμαι 20 χρονών και θέλω να μάθω γράμματα. Να ξέρω 5-6 γράμματα για να διαβάζω. Είμαστε άμαθοι.
Τσιγγάνος 4: Άσε, εμείς είμαστε χαμένοι μια ζωή, η παιδεία να πάει μπροστά. **Τσιγγάνος 1:** Να βγούμε δάσκαλοι, να βγούμε δικηγόροι, να βγούμε γιατροί. **Τσιγγάνος 3:** Μια μέρα να είμαστε κι εμείς λίγο... πιο καλοί.

Gypsy 10: The state insists on punishing us if we don't do our tour of duty in the army but it doesn't punish us for not going to school. **Gypsy 4:** I am 20 years old and I want to learn how to read and write. To know enough so I can read, watch movies, stuff like that. **Gypsy 4:** We're illiterate. Forget about us. We've been losers all our lives. But let's get this education thing going. **Gypsy 1:** Let's make some teachers, some lawyers, some doctors... **Gypsy 3:** So that one day, we too will be a little better off.

Εκτός σχεδίου

Unplanned

Greek title **Εκτος σχεδίου**

35mm, έγχρωμο / colour, 64', SR

Σκηνοθεσία-Σενάριο-Κείμενα / Direction-Screenplay-Texts: Μένιος Δίτσας / Menios Ditsas **Φωτογραφία / Cinematography:** Προκόπης Δάφνης / Prokopis Dafnis, Κώστας Παπαναστασάτος / Costas Papanastassatos **Μοντάζ / Editing:** Άγγελος Τρωάνος / Angelos Troianos **Ήχος / Sound:** Αργύρης Λαζαρίδης / Argyris Lazaridis, Βασίλης Δήτσιος / Vassilis Ditsios **Παραγωγός / Producer:** Άλκη Δίτσα / Alki Ditsa **Παραγωγή / Production:** Fasma Ltd, EKK / Greek Film Centre, EPT A.E. / ERT S.A., Π. Δάφνης / P. Dafnis

Αφήγηση / Narrators: Εύα Κотамανιδού / Eva Kotamanidou, Χρήστος Τσάγκας / Christos Tsangas

World Sales:
GFC

Η ταινία αναφέρεται στην κοινότητα των Τσιγγάνων. Είναι μια πρώτη ταινία, από μια σειρά που πρόκειται ν' ακολουθήσει με θέμα τους Τσιγγάνους τα γυρίσματα των οποίων έχουν συμπληρώσει τον πέμπτο χρόνο και συνεχίζονται.

Το *Εκτός σχεδίου* μας πληροφορεί για την καταγωγή τους, την ιστορία τους και τα καθημερινά προβλήματά τους στο χώρο της Ελλάδας. Τα ιδιαίτερα κοινωνικά τους χαρακτηριστικά, η νομαδική τους αντίληψη για τη ζωή, η παιδική ηλικία, η εργασία, η παιδεία, τα ήθη και τα έθιμά τους, η μουσική επιδεξιότητά τους, ο γάμος κι οι γιορτές τους είναι ο θεματικός σκελετός της ταινίας αυτής. Ένα ιδιαίτερο στοιχείο είναι το πόντρεμα που επιχειρήθηκε να γίνει ανάμεσα στην αφήγηση του κειμένου, τις αφηγήσεις των Τσιγγάνων και των αποσπασμάτων από το ποίημα του Κωστή Παλαμά *Ο δωδεκάλογος του γύφτου*.

The film is about the Gypsy community, their origins, their history and the daily problems they face in Greece. Their special social characteristics, their nomadic perception of life, childhood, work, education, their social mores and traditions, their musical skill, their weddings and celebrations — all constitute the film's thematic structure.

A special element of this film is the attempt to fuse the narration of the text, the tales of the gypsies and excerpts from Costis Palamas's poem *The Twelve Words of the Gypsy*.

Σταύρος Ιωάννου

Γεννήθηκε το 1954. Σπούδασε στην Αθήνα Πολιτικός Μηχανικός και σκηνοθεσία στη σχολή Σταυράκου. Μέχρι σήμερα έχει σκηνοθετήσει περισσότερες από 100 παραγωγές -κυρίως ντοκιμαντέρ και τηλεοπτικά προγράμματα- και έχει τιμηθεί με 10 βραβεία ποιότητας σε ελληνικά και διεθνή φεστιβάλ. Μέλος της Εταιρείας Ελλήνων Σκηνοθετών, Ανεξάρτητων Παραγωγών Τηλεόρασης και CEPI.

Stavros Ioannou

He was born in 1954. He studied Civil Engineering and Film Directing in Athens. To date he has made more than 100 films, mostly documentaries and television programs, and he has won 10 awards in Greek and international festivals. He is a member of the Greek Directors' Guild, the Independent Television Producers and the CEPI.

Επιλεκτική Φιλμογραφία / Selected Filmography

- 2005 *Κακολυρί 5/44... η ιστορία μιας μέρας / Kakolyri 5/44 (ντοκ. / doc.)*
2000 *Κλειστοί δρόμοι / Roadblocks*
1994 *Εστίν οὖν τραγῳδία / The Origins of Tragedy (ντοκ. / doc.)*
1990 *Τα Μάρμαρα του Παρθενώνα / The Parthenon Marbles (ντοκ. / doc.)*
1989 *Οιδώνας / The Augur-Eagle, EEC*
1987 *Ο γέρος / The Old Man and Korela*
1980 *Αντία / Antia (ντοκ. / doc.)*

Σημείωμα σκηνοθέτη / Director's note

Ξεκίνησαμε με αβέβαια βήματα. Διαβάσαμε. Μελετήσαμε βιβλία. Αποκτήσαμε μέσα από φράσεις, ετικέτες και ιδιώματα, γνώση, ευγένεια, τελειότητα... Τώρα έφτασε ο καιρός που πρέπει να ρωτήσουμε τον εαυτό μας: αυτή είναι η πραγματική εικόνα; Η μας άφησαν επίτηδες να παραποιούμε μέσα στο σκοτάδι; Εδώ, στην άκρη της Εύβοιας, στην άκρη του μικρού χωριού (Κακολυρί), άνθρωποι που πάσχουν, που εξακολουθούν να ψάχνουν τον εξαγνισμό τους, μας διηγούνται ο καθένας το δικό του κομμάτι της τραγικής ιστορίας που γνώρισαν στα 1944. Κανένας δεν είδε ολόκληρο το γεγονός. Οι φράσεις τους συγκλονίζουν. Σκληρές, λιτές, αναδύουν μια άλλη ιστορία της Ελλάδας. Κανείς δεν μπορεί να τους σώσει από τη θλίψη τους. Μια νέα αλήθεια αναδύεται, έτσι κι αλλιώς. Η ιστορία της Ελλάδας «γράφεται» από απλούς ανθρώπους. Οι φράσεις, οι περιγραφές τους, ξυπνάνε το αιώνα- ταράζουν το νου και την ψυχή μας...

We started out tentatively. We read; we studied books. Through words, and labels, and idioms we acquired knowledge, grace, and perfection... And now the time has come to ask ourselves: is this the real picture? Or have they purposely left us to fumble in the dark? Here, on the edge of Evia, on the edge of the small village of Kakolyri, people who are suffering, who are still seeking their purification, each tell us their part of the tragic story they lived through in 1944. Nobody witnessed events in their entirety. Their words are shocking. Harsh and austere, they evoke another history of Greece. Nobody can save them from their sadness. Besides, a new truth now emerges. The history of Greece is being 'written' by ordinary people. Their words and their descriptions awaken the eternal, troubling our mind and soul...

Λένε πως το πιο πολύτιμο αγαθό ενός λαού είναι η μνήμη. Συμμερίζεστε αυτή την άποψη;

Πιστεύω πως η μνήμη είναι ισχυρή κινητήρια δύναμη... Όλες μου σχεδόν οι ταινίες έχουν ως κεντρικό τους θέμα ιστορίες από τον πρόσφατο, αλλά και το πιο μακρινό παρελθόν μας. Η ζωή μας και οι πράξεις μας έχουν μια συνέχεια μέσα στο χρόνο, θα ήμασταν τελείως διαφορετικοί άνθρωποι αν ξαφνικά λειτουργούσαμε χωρίς παρελθόν. Βεβαίως, η μνήμη ενός λαού συντηρεί και καταγράφει η πολιτεία. Στη χώρα μας αυτό δεν έγινε, αλλά και εμείς, ως ανεξαρτητοί κινηματογραφιστές, διασώσαμε μόνο ένα μικρό μέρος αυτής της μνήμης...

They say that the most valuable thing a nation has is its memory. Do you agree?

I believe that memory is a strong driving force... Almost all my films revolve around stories from Greece's recent or more distant past. Our life and our actions have continuity in time; we would be completely different people if we suddenly began functioning without a past. Of course, a nation's memory is preserved and recorded by the state. In Greece that never happened, but we, as independent filmmakers, were able to salvage only a small part of that memory...

Πόσο αναγκαίο αλλά και εφικτό πιστεύετε πως είναι να εγγραφεί αυτή η μνήμη και στις επερχόμενες γενιές;

Με τα παιδιά ξεκινάει και με τα παιδιά τελειώνει η ταινία. Οι πρωταγωνιστές που σήμερα θυμούνται και αφηγούνται, έζησαν ως παιδιά αυτήν την ιστορία... Τα παιδιά που τρέχουν στο «Δρόμο της θυσίας», από την πλατεία του χωριού Κακολυρίου μέχρι τον τόπο της εκτέλεσης, ήταν οι πρώτες εικόνες που είδα και έγιναν το βασικό ερέθισμα για να γυρίσει η ταινία. Πιστεύω πως, έτσι κι αλλιώς, τα παιδιά αυτά μεταφέρουν μέσα στα γονιδιαί τους τη μνήμη αυτής της τρομερής σφαγής...

How necessary and how feasible do you think it is for this memory to be registered in the minds of future generations?

The film begins and ends with children. My protagonists remember and tell a story that they experienced as children... The children running along the "Sacrificial Road", from Kakolyri's main square to the site of the execution, were the first images I saw and were the main stimulus for making this film. I believe that, either way, these children carry the memory of this terrible massacre in their genes...

Οι εμβόλιμες, δραματοποιημένες σκηνές που υπάρχουν στο Κακολυρί, ενέχουν τη θέση της δικής σας «αφήγησης»;

Δεν βέλησα να προσθέσω καμιά δική μου αφήγηση, κανένα δικό μου σχόλιο στην ταινία. Δεν βέλησα, επίσης, να εικονογραφώ το λόγο των πρωταγωνιστών για να αυξήσω τη δραματικότητα τους. Η μαρτυρία παραμένει ακέραια, καθαρή μέσα στην ταινία. Οι δραματοποιημένες σκηνές που προσέθεσα -η δική μου «αφήγηση» όπως λέτε- λειτουργούν σαν ιντερμέδια ανάμεσα στις πράξεις του δράματος, σαν ένα δεύτερο έργο μέσα στο κυρίως έργο. Τις περισσότερες φορές τα ιντερμέδια αυτά υπάρχουν ως εισαγωγή της σκηνής που θα ακολουθήσει.

Do the dramatized scenes with which Kakolyri is intercut act as your own personal narrative?

I didn't want to add any narrative or comment of my own to the film. I also didn't want to illustrate the words of the protagonists in order to enhance the drama. Their testimony remains intact and clean in the film. The dramatized scenes I added -my own narrative, as you call it- act as interludes between the acts of a drama; like a play within a play. Most times these interludes exist as an introduction to the scene that will follow.

Η γιαγιά μου ακολούθησε τους κρατούμενους, στον τόπο της εκτέλεσης... Αφού έκατσε ποιος ξέρει πόσες ώρες, κατέβηκε και άρχισε να τους λύνει και να ψάχνει να βρει το γιο της ανάμεσα στους σκοτωμένους. Τότε αυτή ήταν 60 χρονών γυναίκα... Μάζεψε όλα τα σχοινιά από τους σκοτωμένους και τα έβαλε στη μέση και κράτησε το πιο μεγάλο και το έκανε σχοινάκι... Και ήρθε στο χωριό με σχοινάκι, τις είχε στρίψει... Να ψάχνεις μες στους νεκρούς, να βρεις το γιο σου... Της είχε στρίψει!

My grandmother followed the prisoners to the place where they were executed... After she sat there, who knows for how long, she climbed down and began untying them... searching for her son among the dead. She was sixty years old at the time... She gathered together all the pieces of rope from the dead and put them around her waist, keeping the longest one to make into a skipping rope... And she walked into the village with a skipping rope. She had lost her mind... Imagine looking through the dead, searching for your son... She'd lost her mind!

Κακολύρι 5/44... η ιστορία μιας μέρας

Kakolyri 5/44

Greek title **Kakolyri 5/44... i istoria mias meras**

35mm, έγχρωμο / colour, 75',
οπτικός μονοφωνικός / optical mono

Σκηνοθεσία / Direction: Σταύρος Ιωάννου / Stavros Ioannou
Σενάριο / Screenplay: Αφροδίτη Παυλάκη / Afrodití Pavlaki, Σταύρος Ιωάννου / Stavros Ioannou
Φωτογραφία / Cinematography: Διαμαντής Παπαδόπουλος / Diamantis Papadopoulos, Γιάννης Κάσσης / Yannis Kassis, Στέργιος Κούμπος / Stergios Koumpos
Μοντάζ / Editing: Σταύρος Ιωάννου / Stavros Ioannou
Σωτήρης Γιαννακούλιας / Sotiris Yannakoulías
Ήχος / Sound: Νίκος Χαραλαμπίδης / Nikos Haralambidis, Άρης Καφεντζής / Aris Kafentzis
Παραγωγός / Producer: Γιώργος Ιωάννου / Yorgos Ioannou
Παραγωγή / Production: Filmode Ltd.

Ηθοποιοί / Cast: Μπάμπης Μύρκος / Babis Myrkos

World Sales:
Filmode Ltd

Εξήντα χρόνια μετά τη συντριβή του ναζισμού, οι γέροντες στο χωριό Κακολύρι μιλάνε, προσπαθώντας να συμπληρώσουν το παζλ της τραγικής ιστορίας του χωριού τους εκείνο το Μάη του 1944. Εξήντα χρόνια μετά, κανείς δεν γνωρίζει ολόκληρη την ιστορία. Ο καθένας γνωρίζει αυτό που έζησε. Η θηριωδία των Γερμανών μέσα από την ωμότητα των προφορικών περιγραφών. Μιλάνε για τη σφαγή, για το πλιάτσικο, για τις πράξεις των ανταρτών, των Γερμανών και των συνεργατών τους, για τον εμφύλιο. Μιλάνε για την εν ψυχρώ εκτέλεση ανδρών και παιδιών...

Όμως το Κακολύρι ήταν ένας μόνο τόπος ολοκαυτώματος, ανάμεσα στους δεκάδες άλλους στην Ελλάδα. Θα μπορούσε άλλωστε να συμβαίνει οπουδήποτε: στην Σρεμπρέντσα, στη Βαγδάτη, στην Αφρική. Οπουδήποτε άνθρωποι σκοτώνουν ανθρώπους.

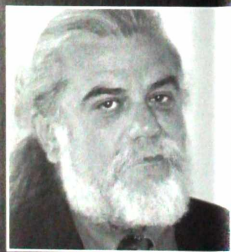
Sixty years after the collapse of Nazism, the old folk of the village of Kakolyri talk, trying to piece together the tragic history of their village back in May of '44. Sixty years on, nobody knows the whole story. Each person just knows what he or she lived through. The German atrocities come alive through the bluntness of their descriptions. They talk about the massacre, the looting, about what the guerrillas, the Germans and their the collaborators did. They talk about the Civil War. About the cold-blooded execution of men and boys... But Kakolyri was just one of dozens of places where a holocaust took place in Greece. And it could have happened anywhere; in Srebrenica, Baghdad, Africa. Anywhere man kills his fellow man.

Γιώργος Κολόζης

Γεννήθηκε στην Αθήνα το 1953. Σπούδασε οικονομικά, φωτογραφία και σκηνοθεσία κινηματογράφου. Από νωρίς πίστεψε στην ιδέα του ανεξάρτητου κινηματογραφιστή και στράφηκε στο ντοκιμαντέρ. Από το 1985 διευθύνει την εταιρεία παραγωγής ταινιών Φωτοκίνηση και συνεχίζει να σκηνοθετεί ντοκιμαντέρ.

Yorgos Kolozis

He was born in Athens in 1953. He studied Economics, Photography and Film Directing. From early on in his career he supported the idea of independent filmmaking and turned to the documentary. Since 1985 he has been running the film production company Photokinesis Ltd., while he continues to direct documentaries.

Επιλεκτική Φιλμογραφία / Selected Filmography

- 2005 *Το Πήδημα του Κασσαντώνη και ο Μπάμπης Λάμπρος / Katsantonis' Leap and Uncle Lampros* (ντοκ. / doc.)
- 2003 *Αιγαίο νυν και αι / Aegean Sea Nunc et Semper* (ντοκ. / doc.)
- 2002 *Οι τόποι / No Place* (ντοκ. / doc.)
- 2001 *Λαύριον / Lavrion* (ντοκ. / doc.)
- 1999 *Τα τραγούδια των νομάδων / Nomads' Songs* (ντοκ. / doc.)
- 1997 *Κάτω από το βλέμμα των θεών / In the Sight of the Gods* (ντοκ. / doc.)
- 1995 *Τελευταίος παράδεισος / Last Paradise* (ντοκ. / doc.)

Σημείωμα σκηνοθέτη / Director's note

Το 1959 είδα στο θέατρο σκιών τη δραματική παράσταση *Ο ήρωας Κασσαντώνης και ο Αλή Πασάς*. Με συγκίνησαν τα βασανιστήρια του Κασσαντώνη αλλά και η φωνή του καραγκιοζοπαίκτη που φώναζε δυνατά: «Ο Κασσαντώνης πέθανε... Ο Κασσαντώνης πάει».

Από τότε ο Κασσαντώνης έγινε ο παιδικός μου ήρωας.

Αργότερα, στις αρχές του 1980, βρέθηκα στα βουνά που έδρασε ο Κασσαντώνης και άκουσα την ιστορία για το Πήδημα. Την ίδια εποχή, στα ίδια βουνά, γνώρισα τον μπάμπη Λάμπρο. Τα χρόνια πέρασαν, γίναμε φίλοι με τον μπάμπη Λάμπρο, κι έτσι έκανα μια ταινία για δύο αγαπημένα μου πρόσωπα που έχουν μεταξύ τους μια απόσταση μερικών αιώνων.

Ο Κασσαντώνης δεν ζει για να μου πει αν τα κατάφερα, ο μπάμπης Λάμπρος, όμως, που ζει και είδε την ταινία, μου είπε: «Το πετύχαμε, Γιώργη, είναι μια αφάνταστη ταινία!»

In 1959 I saw a performance of the shadow theatre drama *The Hero Katsantonis and Ali Pasha*. I was moved by the torture Katsantonis suffered but also by the voice of the puppeteer calling out: "Katsantonis is dead... Katsantonis is gone!"

From that moment on, Katsantonis became my childhood hero.

Later on, in early 1980, I found myself in the mountains where Katsantonis had fought and I heard about the tale of the Leap. At about the same time, in the same mountains, I met Uncle Lampros. The years went by, Uncle Lampros and I became friends, and so now I have made a film about two people I am very fond of and who are separated by a few centuries.

Katsantonis is no longer alive and so he can't tell me whether I've succeeded; but Uncle Lampros, who is alive and saw the film, said: "We did it, Yorgi! It's an incredible film!"

Τι θέλετε να δείξετε μέσα από την αντιπαράθεση των ανθρώπινων «φигούρων» σας με τις φигούρες του θεάτρου σκιών;

Δεν πρόκειται για αντιπαράθεση αλλά για συγκριτική παράθεση. Στο σενάριο της ταινίας είχα να λύσω μια εξίσωση με το χώρο, το χρόνο και τον άνθρωπο. Βρήκα λοιπόν τη λύση με τις σκιές και τις φигούρες του θεάτρου σκιών. Σε πολλά μέρη της ταινίας υπάρχουν ασπρόμαυρες σκιές από αρχαιολογικό υλικό που τράβηξα στην ίδια περιοχή πριν από είκοσι πέντε χρόνια (όπως π.χ. ο πατέρας του μπάμπη Λάμπρου). Οι ασπρόμαυρες αυτές εικόνες τις περισσότερες φορές είναι ένθετες σε σύγχρονες, έγχρωμες εικόνες. Όσο για τις φигούρες του θεάτρου σκιών που συχνά παραθέτω έχουν πολλές ερμηνείες και αναγνώσεις, προτιμώ όμως να τις αφήσω στην κρίση και στην φαντασία των θεατών της ταινίας.

Ο μπάμπης Λάμπρος είναι ο αιώνιος Έλληνας, η αιεθάλης ψυχή της χώρας;

Θα ήταν καλύτερο να ρωτήσετε τον ίδιο, όμως αφού ρωτάτε εμένα θα σας πω ότι σε ένα μελανόμορφο αγγείο από την αρχαία Ελλάδα υπάρχει το προφίλ μιας φигούρας που είναι ακριβώς ίδιο με το προφίλ του μπάμπη Λάμπρου. Κατά τα άλλα ο μπάμπης Λάμπρος είναι ένας γοητευτικός και συνάμα τραχύς ορειβίος, μεγάλος γλαντιντζής, χορευταράς, φοβερός κυνηγός αγριογούρουνων και στα 77 του χρόνια πολύ ερωτευμένος με μια τραγουδίστρια δημοτικών τραγουδιών. Ένα από τα όνειρά του είναι να επισκεφθεί το Πήδημα του Κασσαντώνη... Θα έλεγα κι ότι μάλλον φυλλοβόλος είναι παρ' αιεθάλης και πάνω από όλα αγαπημένος μου φίλος.

Το Πήδημα του Κασσαντώνη μιλάει για έναν κόσμο που χάνεται ή για έναν κόσμο που ανθίσταται πρωικά;

Το Πήδημα του Κασσαντώνη αναφέρεται και στους δυο κόσμους. Πάντα θα υπάρχει ένας κόσμος που χάνεται και ένας κόσμος που ανθίσταται πρωικά. Μέσα από αυτή την διαδικασία γεννιέται το νέο που παίρνει τη θέση του παλιού και ο κύκλος της ζωής συνεχίζεται...

What is it you want to show by confronting your human "figures" with the figures of the shadow-theatre?

It's not a confrontation but a critical juxtaposition. In the film's screenplay I had to solve an equation between space, time, and man. So I solved it through the use of shadows and the shadow-theatre. In many parts of the film there are black and white shadows from archival material I had shot in the same region twenty-five years ago (Uncle Lampros' father, for example). Most times, these black and white images are inserted in modern-day, colour photographs. As for the shadow-theatre figures which I often intercut, they are subject to numerous interpretations and references which, however, I would prefer to leave to the judgment and the imagination of the film's viewers.

Is Uncle Lampros the eternal Greek; the evergreen soul of this land?

It would be better if you asked him. But since you are asking me, I will tell you that on a black-figure vase from ancient Greece there is a figure in profile which is exactly the same as the profile of Uncle Lampros. Otherwise, Uncle Lampros is a charming and at the same time rough mountain man; a true reveller; a tireless dancer; a formidable hunter of wild boar; and, at the age of 77, deeply in love with a lady folk singer. One of his dreams is to visit Katsantonis' Leap... I'd say he's more the kind that changes with the seasons rather than evergreen and, above all, he's my dear friend.

Does Katsantonis' Leap talk about a world which is disappearing, or a world which is heroically resisting? Katsantonis' Leap refers to both worlds. There will always be a world that is disappearing and a world that is heroically resisting. It is through this process that the new, which takes the place of the old, emerges and the cycle of life goes on...

Καραγκιόζης: Κι όποιος καταλάβει κατάλαβε. Χατζατζάρη, κατάλαβες; **Χατζηπαύτης:** Βρε βλάκα, άμα καταλάβω τα απλά πράγματα εγώ κινδυνεύω, εσύ δεν κινδυνεύεις, έχεις το ακατάλόγιστο, Καραγκιόζη. **Καραγκιόζης:** Εγώ ρε, εγώ έχω πείνα από γενέσεως κόσμου. Εσύ δεν καταλαβαίνεις. **Αφηγητής:** Οσάν μου αρπάχτηκε η χαρά / που εχαϊρόμουν μια φορά / έτσι σε μια ώρα / μες σ' αυτή τη χώρα όλα άλλαξαν τώρα. / Και από τότε που θήρνω / το ξανθο και γαλανό / και ουράνιο φως μου / μετεβλήθη εντός μου κι ο ρυθμός του κόσμου. Ο Κασσαντώνης πέθανε... Ο Κασσαντώνης πάει...

Karaghiozis: And whoever gets it, gets it, Hadjajaris. Get it?

Hadjajaris: You idiot, if I understand the simple things, I'm at risk. You're not. You're just insane, Karaghiozis.

Karaghiozis: I've just been hungry since the world was created. It's you who doesn't understand.

Narrator: As my joy disappeared, when I was once happy, just like that, in an hour, in this country everything's changed now. And ever since I grieve for my blond and blue and heavenly light, the rhythm of the world has changed within me. Katsantonis is dead... Katsantonis is gone...

Το Πήδημα του Κασσαντώνη και ο Μπάρμπα Λάμπρος Katsantonis' Leap and Uncle Lampros

Greek title **To Pidima tou Katsantoni ke o Barba Lampros**

35mm, έγχρωμο / colour, 71', SR

Σκηνοθεσία / Direction: Γιώργος Κολόζης / Yorgos Kolozis **Σενάριο / Screenplay:** Γιώργος Κολόζης / Yorgos Kolozis, Βαγγέλης Βαθανάτσος / Vangelis Vavanatsos **Φωτογραφία / Cinematography:** Βαγγέλης Κουλίνος / Vangelis Koulinos **Μοντάζ / Editing:** Γιώργος Κολόζης / Yorgos Kolozis, Δημήτρης Αράπογλου / Dimitris Arapoglou, Γιώργος Βούλγαρης / Yorgos Voulgaris **Ήχος / Sound:** Δημήτρης Μάρκου / Dimitris Markou **Μουσική / Music:** Γιώργος Παπαδάκης / Yorgos Papadakis **Σκηνοκά-Φιγούρες-Φωνές Θεάτρου Σκιών / Shadow Theater Sets-Figures-Voices:** Βαγγέλης Βαθανάτσος / Vangelis Vavanatsos **Έρευνα / Research:** Τάκης Ντάσιος / Takis Dasios **Παραγωγός / Producer:** Γιώργος Κολόζης / Yorgos Kolozis **Παραγωγή / Production:** EPT A.E / ERT S.A, EKK / GFC, Photokinisis Ltd.

Ηθοποιοί / Cast: Αλέξανδρος Ποντικάκης / Alexandros Pondikakis, Μαρία Πασχαλίδου / Maria Paschalidou, Κατερίνα Φωτιάδη / Katerina Fotiadi, Αργύρης Θανάσουλας / Argyris Thanassoulas

World Sales:
Photokinisis Ltd.,
GFC

Με αφορμή ένα παλιό θρύλο για τον πρωταγωνιστή του δράματος του θεάτρου Σκιών *Ο ήρωας Κασσαντώνης*, και μέσα από τη ζωή ενός ιδιόμορφου ηλικιωμένου ορεισίβιου, του μπάρμπα Λάμπρου, η ταινία είναι ένα διαχρονικό ταξίδι σε μια αυθεντική ιστορία ζωής δυο προσώπων με απόσταση μερικών αιώνων μεταξύ τους. Στα τέλη του 17ου αιώνα, στην περιοχή της οροσειράς των Αγράφων, κυριαρχεί ο Κασσαντώνης, ο εφιάλης του Αλή Πασά. Ο θρύλος λείει ότι ο Κασσαντώνης, για να ξεφύγει από τους Τούρκους, έφθανε στις όχθες του Αχελώου και ηρώδουσε απέναντι, σ' ένα απότομο σημείο του ποταμού που από τότε ονομάζεται «Το Πήδημα του Κασσαντώνη». Και φτάνουμε στις αρχές του 21ου αιώνα: ο μπάρμπα Λάμπρος (Λάμπρος Κοιτογούνης), ένας γοητευτικός και συνάμα τραχύς ορεισίβιος, το παλιό χάνι που βρίσκεται στο πέρασμα των Αγράφων, τα γλέντια με τους πλανόδιους μουσικούς, το κυνήγι του αγριογούρουνου, ο μεγάλος του έρωτας με μια τραγουδίστρια δημοτικών τραγουδιών, το όνειρό του να καταφέρει κάποτε να επισκεφθεί το Πήδημα του Κασσαντώνη... Μία ταινία για τις σκιές και τα βαθιά κρυμμένα πράγματα στον χώρο και τον χρόνο.

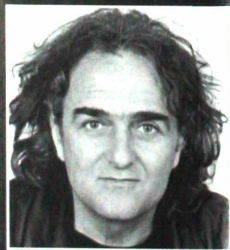
Based on the old legend of the protagonist of the shadow theatre drama *The Hero Katsantonis* and through the life of an eccentric elderly highlander, Uncle Lampros, the film is a journey into the real life story of two people separated by a distance of a few centuries. In the late 17th century, Katsantonis, the bane of Ali Pasha's existence, is master of the Agrafa mountain range. According to the people of Agrafa, in order to escape from the Turks, when Katsantonis reached the banks of the Acheloos River he would leap across a precipitous part of the river which since then bears the name of Katsantonis' Leap. And we come now to the early 21st century: Uncle Lampros, a charming and rugged highlander, the old inn, the festivities with wandering musicians, his love for a folk singer, the hunt for the wild boar, and his dream of one day visiting "Katsantonis' Leap"...

A film about shadows and the well-hidden things in space and time.

Θόδωρος Μαραγκός
Γεννήθηκε στα Φιλιατρά Μεσσηνίας. Ξεκίνησε την καλλιτεχνική του δραστηριότητα με κινούμενα σχέδια και ασχολήθηκε με όλα τα είδη κινηματογράφου. Έχει βραβευθεί ως σκηνοθέτης, σεναριογράφος, διευθυντής φωτογραφίας και animator. Οι ταινίες του, εκτός από τα βραβεία, έχουν κάνει ρεκόρ εισιτηρίων και συνδυάζουν την καλλιτεχνική με την εμπορική ποιότητα.

Thodoros Marangos

He was born in Filiatra, Messinia, in the Southwestern Peloponnese. He started out as an animator and then became involved in the film industry. He has won a number of awards as a director, a scriptwriter, a cinematographer and an animator. His films, which have won numerous awards and have been box-office hits, combine artistic and commercial quality.

Επιλεκτική Φιλμογραφία / Selected Filmography

- 2005 *Black Mπεεε... / Black Baaa*
- 2004 *Ο Θεός είναι αόρατος γιατί είναι μικροσκοπικός / God Is Invisible Because He Is Tiny* (doc / ντοκ.)
- 2002 *Η Οδύσσεια του Π. Ηλιόπουλου / The Odyssey of P. Hiliopoulos* (doc / ντοκ.)
- 1993 *Ο δραπετής του φεγγαριού / Moon Runaway*
- 1981 *Μαθε, παιδί μου, γράμματα / Learn Your Tree Rs, Kiddo*
- 1980 *Θανάση σφίξε κι άλλο το ζωνάρι / Thanassi, Tighten Up Your Belt*
- 1978 *Από που πάνε για τη χαρούζα? / Which Way to The Garbage Dump?*
- 1975 *Αγώνας / Struggle* (doc / ντοκ.)

Σημείωμα σκηνοθέτη / Director's note

Κάθε φορά που ΚΑΤΑΦΕΡΝΩ να κάνω μια ταινία, δεν ξέρω εκ των προτέρων τι μορφή θα έχει τελικά. Μερικές φορές δεν ξέρω ακόμα και τι είδους ταινία θα είναι. Αυτή εδώ η ταινία, το *Black Μπεεε...* έχει και σενάριο και ηθοποιούς, είναι και ντοκιμαντέρ, έχει και κινούμενο σχέδιο και, πάνω απ' όλα, είναι ευχάριστη.

Τι ταινία είναι λοιπόν;

Το *Black Μπεεε...* αποτελεί για μένα τη συνέχεια της καλλιτεχνικής μου πορείας για την κατάκτηση και ολοκλήρωση μιας κινηματογραφικής γλώσσας, η οποία, όχι μόνο να αντιστοιχεί στον τρόπο με τον οποίο σκέφτομαι, αλλά να μπορεί να εικονογραφεί δημιουργικά κι εμπνευσμένα τις ιδέες που γεννάει το μυαλό μου. Το *Black Μπεεε...* αποτελεί για μένα την προσπάθεια να αρθρώσω ένα λόγο ουσιαστικής επικοινωνίας με το θεατή.

Every time I am about to start shooting a film, I am not certain from the start of the form that the film will finally have. Sometimes I am not even certain what kind of movie will come out, that is to say, to which genre the movie will belong. In my latest film, *Black Baaa...*, there is a screenplay, there are actors, it's a documentary, there are animation sequences, and above all, it's fun to watch.

So what kind of movie is *Black Baaa...* after all?

Black Baaa... is the continuation of my artistic evolution towards capturing a cinematic language which will not only fit in with the way I think, but will also illustrate the images that come to my mind in a creative and inspired way. The film *Black Baaa...* is my attempt to articulate a language that will allow me to really communicate with the audience.

Γιατί *Black Μπεεε* και όχι... *Μαύρο Πρόβατο*;

Το «μαύρο πρόβατο» ως τίτλος δεν εκφράζει και τόσο το νόημα του έργου. Ο μεταμορφωμένος σε πρόβατο, μέσα από κοινωνικο-ιστορικές και θρησκευτικές συνθήκες, Νεοέλληνας Δημητράκης, απέκτησε και καινούρια διάλεκτο. Το *Black Μπεεε* είναι η φωνή του και η κουλτούρα του.

Why *Black Baaa* and not *Black Sheep*?

"Black Sheep" as a title doesn't express the film's meaning that much. Dimitrakis the Neo-Hellene, who has been transformed into a sheep through various socio-historical and religious conditions, now has a new dialect. *Black Baaa* is his voice and his culture.

Do you mean that we have cut ourselves off from our culture and our roots?

The headmaster at a Neapolitan high-school once told me: "You Greeks may have turned your backs on your roots, but we are convinced that the heritage passed down to us by the ancient Greek civilization—democracy, freedom, etc.—are absolute values and of the utmost importance in the education of our children." Personally, I believe that for the past two millennia, the Christians, the Turks, and then the Great Powers and their lackeys have tried to exclude us from this heritage and they have failed.

At the end of the film you say that the Greek is defined by his culture and not by geographical boundaries...

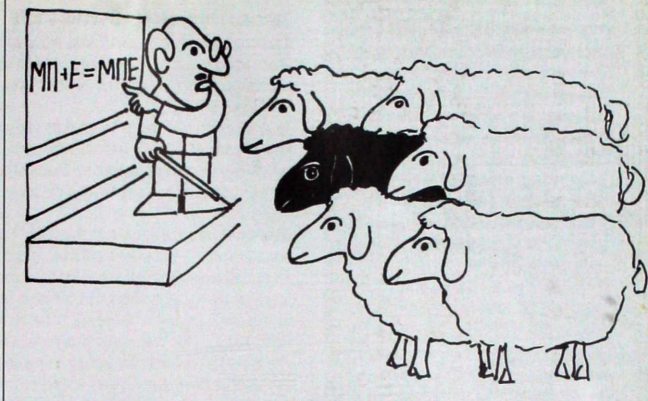
One of *Black Baaa's* central characters is an Italian who has a Greek education, speaks the Greek language, and goes by the name of Aegisthus... I don't believe that our origin or the blood that flows in our veins makes us Greek. Hellenism is civilization and it would be tragic if it were limited within the Greek state. Then we would say, as some do, that "we are civilized and all the others are barbarians." The concepts of nationalism and racism do not suit the Neo-Hellene, who should seek the knowledge of which he has been deprived in order to possess the historical truths...

Στο τέλος της ταινίας λέτε πως ο Έλληνας ορίζεται από τον πολιτισμό του και όχι από τα γεωγραφικά σύνορα...

Ένα από τα κεντρικά πρόσωπα του *Black Μπεεε...* είναι ένας Ιταλός που έχει ελληνική παιδεία, μιλάει την ελληνική γλώσσα και το όνομά του είναι Αίγιθος... Δεν θεωρώ ότι η καταγωγή ή το αίμα που ρέει στις φλέβες μας καθορίζει τον Έλληνα. Ο ελληνισμός είναι πολιτισμός και αλιμνώνον περιορίζον μέσα στο ελληνικό κράτος. Τότε θα λέγαμε, όπως λένε κάποιοι, «εμείς οι πολιτισμένοι και όλοι οι άλλοι βάρβαροι». Οι έννοιες εθνικισμός ή ρατσισμός δεν ταιριάζουν στον νεοέλληνα, ο οποίος πρέπει να αναζητήσει τις γνώσεις που του στέρησαν για να συναντήσει τις ιστορικές αλήθειες...

Θυμάμαι κάποτε ένα γράμμα που μου είχε στείλει ο πατέρας μου στη στρατιωτική φυλακή. Όταν το διάβαζα, μια σταγόνα καφέ έπεσε επάνω κι έσβησε κάποια γράμματα, «Θοδωράκη παιδί μου», μου έγγραφε, «μάθαμε από τον διοικητή σου ότι η συμπεριφορά σου είναι άσχημη. Είπε ότι έχεις μπλέξει για τα καλά. Όπως καταλαβαίνεις, στεναχωρηθήκαμε πολύ κι εγώ και η μάνα σου. Εμείς αλλιώς σε μεγαλώσαμε. Για εμάς... Εδώ έπεσε η σταγόνα. "...μετράνε πάνω απ' όλα. Μην το ξεχνάς αυτό, ποτέ..." Αυτή η τρύπα με πείδεψε για πολύ καιρό. Σκεφτόμουν το τι μετράει πάνω απ' όλα, τόσο, που αυτή η φράση έκατσε στο μυαλό μου. Τι μετράει, λοιπόν, πάνω απ' όλα;

I remember a letter sent to me once, by my father, to the military prison in which I was being held. As I was reading it, a drop of coffee fell on the paper and erased some letters. "Thodorakis, my son," he wrote, "we learnt that you're in big trouble. As you can understand, your mother and I were very saddened. We didn't raise you like that. To us..." This is where the drop of coffee fell. "...is what counts more than anything else... Never forget that!" This gap bothered me for a long time. I constantly wondered about it. What is it then that counts more than anything else?

Black Μπεεε...

Black Baaa...

Greek title **Black Beh...**

έγχρωμο / colour, 78',
οπτικός μονοφωνικός / optical mono

Σκηνοθεσία-Σενάριο-Φωτογραφία-Κινούμενο Σχέδιο-Παραγωγή / Direction-Screenplay-Cinematography-Animation-Production: Θόδωρος Μαραγκός / Thodoros Marangos Μοντάζ / Editing: Claudia Sprenger Ήχος / Sound: Στάθης Μαραγκός / Stathis Marangos Μουσική Επιμέλεια / Music Selection: Egisto Pesole

Ηθοποιοί / Cast: Egisto Pesole, Στάθης Μαραγκός / Stathis Marangos, Μαρία Μανιμανάκη / Maria Manimanaki, Κώστας Ανταλόπουλος / Costas Andaloopoulos, Δημήτρης Κατσιμάνης / Dimitris Katsimanis.

World Sales:
Thodoros Marangos

Ένας αρχαίος Έλληνας φιλόσοφος έγραψε τον 1ο μ.Χ. αιώνα, μία επιστολή προς Θοδωράκη... τον Νεοέλληνα. Όταν το μαθαίνει ο Θοδωράκης, ταξιδεύει στην Ιταλία, εκεί που βρέθηκε στις ανασκαφές μαζί με 2.000 άλλα αρχαία ελληνικά κείμενα, για να την παραλάβει. Όταν φθάνει, εκπληκτός διαπιστώνει ότι για την επιστολή του ενδιαφέρονται κι άλλοι που αναζητούν ιστορικές αλήθειες. Κάποιοι άλλοι, όμως, προσπαθούν να την εξαφανίσουν γιατί φοβούνται μην αποκαλύπτει θρησκευτικά απόρρητα. Για την επιστολή του επίσης ενδιαφέρεται κι ο Δημητράκης, που έχει ψυχολογικά προβλήματα. Αυτός ψάχνει το παρελθόν του για να βρει τι ήταν, πριν μεταμορφωθεί σε πρόβατο...

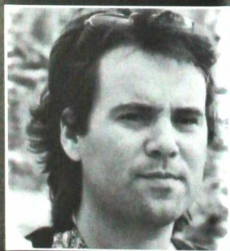
In the 1st century A.D., an ancient Greek philosopher sent a letter addressed to Thodorakis, a modern-day Hellene. As soon as Thodorakis finds out about the letter, he travels to Italy, where it was discovered by archaeologists among 2,000 other ancient texts. Upon his arrival, he is surprised to find out that there are many other people interested in the letter; people who are in search of so-called historical truths. Meanwhile, another group of people are trying to get their hands on the letter, fearing that it will reveal confidential religious information. And then there is Dimitrakis, a close friend of Thodorakis, who is also interested in the letter. Dimitrakis is suffering from psychological problems and is searching for his past, trying to find out what kind of species he was before he was transformed into a sheep...

Σπύρος Ν. Ταραβίρας

Γεννήθηκε στην Αθήνα το 1960. Ακολούθησε θεωρητικές σπουδές κινηματογράφου, τηλεόρασης και θεάτρου στο J.-W.-Goethe-Universität Frankfurt/M. και σπουδές σκηνοθεσίας και σεναρίου στην Ανώτατη Κρατική Ακαδημία Τηλεόρασης και Κινηματογράφου του Μονάχου, όπου, από το 1994 έως το 1999, διετέλεσε αναπληρωτής καθηγητής στο Τμήμα Σκηνοθεσίας και Σεναρίου. Από το 1986 έως σήμερα είναι παραγωγός, σκηνοθέτης και σεναριογράφος πολλών βραβευμένων ταινιών.

Spiro N. Taraviras

He was born in Athens in 1960. He studied Theory of Theatre, Film and Television at the J.-W.-Goethe Universität Frankfurt/M. and Directing & Screenplay Writing at the State Academy for Television and Film, Munich, where he worked as Assistant Professor from 1994-1999. He has directed, written and produced several award-winning films, including *Sunset in Venice* (Venice International Film Festival 1998-Official Competition, Cannes International Film Festival 1999, German State Award - Gold Medal for Best Film of 1998, Greek State Award-Third Prize, Friedrich-Wilhelm-Murnau Award 1999).

Φιλμογραφία / Filmography

- 2005 *Buzz* (ντοκ. / doc.)
- 1999 *Τρεις γενιές των Ελλήνων / Three Greek Generations in the 20th Century* (ντοκ. / doc.)
- 1998 *Ηλιοβασιλευσε στη Βενετία / Sunset in Venice* (μυ / short film)
- 1993-1994 *Το κουκόλιτσο / The Doll's House* (μυ / short film)
- 1991-1992 *Runaway* (μυ / short film)
- 1990 *Duel* (μυ / short film)
- 1989 *Copyright* (μυ / short film)
- 1986 *They Just Got Married* (animation)

Σημείωμα σκηνοθέτη / Director's note

Δεν είναι πολλοί οι συγγραφείς ελληνικής καταγωγής που διέπρεψαν μακριά από την Ελλάδα. Σπάνια γίνεται γνωστή η υπέρβλη τους. Ο Άλμπερτ Ισαάκ «Μπαζ» Μπεζεριδής, συγγράφοντας βιβλία και σεναρία, κινήθηκε σ' ένα ιδιαίτερο λογοτεχνικό και κινηματογραφικό είδος που άφησε εποχή: «μυρία», «σκληρή» λογοτεχνία και φιλμ νουάρ. Συνδέθηκε φιλικά με πολλούς γνωστούς συγγραφείς, σεναριογράφους, σκηνοθέτες και παραγωγούς, ενώ συνεργάστηκε με τον συγγραφέα-νομπελίστα Ουίλιαμ Φόκνερ, όταν εργάζονταν και οι δύο στην Warner Brothers.

Η ταινία επιχειρεί ν' αναδείξει έναν αφανή ήρωα του κινηματογράφου (από μία κατηγορία που δεν μνημονεύεται σχεδόν ποτέ: αυτή των σεναριογράφων) και την περίπλοκη προσωπικότητά του, δίνοντας στοιχεία για την καταγωγή του, τις συνεργασίες του, και τις επιτυχίες και τις απογοητεύσεις που έζησε από τη στιγμή που έμπλεξε στα πλοκάμια του συστήματος των στούντιο στο Χόλιγουντ του '40, του '50, και του '60.

There are very few writers of Greek origin who have succeeded abroad. And the ones that do exist aren't really known in Greece. Albert Isaac "Buzz" Bezzerides dedicated himself to a unique literary and cinematic genre: "hard-boiled" fiction and film noir. He became friends with many well-known authors, screenwriters, directors and producers, and worked together with William Faulkner when they were both employed by Warner Brothers. The film attempts to highlight an unsung hero of the cinema (who belonged to a category which is rarely mentioned: that of screenwriters) and his complex personality, through information about his origins, his collaborations, and the successes and failures that he experienced from the moment he got entangled in the studio system of forties, fifties and sixties Hollywood.

Τι σας ώθησε να γυρίσετε αυτό το ντοκιμαντέρ;

Οι ελληνικές ρίζες του Μπεζεριδής ήταν ένας πολύ σπουδαίος, ίσως ο σπουδαιότερος, λόγος που με έκανε να γυρίσω αυτό το ντοκιμαντέρ. Ήθελα επίσης να ριζώ φως στη ζωή εκείνων των, λιγότερο γνωστών, αλλά εξαιρετικά σημαντικών συντελεστών στη δημιουργία μιας ταινίας: των σεναριογράφων. Αυτά τα δύο τροφοδότησαν με καύσιμα το μοτέρ που με έσπρωξε να δομηολογήσω και να κρατήσω στη ζωή την πολυχρονή αυτή παραγωγή, για σχεδόν τέσσερα χρόνια.

Ο Μπεζεριδής προσέφερε στο χώρο πολύ περισσότερα από όσα εκείνος του αναγνώρισε. Πόσο πικραμένος αισθάνεται για αυτό;

Εξεχέλιξε έως σήμερα –στα 97 του χρόνια– από θυμό και πίκρα για το Χόλιγουντ που τον ξεζούμισε και τον εκμεταλλεύτηκε και για τους παραγωγούς στα στούντιο που επένεθαιναν και άλλαξαν τα σεναρία του, με αποτέλεσμα οι ταινίες που γίνονταν από αυτά να μην ανταποκρίνονται στις προσδοκίες του...

Εξέφρασε ποτέ αποψη για το σύγχρονο Χόλιγουντ;

Λίγοι είναι δημιουργοί του αρέσουν. Θεωρεί πως τα έργα που παράγει το σύγχρονο Χόλιγουντ, στην πλειοψηφία τους ταινίες βίας και τρόμου, δεν αντικατοπτρίζουν την πραγματικότητα του σημερινού κόσμου.

Η ταινία στέκεται πολύ στην περίοδο του Μακαρθισμού. Πιστεύετε πως εξελικούσε να είναι ακόμη και σήμερα ένα θέμα τοπικού για τους Αμερικανούς;

Δυσκόλτα μπορεί να απαντησώ σε αυτό καθώς δεν ζω στη Αμερική. Πιστεύω όμως πως ο Μακαρθισμός υπάρχει ακόμη και σήμερα, σε όλη τη Γη, σε κάθε χώρα, αλλά όχι στην ίδια ένταση με τότε. Είναι εκείνες οι σκοτεινές δυνάμεις που πάντα θα προσπαθούν να φμώσουν την ελευθερία έκφραση και την καλλιτεχνική δημιουργία. Ισχύει και για την Ελλάδα αυτό. Έχει όμως, από τόπο σε τόπο, διαφορετικές εκφάνσεις και μορφές.

Η ζωή του Buzz είναι μια ταινία από μόνη της. Τι τίτλο θα της δίνετε αν τη γυρίζατε;

Reality Bites. Δηλαδή: η πραγματικότητα δαγκώνει...

What made you shoot this documentary?

Bezzerides' Greek roots were a very important, perhaps the most important, reason for me to make this documentary. I also wanted to shed some light on the lives of those lesser-known but extremely significant contributors to the making of a film the screenwriters. It was these two facts that fuelled the motor that kept me going on this production for almost four years.

Bezzerides gave a lot to cinema but was shown little appreciation. How bitter does he feel about that?

To this day –at age 95– he still overflows with anger and bitterness about Hollywood and how it squeezed him dry and took advantage of him, and about the studio producers that kept stepping in and changing his screenplays, so that in the end, the films that came out never met his expectations...

Did he express an opinion about modern-day Hollywood?

He likes very few contemporary filmmakers. He feels that the films made in Hollywood nowadays are, in their vast majority, films about violence and terror and do not reflect how the world is today.

A large part of the film focuses on McCarthyism. Do you think this is a taboo for Americans, even today?

I can't really answer that, since I don't live in America. But I believe that McCarthyism exists even today, all over the world, in every country, just not as intensely as it did then. It is those dark powers that are always trying to gag free expression and artistic creation. The same holds true for Greece. But it takes on different shapes and forms, depending on the country.

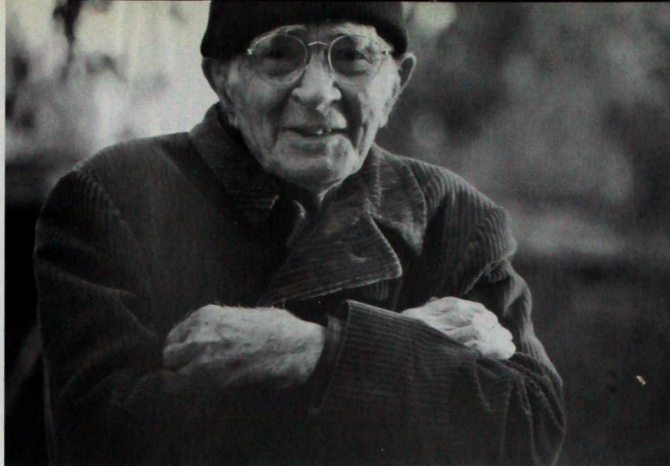
Buzz's life is a film in itself. If you made such a film, what would you call it?

Reality Bites...

Άλμπερτ Ισαάκ «Μπαζ» Μπεζεριδής: Κατάλαβα και κάτι άλλο στα γηροστά μου: ότι σ' όλη μου τη ζωή με κατέτρεχαν απατεώνες. **Ζυλ Ντσασέν:** Σε κάθε ιστορία υπάρχουν ο καλός, ο κακός, ο σοφός, το κορόιδο. Σ' αυτή την ιστορία, ο Μπαζ ήταν το κορόιδο. **Άλμπερτ Ισαάκ «Μπαζ» Μπεζεριδής:** Έγινα συγγραφέας επειδή ένιωθα δυστυχισμένος. Ήθελα να κερδίσω τη μάνα μου και το σεβασμό της γράφοντας. Πήρε 40 χρόνια της μητέρας μου για να πει: «Αλ, δεν ήξερες ότι ήσουν πάντα μοναδικός.»

Albert Isaac "Buzz" Bezzerides: I remember something else in my late life ... that my life... is pursued by a whole bunch of swindlers. **Jules Dassin:** In many stories there is a good guy, there is a bad guy, there is the nice man and the fool. In this story you're telling, Buzz was the fool.

Albert Isaac "Buzz" Bezzerides: I became a writer from the unhappiness that I had. I wanted to win my mother by doing something that would make her respect me. And it took 40 years for my mother to say: "Al, didn't you know, you were always the one?"

Buzz

Greek title **Buzz**

35 mm, έγχρωμο / colour, 120', Dolby Stereo SR

Σκηνοθεσία-Σενάριο / Direction-Screenplay: Σπύρος Ν. Ταραβήρας / Spiro N. Taraviras **Φωτογραφία / Cinematography:** Γιώργος Γιαννέλης / Yorgos Yannellis **Μοντάζ / Editing:** Γιώργος Τριανταφύλλου / Yorgos Triantafyllou, Αλέξιος Α. Πάνου / Alexios A. Panou **Ήχος / Sound:** Σπύρος Δρόσος / Spiros Drossos **Μουσική / Music:** Νίκος Πλατύραχος / Nickos Platyrahos **Παραγωγός / Producer:** Σπύρος Ν. Ταραβήρας / Spiro N. Taraviras **Εκτέλεση Παραγωγής / Executive Producer:** Κ. Λαμπρόπουλος / C. Lambropoulos, CL Productions **Παραγωγή / Production:** Atalante Pictures Spiro N. Taraviras Film Production Munich **Συμπααραγωγοί / Co-production:** EKK, EPT A.E. / Hellenic Broadcasting Corporation ERT S.A, Σούλης Αθανασίου Στούντιο STV / Soulis Athanassiou-Studio STV.

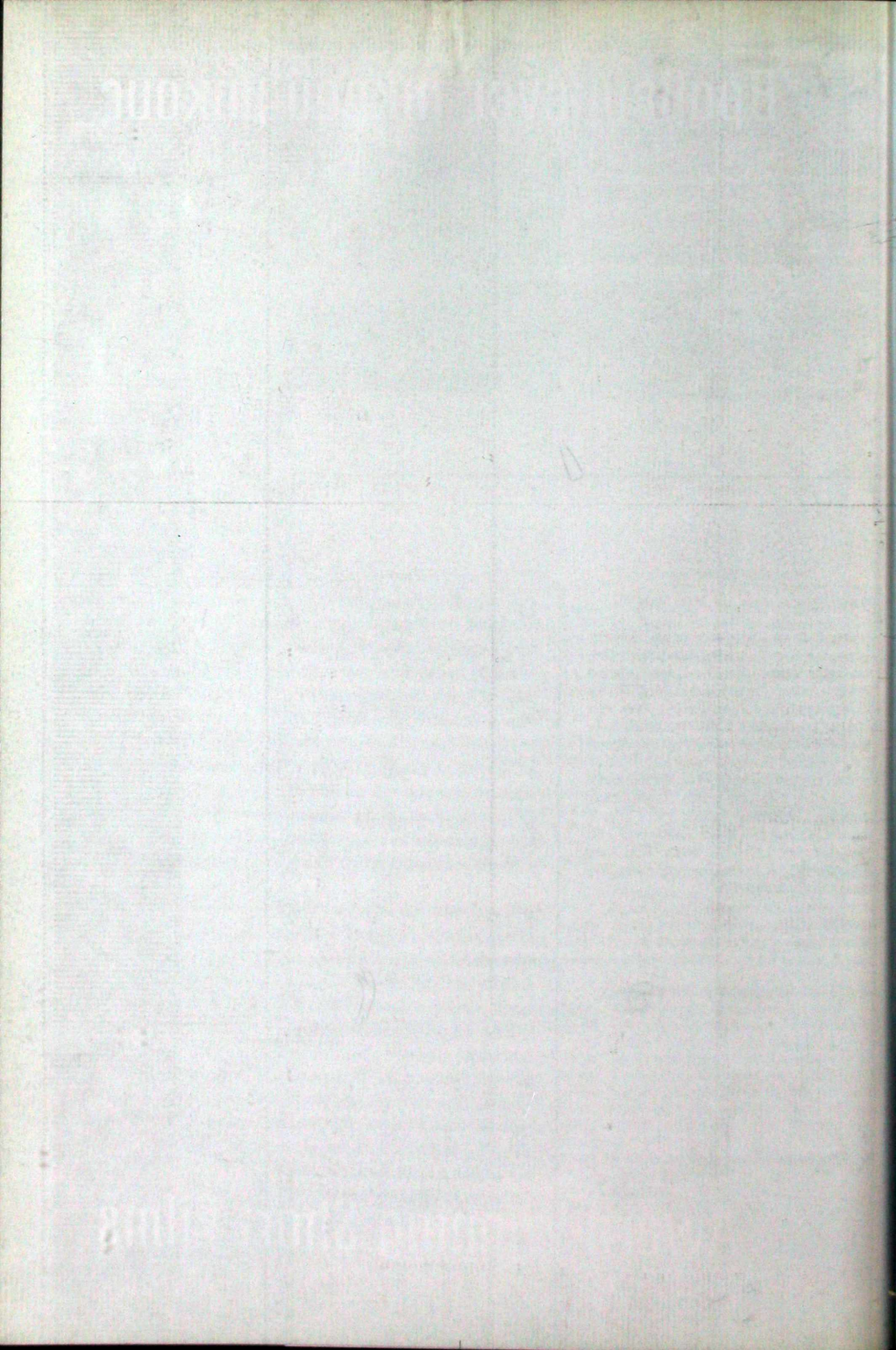
World Sales:

Atalante Pictures

Spiro N. Taraviras Film Production Munich.

Ο Α. Ι. Μπεζεριδής ή Μπαζ γεννήθηκε το 1908 στη Σαμψούντα. Από το 1940 ήταν σεναριογράφος στο Χόλιγουντ. Ο σκηνοθέτης Φρανσουά Τριφώ τον χαρακτήρισε ως τον πρώτο σεναριογράφο ταινιών νουάρ. *Η Φόνισσα* (1940) του Ραούλ Γουόλς βασίζεται στο μυθιστόρημά του *Long Haul*. Έγραψε μεταξύ άλλων τα σενάρια *Άνθρωποι του αίματος* (1949) του Ντσασέν, *Επικίνδυνο μονοπάτι* (1951) του Νίκολας Ρέι και το κλασικό νουάρ *Φίλησέ με θανάσιμα* (1955) του Ρόμπερτ Όλντρις. Η ταινία αυτή μας ταξιδεύει σε μέρη όπου έζησε και έδρασε ο 97χρονος πλέον Μπαζ, μας αποκαλύπτει το Χόλιγουντ του '40, του '50, και του '60, καθώς και τις διαφωνίες του Μπαζ με παραγωγούς των στούντιο αναφέρεται στις συνεργασίες του με σκηνοθέτες και στις φιλίες του, όπως με το συγγραφέα Ουίλιαμ Φόκνερ και τους ηθοποιούς Χάμφρεϊ Μπόγκαρτ και Ρόμπερτ Μίτσουμ. Οι φιλελεύθερες απόψεις και φιλίες του με σεναριογράφους της Μαύρης Λίστας έγιναν η αιτία να μπει κι ο ίδιος σε μια άτυπη λίστα, τη Γκριζα Λίστα, με συνέπεια να έχει δυσκολία να δουλέψει.

Α. I. Bezzerides or Buzz was born in 1908 in Samsun, on the Black Sea. In 1940 he began working as a screenwriter in Hollywood. François Truffaut described him as Hollywood's first film noir screenwriter. The screenplay for *They Drive by Night* (1940), directed by Raoul Walsh, was based on his novel *Long Haul*. He wrote, among others, the screenplays for *Thieves' Highway* (1949), by Jules Dassin, *On Dangerous Ground* (1951), by Nicholas Ray, and the classic film noir *Kiss Me Deadly* (1955), by Robert Aldrich. The documentary is a journey to places where Buzz lived and worked, revealing the way Hollywood's production system worked in the 40s, 50s, and 60s. It focuses on Buzz's disagreements with producers, his collaboration with various directors and his friendship with people such as author William Faulkner and the actors Humphrey Bogart and Robert Mitchum. His friendship with screenwriters, whose names were on the Black List, led to his name being put on an unofficial list, which later came to be known as the Grey List. From then on, Buzz had difficulty in finding jobs.

Βραβευμένες μικρού μήκους

Greek Films 2005

Award-Winning Short Films

Προστασία Protection

Greek title **Prostasia**

Σκηνοθεσία-Μοντάζ / Direction-Editing: Χρήστος Νικολέρης / Christos Nikoleris **Σενάριο / Screenplay:** Παναγιώτης Ιωσφάκης / Panagiotis Iossifelis **Φωτογραφία / Cinematography:** Δημήτρης Σταμπολής / Dimitris Stambolīs **Ήχος / Sound:** Βαγγέλης Ζέλκας / Vangelis Zekas **Μουσική / Music:** CMYK **Παραγωγή / Production:** EPT A.E. / ERT SA, EKK / Greek Film Centre, N-ORASIS **35mm έγχρωμο / Colour 15'**

Ηθοποιοί / Cast: Μιχάλης Ιατροπούλος / Michalis Iatrououlos, Δημήτρης Ναζίρης / Dimitris Naziris, Τόνι Σούλης / Toni Soulis, Στάθης Μαυρόπουλος / Stathis Mavrououlos, Δημήτρης Κοντός / Dimitris Kontos, Χρήστος Τσιρούλης / Christos Tsiroullis

A' Βραβείο Μυθοπλασίας / Best Fiction Film Award
Βραβείο Jameson / Jameson Film Award
Διάκριση-Κίνητρο EKK / GFC Motivational Distinction
Βραβείο ΠΕΚΚ / Greek Critics' Assoc. Award

Ο Βενετός, ασεσημασμένος κακοποιός, έχει εξοντώσει τον Εσκιμώο και η αγορά είναι πια δική του. Κανέναν δεν φοβάται. 'Η μήπως όχι;

The Venetian, an inveterate criminal, has killed the Eskimo and owns the market. He does not fear anyone. Or does he?

Χρήστος Νικολέρης

Γεννήθηκε και ζει στη Θεσσαλονίκη. Είναι ιδρυτικό μέλος της εταιρείας οπτικοακουστικών παραγωγών N-ORASIS. Ασχολείται με τη σκηνοθεσία βιντεοκλίπ και διαφημιστικών σποτ. Το 2003 κέρδισε το Κρατικό βραβείο Ποιότητας για την ταινία του *Τρικυμία*.

Christos Nikoleris

He was born and lives in Thessaloniki. A founding member of the audiovisual production company N-ORASIS, he directs music videos and commercials. He won the State Quality Award in 2003 for his film *The Tempest*.

Ο φωτογράφος των Τρικάλων The Trikala Photographer

Greek title **O fotografos ton trikalon**

Σκηνοθεσία-Παραγωγή / Direction-Producer: Βασίλης Κοσμάπουλος / Vassilis Kosmopoulos **Σενάριο / Screenplay:** Β. Κοσμάπουλος / V. Kosmopoulos (από ένα ποίημα του Χρήστου Μπράβου / based on a poem by Christos Bravos) **Φωτογραφία / Cinematography:** Διονύσης Λαμπίρης / Dionisis Lambiris **Μοντάζ / Editing:** Kenan Akkawi **Μουσική / Music:** Θανάσης Παπακωνσταντίνου / Thanasis Papakonstantinou **Ήχος / Sound:** Απόστολος Ντασκγιάννης / Apostolos Daskayannis **Παραγωγή / Production:** EKK / Greek Film Centre, Τονικόν / Tonikon **35mm Ασπρόμαυρο-έγχρωμο / B&W-colour, 12'**

Ηθοποιοί / Cast: Ηλίας Λογοθέτης / Illias Logothetis, Αλέξανδρος Λογοθέτης / Alexandros Logothetis

1923, Τρίκαλα. Ο τοπικός φωτογράφος επιστρέφει, με το μυαλό γεμάτο εικόνες που τράβηξε σε όλη του τη ζωή. Ξαφνικά, δέχεται μια επίσκεψη από έναν θρυλικό ληστή. Παρά το γεγονός ότι καταζητείται επί αμοιβή, ο ηρωικός παράνομος αφήνει τα βουνά και αποφασίζει να φωτογραφηθεί...

1923, Trikala, a small country town in Northern Greece. The local photographer returns home, his head full of the images he has captured throughout a lifetime of taking pictures. Suddenly he receives a visit from a legendary bandit. Despite the fact that he is a wanted man with a price on his head, the heroic outlaw leaves the mountains and decides to be photographed...

2ο Βραβείο Μυθοπλασίας / Second Best Fiction Film Award

Τιμ. Διάκρ. Σκηνογραφίας και Ενδυματολογίας:

Σοφία Παντουβάκη / Honourary Distinction for Best Sets and Costumes: Sofia Pandouvaki
Διάκριση-Κίνητρο EKK / GFC Motivational Distinction

Βασίλης Κοσμάπουλος

Σπούδασε θεατρολογία στο Πανεπιστήμιο Αθηνών και σκηνοθεσία κινηματογράφου στην Αθήνα (Σχολή Σταυράκου) και στο Μόναχο (H.F.F.) με υποτροφία του EKK.

Vassilis Kosmopoulos

He studied Theatre at the University of Athens and Film Direction in Athens (Stavrakos Film School) and in Munich (H.F.F.), on a Scholarship by the Greek Film Centre.

Στο Παίδων Children's Hospital

Greek title **Sto pedon**

Σκηνοθεσία-Σενάριο-Παραγωγή / Direction-Screenplay-Producer: Αλέξης Κομνάκος / Alexis Komnakos **Φωτογραφία / Cinematography:** Χρήστος Τσουπάρης / Christos Tsouparis **Μοντάζ / Editing:** Αλ. Κομνάκος / A. Komnakos, Ντίνος Βαμβακούσης / Ntinos Vamvakoussis **Ήχος / Sound:** Απόστολος Μηλιώνης / Apostolos Milionis **Παραγωγή / Production:** Αλέξης Κομνάκος / Alexis Komnakos **35mm έγχρωμο / colour, 8'**

Ηθοποιοί / Cast: Νίκος Βουτενιώτης / Nikos Vouteniotis, Γιώργος Καλόξυλος / Yorgos Kaloxylous

**1ο Βραβείο Σπουδαστικής ταινίας /
Best Student Film Award**

Ένας ταξιτζής εφευρίσκει έναν πρωτότυπο τρόπο να αποσπά φιλοδώρηματα από τους πελάτες του. Κάποια στιγμή, όμως, έρχεται αντιμέτωπος με τη συνείδησή του.

A taxi driver invents an original way to get tips from his customers. But he is eventually faced with his conscience.

Αλέξης Κομνάκος

Γεννήθηκε στην Αθήνα το 1964. Σπούδασε Διοίκηση Επιχειρήσεων στη Ανώτατη Βιομηχανική Σχολή Πειραιά και Σκηνοθεσία στο New York College Αθηνών. Εργάζεται στο δικό του δημιουργικό γραφείο. Η ταινία *Στο Παίδων* είναι η τρίτη του μικρού μήκους ταινία.

Alexis Komnakos

He was born in Athens in 1964. He studied Business Administration at the University of Piraeus and Film Direction at New York College, Athens. He works in his own creative office. This is his third short film.

Blackberries

Σκηνοθεσία / Director: Νίκος Πανουτσόπουλος / Nicolas Panoutsopoulos **Σενάριο / Screenplay:** Ν. Πανουτσόπουλος / N. Panoutsopoulos (βασ. σε διήγημα της / based on a short story by Leslie Norris) **Φωτογραφία / Cinematography:** Kenneth Yeung **Μοντάζ / Editing:** Andrea Folprecht **Ήχος / Sound:** Paul Hackner, A. Levy, L. Fried, G. Bradley, A. Fried **Music / Music:** Κώστας Χρηστίδης / Costas Christidis **Παραγωγή / Producer:** Νίκος Πανουτσόπουλος / Nicolas Panoutsopoulos **Παραγωγή / Production:** Sonya Chi **35mm έγχρωμο / colour, 17'**

Ηθοποιοί / Cast: Jose Galvan, Yeniffer Behrens, David Carreno, Richard Azurdia

**1ο Βραβείο για την κατηγορία «Έλληνες του Κόσμου»
1st Prize in the "Greeks of the World" category**

Ο Αλεξάνδρo μεγαλώνει στη μεξικανική συνοικία του Λος Άντζελες. Η μικρή περιπέτεια του στο ποτάμι γίνεται αφορμή για να ξεσπάσει η κρυμμένη ένταση ανάμεσα στους γονείς του.

Alejandro is growing up in the Mexican neighbourhood of Los Angeles. His little adventure along the bank of the river triggers off a crisis between his parents.

Νίκος Πανουτσόπουλος

Γεννήθηκε στην Αθήνα. Απόφοιτος του ΕΜΠ, σπούδασε σκηνοθεσία στη σχολή Χατζίκου και στο California Institute of the Arts (CalArts) του Λος Άντζελες, όπου και εργάστηκε ως διευθυντής παραγωγής, σεναριογράφος και μοντέρ στην κινηματογραφική βιομηχανία.

Nicolas Panoutsopoulos

He was born in Athens. A graduate of the National Technical University of Athens, he studied Film Directing at the Hatzikou Film School in Athens and at the California Institute of the Arts (CalArts) in Los Angeles. He has worked in the film industry as a production manager, scriptwriter and editor.

Ο Αλεξανδρός είναι γεμάτος χαρά επειδή ήρθε διακοπές στο χωριό της γιαγιάς του και η ξαδέλφη του η Ντίνια δέχεται να κάνει παρέα μαζί του. Είναι πρόθυμος να κάνει πολλά για να φανεί άξιος και μεγάλος στα μάτια της. Είναι όμως τεσσάρων χρόνων και δεν ξέρει καν την έννοια κάποιων λέξεων. Έτσι, η ιστορία μπορεί να εξελιχθεί απρόβλεπτα.

Alexandros is very happy because he's on holiday at his grandmother's village and his cousin Dina deigns to hang out with him. He is willing to do many things in order to appear worthy and grown up in her eyes. However, he is four years old and does not even know what certain words mean. Thus, the whole story can turn out quite unpredictably.

Ένα οικολογικό παραμύθι για τις πυρκαγιές που κάθε χρόνο καίνε το δάσος μας. Μια καινούργια φωτιά ξεσπά στο δάσος που το προστατεύει ο γίγαντας Πάρης, ενώ την ίδια στιγμή περιμένει για δεινόμο την αγαπημένη του. Θα καταφέρει ο Πάρης και η παρέα του να κάνουν τα βιτράκια να πουν το μαγικό τραγούδι που φέρνει τη βροχή προκειμένου να σώσει το δάσος και τον έρωτά του;

An ecological fairytale about the fires that burn the forests every summer. Paris, the giant, is preparing dinner for his beloved but a new fire will upset his plans. Will Paris be able to convince the frogs to sing their magic song that will bring the rain and save the forests?

Ο κλέφτης The Thief

Greek title **Ο κλέφτης**

Σκηνοθεσία-Σενάριο / Direction-Screenplay: Ιρίνα Μπόικο / **Ιρίνα Μποϊκο** **Φωτογραφία / Cinematography:** Δημήτρης Σταμπολής / **Dimitris Stambolīs** **Μοντάζ / Editing:** Πάνος Βουταράς / **Panos Voutsaras** **Μουσική / Music:** Πλάτων Ανδριτσάκης / **Platon Andritsakis** **Ήχος / Sound:** Δημήτρης Κανελλόπουλος / **Dimitris Kanelloropoulos** **Παραγωγή / Production:** EPT A.E. / ERT S.A., N-Orasis.
35mm έγχρωμο / colour 15'

Ηθοποιοί / Cast: Αλέξανδρος Κάβουρας / **Alexandros Kavouras**, Γεωργία Θεοδωρακοπούλου / **Georgia Theodorakopoulou**, Μαρία Αντουλινάκη / **Maria Andoulinakī**, Κική Λαλιώτη / **Kiki Lalioti**, Ειρήνη Χατζηγιαννάκη / **Irini Hatzigiannakī**, Πέπη Μοσχοβάκου / **Pepi Moschovakou**, Τάσος Παπαναστασίου / **Tassos Papanastasiou**

Ειδικό Βραβείο γυναικείας σκηνοθετικής παρουσίας στη μνήμη της Τώνιας Μαρκετάκη / "Tonia Marketaki" Award for Best Female Director

Ιρίνα Μπόικο

Γεννήθηκε στην Ουκρανία. Σπούδασε θέατρο στο Κίεβο και κινηματογράφο στην Αθήνα.

Irina Boiko

She was born in Ukraine. She studied Theatre in Kiev and Film in Athens.

Πύρινος πεπιδάς σε μικρό παραμύθι Fiery Trouble

Greek title **Pyrinos belas se mikro paramythi**

Σκηνοθεσία-Φωτογραφία-Μοντάζ / Direction-Cinematography-Editing: Νικόλαος Πετροπουλάς / **Nikolaos Petropouleas** **Σενάριο / Screenplay:** Ν. Πετροπουλάς / **N. Petropouleas**, Ντίνος Χατζηγιάργης / **Dinos Hatzigiorgis** **Ήχος / Sound:** Δ. Αρβανίτης / **D. Arvanitis** **Μουσική / Music:** Πρύτανις (Κ. Κωστάκος-Ημισκούμπρια) / **Prutanis (C. Kostakos- Imiskoubria)** **Παραγωγή / Production:** EKK / Greek Film Centre, Bibriri Studio **κινούμενα σχέδια / animation 35mm έγχρωμο / colour, 8'**

Τριτηκή Διάκριση Animation στον Νικόλαο Πετροπουλά / Honourary Distinction for Best Animation to Nikolaos Petropouleas

Νικόλαος Πετροπουλάς

Γεννήθηκε το 1970 στην Αυστραλία. Σπούδασε στα ΤΕΙ γραφιστικής και ασχολείται με τα κινούμενα σχέδια από το 1987. Έκανε animation για την Άρτοον στο διάστημα 1991-95 στο Πλάτων και Πανδώρα. Από το 1997, εργάζεται για διαφημιστικές εταιρίες και στούντιο παραγωγής ως animator-art director και διατηρεί την εταιρεία Bibriri Studio.

Nikolaos Petropouleas

He was born in 1970 in Australia. He studied at the TEI of Graphic Design and has been working on animation since 1987. He worked on the animation for Artoon's Plato and Pandora series from 1991 to 1995. Since 1997 he has been working for advertising companies and production studios as animator/art director and he owns the company Bibriri Studio.

Ο τελευταίος φακίρης

The Last Fakir

Greek title **O telefteos fakiris**

Σκηνοθεσία-Σενάριο / Direction-Screenplay: Μπάμπης Μακρίδης / Babis Makridis **Φωτογραφία / Cinematography:** Θύμιος Μπακατάκης / Thymios Bakatakis **Μοντάζ / Editing:** Γιάννης Χαλκιαδάκης / Yannis Halkiadakis **Μουσική / Music:** Cofi K' Hchos / Sound: Στέφανος Ευθυμίου / Stefanos Efthymiou **Παραγωγός / Producer:** Κυριάκος Χατζημιασιλιδής / Kyriakos Hatzimiailidis **Παραγωγή / Production:** EKK / Greek Film Centre, T-Short 35mm, **έγχρωμο / colour, 13'**

Ηθοποιοί / Cast: Κώστας Μπερικόπουλος / Costas Berikopoulos, Κώστας Φιλίππου / Costas Filippou

Μπάμπης Μακρίδης

Γεννήθηκε στην Καστοριά το 1970. Σπούδασε σκηνοθεσία στη σχολή Σταυράκου. Εργάζεται ως σκηνοθέτης στο χώρο της διαφήμισης. *Ο τελευταίος φακίρης* είναι η πρώτη του μικρού μήκους ταινία.

Babis Makridis

He was born in Kastoria in 1970. He studied film direction at the Stavrakos Film School. He works as a director in advertising. This is his first short film.

Ειδικό βραβείο Πρωτοεμφανιζόμενου
Σκηνοθέτη "Ντίнос Κατσουριδής" /
The "Dinos Katsouridis" Special Prize for Best Newcomer

Ο Αλί Καζάν είναι ο τελευταίος αυθεντικός φακίρης που μας έχει απομείνει σε αυτούς τους καιρούς της κοροϊδίας και της απάτεωνας.

Ali Kazan is the last authentic fakir left in these times of trickery and deception.

Σάμουρε

Samoure

Σκηνοθεσία-Σενάριο / Direction-Screenplay: Θεόδωρος Παπαδουλάκης / Theodoros Papadoulakis **Φωτογραφία / Cinematography:** Βαγγέλης Βλαχάκης / Vangelis Vlachakis **Μοντάζ / Editing:** Βαγγέλης Μαδερράκης / Vangelis Maderakis **Μουσική / Music:** Γιάννης Ψαρουδάκης / Yannis Psaroudakis **Ήχος / Sound:** Κίρα Καλουτζή / Kiara Kaloutzi **Σκηνοκρά / Sets:** Ιωάννης Μυλωνάς / Ioakim Mylonas **Παραγωγοί / Producers:** Δημήτρης Ξενάκης / Dimitris Xenakis, Ιωάννα Δάβη / Ioanna Davi **Παραγωγή / Production:** Indigo View 35mm, **έγχρωμο / colour, 18'**

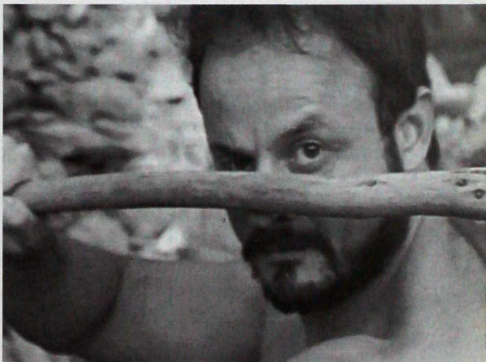
Ηθοποιοί / Cast: Θωμάς Λέικος / Thomas Leikos, Μαριλένα Βλαχάκη / Marilena Vlachaki, Δημήτρης Καλογεράκης / Dimitris Kalogerakis, Αντύπας Νταμοσιτσίδης / Andypas Damsotisdis

Θεόδωρος Παπαδουλάκης

Τελειόφοιτος των αγγλικών κινηματογραφικών σχολών Salford και Northern Film School. Εργάστηκε στην Αγγλία στην προώθηση ταινιών μικρού μήκους για 4 χρόνια. Ζει στα Χανιά και έχει ιδρύσει την εταιρία Indigo View που αναλαμβάνει κινηματογραφικές και τηλεοπτικές παραγωγές.

Theodoros Papadoulakis

He graduated in Media and Film Studies from Salford University and the Northern Film School of Great Britain. He recently moved back to Crete and founded Indigo View, a TV and film production company.

Τιμητική Διάκριση Σεναρίου στον Θεόδωρο Παπαδουλάκη /
Honourary Distinction for Best Screenplay
to Theodoros Papadoulakis

Στο αγριοβούνια ενός χωριού της νότιας Κρήτης, ο τριαντάχρονος Θωμάς που είναι βοσκάς ονειρεύεται να γίνει σαμουράι και να δραπετεύσει κάποτε στη μακρινή Ιαπωνία.

In an isolated mountain village of Southern Crete, thirty-year-old shepherd Thomas dreams of becoming a samurai and one day escaping to faraway Japan.

Μια μύθη ιστορία για την απληστία και τα αποτελέσματά της. Καλύψτε τα μάτια των παιδιών. Περιέχει την αγία τριάδα της pulp fiction — φόνους, χρήση ναρκωτικών και σεξ. Όχι απαραίτητα με αυτή τη σειρά.

A dark tale of greed and its results. Cover the kids' eyes for this one. It contains the holy trinity of pulp fiction — murder, drug use and sex. Not necessarily in that order.

Greek title **Τρία**

Σκηνοθεσία / Director: Δημήτρης Άντζους / Dimitris Antzous **Σενάριο / Screenplay:** Mikael Svanstrom **Φωτογραφία / Cinematography:** Βασίλης Βαφειάδης / Vassilis Vafiadis **Μοντάζ / Editing:** Κωνσταντίνος Πιλάβιος / Constantinos Pilavios **Ήχος / Sound:** Emmanuelle Simone **Παραγωγή / Production:** MovieTeller Films **35mm, έγχρωμο / colour, 22'**

Ηθοποιοί / Cast: Πάνος Κρανιδιώτης / Panos Kranidiotis, Γιώργος Γάλλος / Yorgos Gallos, Μαρία Κωνσταντάκη / Maria Constantaki, Κωνσταντίνος Κορωνιδής / Constantinos Koronidis

Τιμητική Διάκριση Φωτογραφίας στον Βασίλη Βαφειάδη / Honourary Distinction for Best Cinematography to Vassilis Vafiadis
Βραβείο ETEKT / Assoc. of Technicians of Greek Cinema and TV Prize

Δημήτρης Άντζους

Γεννήθηκε στην Αθήνα το 1978 και αποφοίτησε το 2000 από τη Σχολή Σταυράκου. Έχει παρακολουθήσει σεμινάρια σκηνοθεσίας στο NYU.

Dimitris Antzous

He was born in Athens in 1978 and graduated from the Stavrakos Film School in 2000. He has attended film direction seminars in NYU.

Τιμητική Διάκριση Μουσικής στον Γιώργο Παλληκάρη / Honourary Distinction for Best Music to Yorgos Pallikaris
Τιμητική Διάκριση Ανδρικής Ερμηνείας στον Κωνσταντίνο Αβαρικιώτη / Honourary Distinction for Best Actor to Constantinos Avarikiotis
Διάκριση-Κίνητρο EKK / GFC Motivational Distinction

Σ' ένα πάρκο, ανάμεσα σε άλλους, συχνάζουν η μικρή Λουλού με τη μητέρα της κι ένας παράξενος άντρας. Με αφορμή το ενδιαφέρον της μικρής για τα σαλιγκάρια του πάρκου, ξεκινά μια ιδιαίτερη φιλία.

Little Loulou, her mother and a strange man go to the park regularly. From Lulu's interest in the park's snails, a very special friendship will ensue.

Τα σαλιγκάρια της Λουλούς Lulu's Snails

Greek title **Ta salingaria tis Loulous**

Σκηνοθεσία-Σενάριο / Direction-Screenplay: Παναγιώτης Φαφούτης / Panagiotis Fafoutis **Φωτογραφία / Cinematography:** Γιώργος Παπαδρικόπουλος / Yorgos Papandrikopoulos **Μοντάζ / Editing:** Πάνος Βουτσαράς / Panos Voutsaras **Μουσική / Music:** Γιώργος Παλληκάρης / Yorgos Pallikaris **Ήχος / Sound:** Στέφανος Ευθυμίου / Stefanos Ethymiou **Παραγωγοί / Producers:** Βύρων Νικολόπουλος / Vyron Nikolopoulos, Π. Φαφούτης / P. Fafoutis **Παραγωγή / Production:** EKK / Greek Film Centre, Premiummedia **35mm, έγχρωμο / colour, 15'**

Ηθοποιοί / Cast: Κωνσταντίνος Αβαρικιώτης / Konstantinos Avarikiotis, Αλεξία Καλτσιή / Alexia Kaltsiki, Δέσποινα Κωστακιώτη / Despoina Kostakioti, Γιώργος Γκανασούλης / Yorgos Ganassoulis, Μελίνα Χρυσανθοπούλου / Melina Chrysanthopoulou, Κατερίνα Μπαρμπατσάου / Katerina Barbatzailou

Παναγιώτης Φαφούτης

Γεννήθηκε στην Πάτρα. Σπούδασε νομική και σκηνοθεσία στην Αθήνα όπου ζει και εργάζεται.

Panagiotis Fafoutis

He was born in Patras. He studied Law and Film Direction in Athens where he lives and works.

Δε και The Cat

Greek title **The Cat**

Σκηνοθεσία / Director: Βασίλης Κεχαγιάς / Vassilis Kehagias **Σενάριο / Screenplay:** Παναγιώτης Ιωσηφέλης / Panagiotis Iosifelis **Φωτογραφία / Cinematography:** Γιώργος Κόγιας / Yorgos Kogias **Μοντάζ / Editing:** V. Κεχαγιάς / V. Kehagias **Ήχος / Sound:** Βαγγέλης Ζέλκας / Vangelis Zeltas **Μουσική / Music:** Νίκος Καντάρης / Nikos Kandararis, Μιχάλης Σιώνας / Michalis Sionas **Παραγωγή / Production:** N-ORASIS, ICON & ZERO ONE 35mm Ασπράμουρα / B&W 15'

Ηθοποιοί / Cast: Μιχάλης Σιώνας / Mihalis Sionas, Ντόρα Κετικόγλου / Dora Ketikoglou, Εύη Μέρμυγκα / Evi Merminga, Γιάννης Μοχλός / Giannis Mochlas, Βαγγέλης Μαντάκης / Vangelis Manidakis

Τιμητική Διάκριση Μοντάζ στον Βασίλη Κεχαγιά / Honourary Distinction for Best Editing to Vassilis Kehagias

Τιμητική Διάκριση Καλύτερης Γυναίκειας Ερμηνείας στην Εύη Μέρμυγκα / Honourary Distinction for Best Actress to Evi Merminga
Βραβείο ETEKT / Assoc. of Technicians of Greek Cinema and TV Prize

Βασίλης Κεχαγιάς

Γεννήθηκε και ζει στη Θεσσαλονίκη. Σπούδασε Computer Imaging και Animation στο Guildhall University του Λονδίνου. Τον τελευταίο καιρό ασχολείται με τη σκηνοθεσία βιντεο-οκλίπ και διαφημιστικών σποτ.

Vassilis Kehagias

He was born and lives in Thessaloniki. He studied Computer Imaging and Animation at Guildhall University, London. He is currently directing music videos and commercials.

Μια γάτα έγκλειστη σ' ένα αδιαφανές κουτί και απειλούμενη από την τυχαία εκπυροσκόρηση ενός όπλου δεν είναι ούτε νεκρή, ούτε ζωντανή. Είναι εν δυνάμει και τα δύο. Μόνο το άνοιγμα του κουτιού —η παρατήρηση— την τοποθετεί οριστικά σ' έναν απ' τους δύο κόσμους.

Erwin Schrödinger, *Η θεμελίωση της Κβαντομηχανικής*
Το πείραμα της γάτας

A cat closed in an opaque box and endangered by the random shot of a gun is neither dead nor alive. It is potentially both. Observation only (looking inside the box) determines her state.

Erwin Schrödinger, *Introduction to Quantum Physics*
The Cat Experiment

Δεύτερη φύση Second Nature

Greek title **Defteri fysi**

Σκηνοθεσία-Σενάριο / Direction-Screenplay: Βαρδής Μαρινάκης / Vardis Marinakis **Φωτογραφία / Cinematography:** Βασίλης Κλωτσούτσης / Vassilis Klotsothiras **Μοντάζ / Editing:** Γιάννης Χαλκιαδάκης / Yannis Halkiadakis **Ήχος / Sound:** Kennan Akkawi **Μουσική / Music:** Χρήστος Λαϊνάς / Christos Lainas **Παραγωγή / Production:** Βαρδής Μαρινάκης / Vardis Marinakis 35mm, έγχρωμο / colour, 11'

Ηθοποιοί / Cast: Ιορδάνης Καλέσης / Iordanis Kaleisis, Αντωνέλλα Ζιούδα / Antonella Ziouda, Δημήτρης Λιόλιος / Dimitris Liolios, Άννα Κουτσαφτίκη / Anna Koutsaftiki

Βαρδής Μαρινάκης

Γεννήθηκε το 1971. Σπούδασε σκηνοθεσία στο National Film & Television School, στο Beaconsfield της Αγγλίας. Εργάζεται ως σκηνοθέτης διαφημιστικών σποτ.

Vardis Marinakis

He was born in 1971. He studied direction at the National Film & Television School, Beaconsfield, England. He works as a director of commercials.

Διάκριση-Κίνητρο EKK
GFC Motivational Distinction

Ένας αξιωματικός του ναυτικού και ένα μικρό κορίτσι αντιμετωπίζουν το φόβο, μόνη τους μέσα στη φύση.

A navy officer and a little girl face fear, alone in nature.

Μια ξύλινη κούκλα ζει τις τελευταίες στιγμές της πριν της τοποθετήσουν τα νήματα χειρισμού και το χειριστήριο και γίνει μαριονέτα-χορεύτρια. Έξω από το παράθυρό της, μια γιγαντοσφίσα χοροθεάτρου λειτουργεί σαν καθρέφτης όπου η κούκλα προσπαθεί να προσδιορίσει την οντότητά της.

A wooden doll lives her last moments before they attach the strings and the joystick that'll make her a puppet-dancer. She uses the gigantic poster of a dancing-theatre outside her window as a mirror in order to determine her entity.

Ήταν η τελευταία νύχτα της ζωής του. Μέσα στην υγρή του φυλακή, άκουσε μια γυναίκα να τον μιλά σαν να τον γνώριζε από πάντα. Τί να ήταν εκείνη η παράξενη μορφή που έδειχνε να τον ξέρει τόσο καλά, ενώ αυτός δεν την είχε δει ποτέ;

It was the last night of his life. In his damp cell, he heard a woman's voice talking to him as if she had always known him. Who was this strange female figure who knew him so well, yet he had never seen her?

The Mirror Stage

Σκηνοθεσία-Σενάριο-Μοντάζ / Direction-Screenplay-Editing: Σπύρος Σιάκας / Spyros Siakas
Φωτογραφία / Cinematography: Μελίνα Μάσχα / Melina Mascha, Δημήτρης Χωρινόπουλος / Dimitris Horiopoulos
Μουσική / Music: Νίκος Κυπουργός / Nikos Kyriourgos
Ήχος / Sound: Νίκος Γλυκιώτης / Nikos Glykiotis
Σκηνικά / Settings: Στέλιος Πολυχρονάκης / Stellos Polychronakis
Παραγωγή / Production: EPT A.E. / ERT S.A., EKK / Greek Film Centre, SSSP-En Kinisi
 κινούμενα σχέδια / animation 35mm, έγχρωμο / colour, 9'

Διάκριση-Κίνητρο EKK
 GFC Motivational Distinction

Σπύρος Σιάκας

Ασχολείται με το animation από το 1993 και έχει Master's στο animation από το Surrey Institute of Art & Design, University College. Τώρα διδάσκει ως εργαστηριακός συνεργάτης στο ΤΕΙ Αθηνών-Τμήμα Γραφιστικής Animation και παράλληλα ετοιμάζει τη νέα του ταινία.

Spyros Siakas

He has been involved in animation since 1993. He received an M.A. in Animation from The Surrey Institute of Art & Design, University College, England. He is currently teaching animation at the Athens TEI and is preparing his new film.

Υγρή έρημος Wet Desert

Greek title **Ygri erimos**

Σκηνοθεσία-Φωτογραφία-Μοντάζ-Παραγωγή / Direction-Cinematography-Editing-Producer: Κωστής Μπασσιγιάννης / Costis Bassoyannis
Σενάριο / Screenplay: Κωστής Μπασσιγιάννης / Costis Bassoyannis, Γιώργος Καλόξυλος / Giorgos Kalokylos
Ήχος / Sound: Αλέξης Κομνάκος / Alexis Komnakos
Παραγωγή / Production: New York College 35mm, έγχρωμο / colour, 14'

Ηθοποιοί / Cast: Κωστής Σειραδάκης / Costis Siradakis, Κατερίνα Τόλια / Katerina Tolia

Βραβείο ETEKT / Assoc. of Technicians
 of Greek Cinema and TV Prize

Κωστής Μπασσιγιάννης

Γεννήθηκε στην Αθήνα το 1960. Σπούδασε Οδοντιατρική. Είναι τελειόφοιτος του τμήματος Film and TV Studies του New York College στην Αθήνα.

Costis Bassoyannis

He was born in Athens in 1960. He studied Dentistry. He is a senior at the department of Film and TV Studies of New York College, Athens.

Αφιερώματα

Greek Films 2005

Tributes

Νίκος Παπατάκης

Nico Papatakis

Έκθεση / Exhibition:

«Νίκος Παπατάκης:
Η Διοσφορά
και η κραιπάλη του σώματος»

"Nico Papatakis:
Diaspora
and the Suffering Body"

Ελεγεία της ανατροπής: Ο κινηματογράφος του Νίκου Παπατάκη

Η Ιστορία αποφάνθηκε πανηγυρικά: η εποχή που εξετρεμιστές σαν κι αυτόν μπορούσαν να υπερασπίζονται κάθε είδους χαμένους αγώνες, αρκεί ο σκοπός τους να ήταν να κάνουν στάση της οποιαδήποτε οργανωμένη κοινωνία, έχει παρέλθει· πρέπει κι αυτός να γυρίσει σελίδα. Με τη σκέψη αυτή, ο Νίκος Παπατάκης ολοκληρώνει τη μυθιστορηματική αυτοβιογραφία του και με το περιστρωφό που του είχαν δώσει κάτι τρομοκράτες έπειτα από κάποια ενέργεια δίνει τέλος στον ήρωα του βιβλίου του αποχαρματώνοντας το χλομό του είδωλο από το οποίο, σύμφωνα με την καταληκτική φράση της αφήγησης, θα μπορούσε να παραδειγματιστεί. Μία κινηματογραφική σκηνοθεσία θανάτου, σκεφτόμαστε. Ο Καζαντζάκης το έχει εξηγήσει αλλού χωρίς περιστροφές: «"Ντεσπεράδος" θα πει: εκείνος που ξέρει καλά πως δεν έχει να πιστεί από τίποτα, που τίποτα δεν πιστεύει, και μη πιστεύοντας κυριεύεται από λύσσα. Η φύση του δεν μεταρσιώνεται παρά μέσα στην ανταρσία. Ποιος είναι ο δρόμος για την εκτλήρωση του δικού του νόμου; Να διαταράξει την τάξη, να συντρίψει το πρωτόκολλο, να ξεστρατίσει από τους προγόνους Ν' αλητεύει στ' απαγορευμένα, στις αγέρωχες κι επικίνδυνες περιοχές του αβέβαιου. Να δέχεται ατάραχος –ακόμη περισσότερο: σαν ευλογία– την κατάρτη του πατέρα και της μάνας. Να έχει το θάρρος να είναι μόνος». Αυτή είναι, με δυο λόγια, η ζωή και το έργο του Νίκου Παπατάκη.

Στα πρώτα μεταπολεμικά χρόνια, ο Παπατάκης είχε γίνει γνωστός σε ολόκληρο το Παρίσι ως ιδιοκτήτης του θεατρικού καμπαρέ «Το κόκκινο ρόδο», άντρο του κινήματος των υπαρξιστών και της Juliette Gréco. Η θεατρικότητα και κυρίως το μπουρλέσκο χιούμορ των ταινιών του βρίσκουν τις καταβολές τους στα θεάματα του «Κόκκινου ρόδου». Η θεματολογία της μοναδικής και απαγορευμένης για πολλά χρόνια ταινίας του στενού του φίλου Jean Genet, *Ένα ερωτικό δάμα* (1950), που παρήγαγε ο Παπατάκης, συνοψίζει και το δικό του σύμπαν, χρησιμοποιώντας ως αιχμή του δόρατος την αντιεξουσιαστική και αναρχική φύση της ομοφυλοφιλίας: πρόκειται για το μοναχικό άτομο που ορθώνεται μπροστά σε μια κωδικοποιημένη κοινωνία που λειτουργεί με τη λογική του Προκρούστη. Η ίδια εμμονή θα διαφανεί με την εμπλοκή του στην παραγωγή της ταινίας του Τζον Κασσαβέτη *Σκιές* (1959), την περίοδο που ο Παπατάκης ζούσε με την τραγουδίστρια Nico των Velvet Underground στη Νέα Υόρκη. Οι *Σκιές* αποτελούν πρόδρομο της απείρητης φόρμας που ακολούθησε ο Παπατάκης στον δικό του κινηματογράφο. Έναν κινηματογράφο που προσομοιάζει με χειροτεχνία, όπου ακόμη και τα τεχνικά λάθη μεταμορφώνονται σε αρετές.

Με το βάρος αυτής της κληρονομιάς, το πρωτότυπο σκηνοθετικό έργο του Παπατάκη περιστρέφεται γύρω από ένα και μόνο θέμα: τις σχέσεις εξουσιαστή και εξουσιαζόμενου, ταπεινώσης και επανάστασης, σε επίπεδο πολιτικό αλλά και διαπροσωπικών σχέσεων. Δύο αλλοτριωμένες υπηρέτριες, οι οποίες σφάζουν τα αφεντικά τους που συμβολίζουν την αποικιοκρατική Γαλλία (*Οι άβυσσοι*, 1963), ένας λούμπεν προλετάριος βοσκός, ο οποίος τολμά να αμφισβητήσει τις παραδοσιακές αξίες ενός αστοποιημένου τσέλιγκα που συμβολίζει την Ελλάδα των Συνταγματάρχων (*Οι βοσκοί*, 1967), μία αναρχοαυτόνομη τρομοκρατία που υποβάλλεται σε κάθε λογής σωματικά βασανιστήρια και εξευτελισμούς για την πίστη της σε ένα επαναστατικό ιδανικό (*Gloria Mundi*, 1975/2005), ένας άθλιος μετανάστης που στο αδιέξοδο της ψεύτικης ζωής του επαναστατεί συνθλιβοντας τον ευεργέτη του, δηλαδή τον εαυτό του (*Η φωτογραφία*, 1986), ένας αδυσώπητος συγγραφέας που τεντώνει το ερωτικό του αντικείμενο μέχρι αυτό να σπάσει και να τον συμπαρασύρει νεκρώνοντας τη δημιουργική του φαντασία (*Οι ισορροπιστές*, 1991), όλες αυτές οι ιστορίες με πρωταγωνιστές της γης τους κολασμένους χρησιμοποιούνται σαν αποδεικτικό υλικό για το θεώρημα που, στα χνάρια ενός αναρχικού Bunuel, προτείνει ο Παπατάκης: η βία, ως έκφραση αυτόνομης δράσης (και όχι η θεομοποιημένη αντίσταση μέσα από οργανωμένα πολιτικοκοινωνικά σχήματα που αναπαράγουν στο εσωτερικό τους τις δομές τις οποίες υποτίθεται ότι αμφισβητούν), είναι ένα θεμικό μέσο για την ανατροπή μιας καταπιεστικής κοινωνικής, πολιτικής ή ηθικής τάξης.

Και σήμερα τι μένει άραγε από αυτόν τον παροξυσμό της πάλης για «να μην πάει χαμένο, το χαμένο», την άνευ όρων πίστη σ' ένα ιδανικό, την απόρριψη κάθε συμβιβασμού, την όμορφη σαν κεραυνό φρενιτιδα της απόλυτης εξέγερσης; Ο Genet, ο Sartre, ο Breton και οι άλλοι γαλιγνευσαν με το θάνατο. Ο Παπατάκης εξακολουθεί να ενοχλεί την ορδή των τιμών ανθρώπων. Η Ιστορία βρίσκεται σε κρίσιμη καμπή. Μας έμεινε η νοσταλγία της πλάνης. Προς το παρόν.

Γιάννης Κονταξόπουλος

Elegy of Disorder: The Cinema of Nico Papatakis

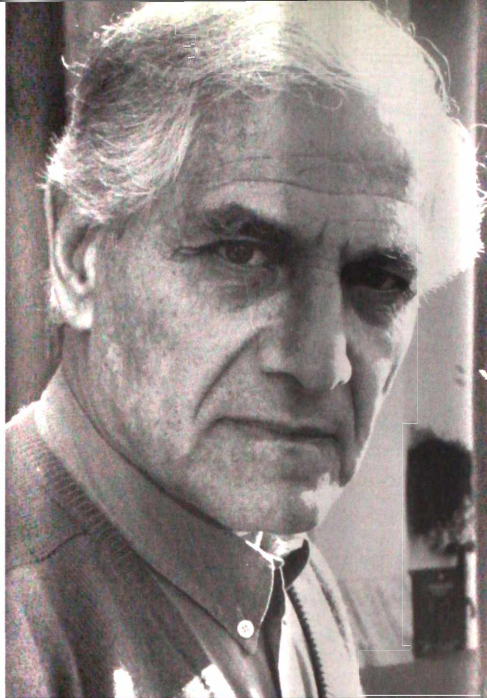
History has delivered its triumphal verdict: the time when extremists like him could defend all kinds of lost causes, as long as their purpose was to turn into ashes any organised society, has gone; it's time for him to start a new chapter. With that thought, Nico Papatakis completes his fictional autobiography and, with the revolver given to him by a bunch of terrorists after an operation, he puts an end to his book's hero, saying goodbye to his pale reflection from the example of which, according to the narrative's closing words, he could learn. A death directed by a filmmaker, we think to ourselves. Kazantzakis gave his own explanation elsewhere, without equivocation: "Desperado" means: he who knows very well that he has nothing to hold on to; he who believes in nothing, and because he does not believe he is overcome by fury. His nature is only exalted through rebellion. Which is the way for him to fulfil his own law? He must disturb the peace, he must crush protocol, he must stray from his ancestors. He must ramble in places that are forbidden, through the imposing and dangerous regions of uncertainty. He must accept calmly –and even more so: as a blessing– the curse of his mother and father. He must have the courage to be alone." That, in a nutshell, is the life and work of Nico Papatakis.

In the first post-War years, Papatakis was known all over Paris as the owner of "La rose rouge" nightclub, which was frequented by the Existentialists and Juliette Gréco. The theatricality and especially the burlesque humour of his films originated in the performances of "La rose rouge". The theme of the one and only film made by his close friend Jean Genet, *Un Chant d'Amour* (1950), which was produced by Papatakis and was banned for many years, also sums up Papatakis' own universe, using as its spearhead the anti-authoritarian and anarchic nature of homosexuality: it is the story of a solitary individual who stands up to an encoded society which operates according to a Procrustean logic. The same obsession can be discerned in Papatakis' involvement in the production of John Cassavetes' *Shadows* (1959), at the time when he was living in New York with The Velvet Underground's singer Nico. *Shadows* was the precursor to the austere form Papatakis would observe in his own cinema. A cinema which resembles handicraft, and where even technical errors are transformed into virtues.

Under the weight of this heritage, Papatakis' original directorial oeuvre revolves around one single theme: the relations between master and slave, humiliation and revolution, on both a political and personal level. Two alienated maids who slaughter their employers that symbolise colonialist France (*The Depths*, 1963); a shepherd of the lumpen proletariat who dares to question the traditional values of a bourgeoisified sheep farmer that represents Greece of the Colonels (*The Pastures of Disorder*, 1967); an independent anarchist female terrorist who suffers all kinds of physical torture and degradation because of her belief in a revolutionary ideal (*Gloria Mundi*, 1975/2005); a wretched immigrant who, reaching the dead-end of his false life, rebels by crushing his benefactor, i.e. himself (*The Photograph*, 1986); a relentless author who stretches his love object until it breaks and sweeps him away, deadening his creative imagination (*Walking a Tightrope*, 1991); all these stories, with their protagonists from among the earth's damned, are used as evidence of the theorem which, in the footsteps of an anarchic Bunuel, Papatakis proposes: violence, as an expression of autonomous action (and not the institutionalised resistance through organised socio-political structures which reproduce in their interior the structures which they are supposed to be challenging), is a valid means towards the overthrow of an oppressive social, political or moral order.

And today, what is left of that paroxysm of struggling so that "that which is wasted does not go to waste"; of unconditional belief in an ideal; of the rejection of all compromises; of the frenzy of utter rebellion, beautiful as a thunderbolt? Genet, Sartre, Breton and the others have found peace in death. Papatakis continues to annoy the horde of honest people. History is at a turning point. We are left with the nostalgia of error. For now.

Jean Kontaxopoulos

Φιλμογραφία ως σκηνοθέτης / Filmography as a director

1963 *Οι άβυσσος / Les Abysses*

1967 *Οι βοσκοί / Les Pâtres du désordre*

1986 *Η φωτογραφία / La Photo*

1992 *Οι ισορροπιστές / Les Equilibristes*

1975/2005 *Gloria Mundi*

Φιλμογραφία ως παραγωγός / Filmography as a producer

1950 *Ένα ερωτικό άσμα / Un Chant d'amour*
(μμ / short)
Σκην. / Dir.: Jean Genet

1959 *Σκιές / Shadows*
Σκην. / Dir.: John Cassavetes

Ένα ερωτικό άσμα Un Chant d'amour

35 mm Ασπρόμαυρη / B&W 25' Γαλλία / France 1950

Σκηνοθεσία-Σενάριο / Direction-Screenplay: Jean Genet **Φωτογραφία / Cinematography:** Jacques Natteau **Σκηνογραφία / Sets:** Maurice Colasson **Ηθοποιοί / Cast:** Lucien Sénémaud (ο νεαρός φυλακισμένος / the prisoner), Java (το χέρι που κουνάει τα λουλούδια / the hand that swings the flowers), Coco le Martiniquais (ο αφρικανός φυλακισμένος που χορεύει / the dancing African prisoner), André Reybaud (ντουμπλέρ / body double). **Παραγωγή:** Νίκος Παπατάκης / Nico Papatakis

Μια βωβή, αισθησιακή και ποιητική φαντασίωση με φόντο μια Γαλλική φυλακή. Δύο κρατούμενοι στην απομόνωση επικοινωνούν και μοιράζονται τις επιθυμίες τους μέσα από μια μικρή τρύπα στον τοίχο που χωρίζει τα κελιά τους. Με τον τρόπο αυτό εξορκίζουν την αγανάκτηση και τη μοναξιά τους κάτω από το ήδονοβλεπτικό βλέμμα του φύλακα. Μέσα από τις περιήλικες αυτές σκέψεις, η ταινία διερευνά τη δυναμική μεταξύ φύλακα και κρατούμενου, υποταγής και κυριαρχίας, εγκλεισμού και ελευθερίας. Αν και ο Ζαν Ζενέ επηρέαστηκε πολύ από τον κινηματογράφο, αυτή είναι η μοναδική ταινία που έγραψε και σκηνοθέτησε. Το Ένα ερωτικό άσμα θεωρείται από τις σημαντικότερες ταινίες του γκέι κινηματογράφου, και επηρέασε γενιές σκηνοθετών, από τον Ντέρεκ Τζάρμαν έως τον Τοντ Χέινς.

A silent, sensual and poetic fantasy set in a French prison. Two prisoners in solitary confinement communicate their desires to one other, principally through a small hole in the wall that separates their cells. And so they exorcise their frustration and loneliness under the voyeuristic gaze of the prison guard. The dynamic of warder and prisoner, submission and domination, confinement and freedom is explored through these complex relationships. Although greatly influenced by the medium of cinema, this is the only film Jean Genet both wrote and directed. Considered one of the most important films in gay cinema, *Un Chant d'amour* influenced generations of filmmakers, from the late Derek Jarman to Todd Haynes.

Η ταινία αφηγείται μερικές μέρες από τη ζωή τριών μου-
Αμερικανών. Ο Χιου, ο Μπεν και η Λέλια είναι
αδελφία. Ο Χιού, ο μεγαλύτερος, είναι ο πιο υπεύθυνος,
σπριζοντας τ' αδελφία του και οικονομικά και συναισθη-
ματικά. Τραγουδιστής της τζαζ, παλεύει να κάνει καριέρα
ενώ συγκρούεται συνέχεια με τον μπρεσάριο Άκερμαν,
τον μάντζερ του, Ρούπερτ, και τον μικρό του αδελφό,
Μπεν. Ο Μπεν είναι το αντίθετο Χιού. Ανεπρόκοπος και
αναξοφύσιος, κοιτάει μόνο την καλοπέρασή του και μπλέ-
κει συνέχεια σε φασαρίες. Αλλά η αδιαμφισβήτητη «στορ»
της ταινίας είναι η ανοιχτόχρωμη αδελφή τους, Λέλια, η
οποία θα ερωτευτεί τον Τόνι, έναν οδίστακτο Δον Ζουάν.
Όταν ο Τόνι θ' ανακαλύψει ότι η Λέλια είναι μαύρη, θα
την παρτήσει, γκρεμίζοντας τον κόσμο της.

The film depicts a few days in the lives of three African-
American siblings — Hugh, Ben, and Lelia. Hugh, the
big brother, is the responsible one, who supports himself
and his siblings both financially and emotionally. As a
jazz singer, he is struggling to get his career off the
ground while constantly skirmishing with the impresario
Ackerman, his manager Rupert, and his younger brother
Ben. Ben is Hugh's opposite — a self-absorbed, self-pity-
ing drifter and carouser who is always getting into bar-
room brawls. But the de facto star of the film is Hugh and
Ben's light-skinned little sister, Lelia. She falls for a cal-
low Don Juan named Tony. When he deserts her after he
discovers her race, her world falls apart.

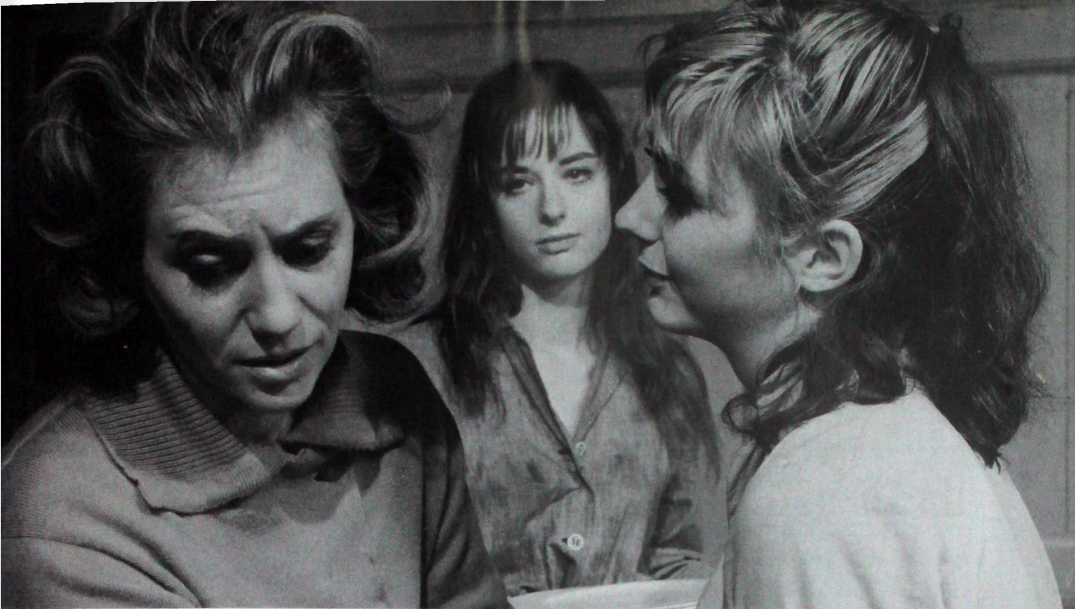
Σκιές Shadows

35mm Ασπρόμαυρη / B&W 87' ΗΠΑ / USA 1959

Σκηνοθεσία / Direction: John Cassavetes. **Σενάριο / Screenplay:** John Cassavetes (Βασ. σ' έναν αυτο-
σχεδιασμό στο Variety Arts Studio / based on a Variety Arts Studio improvisation). **Φωτογραφία /**
Cinematography: David Simon **Μοντάζ / Editing:** John Cassavetes, Maurice Mc Endree, Len Appelson
Ήχος: Jay Crecco **Σκηνογραφία / Sets:** Randy Liles, Bob Reeh. **Μουσική / Music:** Charles Mingus
Παραγωγοί / Producers: Maurice Mc Endree, Νίκος Παπατάκης / Nico Papatakis **Παραγωγή /**
Production: Gena Production

Ηθοποιοί / Cast: Lelia Goldoni, Ben Carruthers, Hugh Herd, Anthony Ray, Dennis Sallas, Tom Allen, David
Pokitillow, Rupert Crosse, Davey Jones, Jack Ackerman, Jacqueline Walcott, Victoria Vargas, Pir Marini

Οι άβυσσοι Les Abysses

The Depths

35 mm. Ασπρόμαυρη / B&W, 96'
Γαλλία / France 1963

Σκηνοθεσία / Direction: Νίκος Παπατάκης / Nico Papatakis. **Σενάριο / Screenplay:** Jean Vauthier. **Φωτογραφία / Cinematography:** Jean-Michel Boussaguet. **Μοντάζ / Editing:** Denise de Casabianca, Pascale Laverrière, Edwige Bernard. **Ήχος / Sound:** Claude Lerouge. **Μουσική / Music:** Pierre Barbaud. **Παραγωγή / Production:** Lenox Films

Ηθοποιοί / Cast: Francine Bergé, Colette Bergé, Pascale de Boysson, Paul Bonifas, Colette Régis, Lise Daubigny, Jean-Louis Le Goff, Robert Benoit, Marcel Roche

Δύο ορφανές αδελφές, τις οποίες συνδέει μια πολύ τρυφερή σχέση, εργάζονται ως υπηρέτριες, έχουν, όμως, να πληρωθούν χρόνια από τα οικονομικά κατεστραμμένα αφεντικά τους. Αναγκασμένες να παραμένουν στη δουλειά, λόγω των χρημάτων που τους οφείλουν, κάνουν μέσα στο σπίτι όσες περισσότερες ζημιές μπορούν. Ο κύριος του σπιτιού είναι αδύναμος χαρακτήρας και αυτός ακριβώς έκει οδηγήσει την οικογένεια στην καταστροφή. Η κυρία είναι στενόμυαλη και ιδιότελής, ενώ η κόρη, πρόσφατα χωρισμένη, ζηλεύει ασυνείδητα τις δύο αδελφές για τη στοργική τους σχέση. Στο τρομερό, κλειστό αυτό σύμπαν ξεσπά η βία όταν οι δύο υπηρέτριες μαθαίνουν ότι το σπίτι πρόκειται να πουληθεί...

Two orphaned sisters who are very close to each other, work as maids in the same house. The family they work for is financially ruined, and the two haven't been paid in years. Forced to stay at their job because of the money they are owed, they cause as much damage to the household as they can. Their boss is a weak man and it is precisely this weakness that has led the family to ruin. His wife is narrow-minded and selfish, while his daughter, recently divorced, is subconsciously jealous of the closeness the two sisters share. This dysfunctional, claustrophobic world will explode in violence when the two maids find out that the house is going to be sold...

Οι βοσκοί

Les Pâtres du désordre

Pastures of Disorder

Ο θάνος, ένας φτωχός βοσκός που επέστρεψε μετανάστης από τη Γερμανία, απαγάγει την κόρη ενός πλούσιου τσέλιγκα, θέτοντας έτσι σε κίνηση το μηχανισμό της μοίρας: άνδρες της Χωροφυλακής καταδιώκουν το ζευγάρι στο βουνό, με τραγική κατάληξη. Τοποθετημένη στις μέρες του Πάσχα, η ταινία του Νίκου Παπατάκη ανάγει μια φαινομενικά μελοδραματική ιστορία σε αλληγορία της ελληνικής κοινωνίας την εποχή της χούντας.

Thanos, a poor shepherd who has returned to Greece after spending time in Germany as an immigrant worker, kidnaps the daughter of a wealthy sheep farmer. Thus, the mechanism of fate is put into motion. Men of the Gendarmerie go up into the mountains in chase of the young couple with tragic results. Set in the time around Easter, the film uses an apparently melodramatic story as an allegory for Greek society during the military dictatorship.

35mm, Ασπράμαυρη / B&W, 121'

Γαλλία / France 1967

Σκηνοθεσία-Σενάριο / Direction-Screenplay: Νίκος Παπατάκης / Nico Papatakis. **Φωτογραφία / Cinematography:** Jean Boffety, Christian Guillouet. **Μοντάζ / Editing:** Suzanne Cabon, Geneviève Vaury. **Πάνος Παπακυριακόπουλος / Panos Papakyriakopoulos.** **Ήχος / Sound:** Αντώνης Μπαϊρακτάρης / Andonis Bairaktaris, Alex Pront. **Μουσική / Music:** Pierre Barbaud. **Παραγωγή / Production:** Lenox Films

Ηθοποιοί / Cast: Όλγα Καρλάτου / Olga Karlatou, Γιώργος Διαλεγμένος / Yorgos Dialegmenos, Έλλη Ξανθάκη / Ely Xanthaki, Λάμπρος Τσάγκας / Lambros Tsangas, Καρούσος Τζαβαλάς / Caroussos Tzavalas, Δημός Σταρένιος / Dimos Starenios, Γιάννης Αργύρης / Yannis Argyris, Νικήφορος Νανέρης / Nikiforos Naneris

Η φωτογραφία

La Photo

The Photograph

35mm, έγχρωμο / colour, 102'
Ελλάδα - Γαλλία / Greece - France 1986

Σκηνοθεσία-Σενάριο : Νίκος Παπατάκης / Nico Papatakis
Φωτογραφία / Cinematography : Άρης Σταύρου / Aris Stavrou, Arnaud Desplechin **Μοντάζ / Editing** : Delphine Desfons **Ήχος / Sound** : Pascal Armand, Γιάννης Χαράλαμπιδης / Yannis Haralambidis. **Μουσική / Music** : Χριστόδουλος Χάλαρης / Christodoulos Halaris **Σκηνογραφία-Κοστούμια / Sets-Costumes** : Νίκος Μελετόπουλος / Nikos Meletopoulos **Παραγωγή** : EKK / Greek Film Centre, Εικόνες ΕΠΕ / Ikones Ltd., RGP

Ηθοποιοί / Cast : Χρήστος Τσάγκας / Christos Tsangas, Άρης Ρέτσος / Aris Retzos, Ζωζώ Ζάρπα / Zozo Zarpa, Δέσποινα Τομαζάνη / Despina Tomazani, Χρήστος Βαλαβανίδης / Christos Valavanidis

Ένας νεαρός φεύγει στη διάρκεια της δικτατορίας για το Παρίσι, όπου ζητά βοήθεια από κάποιον μοναχικό και σχεδόν μισάνθρωπο μακρινό συγγενή του, που έχει εργαστήριο επεξεργασίας γούνας. Μαζί του κουβαλά τη φωτογραφία μιας τραγουδίστριας που την παρουσιάζει σαν αδελφή του, δημιουργώντας έτσι μια σειρά από παρεξηγήσεις, οι οποίες τον παρσούρουν σ' έναν φαύλο κύκλο με αλληπάλληλα ψέματα και φαντασιώσεις. Μια αλληγορική ιστορία με τη μορφή σύγχρονης τραγωδίας, γύρω από τις «παρεξηγήσεις» και τις απότες της σύγχρονης ελληνικής Ιστορίας, ιδωμένη από την οπτική ενός Έλληνα της διασποράς.

During the dictatorship, a young man goes to Paris, where he seeks help from a solitary and almost misanthropic distant relative who works as a furrier. The young man carries with him the photograph of a singer whom he presents as his sister, thus causing a series of misunderstandings which trap him in a vicious circle of lies and fantasies. An allegory in the form of a modern-day tragedy of the "misunderstandings" and deceptions of Modern Greek history, as seen through the eyes of a Greek of the Diaspora.

Οι ισορροπιστές Les Equilibristes

Walking a Tightrope

Ο Μαρσέλ Σπαντίς, διάσημος ομοφυλόφιλος συγγραφέας κατά τη διάρκεια της δεκαετίας του '60 στο Παρίσι, προσπαθεί να κάνει έναν νεαρό Άραβα, τον καλύτερο σχοινοβάτη του κόσμου. Πίσω από τη μορφή του Σπαντίς, συγγραφέα, ποιητή και λάτρη του τσίρκου (γιατί εκεί κινδυνεύεις πραγματικά να σκοτωθείς», όπως λέει ο ίδιος), αναγνωρίζουμε τον Ζαν Ζενέ και εκείνη την περίοδο της ζωής του που σηματοδεύτηκε από την εφήμερη σχέση του με τον Άραβα Αμπντάλα — περίοδος λογοτεχνικά μη παραγωγική, όπου ο Ζενέ χρησιμοποιεί την τέχνη του για να οδηγή στον περφεξιονισμό τους εφήμερους εραστές του.

Marcel Spandice, a famous homosexual writer during the sixties in Paris, is trying to make a young Arab into the greatest tightrope walker in the world. Behind the figure of Spandice, author, poet and lover of the circus ("because there one truly risks getting killed"), we recognise Jean Genet at a time in his life when he was involved with the Arab Abdullah. This was an unproductive period for Genet from a literary point of view, since, instead of writing, he used his art to lead his transient lovers to perfectionism.

35 mm, έγχρωμο / colour, 120'

Γαλλία / France 1992

Σκηνοθεσία-Σενάριο / Direction-Screenplay: Νίκος Παπατάκης / Nico Papatakis **Φωτογραφία / Cinematography:** William Lubtchansky **Μοντάζ / Editing:** Delphine Desfons **Ήχος / Sound:** Laurent Lafran **Μουσική / Music:** Bruno Coulais, Gabriel Fauré **Σκηνογραφία / Sets:** Gisèle Cavali, Sylvie Deldon, Νίκος Μελετόπουλος / Nikos Meletopoulos **Κοστούμια / Costumes:** Christian Gasc, Eve-Marie Arnault **Παραγωγή / Production:** Paris Classics Productions, La Sept Cinéma, Chevereau Production, FR 3 Cinéma, Caroline Productions

Ηθοποιοί / Cast: Michel Piccoli, Lilah Dadi, Polly Walker, Patrick Mille, Juliette Degenne, Laurent Hennequin, Olivier Pajot, Emiliano Suarez, Michel Palmer, Bernard Farcy, Guy Louret

Gloria Mundi

35mm, έγχρωμο / colour, 130' (1975), 92' (2005)
Γαλλία / France 1975 / 2005

Σκηνοθεσία-Σενάριο: Νίκος Παπατάκης / Nico Papatakis
Φωτογραφία / Cinematography: Frederic Variot (1975),
Yorick Le Saux, Benoît Rizotti (2005) **Μοντάζ / Editing:**
Jean-Claude Bonfanti (1975), Thomas Bertay (2005).
Ήχος / Sound: Antoine Bonfanti (1975), Frédéric Bouvier
(2005). **Μουσική / Music:** Groupe BBK (Brown-Barbaud-
Klein) (1975), Bernard Purmegiani, Τάσος Χαλκιάς /
Tassos Halkias (2005) **Παραγωγή / Production:** Gaia
Productions (1975), NIO productions (2005)

Ηθοποιοί / Cast: Όλγα Καράτου / Olga Karlatou, Roland
Bertin, Philippe Adrien, Alain Halle, Christianne Tussot,
Armand Abplanalp, Jean-Louis Broust, André Lambert,
Pierre Nunzi, Antoinette Moza, Jean Rougeul, Διδώ
Λυκουδής / Dido Lykoudi

Ένας σκηνοθέτης, ο Χαμδίας, γυρίζει μια ταινία με θέμα τα βασανιστήρια στην Αλγερία. Η γυναίκα του, Γκαλάι, υποδύεται μια αλγερινή κρατούμενη. Για να μπορεί να παίξει πιο πειστικά το ρόλο της, η Γκαλάι υποβάλλεται σε διάφορα βασανιστήρια όπως ηλεκτροσόκ και κάψιμο με τσιγάρο. Η πραγματικότητα και η μυθοπλασία περιπλέκονται ολοένα και περισσότερο, ώσπου η ζωή της γίνεται μια αδιάκοπη ταπείνωση. Πίσω από την κάμερα, ο Χαμδίας παρακολουθεί το μαρτύριό της...

Hamdias, a film director, is making a film about torture in Algeria. His wife, Galai, plays the part of an Arab prisoner. To play the part more convincingly, she tortures herself, burning herself with a cigarette and undergoing electric shocks. With reality and fiction indistinguishable, her life becomes a constant torment. Behind the camera, Hamdias watches her suffering...

Γιώργος Πανουσόπουλος

George Panoussopoulos

Ο κινηματογραφιστής του έρωτα

Σε μια περίοδο όπου ο Νέος Ελληνικός Κινηματογράφος παρήγαγε κυρίως ταινίες πολιτικού περιεχομένου, ο Πανουσόπουλος εμφανίζεται με το *Ταξίδι του μέλιτος*, χωρίς καμία διάθεση να τοποθετηθεί ιδεολογικά ή να σχολιάσει την κοινωνική πραγματικότητα, επιλέγοντας να μιλήσει για την τρίτη ηλικία, για ανθρώπους που βρίσκονται στην δύση της ζωής τους και αναζητούν καταφύγιο στη φαντασία. Γήρινος και αισθαντικός, ο Πανουσόπουλος θα ακολουθήσει τη δική του πορεία στον ελληνικό κινηματογράφο, χωρίς ποτέ να ενδιαφερθεί για ταινίες ιδέων και βαθυστόχαστων μηνυμάτων, προτιμώντας ν' αφιερωθεί σ' ένα λαϊκό κινηματογράφο, να φτιάξει το δικό του κινηματογραφικό κόσμο και να χρησιμοποιήσει τα έργα του ως μέσο προσωπικής έκφρασης. Αντλώντας από προσωπικά βιώματα και βολώνοντας συχνά τα όρια μεταξύ πραγματικού και φανταστικού, ο Πανουσόπουλος δημιουργεί τη δική του πραγματικότητα για να μεταφέρει ένα ανθρωποκεντρικό όραμα για την ζωή. Το ενδιαφέρον του Πανουσόπουλου για μια απαλλαγμένη από ιδεολογίες άποψη του κόσμου και η επικεντρωσή του στην εσωτερική πραγματικότητα των ανθρώπων συνδυάζεται με μια σπάνια για τον ελληνικό κινηματογράφο ευχέρεια κινηματογραφικής έκφρασης και δεξιοτεχνικής αξιοποίησης του συντακτικού της κινηματογραφικής γλώσσας.

Η κινηματογραφική επιδεξιότητα και αποτελεσματικότητα του Πανουσόπουλου δεν είναι απόρροια μόνο ταλέντου αλλά επίσης και μιας μακράς θητείας στη φωτογραφία και τη διαφήμιση. Έτσι, παρόλο που το κινηματογραφικό του έργο μέχρι σήμερα ανέρχεται σε μόλις επτά μεγάλα μήκους ταινιών, δεν πρέπει να ξεχνούμε πως ως διευθυντής φωτογραφίας έχει υπογράψει ταινίες του Κύρου, του Βούλγαρη, του Παναγιωτόπουλου, του Αγγελόπουλου, του Δαμιανού, του Θέου, του Σφήκα, του Νικολαΐδη, του Περάκη, του Τσεπερέπουλου κ.ά. Ούτε βέβαια πως, από το 1969 μέχρι σήμερα, ο Πανουσόπουλος έχει σκηνοθετήσει, κινηματογραφήσει και μοντάρει περισσότερα από χίλια διαφημιστικά σποτ.

Ο Πανουσόπουλος έχει την ικανότητα να εκμεταλλεύεται κάθε λεπτομέρεια στο χώρο και να δημιουργεί μια ατμόσφαιρα που να εκφράζει τον ψυχισμό των χαρακτήρων. Αν και εσκεμμένα περιορίζεται στην επιφάνεια των πραγμάτων, καταφέρνει να υποδηλώνει τη ζωή που υπάρχει από κάτω, αξιοποιώντας και παρασύροντας τους ηθοποιούς του σε σπουδαίες ερμηνείες, είτε πρόκειται για βετεράνους που κουβαλούν μια διαφορετική υποκριτική κουλτούρα είτε για πρωτοεμφανιζόμενους είτε για ερασιτέχνες. Και είναι οι ηθοποιοί αυτοί που προσδίδουν αλήθεια και βάθος στο όραμα ενός σκηνοθέτη. Έτσι, οι εικόνες που συνθέτει ο Πανουσόπουλος είναι ζωντανές, γεμάτες ουσία, εμπεριέχουν τον παλμό της ζωής και δεν έχουν ανάγκη από μετάφραση. Είναι εικόνες γεμάτες αγάπη για την Ελλάδα, για τους ανθρώπους της, για το φως και τη θάλασσα, για τόπους και χώρους που αγαπούμε, για την Αθήνα που οι πιο πολλοί μας δεν αντέχουμε πια. Είναι συνδεδεμένες με βιώματα και φορτισμένες με συναισθήματα, είναι οικείες και γι' αυτό είναι και δικές μας.

Η πράξη του Πανουσόπουλου είναι διερρευνητική και απενοχοποιημένη: περιεργάζεται με ευχαρίστηση τον κόσμο σαν να τον ανακαλύπτει για πρώτη φορά, αδράχνοντας κάθε τι που κινεί το ενδιαφέρον της, χωρίς ντροπή ή αναστολές, χωρίς φόβο. Έχει τη φρεσκάδα, την περιέργεια και την ελευθερία του παιδικού βλέμματος, την επιθυμία να μην ωριμάσει ποτέ κοινωνικά αλλά να παραμείνει για πάντα αθώο, με μια διάθεση παιχνιδιού αλλά και αναίδειας. Είναι ένα βλέμμα παιχτικό και ονειροπόλο, που αγγίζει με τρυφερότητα και αγάπη τους χαρακτήρες και τους χώρους όπου κατοικούν. Και πάνω από όλα, είναι ένα βλέμμα ερωτικό. Στο έργο του Πανουσόπουλου, ο έρωτας είναι κυρίαρχος· συνιστά τον κεντρικό άξονα αναφοράς, λειτουργώντας καταλυτικά στις ζωές των ηρώων του, προσφέροντας ένα όραμα στα υπαρξιακά τους αδιέξοδα, ένα αντίδοτο στο φόβο του θανάτου. Προσεγγίζεται με απόλυτη φυσικότητα και προσλαμβάνεται ως βασικός παράγοντας αρμονίας για τον άνθρωπο. Εκφράζει μια εσωτερική ανάγκη και, εντέλει, έναν επικούρειο ψυχισμό και στάση ζωής. Για τον Πανουσόπουλο, ο έρωτας και η ηδονή είναι άρρηκτα συνδεδεμένα με την ζωή, συνιστούν τη ζωογόνη δύναμη του ανθρώπου και δεν μπορούν να υπάρξουν ξεχωριστά, καθιστώντας την απόλαυση της ζωής και την ικανοποίηση της ερωτικής επιθυμίας επιτακτικές ανάγκες. Αν και η ματιά αυτή είναι πολλές φορές μονοσήμαντη, η ελαφρότητα, το χιούμορ, η διάθεση αυτοσαρκασμού και, πάνω από όλα, η μαεστρία και η χάρη του Πανουσόπουλου καταφέρνουν πάντα να σε κερδίζουν. Η προδιάθεσή του να απεικονίζει τις διαφορετικές πτυχές της ανθρώπινης ερωτικής εμπειρίας, να διεισδύει με την κάμερά του στον κόσμο των αισθήσεων, να υπηρετεί την έκφραση της ερωτικής επιθυμίας, καθιστούν τον Πανουσόπουλο τον κατ' εξοχήν ερωτικό δημιουργό του ελληνικού κινηματογράφου.

Filming Eros

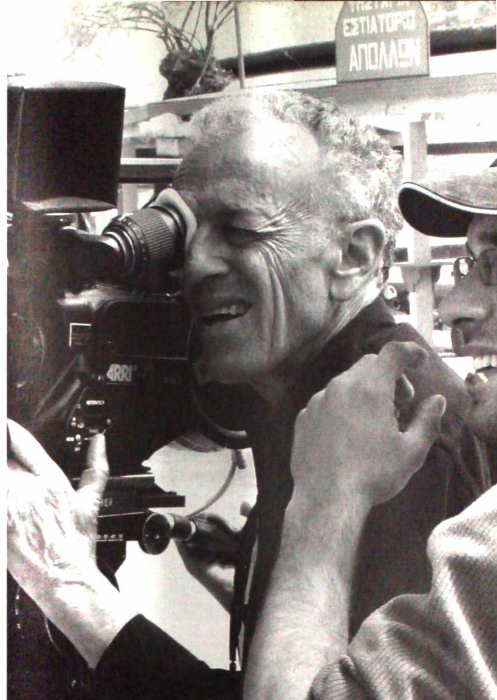
At a time when New Greek Cinema was producing mainly films of a political content, Panoussopoulos came along with *Honeymoon*, with no intention of taking an ideological stand or of commenting on the social reality, but instead choosing to talk about old age, about people who are near the end of their life and who seek refuge in their imagination. Earthy and sensitive, Panoussopoulos has followed his own course in Greek cinema, without ever showing an interest in films of ideas and ponderous messages, preferring to dedicate himself to a popular cinema, to build his own cinematic world, and to use his films as a means of personal expression. Drawing from personal experience and often blurring the line between the real and the imaginary, Panoussopoulos created his own reality in order to bring us his anthropocentric vision of life. Panoussopoulos's interest in a world view which is free of ideologies and his focus on people's inner reality combined with a rare —by Greek cinema standards— facility to express himself cinematically and an expert handling of the syntax of the cinematic language.

Panoussopoulos's cinematic dexterity and effectiveness stem not only from his talent, but also from many years working as a cinematographer and director of commercials. Thus, even though his oeuvre up to now numbers only seven feature films, we should not forget that a director of photography he has put his name to films by Kyros, Voulgaris, Panayotopoulos, Angelopoulos, Damianos, Theos, Sfikas, Nikolaidis, Perakis, Tsemberopoulos, et al. Nor should we forget that, from 1969 to the present, Panoussopoulos has directed, shot, and edited over one thousand commercials.

Panoussopoulos has the ability to take advantage of every detail in a given location and to create an atmosphere that evokes the psychological makeup of his characters. Even though he intentionally limits himself to the surface of things, he manages to allude to what lies underneath, getting the most out of his actors and inspiring them to remarkable performances, whether they be veterans with their own acting culture, first-timers, or amateurs. For it is actors who lend truth and depth to a director's vision. Thus, the images Panoussopoulos creates are alive, full of essence and the pulse of life, in no need of translation. They are images full of a love for Greece, for its people, for the light and the sea, for places we love, for the city of Athens which many of us can no longer endure. They are images that are connected to experiences; that are emotionally charged; that are familiar and, as such, belong to us as well.

Panoussopoulos has a way of looking at things that is inquisitive and guiltless: he takes pleasure in observing the world as if discovering it for the first time, grabbing anything that catches his fancy, never shy or inhibited, free of fear. His gaze has the freshness, the curiosity and the freedom of a child's gaze, as well as the desire never to mature socially but to remain forever innocent, playful, and sometimes a little cheeky. It is a poetic, dreamy gaze, which looks tenderly and lovingly over his characters and the spaces they inhabit. And above all, it is an erotic gaze. In Panoussopoulos's oeuvre, sex is dominant; it constitutes the main axis of reference, acting as a catalyst in the life of his heroes, offering a vision when they reach their existential impasses, an antidote when they are filled with the fear of death. Sex is approached naturally, and it is understood to be the main factor in a person's achieving harmony. Sex expresses an inner need and, ultimately, an Epicurean temperament and philosophy of life. For Panoussopoulos, sex and pleasure are inexorably tied to life. They constitute a human being's life-giving force and cannot exist separately, thereby rendering the enjoyment of life and the satisfaction of the sexual drive imperatives. And even if often it seems to be a 'one-track' gaze, Panoussopoulos' lightness, his sense of humour, his self-deprecation and, above all, his skill and grace will always win you over. His tendency to depict the different aspects of the human sexual experience, to delve with his camera into the world of the senses, and to serve the expression of sexual desire, render Panoussopoulos the erotic filmmaker *par excellence* of Greek cinema.

Dimitris Kerkinos

Φιλμογραφία / Filmography

- 1967** *Αβραάμ εγέννησε Ισαάκ, Ισαάκ εγέννησε Ιακώβ, Ιακώβ εγέννησε...* / *Abraham Begat Isaac, Isaac Begat Jacob, Jacob Begat...* (μυ / short)
- 1972** *Παρασκευή 9 Αυγούστου / Friday, 9th August* (μυ / short)
- 1979** *Ταξίδι του μέλιτος / Honeymoon*
- 1981** *Οι απέναντι / A Foolish Love*
- 1985** *Μανία / Mania*
- 1989** *Ο καφές / Cup of Coffee* (μυ / short)
- 1989** *Μ' αγαπάς; / Love Me Not*
- 1995** *Ελεύθερη κατάδυση / Love Knot*
- 2001** *Μια μέρα τη νύχτα / Athens Blues*
- 2004** *Τεστοστερόνη / Testosterone*

Ταξείδι του μέλιτος

Honeymoon

Greek title **Taxidi tou melitos**

35mm, έγχρωμο / colour, 112'
Ελλάδα / Greece 1979

Σκηνοθεσία-Σενάριο / Direction-Screenplay: Γ. Πανουσόπουλος / G. Panoussopoulos **Φωτογραφία / Cinematography:** Ανδρ. Μπέλλης / A. Bellis **Μοντάζ / Editing:** Γιάννα Σπυροπούλου / Yanna Spyroulou **Ήχος / Sound:** Π. Πανουσόπουλος / P. Panoussopoulos **Μουσική / Music:** Μάνος Χατζιδάκις / Manos Hadjidakis **Σκηνικά / Sets:** Θ. Παπαγιαννάκος / Th. Papayannakos, Γ. Καλαϊτζής / Y. Kalaitzis **Μακιγιάζ / Make-up:** Φ. Αλεξάκη / F. Alexaki **Παραγωγοί / Producers:** Γ. Πανουσόπουλος / G. Panoussopoulos, Μπ. Λιβανού / B. Livanou **Παραγωγή / Production:** Movie Makers

Ηθοποιοί / Cast: Σταύρος Ξενίδης / Stavros Xenidis, Αλέκα Παϊζή / Aleka Paizi, Μπέττυ Λιβανού / Betty Livanou, Λάζαρος Ανδρέου / Lazaros Andreou, Γκέλλυ Μαυροπούλου / Ghelly Mavroulou, Κώστας Παπαγεωργίου / Costas Papageorgiou, Μαρίκα Νέζερ / Marika Nezer.

Ο Λέων κι η Ζαχαρούλα έρχονται για εικοστή χρονιά να κάνουν τις διακοπές τους στη λουτρόπολη του Καϊάφα. Τούτη τη χρονιά δεν έχουν την κόρη τους μαζί. Βρίσκεται σε ταξίδι του μέλιτος στη Ρόδο. Το ζευγάρι είναι και πάλι μόνο του σαν τον παλιό καιρό. Συναντούν τους φίλους τους, όπως κάθε χρόνο, και επαναλαμβάνουν τη γνωστή ρουτίνα. Ο Λέων συνειδητοποιεί για πρώτη φορά τη θέση του. Έχει πάρει μόλις τη σύνταξη του και το μέλλον του φαίνεται καθαρό και τρομερό. Ένας γέρος φίλος του αργοπεθαίνει κι ο ίδιος βλέπει το τέλος όλο και πιο κοντά. Σε μια στιγμή τρέλος, σκοτώνει τη Ζαχαρούλα. Σ' ολόκληρη τη μικρή κοινωνία της λουτρόπολης ξυπνούν κρυμμένα πάθη. Ο φόβος του θανάτου γίνεται κοινός...

Leon and Zacharoula are spending their twentieth summer holiday at the Kaiapas spa. This year they are without their daughter who is on her honeymoon in Rhodes. The two of them are alone again, just like old times. They get together with friends and go through the usual routine. For the first time, Leon begins to see his life clearly. He has just retired, and he can see the terrible future in store for him. An elderly friend is slowly dying and Leon can see his own end rapidly approaching. In a fit of madness, he kills Zacharoula. Throughout the small spa community, sleeping passions awaken; the fear of death begins to be felt by everyone...

Βραβεία / Awards

Βραβεία καλύτερης ταινίας, πρωτοσφραγισμένου σκηνοθέτη, Α' ανδρικού ρόλου (Στ. Ξενίδης) και Α' γυναικείου ρόλου (Μπ. Λιβανού) στο Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης 1979.

Award for Best Film, Best Newcomer Director, Best Actor (S. Xenidis) and Best Actress (B. Livanou) at the Thessaloniki Film Festival 1979.

Οι απέναντι A Foolish Love

Greek title | **apenandi**

Ένας μονόχνοτος νεαρός, που περνά όλη του τη μέρα κλεισμένος στο σκοτεινό του δωμάτιο παρατηρώντας μ' ένα τηλεσκόπιο τους ανθρώπους των γύρω πολυκατοικιών, συγκεντρώνει το ηδονοβλεπτικό του ενδιαφέρον σε μια παντρεμένη. Ανάμεσά τους θ' αρχίσει να αναπτύσσεται μια περίεργη σχέση τηλεφωνικής επικοινωνίας και ανταλλαγής βλεμμάτων, έως τη στιγμή που η γυναίκα αποφασίζει να κάνει το δραστικό βήμα και, από αντικείμενο θέασης, να γίνει υποκείμενο δράσης και να εισβάλει μέσα στο χώρο του παρατηρητή της.

A solitary young man, who spends his days cooped up in his dark bedroom, watching people in the neighbouring apartment blocks through his telescope, becomes fixated with a married woman that lives across the way from him. A strange relationship begins to evolve between them, consisting of telephone calls and exchanged looks, up until the moment when the woman decides to take the drastic step and, from an object of contemplation, to become an active subject and to invade the space of her observer.

35mm, έγχρωμο / colour, 121'
Ελλάδα / Greece 1981

Σκηνοθεσία-Μοντάζ / Direction-Editing: Γ. Πανουσόπουλος / G. Panoussopoulos **Σενάριο / Screenplay:** Γ. Πανουσόπουλος / G. Panoussopoulos, Πέτρος Τατσόπουλος / Petros Tatsopoulos, Φίλιππος Δρακονταειδής / Philippos Drakondaitis **Φωτογραφία / Cinematography:** Άρης Σταύρου / Aris Stavrou **Ήχος / Sound:** Μ. Λογιάδης / M. Logiadis **Μουσική / Music:** Σταύρος Λογαρίδης / Stavros Logaridis **Καλλιτεχνική Διεύθυνση / Artistic Direction:** Νίκος Περάκης / Nikos Perakis **Παραγωγός / Producer:** Γ. Πανουσόπουλος / G. Panoussopoulos **Παραγωγή / Production:** EKK, Greca Film, Stefi Film

Ηθοποιοί / Cast: Μπέττυ Λιβανού / Betty Livanou, Άρης Ρέτσος / Aris Retsoz, Γιώργος Σίσκος / Yorgos Siskos, Δημήτρης Πουλικάκος / Dimitris Poulikakos, Ντόρα Βολανάκη / Dora Volanaki, Θέμις Μάνεσης / Themis Manessis

Μανία

Mania

Greek title **Mania**

Η ηρωίδα της ταινίας, η Ζωή, μένει σε μια σύγχρονη μεγαλούπολη, όπως η Αθήνα. Αποτελεί κομμάτι μιας αναπτυσσόμενης τεχνοκρατικής κοινωνίας ενώ ταυτόχρονα νιώθει κλεισμένη στο ατομικό της καβούκι χωρίς διέξοδο. Κανείς απ' αυτούς που την ξέρουν -ούτε η ίδια βεβαίως- θα μπορούσε ποτέ να φανταστεί τη μεταμόρφωσή της εκείνο το καλοκαιρινό απόγευμα στον Εθνικό Κήπο. Το δράμα εκτυλίσσεται στη μικρή ζούγκλα που θα μείνει για πάντα περικυκλωμένη από τη μεγάλη τσιμεντένια ζούγκλα της πόλης. Η Ζωή θα χάσει εκεί μέσα τον εαυτό της. Χωρίς ταυτότητα, χωρίς απολύτως κανένα σκοπό, είναι πια ένα γνήσιο στοιχείο της φύσης και θα σκορπίσει τον όλεθρο στην ήρεμη ζωή του πάρκου, με καταστρεπτικές συνέπειες.

Zoe, the film's heroine, lives in a contemporary big city, like Athens. She is a part of the developing technocratic society, while at the same time she feels locked up in her individual shell, with no way out. None of the people who know her -much less she herself- could ever imagine the transformation she underwent that summer afternoon in the National Gardens. The drama unfolds in a small jungle which will be forever surrounded by the big concrete jungle of the city. In there, Zoe will lose herself. With no identity, with absolutely no purpose, she becomes a true element of nature and will spread havoc amid the tranquil life of the park, with disastrous consequences.

Βραβεία / Awards

Κρατικό βραβείο Β' ανδρικού ρόλου (Αρης Ρέτσος).

Greek Culture Ministry's State Quality Award for Best Supporting Actor (Aris Retsos).

35mm, έγχρωμο / colour, 92'

Ελλάδα / Greece 1985

Σκηνοθεσία-Σενάριο-Φωτογραφία-Μοντάζ / Direction-Screenplay-Cinematography-Editing: Γιώργος Πανουσσόπουλος / George Panoussopoulos **Ήχος / Sound:** Μ. Αθανασόπουλος / M. Athanassopoulos **Μουσική / Music:** Νίκος Ξυδάκης / Nikos Xydakis **Καλλιτεχνική Διεύθυνση / Artistic Direction:** Νίκος Περάκης / Nikos Perakis **Παραγωγός / Producer:** Γ. Πανουσσόπουλος / G. Panoussopoulos **Παραγωγή / Production:** EKK / Greek Film Centre, Spentzos Film, Synergasia Ltd.

Ηθοποιοί / Cast: Αλεξάνδρα Βανζή / Alexandra Vanzì, Άρης Ρέτσος / Aris Retsos, Αντώνης Θεοδωρακόπουλος / Andonis Theodorakopoulos, Σταύρος Ξενίδης / Stavros Xenidis

Μ' αγαπάς; Love Me Not

Greek title **Μ' agapas?**

35mm, έγχρωμο / colour, 100'
Ελλάδα / Greece 1989

Σκηνοθεσία-Φωτογραφία / Direction-Cinematography: Γ. Πανουσόπουλος / G. Panoussopoulos **Σενάριο / Screenplay:** Γ. Πανουσόπουλος / G. Panoussopoulos, Β. Αλεξάκης / V. Alexakis, Σωτ. Κακίσης / S. Kakissis **Μοντάζ / Editing:** Γ. Μαυροψαρίδης / Y. Mavropsaridis **Ήχος / Sound:** Μ. Αθανασόπουλος / M. Athanasopoulos, Χρήστος Πατάς / Christos Patas **Μουσική / Music:** Χειμερινοί Κολυμβητές / Himerini Kolymvites **Καλλιτεχνική Διεύθυνση / Artistic Direction:** Μαριλένα Μοσχούτη / Marilena Moschouti **Παραγωγός / Producer:** Γ. Πανουσόπουλος / G. Panoussopoulos **Παραγωγή / Production:** EKK / Greek Film Centre, Home Video Hellas

Ηθοποιοί / Cast: Ανδρέας Μπάγκουλης / Andreas Barkoulis, Μπέττυ Λιβανού / Betty Livanou, Αντώνης Θεοδωρακόπουλος / Andonis Theodorakopoulos, Μυρτώ Παράσχη / Myrto Paraschi, Βάνα Μπάμπα / Vana Barba, Σοφία Αλμπέρτη / Sophia Aliberti, Γιώργος Κώνστας / Yorgos Conostas

Στην προσπάθειά του να δει την Ιουλιέτα γυμνή στο μπαλκόνι της, ο Ρωμαίος πέφτει και τραυματίζεται θανάσιμα. Η καρδιά του, με απόφαση της γυναίκας του —γιατί ο Ρωμαίος είναι παντρεμένος— προσφέρεται για μεταμόσχευση στο σώμα ενός ξένου. Κρίβει, όμως, μέσα της, όπως όλες οι καρδιές, τους έρωτες που έχει ζήσει. Έρωτες «μεγάλους», «αιώνιους», αλλά και μικρές καθημερινές ερωτικές ιστορίες. Μετά από μια σειρά... καρδιακών επεισοδίων, φτάνουμε στη στιγμή που ο ήρωας της ταινίας —η καρδιά— αλλάζει σώμα και συνεχίζει να ζει και να ερωτεύεται. Πώς είναι να έχεις μια καρδιά που δεν σου ανήκε από τότε που γεννήθηκες; Ο καινούργιος Ρωμαίος θα συναντήσει κάποτε τη γυναίκα του ευεργέτη του, τη γυναίκα που του χάρισε την καινούργια του ζωή.

In his effort to see Juliet naked on her balcony, Romeo falls and is mortally wounded. According to the wishes of his wife —because Romeo is indeed married— his heart is transplanted into the body of a stranger. But, like all hearts, this heart too keeps inside it the loves it has lived. "Great" loves and "eternal" loves, as well as every-day love stories. So the moment comes when the hero of the film —i.e. the heart— changes bodies and continues to live and fall in love. What is it like having a heart that hasn't been with you all your life? The new Romeo will one day meet the wife of his benefactor, the woman who gave him a new lease on life.

Βραβεία / Awards

Διάκριση ταινίας μεγάλου μήκους στα κρατικά βραβεία 1989.

Feature film distinction at the Culture Ministry's State Quality Awards 1989.

Ελεύθερη κατάδυση

Love Knot

Greek title **Eleftheri katadysi**

Η Όλγα, μια νέα γυναίκα, φαρμακοποιός, παντρεμένη και μητέρα ενός παιδιού, συναντιέται μ' έναν παιδικό της έρωτα, τον Λευτέρη, που έχει επιστρέψει στη γενέτειρά του ύστερα από πολύχρονη απουσία. Ο καθένας από τη μεριά του κουβαλά ένα τραγικό μυστικό, χωρίς όμως να το εξομολογούνται ο ένας στον άλλο: είναι αδελφία από διαφορετική μητέρα. Αυτός ήταν κι ο βασικός λόγος που τους χώρισαν όταν ήταν παιδιά κι ερωτευμένα μεταξύ τους. Ενώ ο έρωτάς τους αρχίζει να ξαναφουντώνει, τον Λευτέρη αρχίζει να διεκδικεί και η Βίκυ, μια εντελώς διαφορετική, νέα κοπέλα. Επίκεντρο στην όλη ιστορία, ένα βυθισμένο στη θάλασσα αεροπλάνο, που στην ανέλυσή του συμμετέχουν τα κύρια πρόσωπα.

Οlga, a young pharmacist, married and mother of a child, meets her childhood sweetheart Lefteris who has returned to his hometown after a long absence. They each harbour a terrible secret, which, however, they have never confessed to each other: they are brother-and-sister by a different mother, which was the main reason they were separated when they were kids and in love with each other. As their love is rekindled, Vicky, a completely different young woman begins to have feelings for Lefteris. At the centre of the whole story is an airplane that sank in the sea and in the recovery of which all the main characters of the film are involved.

Βραβεία / Awards

Κρατικό βραβείο ποιότητας ταινίας μεγάλου μήκους, μουσικής, Α' γυν. ρόλου (Κ. Καραμπέτη), Β' ανδρ. ρόλου (Α. Αντωνίου), Β' γυν. ρόλου (Β. Χριστοδουλίδου).

Greek Culture Ministry's State Quality Awards for Best Feature Film, Best Music, Best Actress (Κ. Karabetti), Best Supporting Actor (Α. Andoniou), Best Supporting Actress (V. Christodoulidou).

90 / Γιώργος Πανουσόπουλος

35mm, έγχρωμο / colour, 120'
Ελλάδα / Greece 1995

Σκηνοθεσία / Direction: Γ. Πανουσόπουλος / G. Panoussopoulos **Σενάριο / Screenplay:** Γ. Πανουσόπουλος / G. Panoussopoulos, Μ. Ζουμπουλάκη / M. Zouboulaki, Δ. Τομαζάνη / D. Tomazani, Λία Βιτάλη / Lia Vitali, Β. Αλεξάκης / V. Alexakis. **Φωτογραφία / Cinematography:** Δ. Κιτσικής / D. Kitsikis. **Μοντάζ / Editing:** Γ. Τσιτσόπουλος / Y. Tsitsopoulos **Ήχος / Sound:** Π. Πανουσόπουλος / P. Panoussopoulos **Μουσική / Music:** Μάνος Χατζιδάκις / Manos Hadjidakis (διασκευή του Ν. Κυπουργού / adapted by N. Kyriourgos). **Σκηνικά / Sets:** Ιάκ. Μισχάλης / I. Mischalis **Παραγωγός / Producer:** Γ. Πανουσόπουλος / G. Panoussopoulos **Παραγωγή / Production:** EKK / Greek Film Centre, Φιλμική Εταιρεία / Filmiki Eteria, Stefi Film, Home Video Hellas, ELKE S.A.

Ηθοποιοί / Cast: Κ. Καραμπέτη / K. Karabetti, Αλ. Συσσοβίτης / A. Syssovitis, Β. Χριστοδουλίδου / V. Christodoulidou, Αντ. Αντωνίου / A. Andoniou, Ηλ. Λογοθέτης / E. Logothetis, Μπεάτα Ασημακοπούλου / Beata Assimakopoulou

Μια μέρα τη νύχτα Athens Blues

Greek title **Mia mera ti nyhta**

35mm, έγχρωμο / colour, 112'
Ελλάδα / Greece 2001

Σκηνοθεσία / Direction: Γ. Πανουσόπουλος / G. Panoussopoulos
Σενάριο / Screenplay: Σωτ. Κακίσης / S. Kakissis, Γ. Πανουσόπουλος / G. Panoussopoulos
Φωτογραφία / Cinematography: Χρήστος Καραμάνης / Christos Karamanis, Γ. Πανουσόπουλος / G. Panoussopoulos
Μοντάζ / Editing: Γ. Σακαριδής / Y. Sakaridis
Ήχος / Sound: Π. Τζελέκης / P. Tzelekis
Μουσική / Music: Στέλιος Βαμβακάρης / Stelios Vamvakaris
Παραγωγοί / Producers: Φ. Κοσσοβίτσα / F. Cossovitza, Αμ. Λιβανού / A. Livanou, Ηρ. Μαυροειδής / I. Mavroidis
Παραγωγή / Production: EKK / Greek Film Centre, Ideefixe, Filmnet, EPT AE. / ERT S.A.

Ηθοποιοί / Cast: Μπέττυ Λιβανού / Betty Livanou, Μηνάς Χατζησάββας / Minas Hadzisavvas, Ηλίας Λογοθέτης / Elias Logothetis, Ανδρέας Ντούζος / Andreas Douzos, Ρένος Μάντης / Renos Mandis, Αλέξανδρος Ουδινότης / Alexandros Oudinotis, Χρήστος Νομικός / Christos Nomikos

Έννεα πρόσωπα, πλήθος παράλληλων επεισοδίων και ο τρόπος που αυτά διαπλέκονται στη διάρκεια μιας ζεστής καλοκαιρινής νύχτας. Ένα αγόρι 6 ετών το σκάει από το σπίτι του για να δει τι συμβαίνει στον κόσμο στη διάρκεια μιας νύχτας. Ανακαλύπτει μια πόλη μαγική και συναντά ανθρώπους τελείως διαφορετικούς από αυτούς που βλέπει κανείς την ημέρα.

Nine characters, a host of parallel incidents and the manner in which they are interwoven in the course of a warm summer night. A six-year-old boy runs away from home to see what goes on in the world during a summer night. He discovers a magical city and meets people that are totally different from the ones he sees during the day.

Τεστοστερόνη Testosterone

Greek title **Testosteroni**

Ο Πέτρος, ένα ναυτάκι 22 χρόνων, επιστρέφει για ένα εικοσιτετράωρο στο νησί του. Χειμώνας. Πρώτη άδεια. Η τεστοστερόνη στα ύψη! Είναι μόνος με την ιδιόρρυθμη θεία του και την άσχημη ψυχοκόρη της. Η μήπως όχι; Ξαφνικά ανακαλύπτει ότι βρίσκεται σ' ένα νησί γεμάτο νέες, ωραίες, διαθέσιμες γυναίκες... Αρχίζει να περνάει καλά και χάνει τα πλοία της επιστροφής το ένα μετά το άλλο. Ζει την απόλυτη φαντασίωση. Έχει όποια γυναίκα θελήσει. Γιατί να φύγει; Μια καταγίδια ξεσπά. Ο Πέτρος, αποκλεισμένος, αρχίζει να ανησυχεί. Τόσες μέρες, δεν έχει συναντήσει ούτε έναν άντρα στο νησί. Το όνειρο που ζούσε μέχρι τώρα αρχίζει σιγά-σιγά να μετατρέπεται σε εφιάλητη...

Petros, a 22-year-old sailor, returns to his native island for twenty-four hours. It's winter and this is the first time he's gone on leave. His testosterone is peaking! He is alone with his eccentric aunt and her ugly foster daughter. Or is he? Suddenly, he discovers that he's on an island full of young, beautiful, available women... He starts having a good time and misses one return boat after another. He is living the ultimate fantasy. He can have any woman he wants. So why should he leave? A storm breaks out. Petros begins to worry. All the time he's been on the island he hasn't met a single man. The dream starts to turn into a nightmare...

Βραβεία / Awards

Γ' Βραβείο καλύτερης ταινίας, Α' Βραβείο Ανδρικού ρόλου (Δ. Λιακόπουλος), Κρατικά Βραβεία Ποιότητας, Θεσσαλονίκη 2004.

3rd Prize for Best Film, 1st Prize for Best Actor (D. Liakopoulos), Greek Culture Ministry's State Quality Awards, Thessaloniki 2004.

35mm, έγχρωμο / colour, 95'
Ελλάδα / Greece 2004

Σκηνοθεσία / Direction: Γ. Πανουσόπουλος / G. Panoussopoulos **Σενάριο / Screenplay:** Αύγ. Κορτώ / A. Corteau, Γ. Πανουσόπουλος / G. Panoussopoulos **Φωτογραφία / Cinematography:** Σ. Σαρκέτσης / S. Sarketzis, Γ. Πανουσόπουλος / G. Panoussopoulos **Μοντάζ / Editing:** Π. Δαουλτζής / P. Daoultzis **Ήχος / Sound:** Π. Τζελέκης / P. Tzelekis **Μουσική / Music:** Αύγ. Κορτώ / A. Corteau **Σκηνικά / Sets:** Ν. Πολίτης / N. Politis **Κοστούμια / Costumes:** Δ. Χειμώνα / D. Himona **Μακιγιάζ / Make up:** Μ. Βασιλείου / M. Vassiliou **Παραγωγός / Producer:** Κ. Οικονόμου / K. Economidou **Παραγωγή / Production:** Graal A.E. / Graal S.A., NOVA, EKK / Greek Film Centre

Ηθοποιοί / Cast: Δημήτρης Λιακόπουλος / Dimitris Liakopoulos, Ναταλία Δραγομή / Natalia Dragomi, Δημήτρα Ματσούκα / Dimitra Matsouka, Καίτη Παπανίκη / Kety Papanika, Μαρία Ζορμπά / Maria Zorba, Τατιάνα Παπαμάρκου / Tatiana Parnamoschou, Κερασία Σαμαρά / Kerassia Samara, Βαγγελιώ Ανδρεάδακη / Vangelia Andreadaki, Άλκης Παναγιωτίδης / Alkis Panagiotidis

Αβραάμ εγέννησε Ισαάκ, Ισαάκ εγέννησε Ιακώβ, Ιακώβ εγέννησε... Abraham Begat Isaac, Isaac Begat Jacob, Jacob Begat...

Greek title **Avraam egennise Isaac, Isaac egennise Iakov, Iakov egennise...**

16mm, έγχρωμο / colour, 15' Ελλάδα / Greece 1967

Σκηνοθεσία - Φωτογραφία - Μοντάζ - Μουσική Επιμέλεια - Παραγωγή / Direction - Cinematography - Editing - Music Selection - Production: Γιώργος Πανουσόπουλος / George Panoussopoulos **Σενάριο / Screenplay:** Βασίλης Αλεξάκης / Vassilis Alexakis

Ένας άνδρας ντυμένος με σμόκιν κάθεται σ' ένα τραπέζι τραπέζιας και ακούει από ένα ραδιόφωνο τον αγώνα Ολυμπιακού-Παναθηναϊκού. Περιμένει μια γυναίκα, η οποία λίγο μετά την άφιξή της φεύγει. Ο άνδρας σχεδιάζει βηματισμούς πάνω στο τραπέζι με τον δείκτη και τον μέσο δάκτυλο ενώ ακούγεται το εμβατήριο των αμερικανών πεζοναυτών. Στη συνέχεια αυτοκτονεί με ένα πλαστικό πιστόλι.

A man dressed in a tuxedo is sitting at a dining-room table, listening to a football match between Olympiakos and Panathinaikos on the radio. He's waiting for a woman who, shortly after her arrival, leaves. The man "walks" his index and middle fingers back and forth on the table, to the sound of the US Marines march. He then commits suicide with a plastic gun.

Ο καφές / Cup of Coffee

Greek title **O kafes** 35mm, έγχρωμο / colour, 9' Ελλάδα / Greece 1985

Σκηνοθεσία-Φωτογραφία / Direction-Cinematography: Γιώργος Πανουσόπουλος / George Panoussopoulos **Σενάριο / Screenplay:** Βασίλης Αλεξάκης / Vassilis Alexakis **Μοντάζ / Editing:** Γιώργος Μαυροφωρίδης / Yorgos Mavroparidis **Ήχος / Sound:** Μαρίνος Αθανασόπουλος / Marinos Athanassopoulos, Χρήστος Πατάς / Christos Patas **Παραγωγός / Producer:** Γ. Πανουσόπουλος / G. Panoussopoulos **Παραγωγή / Production:** EKK / Greek Film Centre, Home Video Hellas

Ηθοποιοί / Cast: Νάντια Δελιγιάννη / Nandia Deliyanni, Νίκος Αλεξίου / Nikos Alexiou, Γιώτα Φέστα / Yota Festa, Γιάννης Χατζηγιάννης / Yannis Hatzigiannis, Δημήτρης Αράπογλου / Dimitris Arapoglou

Ένας άνδρας καλεί την φίλη του να πιουν ένα καφέ στο διαμέρισμά του... / A man invites his girlfriend over to his apartment for a coffee...

Τηλεοπτικές παραγωγές / TV Productions

Ταφεία. Η γιορτή των προγόνων / Tapheia. The Festival of the Ancestors Greek title **Tafia. I giorti ton progenon**

Σκηνοθεσία / Direction: Γιώργος Πανουσόπουλος / George Panoussopoulos **Κάμερα / Camera:** Γιώργος Πανουσόπουλος / George Panoussopoulos, Γιούρι Αβέρωφ / Yuri Averof **Μοντάζ / Editing:** Γιώργος Μάνος / Yorgos Manos **Σενάριο-Σχεδιασμός Παραγωγής / Screenplay-Production Design:** Δέσποινα Εξακουστίδου / Despina Exakoustidou **Ήχος / Sound:** Χρήστος Νομικός / Christos Nomikos **Παραγωγή / Production:** Αρχείο Παραλειπομένων Ελληνικής και Ευρωπαϊκής Ιστορίας / Greek and European History Omissions Archive **Ντοκιμαντέρ / Documentary** 12' 1998

Ηθοποιοί / Cast: Αίας Μανθόπουλος / Aias Manthopoulos, Έφη Χατζηφωίτη / Efi Xatzifoti **Μουσικοί / Musicians:** Δημήτρης Καρασαββίδης / Dimitris Karassavidis, Θεοδόσης Εφραμιδής / Theodosios Eframidis

Αυτή η ταινία βγήκε από ένα ταξίδι στον Καύκασο. Ήταν ένα ταξίδι στο παρελθόν, που μας έφτασε ως τον καιρό του Οδυσσέα. Η προβολή είναι αφιερωμένη στη μνήμη του μοντέρ της, του Γιώργου Μάνου. / This film came out of a journey to the Caucasus. It was journey into the past, which took us back to the time of Odysseus. The screening is dedicated to the memory of its editor, Yorgos Manos.

Millennium 2000. Η τελευταία δύση της χιλιετίας / Millennium 2000. The Last Sunset of the Millennium

Greek title **Millennium 2000. I teleftea dyssi tis hilietias**

Σκηνοθεσία-Φωτογραφία / Direction-Cinematography: Γιώργος Πανουσόπουλος / George Panoussopoulos **Κάμερα / Camera:** Γιώργος Πανουσόπουλος / George Panoussopoulos, Florian Schoenherr, Κώστας Σταμούλης / Costas Stamoulis **Μοντάζ / Editing:** Γιώργος Μαυροφωρίδης / Yorgos Mavroparidis **Μουσική / Music:** Μάνος Χατζιδάκις / Manos Hadjidakis. **Παραγωγοί / Producers:** Γιώργος Τσεμπερόπουλος / Yorgos Tsemberopoulos, Ελένη Κοσσιφίδου / Eleni Kossyfidou **Παραγωγή / Production:** Φιλική Εταιρεία / Filniki Eteria **έγχρωμο / colour, 4' 2000**

Εισαγωγή στην τελετή έναρξης, Ολυμπιακοί Αγώνες 2004 / Introduction to the Opening Ceremony, 2004 Olympic Games

Greek title **Isagogi stin teleti enarxis, Olymbiakoi Agones 2004**

Σκηνοθεσία-Φωτογραφία-Κάμερα / Direction-Cinematography-Camera: Γιώργος Πανουσόπουλος / George Panoussopoulos **Μουσική / Music:** Δημήτρης Παπαδημητρίου / Dimitris Papadimitriou **έγχρωμο / colour, 2,5' 2004**

Αντουανέττα Αγγελίδη

Antoinetta Angelidi

Το έργο της Αντουανέττας Αγγελίδη δείχνει ότι η τέχνη του κινηματογράφου μπορεί να είναι κάτι πιο σύνθετο από μια παραδοσιακά κινηματογραφημένη αφήγηση και ότι, παρόλο που διανύουμε μια περίοδο που τα προϊόντα πολιτισμού εξομοιώνονται με τις δημόσιες σχέσεις, υπάρχουν ακόμη καλλιτέχνες που ανθίστανται και επιμένουν στο προσωπικό τους ύφος.

Στο πλαίσιο των «διαφορετικών», από αισθητική άποψη, ταινιών που παρουσιάζονται τη δεκαετία του '70 και που προτείνουν ένα «άλλο» είδος αφήγησης, θα κατατάξουμε την Αγγελίδη, η οποία εμφανίζεται με την ταινία *Idées Fixes / Dies Irae* (Παραλλαγές στο ίδιο θέμα), το 1977.

Στις *Παραλλαγές*, η Αγγελίδη ενεργοποιεί δημιουργικά τη γνώση της πάνω στην ιστορία της κινηματογραφικής εικόνας και τη συνδέει με μια παγκόσμια καλλιτεχνική γλώσσα ενός *εναλλακτικού*, ποιητικού κινηματογράφου, διατηρώντας τις ιδιαιτερότητες της δικής της παράδοσης και, κυρίως, των προσωπικών της ανησυχιών.

Ο διαφορετικός χειρισμός της αφήγησης γίνεται ακόμη πιο συγκεκριμένος και πιο προσωπικός στις επόμενες ταινίες της, (*Τόπος, Ώρες. Μια τετράγωνη ταινία, Κλέφτης ή η πραγματικότητα*), όπου η σχέση με το παρελθόν είναι ενταγμένη σ' ένα ιδιόμορφο αφηγηματικό σώμα και η ανατροπή καθιερωμένων σχημάτων συγκλίνει σε μια συμπαγή αφήγηση που αυτοκαθιερώνεται και δημιουργεί τη γλώσσα μιας εσωτερικής αναζήτησης.

Η χρονική σχέση εικόνας και ήχου στις ταινίες της, η αλληλένδετη συνέχειά τους, είναι ταυτόχρονα ιστός και θεματολογία της αφήγησης. Η σιωπή γίνεται υπόβαθρο του διαλογισμού· σιωπή της ενδοσκόπησης. Το θέμα του θανάτου, του έρωτα, του παιχνιδιού, της προσπάθειας να δείχθει το κρυμμένο και το ανείπωτο, καθορίζουν τα έργα της. Η σχέση της με τη ζωγραφική παρουσιάζει ιδιαίτερο ενδιαφέρον. Οι πίνακες στις ταινίες της είναι ένα ζωντανό οργανικό σώμα, «ο πρώτος τόπος μέσα από τον οποίο είχα τη μεγάλη τύχη να νιώσω τη συμπύκνωση των πραγμάτων που τρέφουν τη ζωή μας», όπως λέει και η ίδια. Οι ταινίες της είναι ποιητικά σχόλια πάνω στην ανθρώπινη μοίρα και απαιτούν μια προσεκτική αλλά και άφοβη ματιά του θεατή, μια ματιά που του επιτρέπει την παραγωγή πλούσιων αισθήσεων και που δεν τη φοβίζει η αναμόχλευση σκοτεινών πλευρών του εαυτού του.

Γεννήθηκε στην Αθήνα το 1950. Ζωγραφίζει από πάντα. Σπούδασε αρχιτεκτονική στο Εθνικό Μετσόβειο Πολυτεχνείο, σκηνοθεσία και μοντάζ στο Institut Des Hautes Etudes Cinématographiques (I.D.H.E.C) στο Παρίσι και θεωρία κινηματογράφου με τον Christian Metz, στην École des Hautes Etudes en Sciences Sociales. Διδάσκει Κινηματογράφο στο Πανεπιστήμιο της Θεσσαλίας.

Στέλλα Θεοδωράκη

The oeuvre of Antoinetta Angelidi shows that the art of cinema can be something more complex than a traditionally filmed narrative and that, despite the fact that we are living in a time when cultural products are put on par with public relations, there are still artists who resist and persist in their personal style.

We would classify Angelidi—who appeared with the film *Idées Fixes - Dies Irae* (Variations on the Same Theme) in 1977—among the filmmakers who emerged in the seventies with films that were “different”, from an aesthetic viewpoint, and who proposed “another” kind of narrative.

In *Variations*, Angelidi creatively activates her knowledge of the history of the cinematic image and connects it to a global artistic language of an *alternative*, poetic cinema, while still preserving the peculiarities of her own tradition and, especially, her personal concerns.

This different way of handling the narrative becomes even more specific and more personal in her subsequent films (*Topos, The Hours. A Square Film, Thief or Reality*), in which the relationship with the past is part of a singular narrative body and the reversal of established schemata converges towards a compact narrative which establishes itself and creates the language of an inner quest.

The temporal relation between image and sound in Angelidi's films and their interlinked continuity

are, at the same time, the fabric and the theme of the narrative.

Silence becomes the background for meditation;

the silence of introspection.

The themes of death, love, play, and the effort to show that which is hidden or ineffable, all define her works.

Her relationship to painting is especially interesting.

The paintings featured in her films are a living, organic body,

“the first place through which I had the good fortune to feel the

concentration of the things that give sustenance to our life,” in her own words. Her films are poetic comments on human fate and they demand a careful but fearless gaze on the part of the viewer; a gaze which allows for the generation of rich senses and which will not be afraid when the darker aspects of the self are stirred up.

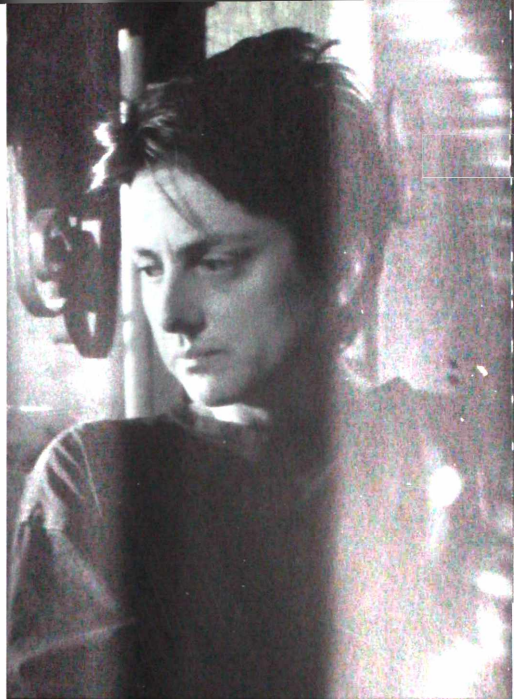
She was born in Athens in 1950.

She has been painting forever. She studied Architecture at the National Technical University in Athens, Film Directing and Editing at the Institut Des Hautes Edutes Cinématographiques

(I.D.H.E.C) in Paris, and Film Theory at the École des Hautes Etudes en Sciences Sociales, where she was taught by Christian Metz.

She teaches Film at the University of Thessaly.

Stella Theodoraki

Φιλμογραφία / Filmography

1975 *L'Histoireécrite* (μμ video / short video)

1976 *L'Eau* (μμ / short)

1977 *Idées Fixes / Dies Irae*
(Παραλλαγές στο ίδιο θέμα) /
Idées Fixes / Dies Irae
(Variations on the Same Theme)

1985 *Τόπος / Topos*

1995 *Οι ώρες: Μια τετράγωνη ταινία /*
The Hours – A Square Film

2001 *Κλέφτης ή η πραγματικότητα /*
Thief or Reality

Εικαστικό Έργο / Visual Art

1982 *Έχιδνες / Vipers* (γλυπτά / sculptures)

1989 *Πτώσεις / Falls* (ζωγραφική / painting)

1991 *Οθόνη-Matrix / Screen-Matrix*
(εγκατάσταση / installation)

1994 *Σελίδα από το Βιβλίο των Ωρών /*
Page from the Book of Hours
(εγκατάσταση / installation)

2001 *Τα μαύρα νερά / The Black Waters*
(εγκατάσταση / installation)

H O R I Z O N

Idées Fixes / Dies Irae (Παραθλαγές στο ίδιο θέμα)

Idées Fixes / Dies Irae (Variations on the Same Theme)

Greek title **Idées Fixes / Dies Irae (Parallayes sto idio thema)**

Οι αναπαραστάσεις του γυναικείου σώματος στην ιστορία της σύγχρονης τέχνης: το φύλο ως κατασκευή και όχι ως μοίρα. Οι αναπαραστάσεις του σώματος και το σώμα της αναπαράστασης. Η ταινία γράφεται από την αρχή ως συγχρονική και διαχρονική σύνθεση και ανσίρεση των κωδίκων ορισμένων εικόνων και ήχων. Η αναστροφή του κώδικα, καθώς και η σύγκρουση των διαφορετικών κωδίκων, γίνεται μέθοδος της γραφής και επομένως και της ανάγνωσης της ταινίας.

The representations of the female body in the history of modern art: gender as structure and not as destiny. The representations of the body and the body of representation. The film is written from the outset as a synchronic and diachronic synthesis and refutation of the codes of certain images and sounds. The inversion of the code, as well as the clash between different codes, becomes the method of writing and, therefore, of reading the film.

16mm, Ασπρόμαυρη / B&W, 60'
Ελλάδα / Greece 1977

Σκηνοθεσία-Σενάριο / Direction-Screenplay: Αντουανέττα Αγγελίδη / Antoinetta Angelidi **Φωτογραφία / Cinematography:** P. Perinan **Μοντάζ / Editing:** Αντουανέττα Αγγελίδη / Antoinetta Angelidi **Μουσική / Music:** C. Artman **Καλλιτεχνική Διεύθυνση / Art Direction:** Αντουανέττα Αγγελίδη / Antoinetta Angelidi **Παραγωγός / Producer:** Αντουανέττα Αγγελίδη / Antoinetta Angelidi

Ηθοποιοί / Cast: J. Delettre

Βραβεία / Awards

Βραβείο Πρωτοεμφανιζόμενου Σκηνοθέτη και Βραβείο της Πανελληνίας Ένωσης Κριτικών Κινηματογράφου για έρευνα στη φιλμική γλώσσα στο Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης 1977.

Award for Best Newcomer Director and Greek Film Critics' Association Award for research of the filmic language at the Thessaloniki Film Festival 1977.

Τόπος Topos

Greek title **Τόπος**

35mm, έγχρωμο / colour, 80'
Ελλάδα / Greece 1985

Σκηνοθεσία-Καλλιτεχνική Διεύθυνση / Direction-Art Direction: Αντ. Αγγελίδη / A. Angelidi **Σενάριο / Screenplay:** Αντ. Αγγελίδη / A. Angelidi, Κλ. Μητσούτση / C. Mitsotaki **Φωτογραφία / Cinematography:** Στ. Χασάπης / S. Hassapis **Μοντάζ / Editing:** Αντ. Τέμπορος / A. Temporos **Σκηνοκά / Sets:** Κ. Αγγελιδάκης / C. Angelidakis **Κοστούμια / Costumes:** Α. Κεντάκα / L. Kendaka **Μακιγιάζ / Make-up:** Αχ. Χαρίτος / A. Haritos **Μουσική / Music:** Γ. Απέργης / Y. Apergis **Music Improvisations / Μουσικοί Αυτοσχεδιασμοί:** Martine Viard **Φωνές / Voices:** Ανν. Σαντοριναίου / A. Santorineou **Παραγωγή / Production:** Αντ. Αγγελίδη / A. Angelidi, EKK / Greek Film Centre

Ηθοποιοί: J. Gastaldi, Μ. Λυμπεροπούλου / M. Lyberopoulou, Α. Σαντοριναίου / A. Santorineou, Μ. Viard, Κ. Μιρτσέκη / C. Mirtseki, Αρ. Μουτούση / A. Moutoussi, Στ. Τονρέν / S. Tonres, Τ. Μόσχος / T. Moschos, Α. Δαδής / A. Davis, Στ. Κοτσίκος / S. Kotsikos

World Sales: GFC

Βραβεία / Awards

Ειδικό Βραβείο, Βραβείο Ήχου και Βραβείο Πανελληνίας Ένωσης Κριτικών Κινηματογράφου στο Φεστιβάλ Θεα/νίκης 1985. Κρατικό Βραβείο Ποιότητας.

Special Prize, Award for Best Sound and Panhellenic Film Critics' Association Award at the Thessaloniki Film Festival 1985. State Quality Award.

Πρελούδιο-Η Στιγμή-Το Πένθος-Επίλογος. Το μικρό θέατρο του σώματος. Μια παραβολή πάνω στον τόπο και το χρόνο. Ένα παικνίδι μεταμορφώσεων. Πορεία μετά από ένα θάνατο, ένας δεύτερος θάνατος. Μια γυναίκα γεννά και πεθαίνει. Τη στιγμή του θανάτου της, στιγμή μεταίχμιο, σαν την αρχή του ύπνου, το πρόσωπό της σκορπεί και παίρνει τις όψεις όσων παραστέκουν το θάνατό της. Μια κατάβαση αρχίζει, εικόνες βαθιάς μνήμης έρχονται στην επιφάνεια και το σώμα σπαράσσεται από τις συγκρούσεις αυτών που το κατοικούν. Γίνεται ένα διαταραγμένο πεδίο. Η φωνή της —η μοναδική φωνή— αναλύεται σε πολλές φωνές και πολλούς ρόλους. Το πένθος τελειώνει όταν τελειώσει ο κύκλος της κατάβασης και το σώμα εγκαταλείφθει από τις μορφές που κατοικούσαν εντός του. Το σύμπαν μένει άδειο.

Prelude-The Moment-Mourning-Epilogue. The small theatre of the body. A parable on space and time. A game of transformations. The course taken after a death, a second death. A woman gives birth and dies. At the moment of her death—a borderline moment, like the onset of sleep— her face scatters and takes on the aspects of those who are attending her death. A catabasis begins; images of deep memory come to the surface; and the body is fragmented by the clashes between those that inhabit it. It becomes a disturbed field. Her voice —the sole voice— is analysed into many voices and many roles. Mourning ends when the cycle of the catabasis ends and the body is free of the forms that lived inside it. The universe remains empty.

Οι ώρες-Μια τετράγωνη ταινία The Hours-A Square Film

Greek title **Ισρές-Μια τετράγωνη ταινία**

Λάθος αφιέρωση-Δεν θα ξεφύγεις-Εγώ ή Μη-Τ' άκουσα σ' ένα όνειρο το '75. Η μνήμη ως κατασκευή και ως εσωτερικός παλμός. Η Σπένδω, στα όρια της αυτοκτονίας, ξαναζεί τη ζωή της, την ανασυνθέτει και ελευθερώνεται από αυτή. Η μελαγχολία ρέει και γεμίζει το χώρο. Με χρόνους παράλληλους. Οι ώρες συνυπάρχουν και συμπλέκονται. Ο κόσμος, σαρκοβόρος μηχανισμός. Μια κήρυξη αρχίζει, μια βύθιση ρυθμική στο πάθος της μνήμης. Στον τόπο όπου το κακό εμφανίζεται με τη μορφή του καλού. Όπου η μνήμη δεν καθηλώνει πια, δεν επαναλαμβάνει, μέσα της γλιστράει μια νέα οπτική. Οι ήρωες ανασυντίθενται χωρίς θόρυβο. Η Σπένδω οδηγείται από τη βίαιη εξάρτηση στην αποδοχή του προσωπικού της βλέμματος.

Wrong Dedication-You Won't Get Away-I or Don't-I Heard It in a Dream in '75. Memory as structure and inner pulsation. Spendo, on the verge of suicide, relives her life; recomposes it; and is free of it. Melancholia flows and fills the space. In parallel times. The hours co-exist and intertwine. The world, a carnivorous mechanism. A descent begins, a rhythmic submersion into the thickness of memory. In the place where Evil appears in the form of Good. Until memory no longer rivets, no longer repeats, there is a new viewpoint sliding through it. The heroes are recomposed noiselessly. Spendo is led from violent dependency to the acceptance of her personal gaze.

35mm, έγχρωμο / colour, 80'
Ελλάδα / Greece 1995

Σκηνοθεσία - Σενάριο - Καλλιτεχνική Διεύθυνση / Direction - Screenplay - Art Direction: Αντ. Αγγελίδης / A. Angelidi / **Φωτογραφία / Cinematography:** Κ. Μαραγκουδάκη / K. Maragoudaki **Μοντάζ / Editing:** Ι. Σπηλιοπούλου / I. Spiliopoulou **Ήχος / Sound:** Δ. Καμαρωτός / D. Kamarotos, Κ. Βώκος / K. Vokos, Β. Κουντουρής / V. Koundouris, Αντ. Σαμαράς / A. Samaras **Σκηνικό-Κοστούμια / Sets-Costumes:** Αν. Αρσένη / A. Arseni **Μακιγιάζ / Make-up:** Αχ. Χαρίτος / A. Charitos **Μουσική / Music:** Δ. Καμαρωτός / D. Kamarotos **Παραγωγή / Producer:** Αντ. Αγγελίδης / A. Angelidi **Παραγωγή / Production:** EKK / Greek Film Centre, Hyperion Productions

Ηθοποιοί: Κ. Γέρου / K. Yerou, Έ. Σωφρονιάδου / E. Sofroniadou, Α. Αθανασιάδου / A. Athanassiadou, Τ. Αποστόλου / T. Apostolou, Μ. Σταλάκης / M. Stalakis, Θ. Πολυζώνης / T. Polizonis, Κ. Πολυδώρου / K. Polidorou, Δ. Κουβάτσου / D. Kouvatsou

World Sales: EKK / Greek Film Centre T. +30 210 367 8500 F. +30 210 364 8245
info@gfc.gr www.gfc.gr

Βραβεία / Awards

Βραβείο Σκηνικών και Κοστούμιών, Θεσπιβάθ Θεσσαλονίκης, 1995. Κρατικό Βραβείο Σηκηνικών.

Award for Best Sets and Costumes, Thessaloniki Film Festival 1995. Greek Culture Ministry's State Quality Award for Best Sets.

Κλέφτης ή η πραγματικότητα Thief or Reality

Greek title **Kleftis i i pragmatikotita**

35mm, έγχρωμο / colour, 83'
Ελλάδα / Greece 2001

Σκηνοθεσία / Direction: Αντουανέττα Αγγελίδη / Antoinetta Angelidi **Σενάριο / Screenplay:** Rea Wallden, Αντ. Αγγελίδη / A. Angelidi. **Φωτογραφία / Cinematography:** Ηλίας Κωνσταντακόπουλος / Elias Constandakopoulos **Μοντάζ / Editing:** Ιωάννα Σπυλιούπουλου / Ioanna Spiliopoulou **Ήχος / Sound:** Μ. Αθανασόπουλος / M. Athanassopoulos, Κ. Μπιώκος / C. Bokos **Μουσική / Music:** C. Artman **Σκηνικά / Sets:** Αντ. Αγγελίδη / A. Angelidi, Κ. Κυπριωτάκης / C. Kyriotakis **Κοστούμια / Costumes:** Χρ. Παπούλια / C. Papoulia **Ηθοποιοί / Cast:** Παρθενώπη Μπουζούρη / Parthenopie Bouzouri, Νίκος Παντελίδης / Nikos Pangelidis, Εύρη Σωφρονιάδου / Evri Sofroniadou, Αντζέλα Μπρούσκου / Angela Brouskou **Παραγωγή / Production:** ΕΚΚ / Greek Film Centre, EPT A.E. / ERT S.A., Town Film

Παγκόσμια Εκμετάλλευση / World Sales:
Αντ. Αγγελίδη / A. Angelidi
T. +30 210 756 3807 F. +30 210 380 1046

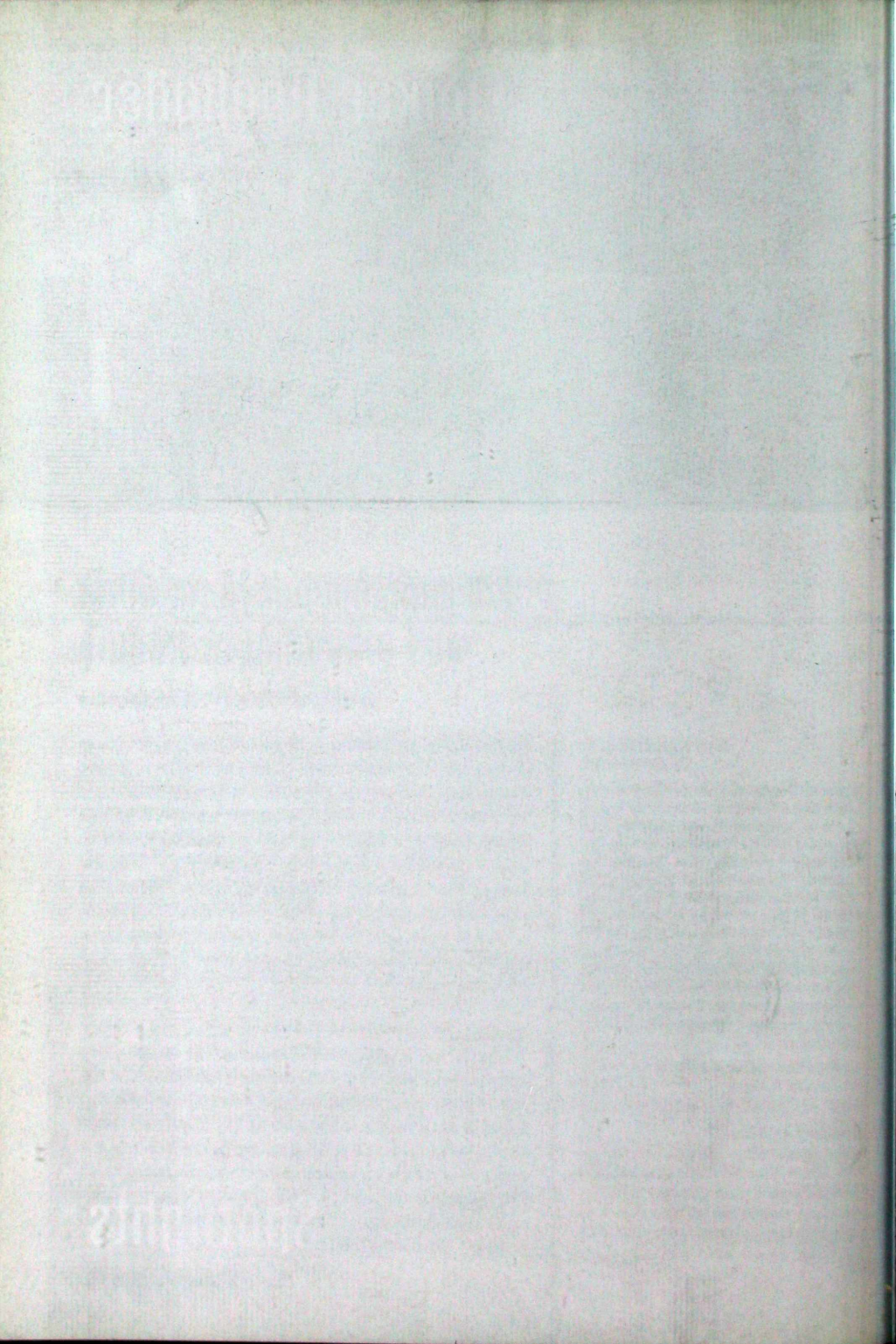
Βραβεία / Awards

Κρατικό Βραβείο Ποιότητας, Υποψήφια για το Πανευρωπαϊκό Βραβείο Méliès Φανταστικού Κινηματογράφου για το έτος 2002.

Greek Culture Ministry's State Quality Award. Nominated for the Méliès Award for European Fantastic Cinema 2002.

Το Δίκτυο-Ζάρια-Βούληση. «Κλέβει η πραγματικότητα τα όνειρά σου, κι εσύ την κλέβεις για να σνειρευτείς. Κλέβει η πραγματικότητα τη ζωή σου, κι εσύ την κλέβεις για να ζήσεις». Η πολλαπλότητα της πραγματικότητας και η συνείδηση της θνητότητας. Μία τριπλή ερμηνεία της πραγματικότητας. Τρεις εκδοχές, τρεις χαρακτήρες παγιδευμένοι σε παράλληλα σύμπαντα. Η εισβολή του Κλέφτη θα τους ενώσει. Τρεις φιλοσοφικές θεωρήσεις του κόσμου: Μοίρα-Τύχη-Ελεύθερη Βούληση. Τι κοινό έχουν; Τη θνητότητα. Τη μυστική αλληλεγγύη της ανθρωπίνης κατάστασης. Η αφήγηση έχει δομή fractal. Αυτό-περιέχεται σε όλο και πιο συμπυκνωμένη μορφή. Σε κάθε εκδοχή τα γεγονότα διαφέρουν. Η καθεμιά ξεκινά με ένα παιχνίδι (χαρτί - ζάρια - σκάκι) και τελειώνει με μία πομπή. Η ταϊνία καταλήγει σε ένα μεταγλωσσικό παιχνίδι αυτοσυνειδησίας. 'Ό,τι ξόδεψα, το είχα / 'Ό,τι φύλαξα, το έχασα / 'Ό,τι χάρισα, το έχω.

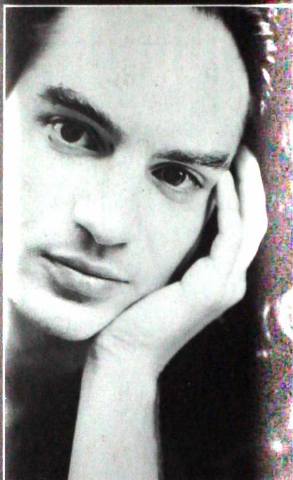
The Net-Dice-Will. "Reality steals your dreams, and you steal from it in order to dream. Reality steals your life, and you steal from it in order to live." The multiplicity of reality and the awareness of mortality. A threefold interpretation of reality. Three versions, three characters trapped in parallel universes. The invasion of the Thief will unite them. Three philosophical views of the world: Fate-Chance-Free Will. What do they have in common? Mortality. The secret solidarity of the human condition. The narrative is fractal in its structure. It is self-contained in an increasingly condensed form. In every version, the facts differ. Each one begins with a game (cards-dice-chess) and ends with a procession. The film ends up in a post-linguistic game of self-awareness. Whatever I spent, I had / Whatever I saved, I lost / Whatever I gave away, I have.

Ειδικές Προβολές

Greek Films 2005

Spotlights

Αλέξης Μπίστικας (1964-1995)

Γεννήθηκε στην Αθήνα το 1964. Σπούδασε πολιτικές επιστήμες στο London School of Economics. Στη συνέχεια έλαβε μεταπτυχιακό δίπλωμα στις τηλεπικοινωνίες από Goldsmith's College του Πανεπιστημίου του Λονδίνου, και Master's στη σκηνοθεσία κινηματογράφου και τηλεόρασης από το Royal College of Art. Σκηνοθέτησε εννέα μικρού μήκους ταινίες και μία μεγάλης διάρκειας. Πέθανε το 1995.

Φιλμογραφία

- 1994 *Το Χάραμα*
- 1993 *Το ξέφωτο* (μυ)
- 1992 *Το στήθος* (μυ)
- 1991 *Η γραβάτα* (μυ)
- Γυμνό βλέμμα* (μυ)
- 1990 *Το φίλι* (μυ)
- Ποτσόν-Ποτσόν* (μυ)
- 1989 *Τα μάρμαρα* (μυ)
- 1987 *Steps* (μυ)
- Eviction Day* (μυ)

Έστω κι αν, από την εποχή που πέθανε, πέρασαν δέκα χρόνια ανελέητου, φθοροποιού χρόνου, που διαβρώνει με την ύπουλη σιωπή του τις μνήμες, ο Αλέξης Μπίστικας επιμένει να είναι παρών, οι εικόνες του εξακολουθούν να έχουν την επικαιρότητα που έχει οτιδήποτε γεννιέται με σκοπό να μην αναπαράγει κοινούς τόπους και ασφαλείς βεβαιότητες. Δεν ήταν επαναστάτης, δεν ήθελε να ανατρέψει. Αλλά, από την άλλη, πρέπει να ήταν βαρετό γι' αυτόν να πορεύεται από δρόμους ευθείς, ετοιμασμένους και παραδομένους στον κομφορμισμό. Δεν ήταν αναγκαστικός, αλλά πρέπει να απεχθανόταν το κορεκτικί. Δεν ήταν αυτοαναφορικός αλλά ήταν πάντα ο εαυτός του – η κοσμοπολίτικη ιδεολογία του, ο φιλελευθερισμός του, η σεξουαλική του ταυτότητα. Δεν ήταν εκτός του κόσμου τούτου, τον ενδιέφεραν η αναγνώριση και η καταξίωση, αλλά δεν ήταν διατεθειμένος να κάνει οτιδήποτε προκειμένου να πάρει κεφάλι στην αγορά της δημοσιότητας. Δεν κολάκεψε κανέναν.

Με την πρώτη ταινία του, *Τα μάρμαρα*, δεν κολάκεψε ούτε τη Μελίνα Μερκούρη, εισηγήτρια της πολιτικής για τη διεκδίκηση της επιστροφής των λεγομένων Ελληνικών Μαρμάρων, ούτε τον ελληνικό σοβινισμό που ψοφάει για κολακείες. Τηρουμένων των αναλογιών, κι από τις υπολοίπες ταινίες του, καθημέρα διαφορετική από τις άλλες, καμία δεν είχε στόχο τη συμφιλίωση του κοινού με τους επικρατέστερους κοινούς τόπους. *Το φίλι*, ένα ανδρικό φίλημα μπροστά στο φακό, δεν κολάκεψε τους οπαδούς του αισθητικού σοκ διά της τέχνης, επειδή θεμελιώθηκε στη μεγάλη αισθητική παράδοση των εικαστικών της Αναγέννησης, όταν όλα όσα γίνονταν φάνταζαν αισθητικό σοκ. Το *Ποτσόν ποτσόν*, μια βουτιά στο προσωπικό παρελθόν μέσω του ξεφυλλίσματος του οικογενειακού του άλμπουμ, παρά τη φαινομενικά τρυφερή πρόζα που το συνόδευε, δεν κολάκευε την αισθηματολογία. Το *γυμνό βλέμμα*, κινηματογράφηση εραστών που κοιτάζουν κατευθείαν την κάμερα, δεν εξαντλείται στη μίμηση των τεχνικών του σινεμά ντρίεκτ. *Η γραβάτα*, ιστορία ενός τσαλακωμένου έρωτα, αναδιτάσσει τις τεχνικές του μελοδράματος, ίσως μαζί με την κωμωδία του πιο λαϊκού κινηματογραφικού είδους, κι ας ηχεί σπαρακτικά ο λαϊκός λυγμός του Μητροπάνου «Δυο νύχτες ανταμώνανε πάνω στα δάκρυα μου / η νύχτα που σε γνώρισα κι η νύχτα που χωρίζουμε» την ώρα που ένα αυτοκίνητο διασχίζει μια γέφυρα του Λονδίνου. *Το στήθος*, ελεγεία για τη μητέρα τροφό, δεν κολακεύει την ψυχανάλυση, αφού η κινηματογραφική οπτική επιλέγει να κινηθεί από τον ερωτισμό στο αισθητικό σοκ. Το *ξέφωτο*, επτάλεπτο ασπρόμαυρο μονοπλάνο με πρωταγωνιστές τον Βρετανό κινηματογραφιστή Ντέρεκ Τζάρμαν και μια ανέκδοτη μουσική φράση του Χατζιδάκι, δεν κολακεύει τις τεχνικές του αντεργκράουντ, αφού στην ουσία είναι οπτικοποίηση του φόβου του θανάτου που επέρχεται. Και *Το Χάραμα*, παρά τη λαϊκή φόρμα, τα λαϊκά είδωλα, τη λαϊκή τραγουδιότητα (Κατερίνα Κούκα) και τη λαϊκή μουσική του Χρήστου Νικολόπουλου, διαθέτει τη σαρκαστική ματιά στη λαϊκότητα ενός λόγιου που, απλώς, δεν οχυρώνεται στην ασφάλεια της λογισμύνης.

Λόγιος που δεν οχυρώθηκε στην ασφάλεια της λογισμύνης, ο Αλέξης Μπίστικας είναι ο κοσμοπολίτης που θέλησε να φέρει τα αυτονόητα στον ελληνικό κινηματογράφο: τη σύνθετη ματιά έξω, αλλού, αλλά και τη σύνθετη ματιά μέσα, εντός μας. Εξερευνούσε τη φόρμα επειδή ήταν εξερευνητής της ζωής. Παρά την ποικιλία τους, οι ταινίες του είχαν δελτίο ταυτότητας: ήταν οι ταινίες ενός λόγιου, ανήσυχου μοντέρνου ανθρώπου που δεν συντάχθηκε με τις μόδες και, κατά βάθος, μελαγχολούσε με τη ριχνότητα που τις συνοδεύει.

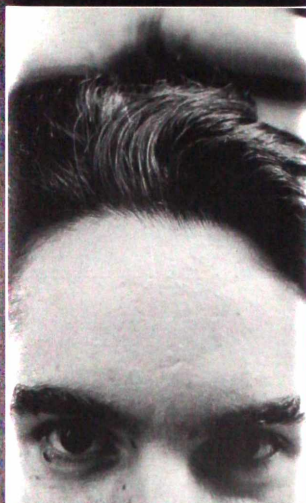
Ηλίας Κανέλλης

Even if, from the time he died, ten years have elapsed, ten years of relentless, pernicious time that erodes memories with its insidious silence, Alexis Bisticas insists on being present; his images continue to be as topical as anything that is born with a view not to reproduce clichés and safe certainties. He wasn't a revolutionary; he didn't want to subvert. But, on the other hand, it must have been boring for him to walk along roads that were straight, made ready and given over to conformity. He wasn't subversive, but he must have hated correctness. He wasn't self-referential but he was always himself – his cosmopolitan ideology, his liberalism, his sexual identity. He wasn't 'not of this world'; he cared about recognition and appreciation, but he wasn't prepared to do anything to achieve publicity. He didn't flatter anyone.

With his first film, *The Marbles*, he flattered neither Melina Merkouri, the originator of the campaign to bring back the so-called Elgin Marbles, nor Greek chauvinism that craves flattery. By the same token, among his other films, each one of them different, none aimed at reconciling the public with the most prevalent clichés. *The Kiss*, a male kiss in front of the camera, didn't flatter the fans of aesthetic shock through art, because it was grounded in the great aesthetic tradition of the painters of the Renaissance, when everything that was going on seemed like an aesthetic shock. *Potson, Potson*, a dive into his personal past by leafing through his family album, despite the ostensibly tender prose that accompanied it, did not flatter sentimentality. *Naked Stare*, a film of lovers looking straight into the camera, does not exhaust itself in imitating the techniques of *cinéma direct*. *The Tie*, a story of love and humiliation, rearranges the techniques of melodrama, perhaps together with the comedy of the most popular cinematic genre, even if the singer Mitropanos' heartrending sob "Two nights came together over my tears / the night I met you and the night we have to part" fills the air as a car crosses a London bridge. *Breast*, an elegy to the mother/wet nurse, doesn't flatter psychoanalysis, since the cinematic angle chooses to move from eroticism to aesthetic shock. *The Clearing*, a seven-minute-long single shot starring British filmmaker Derek Jarman and an unpublished musical motif by Manos Hadjidakis, does not flatter the techniques of the underground, since the essence of the film is the visualization of the fear of death which is imminent. As for *Dawn*, despite its popular form, its popular music idols, the Greek popular music singer (Katerina Kouka) and Christos Nikolopoulos's popular music, it contains the sarcastic glance on popularity (in the sense of commonness) of an erudite man who, quite simply, does not barricade himself in the safety of his erudition.

An erudite man who did not barricade himself in the safety of erudition, Alexis Bisticas is the cosmopolitan that wished to bring the obvious to Greek cinema: the complex way of looking at things outside, elsewhere, but also the complex way of looking inside; inside ourselves. He explored form because he was an explorer of life. Despite their diversity, his films all had identification: they were the films of an erudite, restless modern man who never aligned himself with trends and, deep down, was saddened by the shallowness that accompanied them.

Elias Kanellis

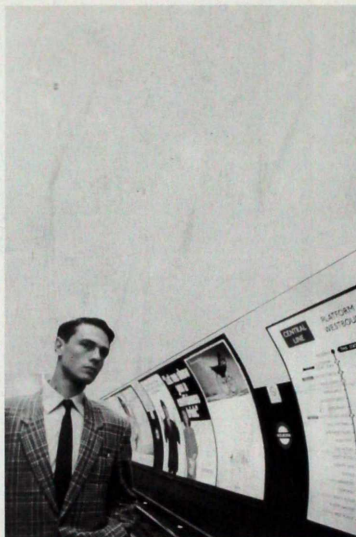

Alexis Bisticas (1964-1995)

He was born in Athens in 1964. He obtained a B.Sc. in Political Science from the London School of Economics in 1986 and a post-graduate diploma in Telecommunications from Goldsmith's College, University of London in 1989. In 1993 he received an M.A. in film and television directing from the Royal College of Art. He made nine short and one feature length film. He died in 1995.

Filmography

- 1994 *Dawn*
- 1993 *The Clearing* (short film)
- 1992 *Breast* (short film)
- 1991 *The Tie* (short film)
- Naked Stare* (short film)
- 1990 *The Kiss* (short film)
- Potson-Potson* (short film)
- 1989 *The Marbles* (short film)
- 1987 *Steps* (short film)
- Eviction Day* (short film)

Τα μάρμαρα / The Marbles

Greek title **Ta marmara**, 1989

Σκηνοθεσία-Σενάριο / **Direction-Screenplay**: Αλέξης Μπίστικας / Alexis Bisticas **Φωτογραφία** / **Cinematography**: Ian Dodds **Ήχος** / **Sound**: Brendan Taylor **Μοντάζ** / **Editing**: Robert Headgreaves, Αλέξης Μπίστικας / Alexis Bisticas **Σκηνικά** / **Sets**: Δημήτρης Παπαϊωάννου / Dimitris Papaioannou **Παραγωγή** / **Production**: EKK / Greek Film Centre, Goldsmiths' College **16mm, έγχρωμο / colour, 14', οπτικός μονοφωνικός / optical sound**

Ηθοποιοί / **Cast**: Σταύρος Ζαλμάς / Stavros Zalmas, Rosamond Freeman-Attwood, Reina James

Ο Χρήστος είναι ένας νεαρός Έλληνας που ζει στο Λονδίνο. Επιτυχημένος και απόλυτα προσαρμοσμένος στη ζωή εκεί, είναι πιο Άγγλος κι απ' τους Άγγλους. Η Έστερ είναι η οπιτονοκοκυρά και ερωμένη του. Ξαφνικά, η Μελίνα Μερκούρη έρχεται στο Λονδίνο για να πάρει πίσω στην Ελλάδα τα μάρμαρα του Παρθενώνα. Ο Χρήστος συγκινείται. Εκεί που πλένει τα πιάτα αρχίζει να τα σπάει λες και είναι στα μπουζούκια, κι ύστερα επιστρέφει στην Αθήνα... μαζί με τη Μελίνα και τα περίφημα μάρμαρα του Παρθενώνα.

Christos is a young Greek in London, well-integrated, successful, more English than the English. Esther is his landlady and lover. Suddenly, Melina Merkouri arrives in London to take the Parthenon Marbles back to Greece. Christos is stirred. He washes the dishes, breaks them in the manner of rebetiko fans when the music of the bouzouki stirs the blood, and returns to Athens... with Melina and the famed Parthenon Marbles.

Το φιλί / The kiss

Greek title **To fili**, 1990

Σκηνοθεσία-Παραγωγή / **Direction-Production**: Αλέξης Μπίστικας / Alexis Bisticas **Μοντάζ** / **Editing**: Dirk Greene **Μουσική** / **Music**: Χωρδία Αγίας Σοφίας, Λονδίνο / Saint Sofia Chorus, London **16mm Ασπρόμυρo / B&W 3'**

Ηθοποιοί / **Cast**: Δημήτρης Παπαϊωάννου / Dimitris Papaioannou, Σταύρος Ζαλμάς / Stavros Zalmas

Το παιδί σκύβει στο κεράκι του. Το νησιώτικο αεράκι και οι ψαλμοί του Επταφίου δεν μπορούν να ξερκίσουν μια επίμονη εικόνα...

The child bends his head over his candle. The island breeze and the psalms of the Good Friday procession cannot exorcise a persistent image...

Ποτσόν-ποτσόν / Potson-Potson

Greek title **Potson-Potson**, 1990

Σκηνοθεσία-Σενάριο-Μοντάζ / **Direction-Screenplay-Editing**: Αλέξης Μπίστικας / Alexis Bisticas **Ήχος** / **Sound**: Μάνος Βελλάνης / Manos Vellanis **Μουσική** / **Music**: Ιωάννης Φωφίρης / Ioannis Fofiris **Παραγωγή** / **Production**: Γιώργος Σγουράκης / Yorgos Sgourakis **16mm Ασπρόμυρo / B&W 4'**

Μία γυναίκα παρακάλεσε το Θεό να της δώσει ένα παιδάκι, κι ας είναι και τοσουλάκι.

A woman asks God to give her a child, even a tiny one.

Η γραβάτα / The Tie

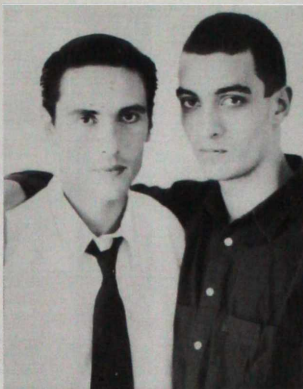
Greek title **Ι gravata**, 1991

Σκηνοθεσία-Σενάριο / Direction-Screenplay: Αλέξης Μπίστικας / Alexis Bisticas **Φωτογραφία / Cinematography:** Ian Dodds **Ήχος / Sound:** Αργύρης Λάζαρης / Argyris Lazaris, Alia Syed **Σκηνικά / Sets:** Bella Kerr, Carole Bellon **Κοστούμια / Costumes:** Ντίνα Τσίχλη / Dina Tsihli **Παραγωγή / Production:** ET-1, EKK / Greek Film Centre, Zorika Films **16mm, έγχρωμο / colour, 50'**

Ηθοποιοί / Cast: Σταύρος Ζαλμάς / Stavros Zalmas, Matt Whittle, Reina James, Κώστας Πολίτης / Costas Politis, Αγγελία Μπρούσκου / Angela Brouskou, Αννέτα Παπαθανασίου / Annetta Parathanasiou

Με λεφτά που κερδίζει στο τζόγο, ο Παναγιώτης φεύγει από το χωριό του κοντά στη Σπάρτη. Ο Άντονι το σκάει από την αγγλική έπαυλη όπου μένει. Γνωρίζονται στο νυχτερινό Λονδίνο, στη διάρκεια μιας άγριας συμπλοκής. Μαζί, ανακαλύπτουν ένα νέο τρόπο ζωής.

Panagiotis gambles his way out of his village near Sparta. Anthony escapes his English stately home. They meet in nighttime London, during a bloody fight. Together, they discover a new way of life.

Γυμνό βλέμμα / Naked Stare

Greek title **Γυμνο vlemma**, 1991

Σκηνοθεσία / Direction: Αλέξης Μπίστικας / Alexis Bisticas
Ασπρόμαυρο / B&W 14'

Πρόσωπα εραστών, που κοιτάζουν άλλοτε με τρυφερότητα, άλλοτε με ευθύτητα κι άλλοτε με αμηχανία, πάντα όμως μ' έναν υπόγειο πόθο, το φακά.

Lovers' faces staring at the lens; at times tenderly, at times candidly, and at other times awkwardly, but always with an undercurrent of passion.

Το στήθος / Breast

Greek title **To stithos**, 1992

Σκηνοθεσία-Σενάριο / Direction-Screenplay: Αλέξης Μπίστικας / Alexis Bisticas **Φωτογραφία / Cinematography:** Ian Dodds **Μοντάζ / Editing:** Mark Tilton **Παραγωγός / Producer:** Charles Steel **Παραγωγή / Production:** Royal College of Art **16mm 5'**

Ηθοποιοί / Cast: Anstey Thomas, Julia Lloyd Barrie, Rebecca Brewis, Ade Oyeade, John Tordoff, Ruby Rae Manning

Το γυναικείο στήθος χρησιμοποιείται αλληγορικά ως σύμβολο ερωτισμού, ζωής αλλά και ως μνημονικό ίχνος αρρώστιας και πόνου.

The female breast is used metaphorically, as the symbol of eroticism, of life, but also as a mnemonic trace of illness and pain.

Το ξέφωτο / The Clearing

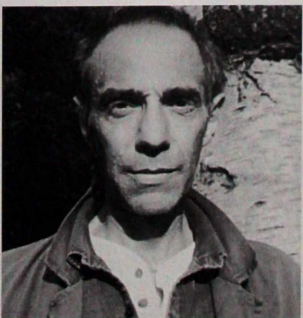
Greek title **To xefoto**, 1993

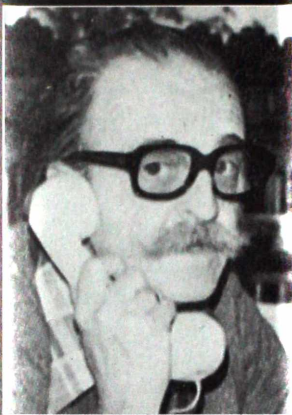
Σκηνοθεσία-Σενάριο / Direction-Screenplay: Αλέξης Μπίστικας / Alexis Bisticas **Φωτογραφία / Cinematography:** Ian Dodds **Μοντάζ / Editing:** Laurie McDowell **Μουσική / Music:** Μάνος Χατζιδάκις / Manos Hadjidakis **Παραγωγός / Producer:** Tim Perell **Παραγωγή / Production:** Royal College of Art **35mm, Ασπρόμαυρο / B&W, 7'**

Ηθοποιοί / Cast: Derek Jarman, Stan Weber, Phil Collins, Nick Love, Travis B, Christopher Sanders, Kieron Carroll

Ένα επτάλεπτο μονολόγιο παρουσιάζει το οδοπορικό μιας ματιάς και μιας ζωής στο δάσος του Χάμστεντ Χηθ.

A seven-minute-long single shot follows the path of a gaze and a life in Hampstead Heath.

Γρηγόρης Γρηγορίου
Grigoris Grigoriou
(1919-2005)

Γεννήθηκε στην Αθήνα από εύπορη αστική οικογένεια. Σπούδασε Νομική και ξένες γλώσσες, αλλά τον κέρδισε ο κινηματογράφος. Κατά την περίοδο της κατοχής πολέμησε μέσα από τις γραμμές του ΕΑΜ. Μετά τον πόλεμο ξεκίνησε την καριέρα του ως σκηνοθέτης και σεναριογράφος με την ταινία *Ο κόκκινος βράχος*. Το *Πικρό ψωμί* ανοίγει το δρόμο του νεορεαλισμού στην Ελλάδα, αν και ο ίδιος υποστήριξε ότι η νοοτροπία και αισθητική του είχε επηρεαστεί περισσότερο από τον γαλλικό κινηματογράφο του Ρενουάρ και του Κορνέ. Μέχρι το 1971, που σταμάτησε να κάνει κινηματογράφο, γύρισε τριάντα μεγάλου μήκους ταινίες. Εκτός από τον κινηματογράφο, σημαντική ήταν η παρουσία του στο θέατρο και την τηλεόραση. Παράλληλα μετέφρασε έργα του αρχαίου ελληνικού και ξένου θεάτρου και δίδασκε σε σχολές θεάτρου και κινηματογράφου.

He was born in Athens to a wealthy middle-class family. He studied Law and foreign languages but was won over by the cinema. During the German occupation he fought with the National Liberation Front (EAM). After the war he began his career as a screenwriter and director with *The Red Rock*. *Bitter Bread* was the Greek film that ushered in Neo-realism, although Grigoriou claimed that he was influenced more by French cinema, namely Renoir and Carné. Up until 1971, when he stopped making films, he had directed thirty feature films. Besides film, he was also an important figure in the theatre and television. He translated ancient Greek and foreign plays and taught at drama and film schools.

Πικρό ψωμί

Bitter Bread

Greek title **Pikro psomi**, 1951

Σκηνοθεσία / Direction: Γρηγόρης Γρηγορίου / Grigoris Grigoriou **Σενάριο / Screenplay:** Ίντα Χριστινάκη / Ida Christinaki, Γρ. Γρηγορίου / G. Grigoriou **Φωτογραφία / Cinematography:** P. Faradjian **Μοντάζ / Editing:** Γρ. Γρηγορίου / G. Grigoriou, Αιμ. Προβελέγγιος / E. Provelégios **Ήχος / Sound:** Β. Κροντηράς-Βίχενμπαχ / V. Krontiras-Vichenbach **Μουσική / Music:** Αργ. Κουνιάδης / A. Kounadis **Σκηνικά / Settings:** Μ. Κεντάκας / M. Kendakas **Παραγωγή / Production:** Ολύμπια Φίλμ / Olympia Film 35mm Ασπρόμυρτο / B&W 90'

Ηθοποιοί / Cast: Ελ. Ζαφειρίου / E. Zafiriou, Αλ. Παππάς / A. Pappas, Στρ. Φλώρος / S. Floros, Ίν. Χριστινάκη / I. Christinaki, Π. Ζερβός / P. Zervos, Δ. Σταρένιος / D. Starenios, Αλ. Κουρής / A. Kouris, Ν. Παντελίδης / N. Pandelidis, Γ. Νέζος / Y. Nezos, Μ. Νικολάουλος / M. Nikolopoulos

Ο οικοδόμος Λυμπέρης έχει τρεις γιους. Ο μεγαλύτερος, ο Αντώνης, είναι ανάπηρος, έχει χάσει και τα δυο χέρια από γερμανική χειροβομβίδα, και, φυσικά, είναι ανίκανος για οποιαδήποτε δουλειά. Ο δεύτερος είναι ο δίσταρος, απροσάρμοστος και «οργισμένος» Γιάγκος. Παράτησε το σχολείο, αλλά δε βιάζεται να βρει δουλειά. Ο μικρότερος, ο Φωτάκης, είναι το μεγάλο «στοίχημα» της μόνας Λυμπέρη να βγάλει ένα γραμματισμένο παιδί. Ο ήδη άρρωστος πατέρας ζαλίζεται, γλιστρεί στο γιγιά και σκοτώνεται. Ο Γιάγκος έχει πάρει τη θέση του νεκρού πατέρα του στην οικοδόμη, αλλά το λεφτά δεν αρκούν για να χορτάσουν τα τέσσερα στόματα. Το χέρια της μόνας παραλύουν από αρθριτικά και ο μικρός Φωτάκης υποκύπτει στις πιέσεις του αδελφού του, εγκαταλείπει το σχολείο και πιάνει δουλειά κι αυτός στο γιγιά...

Lyberis, a construction worker, has three sons. The eldest, Andonis, is handicapped. He lost both his hands in the war and is incapable of working. The second son is Yngos, a wayward, angry young man, who quit school but is in no hurry to find work. The youngest one, Fotakis, is his mother's only chance to see one of her boys getting an education. The already ailing father is killed on a construction site. Yngos takes his place, but the money is not enough to support four people. The mother's hands become paralysed from arthritis, and young Fotakis is forced to quit school and start working as a construction worker...

Επιλεκτική Φιλμογραφία / Selected Filmography

1971 *Οι τελευταίοι του Ρούπελ* / *Ruppel's Last Men* • 1970 *Ο τελευταίος των Κομτατζήδων* / *The Last of the Rebels* • 1968 *Ο μεγάλος διασμός* / *The Great Discard* • *Η ώρα της οργής* / *The Time of rage* • 1967 *Αυτή η γη είναι δική μας* / *This Land is Ours* • 1967 *Τρούμπα '67* / *Troumbla '67* • 1966 *Μια γυναίκα κατηγορείται* / *A Woman Accused* • 1966 *Πόθοι στον καταραμένο βάλτο* / *Desire at the Accursed Swamp* • 1965 *Η μοίρα του αθώου* / *The Fate of the Innocent* • 1965 *Υέ μου, υέ μου* / *My Son, My Son* • 1964 *Τα 201 καναρίνια* / *The 201 Canaries* • 1964 *Αμφιβολίες* / *Doubts* • 1964 *Διωγμός* / *Persecution* • 1963 *Αδελφός Άννα* / *Brother Anna* • 1962 *Όταν ξυπνάς να παρελθόν μου* / *When My Past Awakens* • 1961 *Διαβόλου κάλτσα* / *Crazy Like a Fox* • 1960 *Η λίμνη των στεναγμών* / *The Lake of Sighs* • 1960 *Δύο χιλιάδες ναυτες και ένα κορίτσι* / *Two Thousand Sailors and a Girl* • 1959 *Η λίμνη των στεναγμών* / *The lake of Sighs* • 1958 *Ο Μυικός και η Μαίρη* / *Mimikos and Mary* • 1956 *Η αρπαγή της Περσεφόνης* / *The Abduction of Persephone* • 1951 *Πικρό ψωμί* / *Bitter Bread* • 1950 *Θυελλά στο φάρο* / *Storm at the Lighthouse* • 1949 *Κόκκινος βράχος* / *Red Rock*

Ο φόβος

Fear

Greek title **Ο Φοβος**, 1966

Σκηνοθεσία-Σενάριο / Director-Screenplay: Κώστας Μανουσάκης / Costas Manoussakis **Φωτογραφία / Cinematography:** Νίκος Γαρδέλης / Nikos Gardelis **Μοντάζ / Editing:** Γιώργος Τσαούλης / Giorgos Tsaoulis **Μουσική / Music:** Γιάννης Μαρκόπουλος / Yannis Markopoulos **Σκηνικά / Settings:** Πέτρος Καπουράλης / Petros Kapouralis **Παραγωγοί / Producers:** Θ. Δαμασκηνός / Th. Damaskinos, Β. Μιχαηλίδης / V. Michailidis
35mm, Ασπρόμαυρο / B&W, 116'

Ηθοποιοί / Cast: Έλλη Φωτίου / Elly Fotiou, Ανέστης Βλάχος / Anestis Vlachos, Σπύρος Φωκάς / Spyros Fokas, Έλενα Ναθαναήλ / Elena Nathanael, Μαίρη Χρονοπούλου / Mary Chronopoulou, Αλέξης Δαμιανός / Alexis Damianos, Θόδωρος Κατσαδράμης / Theodoros Katsadramis

Ο γιος μιας πλούσιας οικογένειας βιάζει και σκοτώνει τη νεαρή κωφάλαλη υπηρέτρια του σπιτιού και τη θάβει με τη βοήθεια του πατέρα και της μητριάς του.

Ο φόβος εδώ δεν έχει να κάνει με την αποκάλυψη του εγκλήματος ή μιας πιθανής σύλληψης. Η πραγματική αγωνία έγκειται στα καταπιεσμένα συναισθήματα και τα κρυμμένα μυστικά χρόνων που βγαίνουν στην επιφάνεια. Η συγκάλυψη του εγκλήματος ενδυναμώνει τις σχέσεις των συνενόχων καθώς και την τάξη πραγμάτων σε μια μικρή κοινότητα, ενώ η μπόρα πλησιάζει.

The son of a wealthy family rapes and murders the household's deaf-mute maid and buries her with the help of his father and stepmother.

However, the title of the film does not refer to the fear of the crime being discovered or the murderer being arrested. The true anguish lies in the suppressed emotions and hidden secrets that begin to come to the surface. Having to cover up the crime reinforces the ties between the accomplices as well as the order which holds the small community together. Meanwhile, the storm is getting closer and closer.

Φιλμογραφία / Filmography

- 1966 *Ο φόβος / Fear*
- 1964 *Προδοσία / Betrayal*
- 1958 *Έρωτας στους αμμόλοφους / Love in the Sand Dunes*

Κώστας Μανουσάκης Costas Manoussakis (1933-2005)

Γεννήθηκε το 1933 στην Αλεξανδρούπολη και σπούδασε Νομικά. Γρήγορα όμως εγκατέλειψε τη Νομική επιστήμη και φοίτησε στην κινηματογραφική Σχολή Σταυράκου σκηνοθεσίας. Το κινηματογραφικό του ντεμπούτο πραγματοποίησε το 1958, με το *Έρωτας στους αμμόλοφους*, ένα ιδιότυπο αγροτικό μελόδραμα. Το 1964, επανέρχεται με την *Προδοσία*, εντυπωσιακό ψυχολογικό δράμα την περίοδο της Κατοχής. Το 1966 παρουσίασε το *Φόβος*, τρίτη και δυστυχώς τελευταία του ταινία, που υπήρξε αναμφισβήτητη και η καλύτερή του. Η ταινία αποτέλεσε επίσημη συμμετοχή της Ελλάδας στο Φεστιβάλ Βερολίνου. Όμως, ο αυτή την περίοδο, που ο εμπορικός κινηματογράφος κυριαρχούσε στην Ελλάδα, δεν ήταν εύκολο να ευδοκιμήσει ένας διαφορετικός κινηματογράφος. Ο Μανουσάκης περιωριοποιήθηκε και υποχρεώθηκε να αποσυρθεί από την ενεργό σκηνοθεσία. Από το 1966 και μέχρι πρόσφατα, όλες του οι προσπάθειες να επανέλθει στο σινεμά δεν βρήκαν ανταπόκριση.

He was born in Alexandroupoli in 1933 and studied Law. However, he soon dropped out of Law School and enrolled at the Stavrakos Film School. His directorial debut took place in 1958, with *Love in the Sand Dunes*, a rural melodrama with an extraordinary atmosphere. In 1964 he returned with *Betrayal*, a riveting psychological drama set during the German occupation. In 1966 he presented *Fear*, his third and, sadly, his last film, which was undeniably his finest. The film was Greece's official participation at the Berlin Film Festival. But that was a time when commercial cinema was dominant in Greece, making it very difficult for another kind of cinema to thrive. Manoussakis was marginalized and forced to retire from active filmmaking. From 1966 until recently, all his efforts to make a comeback met with little response.

Άρης Ρέτσος
Aris Retsois

Γεννήθηκε στην Αλεξάνδρεια της Αιγύπτου και σπούδασε ηθοποιία στη Σχολή Βεάκη. Το 1980 έγινε γνωστός στο πλατύ ελληνικό κοινό μέσα από την τηλεοπτική σειρά *Αστροφεγγιά*. Ακολούθησαν συνεργασίες στον κινηματογράφο μεταξύ άλλων με σκηνοθέτες σαν τον Γιώργο Πανουσόπουλο, τον Νίκο Κούνδουρο και τον Νίκο Παπατάκη. Τα τελευταία χρόνια ασχολείται με το Αρχαίο Δράμα δημιουργώντας θεατρικά δράματα έξω από καθιερωμένες ή αναμενόμενες φόρμες, με παραστάσεις τόσο στην Ελλάδα όσο και στο εξωτερικό.

He was born in Alexandria, Egypt and studied acting at the Veaki School in Athens. In 1980 he became widely known in Greece through his role in the TV series *Astralengia*. He went on to work in film with filmmakers such as George Panoussopoulos, Nikos Koundouros and Nico Papatakis. In recent years he has turned to Ancient Drama, offering innovative readings of ancient Greek texts which he has performed both in Greece and abroad.

Φιλμογραφία

1987 *La Photo / Η φωτογραφία / The Photograph*
1985 *Μπορντέλο / Bordello*
1984 *Μανία / Mania*
1982 *Η αναμέτρηση / The Confrontation*
1981 *Οι απέναντι / A Foolish Love*

Η φωτογραφία

La Photo

english title **The Photograph, 1966**

Σκηνοθεσία-Σενάριο : Νίκος Παπατάκης / Nico Papatakis **Φωτογραφία / Cinematography**: Άρης Σταύρου / Aris Stavrou, Arnaud Desplechin **Μοντάζ / Editing**: Delphine Desfons **Ήχος / Sound**: Pascal Armant, Γιάννης Χαρολαμπιδής / Yannis Haralambidis. **Μουσική / Music**: Χριστόδουλος Χάλαρης / Christodoulos Halaris **Σκηνογραφία-Κοστούμια / Sets-Costumes**: Νίκος Μελετόπουλος / Nikos Meletopoulos **Παραγωγή** : EKK / Greek Film Centre, Εικόνες ΕΠΕ / Ikones Ltd., RGP 35mm, **έγχρωμο / colour**, 102' Ελλάδα - Γαλλία / Greece - France

Ηθοποιοί / Cast: Χρήστος Τσάγκας / Christos Tsangas, Άρης Ρέτσος / Aris Retsois, Ζωζώ Ζάρπα / Zozo Zarpa, Δέσποινα Τομαζάνη / Despina Tomazani, Χρήστος Βαλαβανίδης / Christos Valavanidis

Ένας νεαρός φεύγει στη διάρκεια της δικτατορίας για το Παρίσι, όπου ζητά βοήθεια από κάποιον μοναχικό και σκεδόν μισάνθρωπο μακρινό συγγενή του, που έχει εργαστήριο επεξεργασίας γούνας. Μαζί του κουβαλά τη φωτογραφία μιας τραγουδίστριας που την παρουσιάζει σαν αδελφή του, δημιουργώντας έτσι μια σειρά από παρεξηγήσεις, οι οποίες τον παρσούν σ' ένα φαύλο κύκλο με αλληπάλληλα ψέματα και φαντασμούς. Μια αλληγορική ιστορία με τη μορφή σύγχρονης τραγωδίας, γύρω από τις «παρεξηγήσεις» και τις απάτες της σύγχρονης ελληνικής Ιστορίας, ιδωμένη από την οπτική ενός Έλληνα της διασποράς.

During the dictatorship, a young man goes to Paris, where he seeks help from a solitary and almost misanthropic distant relative who works as a furrier. The young man carries with him the photograph of a singer whom he presents as his sister, thus causing a series of misunderstandings which trap him in a vicious circle of lies and fantasies. An allegory in the form of a modern-day tragedy of the "misunderstandings" and deceipts of Modern Greek history, as seen through the eyes of a Greek of the Diaspora.

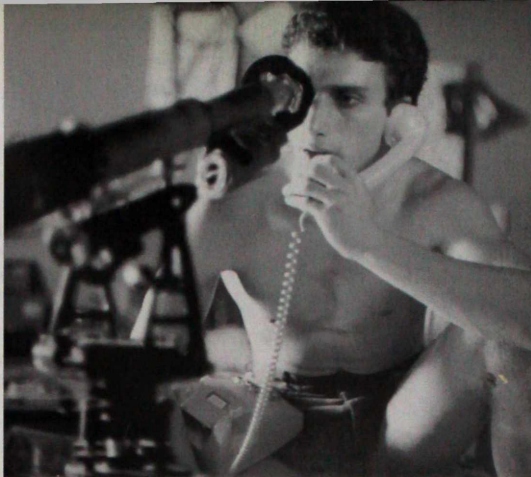

Οι απέναντι A Foolish Love

Greek title **I apenandi**, 1981

Σκηνοθεσία-Μοντάζ / Direction-Editing: Γ. Πανουσόπουλος / G. Panoussopoulos
Σενάριο / Screenplay: Γ. Πανουσόπουλος / G. Panoussopoulos, Πέτρος Τατσόπουλος / Petros Tatsopoulos, Φίλιππος Δρακονταειδής / Philippos Drakonthaithis
Φωτογραφία / Cinematography: Άρης Σταύρου / Aris Stavrou
Ήχος / Sound: Μ. Λογαρίδης / M. Logiadis
Καλλιτεχνική Διεύθυνση / Artistic Direction: Νίκος Περάκης / Nikos Perakis
Μουσική / Music: Σταύρος Λογαρίδης / Stavros Logaridis
Παραγωγός / Producer: Γ. Πανουσόπουλος / G. Panoussopoulos
Παραγωγή / Production: EKK, Greca Film, Stefi Film
35mm, έγχρωμο / colour, 121' Ελλάδα / Greece

Ηθοποιοί / Cast: Μπέττυ Λιβανού / Betty Livanou, Άρης Ρέτσος / Aris Retzos, Γιώργος Σίσκος / Yorgos Siskos, Δημήτρης Πουλικάκος / Dimitris Poulikakos, Ντόρα Βολανάκη / Dora Volanaki, Θέμης Μάνεσης / Themis Manessis

Ένας μονόχωτος νεαρός, που περνά όλη του τη μέρα κλεισμένος στο σκοτεινό του δωμάτιο παρατηρώντας μ' ένα τηλεσκόπιο τους ανθρώπους των γύρω πολυκατοικιών, συνγκεντρώνει το ηδονοβλεπτικό του ενδιαφέρον σε μια παντρεμένη. Ανάμεσά τους θ' αρχίσει να αναπτύσσεται μια περίεργη σχέση τηλεφωνικής επικοινωνίας και ανταλλαγής βλεμμάτων, έως τη στιγμή που η γυναίκα αποφασίζει να κάνει το δραστικό βήμα και, από αντικείμενο θέασης, να γίνει υποκείμενο δράσης και να εισβάλει μέσα στο χώρο του παρατηρητή της.

A solitary young man, who spends his days cooped up in his dark bedroom, watching people in the neighbouring apartment blocks through his telescope, becomes fixated with a married woman that lives across the way from him. A strange relationship begins to evolve between them, consisting of telephone calls and exchanged looks, up until the moment when the woman decides to take the drastic step and, from an object of contemplation, to become an active subject and to invade the space of her observer.

Μανία Mania

Greek title **Mania**, 1985

Η ηρωίδα της ταινίας, η Ζωή, μένει σε μια σύγχρονη μεγαλούπολη, όπως η Αθήνα. Αποτελεί κομμάτι μιας αναπτυσσόμενης τεχνοκρατικής κοινωνίας ενώ ταυτόχρονα νιώθει κλεισμένη στο στομάχι της καβούκι χαρίς διέξοδο. Κανείς απ' αυτούς που την ξέρουν—ούτε η ίδια βεβαίως—θα μπορούσε ποτέ να φανταστεί τη μεταμόρφωσή της εκείνο το καλοκαιρινό απόγευμα στον Εθνικό Κήπο. Το δράμα εκτυλίσσεται στη μικρή ζούγκλα που θα μείνει για πάντα περικυκλωμένη από τη μεγάλη τοιμεντένα ζούγκλα της πόλης. Η Ζωή θα χάσει εκεί μέσα τον εαυτό της. Χωρίς ταυτότητα, χωρίς απολύτως κανένα σκοπό, είναι πια ένα γνήσιο στοιχείο της φύσης και θα σκορπίσει τον όλεθρο στην ήρεμη ζωή του πάρκου, με καταστρεπτικές συνέπειες.

Zoe, the film's heroine, lives in a contemporary big city, like Athens. She is a part of the developing technocratic society, while at the same time she feels locked up in her individual shell, with no way out. None of the people who know her—much less she herself—could ever imagine the transformation she underwent that summer afternoon in the National Gardens. The drama unfolds in a small jungle which will be forever surrounded by the big concrete jungle of the city. In there, Zoe will lose herself. With no identity, with absolutely no purpose, she becomes a true element of nature and will spread havoc amid the tranquil life of the park, with disastrous consequences.

Βραβεία / Awards

Κρατικό βραβείο Β' ανδρικού ρόλου (Άρης Ρέτσος)

State Quality Award for Best Supporting Actor (Aris Retzos)

Σκηνοθεσία-Σενάριο-Φωτογραφία-Μοντάζ / Direction-Screenplay-Cinematography-Editing: Γιώργος Πανουσόπουλος / George Panoussopoulos
Ήχος / Sound: Μ. Αθανασόπουλος / M. Athanassopoulos
Μουσική / Music: Νίκος Ξυδάκης / Nikos Xydakis
Καλλιτεχνική Διεύθυνση / Artistic Direction: Νίκος Περάκης / Nikos Perakis
Παραγωγός / Producer: Γ. Πανουσόπουλος / G. Panoussopoulos
Παραγωγή / Production: EKK / Greek Film Centre, Spentzos Film, Synergasia Ltd.
35mm, έγχρωμο / colour, 92' Ελλάδα / Greece

Ηθοποιοί / Cast: Αλεξάνδρα Βανζή / Alexandra Vanzi, Άρης Ρέτσος / Aris Retzos, Αντώνης Θεοδωρακόπουλος / Andonis Theodorakopoulos, Σταύρος Ξενίδης / Stavros Xenidis

Όλια Λαζαριδού
Olia Lazaridou

Γεννήθηκε στην Αθήνα. Αποφοίτησε από τη Δραματική Σχολή του Θεάτρου Τέχνης. Έπαιξε σε πολλές θεατρικές παραστάσεις, σχεδόν με όλους τους σκηνοθέτες της νεώτερης γενιάς (Β. Παπαβασιλείου, Α. Βαγιατζής, Μ. Λυμπεροπούλου, Θ. Τερζόπουλος, Γ. Χουβαρδός κ.ά.). Παρακολούθησε μαθήματα υποκριτικής στο Παρίσι με τον Antoine Vitez. Έχει παίξει σε πολλές ταινίες του Νέου Ελληνικού Κινηματογράφου και έχει βραβευθεί για την ερμηνεία της στις ταινίες *Το Στίγμα*, *Τερίρεμ* και *Αρχάγγελος του πάθους*.

She was born in Athens. She graduated from the Theatre Technis School of Drama. She has appeared in numerous plays and has worked with almost all the stage directors of the younger generation (V. Papavassiliou, L. Voyatzis, M. Lyberopoulou, T. Terzopoulos, Y. Hovvardas, et al.). She took acting classes in Paris with Antoine Vitez. She has appeared in several films of the New Greek Cinema and has won awards for her performances in the films *Stigma*, *Terirem*, and *Pollatch*.

Επιλεκτική Φιλμογραφία /

Selected Filmography

- 2005 *Η Νουσταλός /*
The Woman Who Missed Home
2002 *Lilly's Story*
1989 *Όλα Ρόμπινς /* *Olga Robards*
1988 *Ακατανίκητοι εραστές /*
Invincible Lovers
1987 *Αρχάγγελος του πάθους /*
Pollatch
Τερίρεμ / *Terirem*
1986 *Αλκίσις /* *Alkestis*
1985 *Βαρικέ /* *Variété*
1982 *Το Στίγμα /* *Stigma*
1980 *Παραγγελιά /* *Parangelia*
1979 *Τα κουρέλια τραγουδάνε ακόμα /*
The Wretches Are Still Singing

Τα κουρέλια τραγουδάνε ακόμα The Wretches Are Still Singing

Greek title **Ta kourelia tragoudane akoma, 1979**

Σκηνοθεσία-Σενάριο-Παραγωγή / Director-Screenplay-Producer: Νίκος Νικολαΐδης / Nikos Nikolaidis
Φωτογραφία / Cinematography: Σταύρος Χασάπης / Stavros Hassapis
Μοντάζ / Editing: Ανδρέας Ανδρεάδης / Andreas Andreadis
Ήχος / Sound: Μαρίνος Αθανασόπουλος / Marinos Athanassopoulos
Σκηνικά-Κοστούμια / Sets-Costumes: Μαρί-Λουίζ Βαρθολομαίου / Marie-Louise Bartholomew
35mm, έγχρωμο / colour, 110'

Ηθοποιοί / Cast: Όλια Λαζαριδού / Oia Lazaridou, Άλκης Παναγιωτίδης / Alkis Panayotidis, Κωνσταντίνος Τζούμας / Constantinos Tzoumas, Ρίτα Μπενσουσάν / Rita Bensoussan, Χρήστος Βαλαβανίδης / Christos Valavanidis, Δημήτρης Πολυτίμος / Dimitris Polytimos, Έμυ Καλογριδού / Emy Kalogridou, Γιούλα Καζόνη / Youla Kazoni, Μαρτίνα Πάσσαρη / Martina Passari, Γιούλα Αναγνωστοπούλου / Youla Anagnostopoulou, Αντιγόνη Αμανίτου / Antigoni Amanitou

Πέντε φίλοι, 45άρηδες σήμερα, εκπρόσωποι της γενιάς του '50, ξανσυναντιούνται μετά από πολλά χρόνια σιωπής. Ο ένας έρχεται απ' τη φυλακή, όπου μπαινοβγαίνει χρόνια, ο άλλος από μια σειρά τυχαίων φόνων, ο τρίτος αφήνοντας πίσω γυναίκα και παιδιά, ο άλλος από την περιπλάνηση, και η τελευταία, το κορίτσι της παρέας, ακαστή απ' το τρελοκομείο όπου χρόνια κρύβεται. Μετέωροι όλοι τους, τυραννισμένοι από άγονους έρωτες, σηματομενί από το θάνατο αγαπημένων συνομηλικών, προδομένοι από την πολιτική των καιρών τους, προσπαθούν, μάταια όμως, να ξανσυναντήσουν την παλιά συμμορία της εφηβείας τους...

Five friends in their mid-forties, typical of the generation of the 1950s, get together again after years of silence. One has just been released from prison, where he's been a resident on and off for years; another has committed a series of random killings; another comes leaving behind his wife and children; another is a wanderer; and the fifth one, the only woman in the group, has run away from the mental hospital where she has been hiding for years. In a state of limbo, tormented by barren loves, marked by the death of beloved peers, and betrayed by politics, they try, in vain, to put together again the 'old gang'...

Ακατανίκητοι εραστές

Invincible Lovers

Greek title **Akatanikiti erastes**, 1988

Σκηνοθεσία-Σενάριο / Director-Screenplay: Σταύρος Τσιώλης / Stavros Tsiolis
Φωτογραφία / Cinematography: Βασίλης Καψούρος / Vassilis Kapsouras **Ήχος / Sound:** Κώστας Πουλαντζάς / Kostas Poulantzas, Θανάσης Αρβανίτης / Thanassis Arvanitis **Παραγωγή / Producers:** Αλέκος Παπαγεωργίου / Alekos Papageorgiou, Σταύρος Τσιώλης / Stavros Tsiolis **Παραγωγή / Production:** EKK / Greek Film Center 35 mm, **έγχρωμο / colour**, 80'

Ηθοποιοί / Cast: Τάσος Μιλιώσης / Tassos Miliossis, Όλια Λαζαρίδου / Olia Lazaridou

Ο νεαρός Βασίλης το σκάει από το ορφανοτροφείο και τριγυρνάει στο κέντρο της Αθήνας πριν να πάρει το τρένο για την Τρίπολη. Περιπλανάται στις ορεινές περιοχές της Αρκαδίας κι εκεί συναντά μια νεαρή γυναίκα που το αυτοκίνητό της χάλασε. Οι δυο τους θα συνεχίσουν τις περιπλανήσεις όλο το καλοκαίρι, μέχρι το αγόρι να γυρίσει στο ερειπωμένο σπίτι της γιγιάς του. Η νεαρή γυναίκα κάνεται και το αγόρι πηγαίνει στην Τρίπολη για να δουλέψει προκειμένου να επιβιώσει. Την ημέρα της ονομαστικής του εορτής, φεύγει από την πόλη και παίρνει το δρόμο για το χωριό του.

Young Vassilis runs away from the orphanage, roams around the heart of Athens and then decides to take the train to Tripoli. He wanders about the mountainous regions of Arcadia and comes upon a young woman whose car has broken down. The two of them continue wandering throughout the summer, until the boy returns to his grandmother's house, a dilapidated ruin. The young woman disappears and the boy goes back to Tripoli where he works at various jobs to make a living. On his name day, Vassilis leaves the city and takes the road back to his village.

Το στίγμα

Stigma

Greek title **To stigma**, 1982

Ένα νεαρό ερωτευμένο ζευγάρι, ο Πέτρος κι η Ελένη, γεννά ένα παιδί με σύνδρομο Down. Αντιμέτωποι με τον κίνδυνο να θυσιαστούν για μια ολόκληρη ζωή και μετά την παρότρυνση του οικογενειακού και φιλικού περιβάλλοντος, αποφασίζουν από κοινού την ευθανασία ως τη μόνη λύση. Με τη βοήθεια της μητέρας της Ελένης και ενός φίλου, βάζουν μπροστά το σχέδιο. Το μόνο που πρέπει να κάνουν είναι να δώσουν στο μωρό νερό αντί για γάλα. Το μωρό θα πεθάνει σιγά-σιγά και κανένας γιατρός δεν θα ανακαλύψει την πραγματική αιτία θανάτου. Είναι η πράξη τους δικαιολογημένη ή η αυξανόμενη ενόχλη θα αφήσει ένα ανεξίτηλο στίγμα πάνω τους;

A young man, Petros, and his wife Eleni, have a baby with Down syndrome. Faced with the prospect of sacrificing their lives to take care of their child, and after the urgings of friends and relatives, they both decide that euthanasia is the only solution. With the help of Eleni's mother and a friend, they go ahead with the plan. The only thing they have to do is give the baby water instead of milk. It will slowly die and no doctor will ever discover the real cause of death... Is their act justified, or will their growing sense of guilt leave an indelible stigma on them?

Σκηνοθεσία-Σενάριο / Direction-Screenplay: Πάυλος Τάσιος / Pavlos Tassios **Φωτογραφία / Cinematography:** Θόδωρος Μαργκάς / Thodoros Margas **Καλλιτεχνική Διεύθυνση / Artistic Direction:** Νίκος Βεργίτισης / Nikos Vergitis **Μοντάζ / Editing:** Γιάννης Τατσόπουλος / Yannis Tsitsopoulos **Ήχος / Sound:** Ηλίας Λονέσκο / Ilias Lonesko **Μουσική / Music:** Κυριάκος Σφέτσας / Kyriakos Sfetsas **Παραγωγή / Production:** EKK / Greek Film Center, United Filmmakers 35 mm, **έγχρωμο / colour**, 100'

Ηθοποιοί / Cast: Αντώνης Καφετζόπουλος / Andonis Kafetzopoulos, Όλια Λαζαρίδου / Olia Lazaridou, Ντίνα Κόνστα / Dina Konsta, Γιάννης Θωμάς / Yannis Thomas

Χρήστος Βακαλόπουλος Christos Vakalopoulos (1956-1993)

Γεννήθηκε στην Αθήνα το 1956. Σπούδασε οικονομικά στην ΑΣΟΕΕ και κινηματογράφο στο Παρίσι, ενώ από πολύ νέος άρχισε να εργάζεται ως κριτικός κινηματογράφου, αρχικά στο περιοδικό *Σύγχρονος Κινηματογράφος* και στη συνέχεια στην εφημερίδα *Αυγή* και στο περιοδικό *Αντί*. Το 1984 έκανε την πρώτη του εμφάνιση ως σκηνοθέτης με τη μικρού μήκους ταινία *Βεράντες* και δύο χρόνια μετά σκηνοθέτησε το επίσης μικρού μήκους *Θέατρο*. Το 1989 σκηνοθέτησε την πρώτη του μεγάλου μήκους ταινία, *Όλγα Ρόμπαρντς*, ενώ το 1992, μαζί με τον Σταύρο Τσιώλη υπέγραψε τη σκηνοθεσία της ταινίας *Παρακαλώ, γυναίκες, μην κλάτε* που τιμήθηκε με βραβείο σκηνοθεσίας και σεναρίου στο Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης του 1992 ενώ την επόμενη χρονιά κέρδισε κρατικό βραβείο ποιότητας. Συνεργάστηκε με τον Σταύρο Τσιώλη σε δύο ακόμη σεναρία, *Σχετικά με τον Βασίλη* και *Ο κρυμμένος θραυρός του Χουρσίτ Πασά* και με τον Νίκο Παναγιωτόπουλο στο σεναρίου της ταινίας *Η γυναίκα που έβλεπε τα όνειρα*. Έγραψε ακόμα διηγήματα και μυθιστορήματα (γνωστότερα τα βιβλία *Νέες Αθηναϊκές Ιστορίες* και *Η γραμμή του ορίζοντος*) ενώ οι κινηματογραφικές παρεμβάσεις του και ορισμένα άλλα γενικότερης φύσεως δοκίμια έχουν συγκεντρωθεί στα βιβλία *Δεύτερη Προβολή* και *Από το χάος στο χαρτί*. Πέθανε το 1993.

He was born in Athens in 1956. He studied Economics at the Athens University of Economics and Business and Film in Paris. He began working as a film critic early on, first at *Synchronos Kinimatografos* magazine and then at the *Avgi* Newspaper and *Anti* magazine. In 1984 he made his directorial debut with the short film *Verandas*, and two years later he shot his second short film, *Theatre*. In 1989, he directed his first feature film, *Olga Robards*, while in 1992, together with filmmaker Stavros Tsiolis, he directed the film *Please, Ladies, Don't Cry*, which won the award for Best Direction and Screenplay at the Thessaloniki Film Festival in 1992, and the Culture Ministry's State Quality Award the following year. He worked with Stavros Tsiolis on two more screenplays – *About Vassilis* and *The Hidden Treasure of Hursit Pasha* – and with Nikos Panayiotopoulos on the screenplay for the film *The Woman Who Dreamed*. He wrote short stories and novels (most notable of which were *New Athenian Stories* and *The Line of the Horizon*), while his cinematic interventions and certain others of his essays on various subjects have been published in two volumes, *Second Screening* and *From Chaos to Paper*. He died in 1993.

Όλγα Ρόμπαρντς Olga Robards

Greek title **Olga Robards, 1989**

Σκηνοθεσία / Director: Χρήστος Βακαλόπουλος / Christos Vakalopoulos **Σενάριο / Screenplay:** Αντώνης Κιούκας / Andonis Kioukas, Χρήστος Βακαλόπουλος / Christos Vakalopoulos **Φωτογραφία / Cinematography:** Ανδρέας Σινάνος / Andreas Sinanos **Μοντάζ / Editing:** Κώστας Ιορδανίδης / Kostas Iordanidis **Ήχος / Sound:** Δημήτρης Αθανασόπουλος / Dimitris Athanassopoulos **Μουσική / Music:** Νίκος Ξυδάκης / Nikos Xydakis **Σκηνικό-Κοστούμια / Settings-Costumes:** Αλέξης Κυριτσόπουλος / Alexis Kyritsopoulos **Παραγωγός / Producer:** Χρήστος Βακαλόπουλος / Christos Vakalopoulos **Παραγωγή / Production:** EKK / Greek Film Center, EPT 1 / ERT S.A. Hellenic Broadcasting Corporation **35mm, έγχρωμο / colour, 89'**

Ηθοποιοί / Cast: Όλγα Λαζαρίδου / Olga Lazaridou, Εύρη Σαφρονιάδη / Evri Sofroniadi, Αντώνης Καφετζόπουλος / Andonis Kafetzopoulos, Κώστας Τσάκωνας / Costas Tsakonas, Σταύρος Τσιώλης / Stavros Tsiolis, Γιώργος Συμεωνίδης / Yorgos Symeonidis, Νίκος Λιάσκος / Nikos Liaskos

Ενώ η Αθήνα έχει ανασταταθεί από μια σειρά φόνων διακεκριμένων Αράβων επιχειρηματιών, ο Δημήτρης, ένας νεαρός κλέφτης, ανακαλύπτει τυχαία την ταυτότητα της δολοφόνου, μιας ιδιόρρυθμης Ελληνοαμερικάνας που είχε γεννηθεί στην Αθήνα και ονομαζόταν Όλγα Ρόμπαρντς. Ο νεαρός άντρας αποφασίζει ότι πρέπει οπωσδήποτε να γνωρίσει αυτή τη γυναίκα και ζητά τη βοήθεια του Επιστήμονα, ενός φυγδίκου ερμήτη που θεωρείται πραγματική αυθεντία στο έγκλημα. Μαζί θα συναντήσουν τη δολοφόνο, που θα αποδειχθεί μια χαρισματική γυναίκα στο χείλος του θανάτου.

While Athens is in an uproar over a series of murders of prominent Arab businessmen, Dimitris, a young thief, accidentally discovers the identity of the killer, a strange Greek-American woman who was born in Athens and went by the name of Olga Robards. The young man decides that he must get to know this woman at all costs and seeks the aid of the Scientist, a recluse and fugitive from the law who is considered a real authority on crime. They will both meet the killer who turns out to be a charismatic woman on the brink of death.

Φιλμογραφία / Filmography

1992 *Παρακαλώ, γυναίκες, μην κλάτε* / *Please, Ladies, Don't Cry*
(συν-σκηνοθεσία / co-direction)
1989 *Όλγα Ρόμπαρντς* / *Olga Robards*
1986 *Θέατρο* / *Theatre* (μυ / short film)
1984 *Βεράντες* / *Verandas* (μυ / short film)

Προσεχώς...

Greek Films 2005

Works in Progress

Ακάμας

Akamas

Greek title **Akamas**

Μεγάλωσαν μαζί. Ερωτεύτηκαν. Όλοι όμως δεν ήθελαν αυτό το σμίξιμο. Ο Ομήρης ήταν Τουρκοκύπριος και μουσουλμάνος. Η Ροδού Έλληνοκύπρια και χριστιανή. Στην Κύπρο των πολιτικών συγκρούσεων και του φανατισμού δεν υπάρχει χώρος για τις επιθυμίες των απλών ανθρώπων, όταν αυτές αντιστράτευονται το γενικό κλίμα. Μια ταινία που σμίγει τη λαϊκή παράδοση με το φως του Ομήρου και την αρχαία τραγωδία.

They grew up together. They fell in love. But everybody pressured them to separate. Omer was Turkish-Cypriot and Muslim. Rhodou was Greek-Cypriot and Christian. In Cyprus of political conflicts and fanaticism there is no room for the desires of ordinary people if these desires oppose the general trend. A film which brings together the traditional culture of Cyprus, the light of Homer and Greek tragedy.

Σκηνοθεσία-Σενάριο / Director-Screenplay: Πανίκος Χρυσάνθου / Panikos Chrysanthou
Φωτογραφία / Cinematography: Andras Gerö Μοντάζ / Editor: Θωμάς Κάλλης / Thomas Kallis
Ήχος / Sound: Γιώργος Ποταγός / Yorgos Potagas, Νίκος Μπουγιούκος / Nikos Bougioukos
Μουσική / Music: Μιχάλης Χριστοδουλίδης / Michalis Christodoulidis **Μακιγιάζ / Make-up:** Eta Csabavolgyi **Σκηνικά / Settings:** Χρήστος Λανίτης / Christos Lanitis **Παραγωγή / Production:** Artimages Ltd (Κύπρος / Cyprus), Marathon Filmcilik (Τουρκία / Turkey), Creator C (Βουλγαρία / Bulgaria) **Έγχρωμο / colour**

Ηθοποιοί / Cast: Chris Grego (Ομήρης) / Chris Grego (Omeris), Αγνή Τσαγκαριδού (Ροδού) / Agni Tsagaridou (Rhodou), Μιχάλης Τερλικκας (τυφλός ποιητής) / Michalis Terlikkas (blind poet), Άλκης Κρητικός (Νικολής) / Aikis Kritikos (Nikolis), Lucy Christy (Ελένη) / Lucy Christy (Eleni), Πόπη Αβραάμ (μητέρα Ομήρη) / Popi Avraam (Omeris' mother), Derman Atik (δάσκαλος) / Derman Atik (teacher), Cenik Gurcag (πασάς) / Cenik Gurcag (pasha), Παντελής Αντωνάς (Μουχτάρης) / Pantelis Antonas (Mouhtaris), Γιώργος Νικολάου (μικρός Ομήρης) / Yorgos Nicolaou (young Omeris), Μάριος Δημητρίου (Μουράττης) / Marios Demetriou (Mourattis), Λόρις Λαϊζίδης (Βρασιδάς) / Loris Laizidis (Vrasidas)

114 / Προσεχώς...

Ο Μουράττης γνέφει στον Τούρκο αξιωματικό (οδηγό) να σταματήσει κι αυτός φρενάρει. Ο Μουράττης κατεβαίνει κι ανοίγει την πίσω πόρτα, έξω φρενών.

Μουράττης: Κατεβάτε κάτω, γαμώ τον σιξλέν σας.

Ο τυφλός ποιητής και το κορίτσι κατεβαίνουν.

Αξιωματικός: Ακόμα δεν το κατάλαβες; Η Τουρκία είναι στην Κύπρο. Δε θα φύγει ποτέ της πια.

Τυφλός ποιητής: Το μέτρον επεράσαν το πολλοί τ'έχου-μίστηκαν. Στο τέλος επιερώσαν, την δίκην υποστήκαν.

Murat is furious; he signals to the Turkish officer (driver) to stop, gets out and flings open the back door.

Murat: Get out of the car you bastard!

The blind poet and the girl get out.

Turkish officer: Haven't you realised that the Turks are in Cyprus now and they're never going to go away?

Blind-poet: Too many of them went too far, carried away by fury. But in the end they paid for it before a judge and jury.

Πανίκος Χρυσάνθου
Panikos Chrysanthou

Γεννήθηκε στο χωριό Κυθρέα κοντά στη Λευκωσία, που σήμερα είναι κατεχόμενο. Σπούδασε φιλοσοφία στο Πανεπιστήμιο Αθηνών και έκανε εξάσκηση σε κινηματογραφικά αρχεία της Γερμανίας. Έχει εργαστεί ως δημοσιογράφος και έχει διατελέσει υπεύθυνος της Κυπριακής Λέσχης Λευκωσίας και της Κυπριακής Ταινιοθήκης, καθώς και Διευθυντής του κινηματογράφου τέχνης Στούντιο στη Λευκωσία. Οι ταινίες του έχουν προβληθεί μεταξύ άλλων σε φεστιβάλ της Γερμανίας, της Γαλλίας και της Ισπανίας.

He was born in the village of Kythrea near Nicosia which today lies in the occupied territories. He studied Philosophy at the University of Athens and did his training at film archives in Germany. He has worked as a journalist and was in charge of the Cyprus Club in Nicosia and the Cyprus Cinémathèque, as well as director of the Studio arthouse in Nicosia. His films have screened at festivals in Germany, France and Spain.

Φιλμογραφία / Filmography

- 2005 *Ακάμας / Akamas*
- 2003 *Parallel Trips*
- 1998 *Οι παδιές της Αφροδίτης / The Footprints of Aphrodite*
- 1993 *Το τείχος μας / Our Wall*
- 1987 *Λεπτομέρεια στην Κύπρο / A Detail in Cyprus*

Ο ήχος της σιωπής The Sound of Silence

Greek title **Ο ήχος της σιωπής**

Βουβούλα Σκούρα
Vouvousla Skoura

Γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη. Σπούδασε Γραφικές Τέχνες στο Αθηναϊκό Τεχνολογικό Ινστιτούτο. Είναι ιδρυτικό μέλος του Κέντρου Εικαστικών Τεχνών Αθήνας (1974). Ασχολήθηκε με πειραματικές μεικτές τεχνικές πάνω στη φωτογραφία που τις εφάρμοσε τόσο στις εκτυπώσεις (βιβλία, αφίσες) όσο και στις ταινίες της. Τα έργα της έχουν εκτεθεί μεταξύ άλλων σε Αθήνα, Λονδίνο, Ασκόνα, Παρίσι, Θεσσαλονίκη, Bad Dürkheim και Φρανκφούρτη, ενώ οι ταινίες και τα video της έχουν παρουσιαστεί σε περισσότερα από πενήντα φεστιβάλ ανά τον κόσμο.

She was born in Thessaloniki. She studied graphic arts at the Athens Technology Institute. She is a founding member of the Centre for Visual Arts in Athens. For many years she has been involved with experimental multimedia photographic techniques. Her work has been exhibited in Athens, London, Ascona, Paris, Thessaloniki, Bad Dürkheim, and Frankfurt, while her films and videos have screened in over fifty art festivals worldwide.

Επιλεκτική Φιλμογραφία / Selected Filmography

- 2005 *Ο ήχος της σιωπής / The Sound of Silence*
Η ελεγεία του ξεριζωμού / The Elegy of Uprooting
- 2004 *Κώδικες / Codes*,
Κ. Καβάφης / C. Cavafy (Τιμητικό Αφιέρωμα / Homage)
- 2003 *Από τα Κύθηρα στην αιωνιότητα /*
A Travel from Cythera to Eternity
- 2002 *Σιβύλλες / Sibyls*
- 2001 *Θυγάτρο / Thygater Library*
- 2001 *Μήδεια No Comment* (video)
- 2000 *Σεφέρης - ποιητής και πολίτης /*
George Seferis - Poet and Citizen

Η προσπάθεια ενός πρόσφυγα να εγκλιματιστεί σε μια άγνωστη γη' αυτόν πόλη, (Βαρκελώνη). Το πραγματικό, το φανταστικό, το βίωμα και οι ήχοι της άγνωστης γλώσσας, συνθέτουν το τοπίο της απόλυτης μοναξιάς, παράγουν εμμονές. Οι οπτικές αλλαγές είναι απαραίτητες, στην ταινία, καθώς η φωτογραφία αλλάζει και μετατρέπεται σε γραμμή, σαν την γραφή.

Η απόφασή του όμως προς τον θάνατο, μέσα στην απελπισία της μη επικοινωνίας, αμετάκλητη, στη δική του ή την άλλη γλώσσα.

The attempt of a man in exile to acclimatize himself in a city (Barcelona) that is completely foreign to him. The real, the imaginary, the experiential and the sound of an unknown language, compose the landscape of an absolute solitude, creating obsessions. The optical changes are necessary since the photography in the film changes and is transformed into a linear portrayal, as represented by writing.

But his decision to commit suicide, a hopeless act of non-communication, is irrevocable, in his own or in another language.

Σκηνοθεσία-Εικόνες / Direction-Images: Βουβούλα Σκούρα / Vouvousla Skoura **Σενάριο / Screenplay:** Βουβούλα Σκούρα / Vouvousla Skoura (βάσ. στο διήγημα / based on the short story *Al mirall mogut* του / by Bashkim Shehu) **Μοντάζ / Editing:** Γιάννης Νταρίδης / Yannis Daridis **Ειδικά Εφέ / Special Effects:** GRIMSON Advertising **Παραγωγή / Producer:** Βουβούλα Σκούρα / Vouvousla Skoura **Παραγωγή / Production:** CINERAGON Digital video

Ηθοποιοί / Cast: Χρόνης Παυλίδης / Chronis Pavlidis

Κράτησέ με

Hold me

Greek title **Kratise me**

Μια παραγωγός ραδιοφωνικής εκπομπής χάνει τον πατέρα της ξαφνικά. Για να καταφέρει να χειριστεί αυτή τη απρόσμενη απώλεια δημιουργεί μια ιστοσελίδα στην οποία ακροατές του ραδιοφώνου στέλνουν ιστορίες τους. Αργότερα, συναντιέται μαζί τους και μοιράζονται τις ιστορίες μέσα από το παιχνίδι της αψής. Στη διάρκεια αυτών των συναντήσεων που διαρκούν δυο χρόνια ένα παιδί χάνεται απρόσμενα. Μέσα από τις ιστορίες που μοιράζονται όλοι καταφέρνουν να χειριστούν την απώλεια τους και να συνεχίσουν τη ζωή τους με μεγαλύτερη δύναμη και αισιοδοξία. Το ίδιο και η ηρωίδα. Η Ιουλία μαθαίνει να συναναστρέφεται στο παρόν και να συμφιλιωθεί με το παρελθόν της.

Sharing loss may make you feel less lonely, like a warm embrace... Through the eyes of different ages, 33-year-old Julia—a radio presenter—seeks true affection. She creates a website—www.holdme.gr—and invites people to share stories of loss. This is when her concert of emotions begins between loss, dreams, magic, cruelty and true affection.

Σκηνοθεσία-Παραγωγή / Direction-Producer: Λουκία Ρικάκη / Lucia Rikaki **Σενάριο / Screenplay:** Λουκία Ρικάκη / Lucia Rikaki, και μια ομάδα συγγραφέων-συνεργατών / and a group of writers/contributors **Φωτογραφία / Cinematography:** Δημήτρης Κατσαίτης / Dimitris Katsaitis **Μοντάζ / Editing:** Γιάννης Δαριδής / Yannis Daridis **Ήχος / Sound:** Νίκος Βουγιούκος / Nikos Vougioukos **Σηκνικά-Κοστούμια / Sets-Costumes:** Έλλη Γρίβα / Ellie Griva **Μακιγιάζ / Make-up:** Φ. Γκίκα / F. Ghika **Παραγωγή / Production:** Tricky Trick Films Ltd digital video, έγχρωμο / colour, 2005

Ηθοποιοί / Cast: Κατερίνα Λυπριδίου (Ιουλία) / Katerina Lypiridou (Julia), Παναγιώτης Βουγιούρης (εκείνος) / Panagiotis Vougiouris (him), Σήσης Ιωσφιδής (εραστής Β) / Sifis Iossifidis (lover B), Στέλιος Γεράνης (εραστής Γ) / Stellos Geranis (lover C), Τάκης Βαγόπουλος (αδελφός) / Takis Vagopoulos (brother), Πάνος Κρανιδιώτης (πατέρας) / Panos Kranidiotis (father), Μαριάννα Καλβάρη (μητέρα) / Marianna Kalvari (mother), Μαρία Βαγάνη (φίλη) / Maria Vagana (friend), Κωνσταντίνος Μιζάρας (εραστής Α) / Constandinos Mizaras (lover A), Φοίβος Παπαδόπουλος (αγόρι) / Fivos Papadopoulos (boy), Πατρίτσια Περιστερή-Μιλλίκ (Ιουλία, έφηβος) / Patricia Peristeri-Milik (young Julia)

116 / Προσεχώς...

Ιουλία: The sun crazy for your love...
Εκείνος: Burns the shadows...
Ιουλία: The fire with its feet burnt from desire...
Εκείνος: Becomes blue air...
Ιουλία: The wind lost in your quest everywhere...
Εκείνος: Lifts the dust...
Ιουλία: Explain you.
Εκείνος: Describe you?
Ιουλία: Είσαι η αλήθεια μου.

Julia: The sun crazy for your love...
He: Burns the shadows...
Julia: The fire with its feet burnt with desire...
He: Becomes blue air...
Julia: The wind lost in your quest everywhere...
He: Lifts the dust...
Julia: Explain you.
He: Describe you?
Julia: You are my truth.

Λουκία Ρικάκη
Lucia Rikaki

Γεννήθηκε στον Πειραιά το 1961. Σπούδασε ιστορία τέχνης, κινηματογράφο, γραφικές τέχνες και φωτογραφία στο Dartington College of Arts στην Αγγλία. Το 1982 ίδρυσε την εταιρεία Orama Films, ενώ το 2000 ίδρυσε την εταιρεία Tricky Trick Films. Το 1996 ίδρυσε τις 2 θεατρικές σκηνές του θεάτρου 104 Κέντρο Λόγου και Τέχνης. Έχει σκηνοθετήσει για την τηλεόραση, το θέατρο και τον κινηματογράφο.

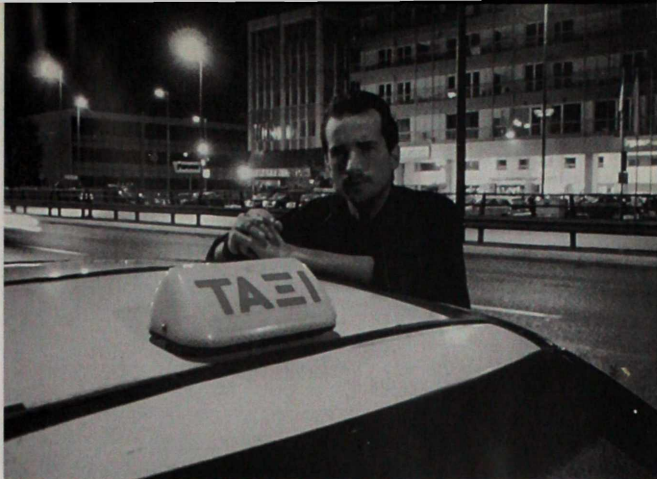
She was born in Piraeus in 1961. She studied History of Art, Graphic Design, Film and Photography in England. In 1984 she created the production company Orama Films and in 1996 she founded and has since run the 104 Art Theater Stage and the 104 Comedy Club. In 2000 she founded the production company Tricky Trick Films. She has directed several feature films, documentaries, and teleplays.

Επιλεκτική Φιλμογραφία / Selected Filmography

- 2005 *Ο άλλος* / *The Other* (ντοκ. / doc)
- 2003 *Το Αιγαίο μέσα από τα λόγια των ποιητών* / *The Aegean in the Words of the Poets* (ντοκ. / doc)
- 2002 *Τα λόγια της Σιωπής* / *Words of Silence* (ντοκ. / doc)
- 2000 *Πλαστογραφημένες προσδοκίες* / *Falsified Expectations* (ντοκ. / doc)
- 1998 *Συμφωνία χαρταίρων* / *Dancing Soul*
- 1994 *Κουαρτέτο σε 4 κινήσεις* / *Quartet in 4 Movements*
- 1992 *Πρελούδιο στην Αφρική* / *Prelude to Africa* (ντοκ. / doc)

Ανδρέας: (off) Αυτή η πόλη είναι γεμάτη ιστορίες. Γι' αυτό μ' αρέσει. Σαν να 'χει χτιστεί με ιστορίες. Μπαίνουν όλοι στο ταξί και λέει ο καθένας τη δική του. Κι όταν δεν λένε τίποτε... Τους βλέπω μέσα απ' το καθρεφτάκι κι αρχίζω τις υποθέσεις... (Στη Μαρία) Τις φτιάχνω λοιπόν και μόνος μου τις ιστορίες καμιά φορά. **Μαρία:** Και συμβαδίζεσαι μ' αυτό; **Ανδρέας:** Όλοι συμβιβάζονται. **Μαρία:** Ναι έτσι είναι... και δε σε νοιάζει που οι ιστορίες είναι ψεύτικες; **Ανδρέας:** Ακόμα κι αυτές που μου λένε... μπορεί να μην είναι αληθινές... Αλλά δεν έχει σημασία. Νιώθεις πιο κοντά με τους ανθρώπους, όταν νομίζεις ότι τους ξέρεις.

Andreas: (off) This city is full of stories. That's why I like it. It's as if it's been built on stories. They get into my cab and each one tells me a story. And when they don't say anything... I look at them in my rear-view mirror and I begin the guessing game; he looks that way, so that must have happened, and then something else... Little scenarios of peoples' lives, you know... (To Maria) So sometimes I make up the stories myself. **Maria:** And you settle for that? **Andreas:** Everybody settles.

Στα όρια To the Limit

Greek title **Sta oria**

Σάββας Καρύδας
Savvas Karydas

Φοίτησε στη Δραματική Σχολή Ευγενίας Χατζίκου και στο Arts International. Έχει λάβει μέρος σε περισσότερα από 20 διεθνή φεστιβάλ και οι ταινίες του έχουν βραβευτεί σε φεστιβάλ της Γερμανίας και της Πορτογαλίας.

He studied at the Evgenia Hadzakou School of Drama and at Arts International. He has taken part in over 20 international film festivals. His films have won awards in festivals in Germany and Portugal.

Ο Αντρέας είναι ένας νέος, μοναχικός ταξιτζής, που δουλεύει κυρίως κατά τη διάρκεια της νύχτας. Η μοναδική του παρέα είναι οι πελάτες του — άνθρωποι αυτής της πόλης, που ο καθένας διηγείται τη δική του ιστορία. Ιστορίες μικρές ή μεγάλες, σημαντικές ή ασήμαντες, μέσα από τις οποίες ο ήρωας ζει τη δική του ζωή.

Μια τυχαία συνάντηση με μια γυναίκα —τη Μαρία— που εισβάλλει ως καταλύτης στη ζωή του, γίνεται η αφορμή να αλλάξουν τα δικά του δεδομένα, αφού αυτή τον παρσούρει σ' ένα επικίνδυνο ερωτικό παιχνίδι ζωής και θανάτου, μέσα από το οποίο και οι δύο ήρωες θ' ανακαλύψουν τα δικά τους όρια.

Andreas is a young, solitary cabdriver who works mostly at night. His only company are his customers—people of this city, each one with a story to tell. Stories that are long or short, important or insignificant, stories though which our hero lives a vicarious life.

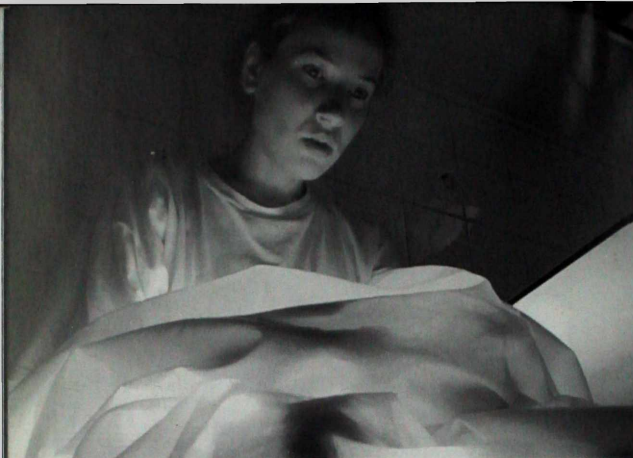
A chance meeting with a woman—Maria—who will come into his life like a catalyst, will change his life, since she will sweep him away into a dangerous, life-or-death love-game, through which both of them will discover their limits.

Φιλμογραφία / Filmography

- 2005 *Στα όρια / To the Limit*
- 1999 *Αμερική / America* (μυ / short film)
- 1996 *Μια φωνή, μια πόλη / One Voice, One City* (μυ / short film)
- 1993 *Μόλα μου σαν τη βροχή / Talk to Me Like the Rain* (μυ / short film)

Σκηνοθεσία-Παραγωγή / Direction-Producer: Σάββας Καρύδας / Savvas Karidas **Σενάριο / Screenplay:** Παναγιώτης Πασχίδης / Panayotis Paschidis, Νίκος Απειραθίτης / Nikos Apirathitis **Φωτογραφία / Cinematography:** Αλέκος Γιάνναρος / Alekos Yannaros **Μοντάζ / Editing:** Αλέξης Πεζάς / Alexis Pezas **Ήχος / Sound:** Σπύρος Δρόσος / Spiros Drossos **Μουσική / Music:** Μάριος Στρόφαλης / Marios Strofalis **Σκηνικά-Κοστούμια / Settings-Costumes:** Δημήτρης Καντάς / Dimitris Kandas **Μακιγιάζ / Make-up:** Κατερίνα Καβαδάτου / Katerina Kavadatou **Παραγωγή / Production:** Πάροδος Φίλμ / Parodos Film, Βασίλης Αλατάς / Basilis Alatas, EKK / GFC **Έγχρωμο / colour**

Ηθοποιοί / Cast: Τάσος Νούσιος (Αντρέας) / Tassos Nousias (Andreas), Παναγιώτα Βαλάντη (Μαρία) / Panayota Valandi (Maria), Ηρώ Λούπη (Ελένα) / Iro Loupi (Elena), Γιώργος Κέντρος (Θωμάς) / Yorgos Kedros (Thomas), Ελένη Λιάσκα (μικρή πόρνη) / Eleni Liaska (young prostitute), Στέλλα Μπαλωμένου (Αγγέλα) / Stella Balomenou (Angela)

Η τελευταία πορνοταινία

The Last Porn Movie

Greek title **Η τηλεφtea pornotenía**

Ο άντρας Ψ, πρώην πορνιστάρ, ξεπεσμένος οικονομικά, ζει με τη γυναίκα του, γυναίκα Β, και την έφηβη κόρη τους Τόνια. Ο μόνος τρόπος για να συνεχίσουν να ζουν άνετα είναι ο πρώην πορνιστάρ να γίνει παραγωγός πορνοταινιών. Ζητάει λοιπόν τα χρήματα από το ζευγάρι των χρηματοδοτών, του άντρα Χ και της γυναίκας Α.

Προκειμένου να καταφέρει να πάρει τα λεφτά, ο πρώην πορνιστάρ δημιουργεί παράλληλες σχέσεις. Όμως το ζευγάρι των χρηματοδοτών θέτει έναν όρο. Για να του δώσουν τα λεφτά, πρέπει η έφηβη κόρη τους να παίξει στην πορνοταινία. Οι δύο γονείς δέχονται...

Man Y, a former porn star, in deep financial problems, lives in a villa together with his wife, Woman B, and their teenage daughter Tonia. The only way to continue their life of luxury is if the former porn star becomes a porn film producer. He asks for money from a couple of investors, Man X and his wife, Woman A.

In order to get the money, Man Y pulls all kinds of strings. The husband of Woman B also becomes the lover of Woman A. But the two investors will give the money only under one condition: if Man Y's daughter Tonia plays in the porn movie. Tonia's parents agree...

Σκηνοθεσία-Σενάριο-Φωτογραφία-Μοντάζ / Direction-Screenplay-Cinematography-Editing: Κώστας Ζάπας / Costas Zapas **Ήχος / Sound:** Ηλίας Φλάμμος / Ilias Flammos, Νίκος Μακρίτης / Nikos Makris **Μουσική / Music:** Asad **Παραγωγός / Producer:** Γρηγόρης Αθανασίου / Gregory Athanassiou **Παραγωγή / Production:** Minus Pictures **Digital video, έγχρωμο / colour**

Ηθοποιοί / Cast: Σωτηρία Λεονάρδου (γυναίκα Α) / Sotiria Leonardou (Woman A), Καλλιόπη Ταχτσόγλου (γυναίκα Β) / Kalliori Tachtsoglou (Woman B), Δημήτρης Γεωργιάδης (άντρας Χ) / Dimitris Georgalias (Man X), Γιάννης Νικολάου (άντρας Ψ) / Yannis Nikolaou (Man Y), Νικολέττα Ντρίζι (Τόνια) / Nicole Drizi (Tonia)

118 / Προσεώς...

Γυναίκα Α: Ο πατέρας σου. Θα γυρίσει στις πορνοταινίες.

Φωνή Τόνιας Off: Το ξέρω.

Γυναίκα Α: Έχει ανάγκη από μια επιτυχία... (Παύση) Δεν έχει περιθώρια. Πρέπει να τον βοηθήσεις.

Φωνή Τόνιας Off: Εσύ τι κάνεις;

Γυναίκα Α: Εγώ θα βρω τα λεφτά. Δε φτάνεις; (Παύση) (Η Τόνια δεν μιλάει.) **Γυναίκα Α:** Τόνια; **Φωνή Τόνιας Off:** Ναι.

Γυναίκα Α: Όλα είναι καθορισμένα. Ελεύθερος κάνεις.

Woman A: Your father. He's going back to porn movies.

Tonia (O.S.): I know.

Woman A: He needs a success ... (Pause) He has no other option. You have to help him.

Tonia (O.S.): What are you doing?

Woman A: I'll find the money. Isn't that enough?

(Tonia doesn't answer.)

Woman A: Tonia? **Tonia (O.S.):** Yes.

Woman A: Everything is predetermined. No one is free.

Κώστας Ζάπας
Costas Zapas

Γεννήθηκε στην Αθήνα το 1969. Το μυθιστόρημά του *Μπλε καρδιά* εκδόθηκε το 2001 από τις εκδόσεις Κέδρος. Υπότροφος του Arista Story Editing Workshop, το 2004 ολοκλήρωσε την πρώτη του μεγάλου μήκους ταινία, *Uncut Family*, που παρουσιάστηκε στο 45ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης σε ειδικό αφιέρωμα. Η δεύτερη μεγάλου μήκους ταινία του, *Η τελευταία πορνοταινία*, βρίσκεται στο στάδιο του post-production.

He was born 1969 in Athens. In 2001 he attended the Arista Story Editing Workshop due to a grant of the Media II Program. His novel *Blue Heart* was published in 2001 in Athens by Kedros Publishers. *Uncut Family*, his first feature film, was shown at the 45th International Thessaloniki Film Festival's special screening section to critical acclaim. His second feature film, *The Last Porn Movie*, is currently in post-production.

Φιλμογραφία / Filmography

2005 *Η τελευταία πορνοταινία / The Last Porn Movie*
2004 *Uncut Family*

Περικλής: Και συ ρε μαλάκα τι σου-ξου-μου-ξου έχεις όλη την ώρα μαζί της; Τι ανακατεύεσαι με τα σκατά ρε;

Τάκης: Άσε ρε Πέρι, να πούμε...

Περικλής: Άντε γαμήσου ρε μαλάκα... Καπούρης είσαι ρε; Ρε μπας και είσαι καπούρης με τη φακλάνα;

Τι κοίτάς ρε;

Τάκης: Ρε Περικλή, γαμώτο μου να πούμε!

Periklis: What's all that chitty chat with her all the time?

Why do you mess with shit?

Takis: Peri mate, let me be...

Periklis: Screw you, you wanker... You fancy her, is that it?

You fancy that biffa? What are you looking at?

Takis: Periklis, for fuck's sake!

Η ψυχή στο στόμα Soul Kicking

Greek title **Η ψυχή στο στόμα**

Yannis Economidis
Γιάννης Οικονομίδης

Γεννήθηκε στη Λεμεσό της Κύπρου το 1967. Σπούδασε κινηματογράφο στην Αθήνα. Έχει κερδίσει δύο φορές το πρώτο βραβείο καλύτερης ταινίας στο Φεστιβάλ Ταινιών Μικρού Μήκους της Δράμας. Το *Σπριτόκουτο* ψηφίστηκε ως η Καλύτερη Ελληνική Ταινία του 2003 από την Πανελλήνια Ένωση Κριτικών Κινηματογράφου (Π.Ε.Κ.Κ.). Η *ψυχή στο στόμα* είναι η δεύτερη μεγάλου μήκους ταινία του.

He was born in Limassol, Cyprus in 1967. He studied film directing in Athens. He was twice granted the Best Film Award in the Short Film Festival in Drama. *Matchbox* was voted Best Greek Film of 2003 by the Greek Film Critics Association (P.E.K.K.). *Soul Kicking* is his second feature film.

Επιλεκτική Φιλμογραφία / Selected Filmography

- 2005 *Η ψυχή στο στόμα / Soul Kicking*
- 2003 *Σπριτόκουτο / Matchbox*
- 2000 *Ροκ εν ρολ στα θρανία / Classroom Rock 'n' Roll* (ντοκ. / doc)
- 1999 *Περιβαλλοντική εκπαίδευση / Environmental Education* (ντοκ. / doc)
- 1995 *Η ζωή που θα 'θελες / The Life You Would Have Liked* (ντοκ. / doc)
- 1994 *Μόνο μυρίζοντας γιασεμί / Just Smelling the Jasmine* (ντοκ. / doc.)
- 1992 *Σταδιακή βελτίωση του καιρού / A Gradual Improvement in the Weather*

Ο Τάκης έχει πέσει στα νύχια του λύκου. Ο Τάκης προσπαθεί να ξεφύγει. Ο Τάκης ψάχνει για λεφτά. Έχει οικογένεια, μωρό, σπίτι... Ο Τάκης είναι κερατάς. Την αγαπά και υποφέρει... Ο Τάκης τρελαίνεται εκεί που δουλεύει. Η καφρίλα των γύρω του είναι μεγάλη... Ο χειρότερος όμως είναι το αφεντικό... Ο Τάκης έχει ένα φίλο και συγγενείς. Αλίμονο!... Ο Τάκης δεν έχει πια χρόνο. Ο Τάκης δε λέει πολλά. Έχει μεγάλη καμπούρα και φορτώνει... Φορτώνει και βουλιάζει...

Takis is trapped. Takis tries to escape. Takis wants money. He's got a family, a baby, a home... Takis is being cheated. He loves her and he's suffering... Takis can't take it at work. He's besieged by savages... And his boss tops them all... Takis has one friend and relatives. Woe is him! Takis is running out of time. Takis doesn't say much. He lies down under and fills up with anger. He fills up with anger and begins to sink.

Σκηνοθεσία-Σενάριο / Direction-Screenplay: Γιάννης Οικονομίδης / Yannis Economidis

Φωτογραφία / Cinematography: Δημήτρης Κατσάιτης / Dimitris Katsaitis **Μοντάζ / Editing:**

Γιάννης Χαλκιαδάκης / Yannis Chalkiadakis **Ήχος / Sound:** Ντίνος Κίττου / Dinos Kittou **Σκη-**

νικά-Κοστούμια / Sets-Costumes: Ιουλίτσα Σταυρίδου / Ioulia Stavridou **Μακιγιάζ / Make-up:**

Εύη Ζαφεροπούλου / Evi Zafiropoulou **Εκτέλεση Παραγωγής / Executive Producer:** Τάκης

Βερέμης / Takis Veremis **Παραγωγός / Producer:** Πάνος Παπαχατζής / Panos Papahatzis

Παραγωγή / Production: Αργοναύτες Α.Ε. / Argonauts S.A., Γιάννης Οικονομίδης Films Ltd /

Yannis Economidis Films Ltd **Συμπαγωγός / Co-producer:** Λάμπρος Τριφύλλης / Lambros

Trifyllis **Συμπαγωγή / Co-production:** EPT A.E. / ERT S.A., Cassandra Films, Strada

Productions **35 mm, έγχρωμο / colour, 117' Dolby Digital**

Ηθοποιοί / Cast: Ερρίκος Λίτσας (Τάκης) / Errikos Litsis (Takis), Βαγγέλης Μουρίκης (Περικλής) /

Vangelis Mourikis (Periklis), Μαρία Κεχαγιόγλου (Ειρήνη) / Maria Kehagioglou (Irini),

Μαρία Ναυπλιώτου (Πόπη) / Maria Nafpliotou (Pori), Γιάννης Βουλγαράκης (Γιώργος) / Yannis

Voulgarakis (Yorgos), Κώστας Ξυκομινός (Τζιμής) / Costas Xykominos (Tzimis), Σάσα Κρίτσι

(Αγγελίκη) / Sasa Kritsi (Angeliki)

Crossing

Greek title **Crossing**

Η εξέλιξη της ζωής ενός ανθρώπου καθώς και των ανθρώπων που τον περιβάλλουν κατά τη διάρκεια είκοσι χρόνων.

Πειραματική προσπάθεια δημιουργίας μιας μυθοπλασίας πάνω στην αυθεντική καταγραφή της πραγματικότητας.

The evolution of a man's life and that of the people around him over 20 years.

An experimental attempt to create fiction based on the authentic documentation of reality.

Αργύρης Θανάσουλας
Argyris Thanassoulas

Σπούδασε υποκριτική και σκηνοθεσία. Αποφοίτησε από τη Δραματική Σχολή του Θεάτρου Θεμέλιο και τη Σχολή Κινηματογράφου και Τηλεόρασης (τμήμα σκηνοθεσίας) Κ.Ε.Α.

He studied Acting and Directing in Athens. He is a graduate of the Themelio Theatre Drama School and the K.E.A. School of Film and TV (Dept. of Film Directing).

Digital Video, έγχρωμο / colour

Σκηνοθεσία / Direction: Αργύρης Θανάσουλας / Argyris Thanassoulas

Ηθοποιοί / Cast: Αλέξανδρος Βούλγαρης / Alexandros Voulgaris, Σταυρούλα Θωμοπούλου / Stavroula Thomopoulou

120 / Προσεχώς...

Φιλμογραφία / Filmography

- 2005 *2003-2023 Crossing*
(2003alone, 2004Together, 2005separation)
2003 *Ντοκιμαντέρ για την κοινότητα Βαρνάβα /*
A Documentary on the Community of Varnavas
2002 *Δέκα μέρες-Δέκα χρόνια / Ten Days-Ten Years*

Μεταμεσονύχτιες Προβολές

Greek Films 2005

Midnight Screenings

α

α

greek title α

αθήνα, αλφαβίλ, άμστερνταμ (προσεχώς).

Τρεις πόλεις, τρία αυτοκίνητα, τρεις ιστορίες ανθρώπων που χάνουν τον προορισμό τους. Μία ταινία στα όρια της περιπλάνησης και της αφήγησης με αφορμή το φιλμ *Αλφαβίλ* του Γκοντάρ.

athens, alphaville, amsterdam (soon).

Three cities, three cars, three stories of people that lose their destination.

A film on the limits of peregrination and narration, based on Godard's *Alphaville*.

Γιώργος Λουκάκος
Yorgos Loukakos

Γεννήθηκε στην Αθήνα. Ζει και εργάζεται στο Άμστερνταμ, την Αθήνα και το Παρίσι. Σπούδασε φωτογραφία στην Αθήνα (ESP) και στην Πράγα (FAMU) και τελείωσε τη Σχολή Καλών Τεχνών του Άμστερνταμ (Rietveld Academie). Το έργο του είναι ένας συνεχής πειραματισμός πάνω στην κινηματογραφική φόρμα με άλλα μέσα (βίντεο, εγκαταστάσεις, φωτογραφία).

He was born in Athens. He lives and works in Amsterdam, Athens and Paris. He studied Photography in Athens (ESP) and in Prague (FAMU) and graduated from the School of Fine Arts in Amsterdam (Rietveld Academie). His work is a continuous experimentation on the cinematic form using other media (video, installations, photography).

Mini-DV, έγχρωμο-ασπρόμαυρο / colour-B&W 2005

Σκηνοθεσία / Direction: Γιώργος Λουκάκος / Yorgos Loukakos **Σενάριο-Μοντάζ-Παραγωγή / Screenplay-Editing-Production:** Γιώργος Λουκάκος / Yorgos Loukakos, Μαντλέν Ακτύπη / Madleine Aktypi **Ήχος / Sound:** Γιώργος Λουκάκος / Yorgos Loukakos, Κατερίνα Καμπόλη / Katerina Kamboli

Ηθοποιοί / Cast: Βασίλης Λουκάκος (άνδρας στο αυτοκίνητο) / Vassilis Loukakos (man in car), Μαντλέν Ακτύπη (γυναίκα Α) / Madleine Aktypi (woman A), Γιώργος Λουκάκος (άνδρας) / Yorgos Loukakos (man), Μαγδαληνή Λουκάκου (γυναίκα Β) / Magdalini Loukakou (woman B), Ανδρέας Τζιοβαρίδης (άνδρας στο αυτοκίνητο Β) / Andreas Tziavaridis (man in car B), Κατερίνα Καμπόλη (γυναίκα Γ) / Katerina Kamboli (woman C)

122 / Μεταμεσούνκιες Προβολές

Φιλμογραφία / Filmography

2005 α
-IT1 (μυ / short film)
2004 *Scrambling* (μυ / short film)
Lifting (μυ / short film)

Πέρι: Δε μου λες, Χρήστο, τι γνώμη έχεις για τους πιθήκους;
Κάτια: Τι δουλειά έχουν τώρα οι πιθήκοι;
Πέρι: Ας τον ν' απαντήσει. Ε, Χρήστο;
Χρήστος: Δεν έχω καμία απολύτως γνώμη. Τουλάχιστον γι' αυτούς που γνωρίζω.
Πέρι: Βλέπεις έχει και χιούμορ ο Χρήστος μας! Δε μου απάντησες όμως... Δεν είναι απαραίτητο να πεις κάτι έξυπνο.
 Δεν υπάρχει κάποιος εδώ μέσα να εντυπωσιάσεις.
Κάτια: Κι εγώ τι είμαι δηλαδή; **Πέρι:** Εσύ είσαι δικιά μου.
 Εκτός κι αν θες να γίνεις του Χρήστου.

Peri: Tell me, Christo, what's your opinion of apes?

Katia: What do apes have to do with anything?

Peri: Let him answer. Christo?

Christos: I have no opinion. At least regarding the ones I've met.

Peri: See? Our boy has a sense of humor. Still, you haven't answered me... Come on, what's the big deal? There's no need to say something clever or funny. There's no one here that you need to impress. **Katia:** What about me?

Peri: You're mine. Unless you want to be his.

Κάτω απ' το σεντόνι

Under the Sheet

greek title **Kato ap' to sendoni**

Ο Πέρι κι ο Χρήστος, μετά από μια νυκτερινή έξοδο, καταλήγουν στο σπίτι του πρώτου για να συνεχίσουν τη βραδιά. Ο Πέρι αποφασίζει να καλέσει ένα γνωστό του καλ-κερλ για να διασκεδάσουν. Η Κάτια έρχεται, αλλά σύντομα η διασκέδαση καταλήγει σε εφιάλτη, καθώς μια κόντρα που αναπτύσσεται ανάμεσα στους δύο άντρες οδηγεί σ' ένα ατύχημα που στοιχίζει τη ζωή της Κάτιας. Οι δύο φίλοι σοκαρισμένοι και πανικόβλητοι αποφασίζουν να καλέσουν την κοπέλα του Χρήστου, Μάρθα, ώστε, όταν φωνάξουν την αστυνομία, η παρουσία μιας ακόμα γυναίκας να διευκολύνει τη θέση τους. Η Μάρθα έρχεται και συνειδητοποιεί με φρίκη τι έχει συμβεί. Οδηγούνται σε μια σειρά διαδοχικών συγκρούσεων και αποκαλύψεων που αλλάζουν για πάντα τη ζωή τους. Μετά απ' αυτή τη βραδιά, κανείς δεν θα είναι πια ο ίδιος.

After a night out, Peri and Christos end up at Peri's place. Peri decides to call a prostitute so they can have some fun. Katia comes over but soon the fun turns into a nightmare, as a clash that develops between the two men leads to an accident that costs Katia her life. Shocked and terrified, the two friends decide to call Christos' girlfriend, Martha, in order to make up an alibi before they call the police. Martha comes over and is horrified to discover what has happened. As they are trying to get their stories straight for the police, they begin to realise the true feelings they have for each other. They are swept into a series of fights and disclosures that change their lives forever. After this night nobody will ever be the same again.

Digital beta, έγχρωμο / colour, 91'

Σκηνοθεσία-Σενάριο / Direction-Screenplay: Πέτρος Καλκόβαλης / Petros Kalkovalis, Μελίνα Τσαμπάνη / Melina Tsambani **Φωτογραφία / Cinematography:** Πέτρος Καλκόβαλης / Petros Kalkovalis **Μοντάζ / Editing:** Μελίνα Τσαμπάνη / Melina Tsambani, Πέτρος Καλκόβαλης / Petros Kalkovalis **Ήχος / Sound:** Κώστας Πρικόπουλος / Costas Prikopoulou **Μουσική / Music:** Trio Balkano **Παραγωγός / Producer:** Γιάννης Εξηναρτάς / Yiannis Exindariis **Παραγωγή / Production:** N-Orasis, Stray Dog Productions

World Sales: N-Orasis

Ηθοποιοί / Cast: Δημήτρης Κοντός (Πέρι) / Dimitris Kondos (Peri), Σίμος Τσακίρης (Χρήστος) / Simos Tsakiris (Christos), Έλενα Μαυρίδου (Μάρθα) / Elena Mavridou (Martha), Αθηνά Αλεξοπούλου (Κάτια) / Athina Alexopoulou (Katia), Μαρία Χαλκιοπούλου (κοπέλα μπαρ 1) / Maria Halkiopoulou (girl at club 1), Κική Αμυτζόγλου (κοπέλα μπαρ 2) / Kiki Amoutzoglou (girl at club 2)

Οι σκηνοθέτες-σεναριογράφοι Πέτρος Καλκόβαλης και Μελίνα Τσαμπάνη γεννήθηκαν στη Θεσσαλονίκη και σπούδασαν στην Αγγλία, στο τμήμα Κινηματογράφου του University of Wales, College Newport. Έκτοτε ασχολήθηκαν με την παραγωγή ταινιών μικρού μήκους και ντοκιμαντέρ. Εργάστηκαν σε ξένες παραγωγές, ενώ τα τελευταία δυο χρόνια ζουν και εργάζονται στην Αθήνα, στο χώρο της τηλεόρασης και της διαφήμισης. Παράλληλα, ασχολούνται με τη συγγραφή σεναρίων για μεγάλο μήκος ταινίες και τηλεοπτικές σειρές. Το *Κάτω απ' το σεντόνι* είναι η πρώτη τους μεγάλη μήκους ταινία.

The directors and screenwriters were born in Thessaloniki and studied in the UK, at the Film Studies department of the University of Wales, College Newport. Since then the team has produced a number of short films and documentaries. They have worked on foreign productions, while during the last two years they have been working in Athens, in television and advertising. They also write scripts for feature films and TV series. *Under the Sheet* is their first feature film.

Φιλμογραφία / Filmography

2005 *Κάτω απ' το σεντόνι* / *Under the Sheet*
 2002 *Crosstalk* (μυ / short film)

Schism (μυ / short film)

2001 *Show me yours* (μυ / short film)

2001 *The Cube*

2001 *Stork* (ντοκ. / doc)

Βίνσεντ: Σοβάρη: Θ' αγοράσεις έναν πίνακα μου! Θα κλάψω απ' τη χαρά μου! **Το μάτι:** Αχ! Βίνσεντ, τι όμορφο που δακρύξεις... **Νίκος:** Το δάκρυ είναι μία *marka depositata*, ότι εδώ μετέχω, δεν είμαι έξω, είμαι μέσα! **Αλίκη:** Όταν ήμουν μικρή με φωνάζανε κλαψιώρα, ήταν το παρατσούκλι μου... **Άγγελος:** Α! Και από τα δακρυγόνα δακρύζουν οι άνθρωποι! **Νάντια:** ΟΥ-ΑΑΑΑΑ! **Έλνα:** Μεγάλη κοπέλα είμαι, δεν κάνει να με βλέπουν να κλαίω... **Ναταλία:** Ναι, είμαι έγκυος, εντελώς! **Αλέξης:** Συγκινείσαι στις κηδείες γιατί τώρα ο πεθαμένος είναι και λίγο συνομήλικός σου...

Vincent: Really? You are going to buy one of my paintings?! I will cry for joy! **The eye:** Oh! Vincent how beautifully you cry... **Nikos:** A tear is a *marka depositata*, here I am, I am part of it, I am not out, I am in. **Aliki:** When I was a child they used to call me a crybaby, it was my nickname. **Angelos:** Ah! People also shed tears because of teargas. **Nadja:** Uaaaaa!! **Elna:** I'm a big girl, it's no good people seeing me cry. **Alexis:** You get emotional at funerals because now the dead are pretty your age.

Ένας κόσμος φτιαγμένος από δάκρυα A World Made of Tears

Greek title **Enas kosmos ftiagmenos apo dakrya**

Ένα μάτι, μόνο στον κόσμο, δακρύζει. Δακρύζει κόκκινα, κίτρινα και μπλε και φτιάχνει τα βουνά, τα σπαρτά και τον ουρανό, και φτιάχνει το σώμα και τον καινούριο κόσμο. Ταξιδεύει και συναντά τη ζωγραφική των Goya, Van Gogh και Basquiat. Ταξιδεύει και συναντά τους ανθρώπους, την καλοσύνη και τη βιαιότητα τους, τις συγκλονιστικές τους λύπες και τις μεγάλες τους χαρές.

Η ταινία είναι μια κωμωδία πάνω στα δάκρυα μια προβοκάτσια.

An eye alone in the world sheds tears. It sheds red, yellow, and blue tears and it makes the mountains, the crops and the sky and it makes the body and the new world. It travels and meets the paintings of Goya, Van Gogh and Basquiat. It travels and meets people, their kindness and their brutality, their heart-wrenching sorrows and their great joys. The film is a comedy about tears; a provocation.

Angelos Spartalīs
Άγγελος Σπάρταλης

Ο Άγγελος Σπάρταλης είναι ζωγράφος. Γεννήθηκε στην Αθήνα το 1973. Έζησε στην Ελλάδα και στη Γερμανία. Σπούδασε Μηχανολογία-Αεροναυπηγική στο Ε.Μ.Π.

Angelos Spartalīs is a painter. He was born in Athens in 1973. He has lived in Greece and in Germany. He studied Mechanical Engineering-Aeronautics at the N.T.U.A.

DV, έγχρωμο / colour, 60'

Σκηνοθεσία-Σενάριο-Φωτογραφία-Animation-Μοντάζ / Direction-Screenplay-Cinematography - Animation-Editing: Άγγελος Σπάρταλης / Angelos Spartalīs **Αφήγηση / Narration:** Σοφία Κουτάντου / Sofia Koutandou **Ήχος / Sound:** Χρήστος Ευαγγελινάκης / Christos Evangelinakīs, Λαύ FM 103.3 / Lato FM 103.3 **Μουσική / Music:** OBLIVION - Αντώνης Παπασιπύρος / Andonis Papaspyros **Παραγωγή / Production:** Wish You Luck Film Productions

Ηθοποιοί / Cast: Νάντια Σπάρταλη / Nadja Spartali, Ναταλία Καπετανάκη / Natalia Kapetanaki, Αλέξης Πολίτης / Alexis Politis, Έλνα Κλεώπα / Elna Kleopa, Αλίκη Καφετζάκη / Aliki Kafetzaki, Νίκος Κούνδουρος / Nikos Koundouras, Απόστολος Καπετανάκης / Apostolos Kapetanakis

Φιλμογραφία / Filmography

- 2005 Ένας κόσμος φτιαγμένος από δάκρυα / A World Made of Tears
- 2005 Ευχές / Wishes
- 2004 Το δίκτυο / The Net
- 2003 Πουλιά / Birds
- 2003 Μονοποδηλάτης / Monocycle

Κυρ-Γιάννης: Και γιατί δεν σε διορίζουν; Πες μου ποιοι είν' αυτοί, το φελέκι μου μέσα...

Περικλής: Μπουρδέλο, πατέρα, μπουρδέλο!

Κυρ-Γιάννης: Αγόρι μου... έχεις μπει σε μπουρδέλο;

Περικλής: Ε... ναι... παλιά.

Κυρ-Γιάννης: Κι εγώ, παλιά... Εκεί μπαίνεις μέσα αξιοπρεπής, ήσυχος όλοι περιμένουν τη σειρά τους, μπαίνεις, σού-ξο-μούσου, πληρώνεις, φεύγεις. Επίπεδο! Εντάξει; Να προσέχεις πώς μιλάς!

Father: And why won't they appoint you? Tell me who are those damn...

Periklis: That place is a brothel, Father, a brothel!

Father: Son... have you ever been to a brothel?

Periklis: Well... yeah... a long time ago.

Father: So have I, a long time ago... You walk in, all dignified, everyone's sitting quietly, waiting their turn, you go in, you take care of business, you pay, you leave. We're talking high standards here, all right? So watch your language!

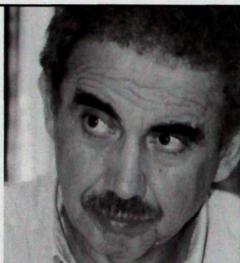
Μεταξύ φίλων Among Friends

Greek title **Metaxy filon**

Τρεις αδιόριστοι πτυχιούχοι βολοδέρνουν κανόνες διάφορες δουλειές, άσχετες με τις ειδικότητές τους. Ένα αστέιο και περίεργο περιστατικό που θα προκαλέσουν οι ίδιοι, και που για κάποιους θα μείνει μυστικό μέχρι το τέλος, θα έχει ως θετικό αποτέλεσμα να δραστηριοποιηθούν και να βρουν κάποιο δρόμο — όχι μόνο αυτοί, αλλά και ορισμένοι απ' τον περήγυρό τους.

Three university graduates who have still to be appointed in the public sector, are knocking about, doing different jobs that having nothing to do with their specialisation. They will cause a funny and strange incident, which, for some, will remain a secret until the end, but which will get them motivated and put them on the right track, having a positive effect not only on our three protagonists but also on some of the people close to them.

Νίκος Ζαπατίνας
Nikos Zapatinas

Γεννήθηκε στην Αθήνα και σπούδασε στη σχολή Θεάτρου και Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης, μαθηματικά στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης, κινηματογράφο στο Paris III (Γαλλία) και μουσική σε διάφορες σχολές.

He was born in Athens. He studied at Thessaloniki's School of Film and Drama, Mathematics at the Aristotle University of Thessaloniki, Film at Paris III University in France, and Music in several schools.

DVC Pro transfer 35mm έγχρωμο / colour, 94'

Σκηνοθεσία-Σενάριο / Direction-Screenplay: Νίκος Ζαπατίνας / Nikos Zapatinas **Φωτογραφία / Cinematography:** Αντώνης Λινάρδωτος / Andonis Linardatos **Μοντάζ / Editing:** Πάνος Κανής / Panos Kanis **Ήχος / Sound:** Θανάσης Σπανός / Thanassis Spanos **Μουσική / Music:** Λαυρέντης Μαχαίριτσας / Lavrendis Maheritsas **Σκηνικό / Art Director:** Νίκος Κασσάκης / Nikos Kassapakis **Κοστούμια / Costumes:** Μελίνα Φραγκιά / Melina Franglia **Μακιγιάζ / Make-up:** Χάρυ Σκαραφίγκα / Hara Skarafiga **Εκτέλεση παραγωγής / Executive Producer:** Μαρία Μπιζίου / Maria Biziou **Παραγωγοί / Producers:** Παναγιώτης Πετρόπουλος / Panayiotis Petropoulos, Διονύσης Σαμιώτης / Dionyssis Samiotis

Ηθοποιοί / Cast: Κρατερός Κατσούλης (Σωκράτης) / Krateros Katsoulis (Sokratis), Γιώργος Χρανιώτης (Περικλής) / Yorgos Chraniotis (Periklis), Γιώργος Καραμύχος (Αχιλλέας) / Yorgos Karamihos (Achilleas), Παναγιώτα Βλαντί (Κλειώ) / Panayiota Vlandi (Klio), Κασσάνδρα Βογιατζή (Θάλεια) / Cassandra Voyadzi (Thalia), Δημήτρης Μαυρόπουλος (κυρ. Γιάννης) / Dimitris Mavropoulos (father), Δήμητρα Σερεμέτη / Dimitra Seremeti (grandmother)

World Sales:
Merabello Distribution

Φιλμογραφία / Filmography

- 2005 *Μεταξύ φίλων / Among Friends*
- 2001 *Εφάπαξ / Lump Sum*
- 2000 *Ένας κι ένας / In Good Company*
- 1979 *Νταντάδες / Babysitters*
- 1978 *Ιάκωβος και Κική / Jacob and Kiki*
- 1974 *Feedback*

Ρουλεμάν

Rouleman

Greek title **Rouleman**

Ο Κοσμάς, δημόσιος υπάλληλος, έχει βρεθεί με δυσμενή μετάθεση στα σύνορα. Η Λούλα μόλις τέλειωσε το λύκειο και ασφυκτικά στη μικρή πόλη όπου ζει. Ο Κοσμάς είναι ξένος' θα φύγει κάποια στιγμή' θα μπορούσε να την πάρει μαζί του. Οι δυο τους έχουν μια παθιασμένη ερωτική σχέση, κι ύστερα αρραβωνιάζονται. Αλλά η Λούλα σύντομα καταλαβαίνει ότι ο Κοσμάς δεν πρόκειται να φύγει από εκεί. Τον παρατάει, φεύγει για τη Θεσσαλονίκη, να γίνει τραγουδίστρια. Μερικούς μήνες αργότερα, ο Κοσμάς έρχεται να την πάρει πίσω. Η Λούλα αρνείται να επιστρέψει. Περνούν ένα τελευταίο βράδυ μαζί. Την επόμενη μέρα η Λούλα βρίσκεται δολοφονημένη από το χέρι του. Η ανασύνθεση της ιστορίας από ένα τηλεοπτικό συνεργείο που ερευνά την υπόθεση φέρνει στην επιφάνεια τις εκδοχές της αλήθειας: την αλήθεια του Κοσμά' την αλήθεια της Λούλας' την αλήθεια που πάντοτε διαφεύγει.

Kosmas, a civil servant, has been punitively posted near the border. Lula has just finished school and can't wait to leave her small hometown. Kosmas isn't from around there; he'll be leaving at some point; he could take her with him. The two of them have a passionate relationship and become engaged. But soon, Lula sees that Kosmas isn't going anywhere. She leaves him and goes to Thessaloniki, to become a singer. A few months later, Kosmas comes to take her back. Lula refuses to return. They spend one last night together. Next day, Lula is found murdered by Kosmas. The reconstruction of the story by a TV crew investigating the case will bring to the surface the various versions of the truth: Kosmas's truth; Lula's truth; and the ever-elusive truth.

Σκηνοθεσία / Direction: Πάνος Καρκανέβατος / Panos Karkanevatos **Σενάριο / Screenplay:** Σάκης Σερέφας / Sakis Seretas **Φωτογραφία / Cinematography:** Δημήτρης Σταμπολής / Dimitris Stambolis **Μοντάζ / Editing:** Γιάννης Χαλκιαδάκης / Yannis Chalkiadakis **Ήχος / Sound:** Βαγγέλης Ζέλκας / Vangelis Zelkas **Μουσική / Music:** Γιώργος Ανδρέου / Yorgos Andreou **Σκηνοκάσταμα / Sets-Costumes:** Μαρία Καραδέλογλου / Maria Karadeloglou **Παραγωγή / Production:** Verga Film Productions **digital video, έγχρωμο / colour, 80'**

Ηθοποιοί / Cast: Γιώργος Γλαστράς (Κοσμάς) / Yorgos Giastras (Kosmas), Άννα Σωτηρούδη (Λούλα) / Anna Stotiroudi (Loula), Δημήτρης Ναζήρης (ιατροδικαστής) / Dimitris Naziris (coroner), Σωτήρης Ζήκος (οκνηθέτης) / Sotiris Zikos (director), Γιάννης Κασαριδής (Αποστόλης) / Yannis Kassaridis (Apostolis), Ρεβέκκα Τσιλινγάρη (Νταϊζή) / Reveka Tsilingaridou (Daisy), Άννα Κυριακίδου (Φωφή) / Anna Kyriakidou (Fotfi), Αθηνά Ευσταθίου (Νίτα) / Athina Efstathiou (Nitsa)

126 / Μεταμεσονόκτιες Προβολές

Λούλα: Σταμάτα Κοσμά... Δεν έπρεπε να έρθω.
Κοσμάς: Θ' αρραβωνιαστούμε!
Ν' αρραβωνιαστούμε; Τι λες;
Λούλα: Αλήθεια το λες;
Κοσμάς: Την άλλη Κυριακή... Σκάω εδώ πέρα. Θα σηκωθώ να φύγω. Θα 'ρθεις μαζί μου;

Lula: Stop it Kosmas... I shouldn't have come.
Kosmas: We'll get engaged! Let's get engaged!
What do you say?
Lula: Do you mean it?
Kosmas: Next Sunday... I can't breathe here.
I'll just pack and go. Will you come with me?

Πάνος Καρκανέβατος
Panos Karkanevatos

Γεννήθηκε το 1962 στις Σέρρες. Έκανε κινηματογραφικές σπουδές στην Ελλάδα και το εξωτερικό. Το 1984 ξεκίνησε να εργάζεται ως διευθυντής φωτογραφίας και μοντέρ σε πολλές γνωστές ταινίες. Την ίδια χρονιά γύρισε και την πρώτη μικρού μήκους ταινία του. Από το 1985 έως το 1990 γύρισε αρκετές ταινίες μικρού μήκους και ντοκιμαντέρ.

He was born in 1962 in Serres. He studied Film in Greece and abroad. In 1984 he began working as a director of photography and editor on many feature films. He shot his first short film the same year. From 1985 to 1990 he directed several TV films and documentaries for ERT, the Hellenic Broadcasting Corporation.

Επιλεκτική Φιλμογραφία / Selected Filmography

2004 *Ρουλεμάν / Rouleman* (ηλεκταινία / TV film)
2002 *Πνοή της Γης / Breath of the Earth* (ντοκ. / doc.)
1999 *Χώμα και νερό / Earth and Water*
1994 *Μεταξίμο / Borderline*
1991 *Τραγούδι για την Ήμερα / Song of Epirus* (ντοκ. / doc.)

Μαίρη: Κοίτα πόσο μικροί είναι αυτοί οι τάφοι...

Daniel: Θαμμένα μωρά μάλλον.

Μαίρη: Δυο χρονών ήταν αυτό.

Daniel: Άες να το έθαψαν με την πιπίλα του;

Μαίρη: Δεν νομίζω...

Mary: Look how small these graves are...

Daniel: Buried babies probably.

Mary: This one was only two years old.

Daniel: Do you think they buried him with his dummy?

Mary: I don't think so...

Το τέλος του βόρειου δρόμου

The Northern Road

original title **Die Nordend Strasse**

Daniel Bolda

Γεννήθηκε στην Αθήνα το 1983. Σπούδασε κινηματογράφο στην Δανία από το 2002 έως το 2004. Έχει εργαστεί ως βοηθός σκηνοθέτης σε ταινίες μικρού μήκους και διαφημιστικά.

He was born in Athens in 1983. He studied film in Denmark from 2002 to 2004. He has worked as an assistant director on short films and commercials.

Η Μαίρη και ο Daniel είναι δυο άγνωστοι που τους αρέσουν οι περιπάτοι στο νεκροταφείο. Η τύχη το έφερε και συναντιούνται. Γνωρίζονται και συμπαθιούνται. Η Μαίρη μιλάει για την καριέρα της, το τι ήταν και τι είναι. Ο Daniel ακούει. Δίνουν ραντεβού για την επόμενη εβδομάδα. Η Μαίρη τον ψάχνει στο νεκροταφείο. Τον βρίσκει. Του έφερε ένα μπαλόνι. Εκείνος έχει ετοιμάσει ένα μικρό πικνίκ. Πίνουν, γελάνε, παίζουν χαρτιά, τραγουδάνε. Η Μαίρη τον φιλάει... Η Μαίρη είναι μόνη της. Ακούει στο walkman της, δυνατή μουσική και χορεύει ανάμεσα στους τάφους... Η Μαίρη και ο Daniel χαρούμενοι για την τύχη τους διασκεδάζουν. Παίζουν κρυφτό παίζουν παντομίμα. Ο Daniel της λέει πως σήμερα έχει γενέθλια...

Mary and Daniel are two strangers who both like taking walks through the cemetery. As luck would have it, they meet and like each other. Mary talks about her career; what she did in the past and what she does now. Daniel listens. They arrange to meet in the same place the following week. Mary looks for him in the cemetery. She finds him. She's brought him a balloon. He's prepared a picnic. They drink, they laugh, they play cards, they sing. Mary kisses him... Mary is alone. She's listening to loud music on her Walkman and dancing among the graves... Mary and Daniel are enjoying each other's company. They play hide-and-seek and charades. Daniel tells her it's his birthday...

Σκηνοθεσία-Φωτογραφία-Μοντάζ / Direction-Cinematography-Editing: Daniel Bolda **Σκηνικά-Κοστούμια / Set Design-Costumes:** Μαίρη Τσόνη / Mary Tsoni **Μουσική / Music:** The Boy **Μακιγιάζ / Make-up:** Μαίρη Τσόνη / Mary Tsoni, Λάμπρος Φασλής / Labros Faslis **Μετάφραση / Translation:** Μαρία Βολδα / Maria Bolda **Παραγωγή / Production:** 12th Christmas Productions **Digital video, έγχρωμο / colour, 52'**

Ηθοποιοί / Cast: Daniel Bolda (Daniel), Μαίρη Τσόνη (Μαίρη) / Mary Tsoni (Mary), Ludwig (φωνή / voice), Χριστίνα Γαλανού (φωνή) / Christina Galanou (voice), Maria Bolda (φωνή / voice)

Φιλμογραφία / Filmography

2005 *Die Nordend Strasse / Το τέλος του βόρειου δρόμου*
2004 *Το Πάσχα / Easter* (μυ / short film)

Greek Films 2005

Ευετήριο
Index

Distribution Companies

Filmtrade

T. +30 210 6981083 F. +30 6983430
info@filmtrade.gr
www.filmtrade.gr

Odeon

T. +30 210 6786601 F. +30 210 6740073
info@odeon.gr
www.odeon.gr

Playtime

T. +30 210 3310715 F. +30 210 3311309
info@playtime.com.gr
www.playtime.com.gr

Prooptiki / Προοπτική

T. +30 210 3307700 F. +30 210 3307792
prooptiki@prooptiki.gr
www.prooptiki.gr

Rosebud

T. +30 210 6786511 F. +30 210 6728927
www.fint@hvh.com

World Sales

Celluloid Dreams

T. +33 1 4970 0370
F. +33 1 4970 0371
info@celluloid-dreams.com
www.celluloid-dreams.com

DM Films Productions

T. +30 210 3304231 / 210 8215087
F. +30 210 8823716
d-makris@otenet.gr

DNA Films

T. / F. +30 210 3624894
dimnathani@in.gr

Ekso Productions

T. +30 210 9318886
F. +30 210 9318896
info@ekso.gr

Filmode

T. +30 210 6981112
F. +30 210 6996137
filmode@otenet.gr

Graal

T. +30 210 3390483
F. +30 210 3636216
info@graal.gr

Greek Film Centre / Ελληνικό Κέντρο Κινηματογράφου

T. +30 210 3678500
F. +30 210 3648245
info@gfc.gr

Love Streams

T. +33 1 5338 4345 F. +33 1 4003 5471
francois-xavier.frantz@agneob.fr

Merabello Distribution

T. +357 22360 000 F. +35 7 22670 670
merabello04@yahoo.com

Metavision

T. +30 210 6778811 F. +30 210 6775983
mtvsa@tellas.gr

Midnight Films

T. +30 210 7624119 F. +30 210 7620106

New Star

T. +30 210 9578604

N-Orasis

T. +30 2310 425880 F. +30 2310 485882
mail@n-orasis.gr

Odeon

T. +30 210 6786601 F. +30 210 6740073
info@odeon.gr

Photokinesis

T. +30 210 6510657 F. +30 210 6548454
photokin@hotmail.com

Safe Company

T. +30 210 6449923 F. +30 210 6420008
safe@otenet.gr

Tricky Trick Films

T. +30 210 7245227 F. +30 210 7293776
lrikaki@otenet.gr

Ευρετήριο Σκηνοθετών

Αγγελίδη Αντουανέττα, 94-99
T. 210 7563807

Αθανίτης Δημήτρης, 42
T. 210 3624894 F. 210 3624894
dimnathani@in.gr

Αλεξανδράκη Ελένη, 34
T. 210 7248024
elal@ath.forthnet.gr

Άντζους Δημήτρης, 72
T. 210 6994934 d_andjous@yahoo.com

Βακαλόπουλος Χρήστος, 112

Γιάνναρης Κωνσταντίνος, 36
T. 210 5237914
giann@hol.gr

Γιούργου Λάγια, 30
T.-F. 210 3808297
yourgou@yahoo.gr

Γραμματικός Νίκος, 10
T. 210 3300781
nikosg@ath.forthnet.gr

Γρηγορίου Γρηγόρης, 106

Διαμαντόπουλος Γιάννης, 12
T. 210 3605862
ees@ath.forthnet.gr

Δίτσας Μένιος, 56
T. 210 4825983 F. 210 4828267
fasmaltd_gr@yahoo.gr

Ζάπας Κώστας, 118
T. 210 3641652

Ζαπατίνας Νίκος, 125
T. 210 3829493 F. 210 3837529

Θανάσoulas Αργύρης, 120
T. 210 5748339
argiristhanasoulas@yahoo.gr

Ιωάννου Σταύρος, 58
T. 210 6527966 F. 210 6540871
filmode@otenet.gr

Καλκόβαλης Πέτρος, 123
T. 210 7620832 mtsampani@yahoo.co.uk

Καραντινάκης Γρηγόρης, 48
T. 210 7641077 toma@otenet.gr

Καρκανέβατος Πάνος, 126
T.-F. 210 8223103
panos2k@otenet.gr

Καρύδας Σάββας, 117
T. 210 8821758

Κατζουράκης Κυριάκος, 14
T.-F. 210 6458647
kyri@otenet.gr

Καφετζόπουλος Αντώνης, 16
T. 210 6985050
F. 210 6985053
kafes@otenet.gr

Κεχαγιάς Βασίλης, 73
T. 2310 818268
vkehagias@yahoo.com

Κολλάτος Δημήτρης, 20
T. 210 7250907
F. 210 7250898
dkolatos@hol.gr

Κολόζης Γιώργος, 60
T. 210 6510657 F. 210 6548454
photokin@hotmail.com

Κορινάκος Αλέξης, 69
T.-F. 210 5131295
nohpa@otenet.gr

Κοσμάπουλος Βασίλης, 68
T.-F. 210 3222921
vskosmos@otenet.gr

Λάνθιμος Γιώργος, 28
lanthi@otenet.gr

Λουκάκος Γιώργος, 122
T. + 316 47264500
giorgosloukakos@yahoo.gr

Μακρίδης Μπάμης, 71
T. 210 9019404
by_car_accident@yahoo.com

Μαλέα Όλγα, 32
T. 210 3626333 F. 210 3626307
malea@otenet.gr

Μανουσάκης Κώστας, 107

Μαραγκός Θόδωρος, 62
T. 210 8624903
olgamaragou@latinmail.com

Μαρινάκης Βαρδής, 73
T. 210 9200270
vmarinakis@yahoo.com

Μασκλαβάνου Δώρα, 26
T. 210 3301841
dmasklavañou@yahoo.gr

Μπασογιάννης Κωστής, 74
T. 210 6464475
bascos@otenet.gr

Μπίστικας Αλέξης, 102-105

Μπόικο Ιρίνα, 70
T. 210 3823316 F. 210 9239598
irinaboiko@yahoo.gr

Νάτσης Κώστας, 38
T. 210 6078960 F. 210 6078993
cinegram@cinegram.gr

Νικολαΐδης Νίκος, 50, 110
T. 210 8087013 F. 210 8081132
nnikolaidis@ath.forthnet.gr

Νικολέρης Χρήστος, 68
T. 2310 425880 mail@n-orasis.gr

Νούσιος Γιώργος, 22
T. 210 8622341 F. 210 8643238
ynoussias@olympiacos.net

Οικονομίδης Γιάννης, 119
T. 210 2849882 F. 210 6801498
highway@hol.gr

Πανουσόπουλος Γιώργος, 84-93, 109
T. 210 6854111 / 210 6646149 F. 210 7238743

Πανουσόπουλος Νίκος, 69
T. +1 323 842 4250
panoutso@calarts.edu

Παπαδημητράτος Μάκης, 44
T. 210 3237727 F. 210 8823716
gerasimos_p@mailbox.gr

Παπαδουλάκης Θεόδωρος, 71
T. 28210 93338 F. 28210 64811
tpapadoulakis@yahoo.com

Παπατάκης Νίκος 76-83, 108

Πετροπουλέας Νικόλαος, 70
T. 210 8131200 F. 210 7645503
biribiri@otenet.gr

Ρικάκη Λουκία, 54, 116
T. 210 7245227 F. 210 7293776
lrikaki@otenet.gr

Σεϊτανιδης Βαγγέλης, 18
T. 210 6893627 F. 210 2620411
vangelis_seitanidis@hotmail.com

Σιάκας Σπύρος, 74
T. 210 2930451
sthsiakas@hotmail.com

Σκούρα Βουβούλα, 115
vounoula@otenet.gr

Σολδάτος Γιάννης, 46
T. 210 8078723 F. 210 3813137
egokeros@otenet.gr

Σπάρταλης Άγγελος, 124
T. 28410 61550
angelosspartalis@yahoo.gr

Ταραβήρας Σπύρος Ν., 64
sntaravi@otenet.gr

Τάσιος Παύλος, 111
T. 210 6009575

Τσαμπάνη Μελίνα, 123
T. 210 7620832
mtsampani@yahoo.co.uk

Τσιώλης Σταύρος, 111
T. 210 6813331

Φαφούτης Παναγιώτης, 72
T. 210 8212086
totisfaf@yahoo.gr

Φραντζής Άγγελος, 40
T. 210 9582090
minimi13@hotmail.com

Χαραλαμπίδης Ρένος, 24
T. 210 7483084
renos_haralambidis@hotmail.com

Χρυσάνθου Πανίκος, 114
T. +357 9943 4923
artimages@cytanet.com.cy

Directors' Index

Alexandraki Eleni, 34
T. +30 210 7248024 elal@ath.forthnet.gr

Angelidi Antoinetta, 94-99
T. +30 210 7563807

Antzous Dimitris, 72
T. +30 210 6994934 d_andjous@yahoo.com

Athanitis Dimitris, 42
T. +30 210 3624894 F. +30 210 3624894
dimnathani@in.gr

Bassoyannis Costis, 74
T. +30 210 6464475 bascos@otenet.gr

Bisticas Alexis 102-105

Boiko Irina, 70
T. +30 210 3823316 F. +30 210 9239598
irinaboiko@yahoo.gr

Bolda Daniel, 127
T. + 30 6944 378 354

Cassavetes John, 78

Chrysanthou Panikos, 114
T. +357 9943 4923 artimages@cytanet.com.cy

Diamandopoulos Yannis, 12
T. +30 210 3605862 ees@ath.forthnet.gr

Ditsas Menios, 56
T. +30 210 4825983 F. +30 210 4828267
fasmaltd_gr@yahoo.gr

Economidis Yannis, 119
T. +30 210 2849882 F. +30 210 6801498
highway@hol.gr

Fafoutis Panagiotis, 72
T. +30 210 8212086 totisfaf@yahoo.gr

Frantzis Angelos, 40
T. +30 210 9582090 minimi13@hotmail.com

Genet Jean, 78

Giannaris Constantine, 36
T. +30 210 5237914 giann@hol.gr

Grammatikos Nikos, 10
T. +30 210 3300781 nikosg@ath.forthnet.gr

Grigoriou Grigoris, 106

Haralambidis Renos, 24
T. +30 210 7483084 renos_haralambidis@hotmail.com

Ioannou Stavros, 58
T. +30 210 6527966 F. +30 210 6540871
filmode@otenet.gr

Kafetzopoulos Andonis 16
T. +30 210 6985050 F. +30 210 6985053
kafes@otenet.gr

Kalkovalis Petros, 123
T. + 30 210 7620832
mthsampani@yahoo.co.uk

Karantinakis Grigoris, 48
T. +30 210 7641077 toma@otenet.gr

Karydas Savvas, 117
T. + 30 210 8821758

Karkanevatos Panos, 126
T.-F. +30 210 8223103 panos2k@otenet.gr

Katzourakis Kyriakos, 14
T.-F. +30 210 6458647 kyri@otenet.gr

Kehagias Vassilis, 73
T. +30 2310 818268 vkehagias@yahoo.com

Kollatos Dimitris, 20
T. +30 210 7250907 F. +30 210 7250898
dkolatos@hol.gr

Kolozis Yorgos, 60
T. +30 210 6510657 F. +30 210 6548454
photokin@hotmail.com

Komnakos Alexis, 69
T.-F. +30 210 5131295 nohma@otenet.gr

Kosmopoulos Vassilis, 68
T.-F. +30 210 322292 vskosmos@otenet.gr

Lanthimos Yorgos, 28
lanthi@otenet.gr

Loukakos Yorgos, 122
T. + 316 47264500 giorgosloukakos@yahoo.gr

Makridis Babis, 71
T. +30 210 9019404 by_car_accident@yahoo.com

Malea Olga, 32
T. +30 210 3626333 F. +30 210 3626307
malea@otenet.gr

Manoussakis Costas, 107

Marangos Thodoros, 62
T. +30 210 8624903 olgamaragou@latinmail.com

Marinakis Vardis, 73
T. +30 210 9200270 vmarinakis@yahoo.com

Masklavanou Dora, 26
T. +30 210 3301841 dmasklavanou@yahoo.gr

Natsis Costas, 38
T. +30 210 6078960 F. +30 210 6078993
cinegram@cinegram.gr

Nikolaidis Nikos, 50, 110
T. +30 210 8087013 F. +30 210 8081132
nnikolaidis@ath.forthnet.gr

Nikoleris Christos, 68
T. + 30 2310 425880 mail@n-orasis.gr

Noussias Yorgos, 22
T. +30 210 8622341 F. +30 210 8643238
ynoussias@olympiacos.net

Panoussopoulos George, 84-93, 109
T. +30 210 6854111 / +30 210 6646149
F. +30 210 7238743

Panoutsopoulos Nicolas, 69
T. +1 323 842 4250
panoutso@calarts.edu

Papadimitratos Makis, 44
T. +30 210 3237727 F. +30 210 8823716
gerasimos_p@mailbox.gr

Papadoulakis Theodoros, 71
T. +30 28210 93338 F. +30 28210 64811
tpapadoulakis@yahoo.com

Papatakis Nico, 76-83, 108

Petropouleas Nikolaos, 70
T. +30 210 8131200 F. +30 210 7645503
biribiri@otenet.gr

Rikaki Lucia, 54, 116
T. +30 210 7245227 F. +30 210 7293776
lrikaki@otenet.gr

Seitanidis Vangelis, 18
T. +30 210 6893627 F. +30 210 2620411
vangelis_seitanidis@hotmail.com

Siakas Spyros, 74
T. +30 210 2930451 sthsiakas@hotmail.com

Skoura Vouvoula, 115
vouvoula@otenet.gr

Soldatos Yannis, 46
T. +30 210 8078723 F. +30 210 3813137
egokeros@otenet.gr

Spartalis Angelos, 124
T. +30 28410-61550 angelosspartalis@yahoo.gr

Taraviras Spiro N., 64
sntaravi@otenet.gr

Tassios Pavlos, 111
T. +30 210 6009575

Thanassoulas Argyris, 120
T. +30 210 5748339 argiristhanasoulas@yahoo.gr

Tsampani Melina, 123
T. + 30 210 7620832 mtsampani@yahoo.co.uk

Tsiolis Stavros, 111
T. +30 210 6813331

Vakalopoulos Christos, 112

Yiourgou Layia, 30
T./ F. +30 210 3808297 yiourgou@yahoo.gr

Zapas Costas, 118
T. +30 210 3641652

Zapatinas Nikos, 125
T. +30 210 3829493 F. +30 210 3837529

Εταιρείες Παραγωγής / Production Companies

Bad Movies S.A.

(Constantinos Moraitis / Κωνσταντίνος Μωραΐτης)

T. +30 210 6985050 F. +30 210 6985053

kmoraitis@badmovies.gr

Biribiri Studio

(Nikolaos Petropoulos / Νικόλαος Πετροπουλάς)

T.-F. +30 210 7645503

biribiri@otenet.gr

Chi Sonya

T. +1 323 385 8995

Cinegram S.A.

(Dionyssis Samiotis / Διονύσιος Σαμιώτης)

T. +30 210 6078700 F. +30 210 6078993

cinegram@cinegram.gr

CL Productions

(Costas Lambropoulos / Κώστας Λαμπρόπουλος)

T. +30 210 6412700 F. +30 210 6412709

info@clproductions.gr

DM Films Productions

(Alexandra-Athina Makri / Αλεξάνδρα-Αθηνά Μακρή)

T. +30 210 3304231 / 210 8215087

F. +30 210 8823716

d-makris@otenet.gr

DNA Films

(Dimitris Athanitis / Δημήτρης Αθανίτης)

T.-F. +30 210 3624894

dimnathani@in.gr

Ekso Productions

T. +30 210 9318886 F. +30 210 9318896

info@ekso.gr

ERT S.A. / EPT A.E.

T. +30 210 6066000

www.ert.gr

Fasma Ltd.

(Menios Ditsas / Μένιος Δίτσας)

T. +30 210 4825923 F. +30 210 4828267

fasmaltd_gr@yahoo.gr

Filmode Ltd.

(Yorgos Ioannou / Γιώργος Ιωάννου)

T. +30 210 6981112 F. +30 210 6996137

filmode@otenet.gr

Graal S.A.

T. +30 210 3390483 F. +30 210 3636216

info@graal.gr

Greek Film Centre / Ελληνικό Κέντρο Κινηματογράφου

T. +30 210 3678500 F. +30 210 3648245

info@gfc.gr

Haos Films

(Athina Rachel Tsangari / Αθηνά Ραχήλ Τσαγκάρη)

T. +30 210 2020618

haosfilm@yahoo.com

Highway Productions

(Yorgos Lykiardopoulos / Γιώργος Λυκιαρδόπουλος)

T. +30 210 331408-9 F. +30 210 3314058

highway@hol.gr

Indigo View

(Theodoros Papadoulakis / Θεόδωρος Παπαδουλάκης)

T. +30 28210 93338 F. +30 28210 64811

tpapadoulakis@yahoo.com

Kollatos Dimitris / Κολλάτος Δημήτρης

T. +30 210 7250907 F. +30 210 7250898

dkolatos@hol.gr

Komnakos Alexis / Κορνάκος Αλέξης

T.-F. +30 210 5131295

nohma@otenet.gr

Lexicon Factory S.A.

T. +30 210 6180623

Love Streams

(Agnes B)

T. +33 1 5338 4345

F. +33 1 4003 5471

francois-xavier.frantz@agneob.fr

Marangos Thodoros / Μαργακός Θόδωρος

T. +30 210 8624903

olgamaragou@latinmail.com

Marinakis Vardis / Μαρινάκης Βαρδής

T. +30 210 9200270

vmarinakis@yahoo.com

Max Productions

T. +30 210 6199252

F. +30 210 6199255

Metavision S.A.

(Níkos Moustakas / Νίκος Μουστάκας)
T. +30 210 6778811 F. +30 210 6775983
mtvsa@tellas.gr

Midnight Films

(Σταμάτης Τσαρουχάς / Stamatis Tsarouhas)
T. +30 210 7624119
F. +30 210 7620106

Movie Teller Films

T. +30 210 6436669 F. +30 210 6446627

New Star

T. +30 210 9578604

New York College

T. +30 210 3225180 F. +30 210 3233337
nycath@nyc.gr

Nikolaidis Nikos / Νικολαΐδης Νίκος

T. +30 210 8087013 F. +30 210 8081132
nnikolaidis@ath.forthnet.gr

N-Orasis

T. +30 2310 425880 F. +30 2310 485882
mail@n-orasis.gr

Papandreou S.A. / Παπανδρέου Α.Ε.

(Τάσος Παπανδρέου / Tassos Papandreou)
T. +30 210 3392900-10-20
F. +30 210 3637678
info@pap.gr

Petropoulos Panayotis / Πετρόπουλος Παναγιώτης

T. +30 210 7568970-980
F. +30 210 7567794

Photokinisis Ltd.

(Yorgos Kolozis / Γιώργος Κολόζης)
T. +30 210 6510657 F. +30 210 6548454
photokin@hotmail.com

PPV Papazoglou / PPV Παπάζογλου

T. + 30 210 6199085

Safe Company

(Ελενα Χατζηαλεξάνδρου / Elena Hadzial Alexandrou)
T. +30 210 6449923
F. +30 210 6420008
safe@otenet.gr

Soldatos Yannis / Σολδάτος Γιάννης

T. +30 210 8078723 F. +30 210 3813137
egokeros@otenet.gr

Taraviras Spiro N. / Σπύρος Ν. Ταραβήρας

sntaravi@otenet.gr

Tonikon / Τονικόν

(Vassilis Kosmopoulos / Βασίλης Κοσμόπουλος)
T. +30 210 8214310

Tricky Trick Films Ltd.

(Lucia Rikaki / Λουκία Ρικάκη)
T. +30 210 7245227 F. +30 210 7293776
lrikaki@otenet.gr

T-Short

T. +30 210 3461018 F. +30 120 3240401
info@t-short.gr

V.A. Films

(Βασίλης Αλατάς / Vassilis Alatas)
T. +30 210 2620410 F. +30 210 2620411
alatas@oneway.gr

Wish You Luck Film Productions

(Angelos Spartalis / Άγγελος Σπάρταλης)
T. +30 28410 61550
angelosspartalis@yahoo.gr

Ο κατάλογος αυτός εκδόθηκε από το **46ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης** (18-27 Νοεμβρίου 2005).
This catalogue was published by the **46th Thessaloniki International Film Festival** (18-27 November 2005).

Πρόεδρος Φεστιβάλ / Festival President: **Γιώργος Χωραφάς / Georges Corraface**
Διευθύντρια Φεστιβάλ / Festival Director: **Δέσποινα Μουζάκη / Despina Mouzaki**

Ελληνικές Ταινίες 2005 / Greek Films 2005

Υπεύθυνος Προγράμματος / Head of Program: **Θάνος Αναστόπουλος / Thanos Anastopoulos**
Συντονισμός / Coordination: **Αφροδίτη Νικολαΐδου / Aphrodite Nikolaïdou**,
Γιώργος Νούνεσης / Yorgos Nounessis, Πάτρα Σπανού / Patra Spanou
Συντονισμός / Coordinator: **Δημήτρης Κερκινός / Dimitris Kerkinos**
Παρουσιάσεις ταινιών / Film presentations: **Ειρήνη Κατσουνάκη / Irene Katsounaki**
Επεξεργασία οπτικού υλικού / Visual material processing: **Γιώργος Νούνεσης / Yorgos Nounessis**
Σχεδιασμός-DVD authoring / Design-DVD authoring: **Θάνος Τσάντας / Thanos Tsantas**
Προγραμματισμός προβολών / Screening programing: **Μπάμπης Κολώνιας / Babis Kolonias**

Επιμέλεια έκδοσης / Editor-in-Chief: **Μαίρη Κιτρορέφ / Mary Kitroeff**
Συντονισμός έκδοσης / Publication Coordinator: **Ελένη Ράμμου / Eleni Rammou**
Συντονισμός εκδόσεων / Publications Coordinator: **Αθηνά Καρτάλου / Athena Kartalou**
Σύνταξη κειμένων / Texts: **Ελένη Ανδρουτσόπουλου / Eleni Androutsopoulou**,
Μάνθη Μπότσιου / Manthi Botsiou, **Αφροδίτη Νικολαΐδου / Aphrodite Nikolaïdou**, Πάτρα Σπανού / Patra Spanou
Συνεντεύξεις σκηνοθετών / Directors' interviews: **Ειρήνη Κατσουνάκη / Irene Katsounaki**
Μεταφράσεις / Translations: **Μαίρη Κιτρορέφ / Mary Kitroeff**
Διόρθωση / Proof reading: **Μανώλης Βασιλάκης / Manolis Vassilakis**

Ευχαριστούμε θερμά τους / Special Thanks to:

Ελένη Μπίστικα / Eleni Bistica, Ηλία Κανέλλη / Elias Kanellis, Κώστα Λιβιεράτο / Kostas Livieratos,
Εύα Στεφανή / Eva Stefani, Ν. Γ. Ξυδάκης / N. G. Xidakis, Λευτέρη Χαρίτο / Lefteris Charitos, Ελένη Αλεξανδράκη / Eleni Alexandraki,
Γιαννακάκης / Elias Yannakakis, Τάκης Χατζόπουλος / Takis Hatzopoulos, Όλια Λαζαρίδου / Olia Lazaridou,
Αλίντα Δημητρίου / Alinda Dimitriou, Γιάννη Σολδάτο / Yannis Soldatos, Μισέλ Φάις / Michel Fais,
Θόδωρο Αδαμόπουλο (Ταινιοθήκη της Ελλάδας) / Thodoros Adamopoulos (Cinematheque of Greece),
Καραγιάννη-Καρατζόπουλο / Karayannis-Karatzopoulos, Εταιρεία Πλαγιανός / Plagianos Company,
Βελισσαρίο Κουσιβάκη / Velissarios Kossivakis (New Star), Ελληνικό Κέντρο Κινηματογράφου / Greek Film Centre,
Ελευθερία Καβάκα (Φεστιβάλ Δράμας) / Eleftheria Kavaka (Short Film Festival at the City of Drama),
Μάρθα Ποτρασκόφ Μαρκάκη / Martha Potraskof Markaki,
Φίλιππο Ασημακόπουλο / Filippos Asimakopoulos, Γιώργο-Μάνο / Yorgos-Manos

Και τους επιμελητές των βιβλίων των αφιερωμάτων / and the tributes publications editors:
Δημήτρης Κερκινό / Dimitris Kerkinos,
Στέλλα Θεοδωράκη / Stella Theodoraki, Γιάννη Κονταξόπουλο / Jean Kontaxopoulos

Σχεδίαση εξωφύλλου / Cover design: **Spot Thompson**
Σχεδιασμός - Καλλιτεχνική επιμέλεια: **Ανδρέας Ρεμούνης / Andreas Remountis**
Παραγωγή εντύπου / Production: **Z-AXIS**

Copyright © 2005, Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης / Thessaloniki International Film Festival

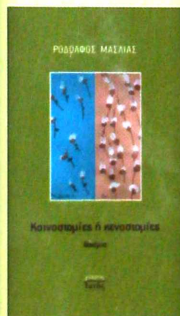
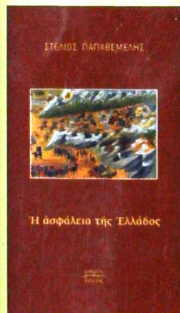
Λεωφόρος Αλεξάνδρας 9, 114 73 Αθήνα / 9 Alexandras Ave, 114 73 Athens, Greece
Τ. +30 210 870 6000, Φ. +30 210 644 8163
Πλατεία Αριστοτέλους 10, 546 23 Θεσσαλονίκη / 10 Aristotelous Square, 546 23 Thessaloniki, Greece
Τ. +30 2310 378 400, Φ. +30 2310 285 759

www.filmfestival.gr
info@filmfestival.gr

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ / HELLENIC MINISTRY OF CULTURE

- ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΤΑΥΡΕΣ 2005 -
16ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης

ΚΩΣΤΑΣ ΑΡΩΝΗΣ
Στο δίκτυο είναι αθλητές!
μια ανεκδιήγητη ιστορία

ΜΑΝΩΛΗΣ ΡΑΪΟΥΛΗΣ
Τι είδε ο Βουκεφάλας
15 χρόνια στη Σαλονίκη

ΣΤΕΛΙΟΣ ΠΑΠΑΘΕΜΕΛΗΣ
Η ασφάλεια της Ελλάδος
πολιτικό κείμενο

ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΧΑΤΖΗΓΙΑΝΝΙΔΗΣ
Μεταμύηση
αφήγημα θεατρικό

ΡΟΔΟΛΦΟΣ ΜΑΣΛΙΑΣ
Καινοτομίες ή κενοτομίες
δοκίμια

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΔΟΥΚΑ-ΚΑΜΠΙΤΟΓΛΟΥ
Σώμα της ηδονής και της οδύνης
Μορφές ενσάρκωσης στην ελληνική ποίηση

ΜΑΡΙΕΤΤΑ ΠΕΠΕΛΑΣΗ
Σχιζογόνος μήτηρ
αφήγημα

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΟΝΔΥΛΑΚΗΣ
Ένας πειρασμός
αφήγημα

νέα βιβλία

σειρά
μικρός ΙΑΝΟΣ

κυκλοφορούν στην ίδια σειρά:

ΜΙΚΗΣ ΘΕΟΔΩΡΑΚΗΣ
ΜΑΝΟΥ ΧΑΤΖΙΔΑΚΗ εγκώμιον
κείμενα και φωτογραφίες

ΖΥΡΑΝΝΑ ΖΑΤΕΛΗ
Ο δικός της αέρας
νουβέλα

ΣΩΤΗ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ
Θάνατος το ξημέρωμα
δύο διηγήματα για τη θανατική ποινή

ΛΟΥΔΩΒΙΚΟΣ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ
Το πηγάδι του κρίνου
αφηγήματα

ΗΛΙΑΣ ΓΚΡΗΣ
Η αποκάθιση του
Ντάνου Χριστιανόπουλου
συνομιλία

ΣΩΤΗΡΗΣ ΧΑΤΖΑΚΗΣ
Η νύχτα του τραγουδιού
ένα κείμενο βασισμένο
σε ελληνικά λαϊκά παραμύθια

ΣΠΥΡΟΣ ΒΟΥΓΙΑΣ
Άδειες κερκίδες
ποιήματα και πεζά
που γράφτηκαν
με αφορμή το ποδόσφαιρο

ΜΙΧΑΗΛ ΣΠΕΓΓΟΣ
Μ' αεροπλάνο και βαπόρια
δέκα μικρά κεφάλαια και
ένα μεγάλο εμπνευσμένο
από τον Διονύση Σαββόπουλο